

Historie Nurnské družiny IV.

1034 - 1038

*„...Hle, zbroje Nurnských ve slunci se blyští
i slavné zbraně tančí na smetišti
a naproti všem uctívačům Skrekha
zas druzi hledí hrdě do daleka ...“*

Getd z Ruindoru

Sepsali:

Barzubaj
Lynhaard z Rugornu
Krochta Moskyt z Bažiny
Getd z Ruindoru
Alwynn Bílá Ruka
Griffin Linfalas

Ilustrovali:

Getd z Ruindoru
Griffin Linfalas
Mugzaš Nekromancer

Verše napsali:

Bregyl Númen
Getd z Ruindoru
Lynhaard z Rugornu
Páin z Nórienu
Aedd z Ruindoru
Alwynn Bílá Ruka

Poděkování všem členům Nurnské družiny

Pyrrovi z rodu Orlů, Páinovi z Nórienu, Énmilovi Slad'ochovi, Lynhaardovi Nepodrobitelnému z Rugornu, Timonu Tchan Čimu, Krochtovi Moskytovi z Bažiny, Bušchalovi, Kiliánovi Krvákovi, Loupu Eliskosovi, Livrenovi Chrastníkov, Derganovi Prokletému z Helledadu, Hardtwygovi z Krollersundu, Astoriovi ze Zelených vrchů, Krullov Tichošlápkovi, Tanrisovi z Álfheimu, Darenovi z Heldenu, Barzubaji, Tarovi, Zálistu Chvětovi, Tremu Oldevůkovi, Dobharovi, Plimskrovi, Alwynnovi Bílé Ruce, Sirionovi, Burugovi ze Srienu, Tatharovi Dunivci z Dolinu, Mugzaši Nekromancerovi, Surtovi z kmene Zirů, Oldovi Pracičkovi, Yonnathanovi z Ylmu, Ladotovi Chinskému z Monferu, Griffinovi Linfalasovi, Aeddovi z Ruindoru, Torugovi, Dagonovi, Simonnu Čarostřelci, Rántirovi, Bangordovi, Orglaffovi Bezbradovi, Sagrašovi a Lugdušovi.

OBSAH:

I.	... a Jeremiáš vyprávěl	7
II.	O dracích	29
III.	Barbaří hon	89
IV.	Monghyrské pláne	111
V.	Víno, krev, podsvětí	155
VI.	Za hlavou krvavého Zyffa	182
VII.	Rhandirův seznam	200
DODATKY	Hrdinové Nurnské družiny	248
	Narozeniny dobrodruhů	261
	Mapy	263

Vlk

Bregyl Númen

Můj šat je zšedlý prachem cest,
není cesty, co ponejprv by mě mohla nést,
hvězdné nebe já zřím den co den,
když zvečera uléhám cestou unaven
Praskání ohně, na měsíc vytí vlka zvuk,
já spím, kde nejhustší je smrků shluk

Zelená se k zlatu a rudi kloní,
slavnosti sklizně ve městech se strojí,
podzimem dech dne se krátí,
s příchodem zimy havrani se vrátí
Pak vlčí samotář mě mlžným ránem zdraví,
oba dva jsme na své pouti stejně sami

Hvězdy jsou tam, kde slunce dříve stálo,
aby sníh přikryl listí stačí času málo,
na to myslím, když kráčím mezi poli
a na loukách zbyly jen suché trávy stvoly
Vlk samotář na mě bude čekat v stráni,
abychom vydali se na cestu bílou plání

Když nad lesy se příslib jara vznáší,
zeleň a vůně květů zemi zkrášlí,
slunce prohřeje ztuhlé údy stromů,
vlaštovky se s teplem vrací domů,
náhle jakoby vlk se ztrácel mezi květy,
mně pak jde se lépe i s přibývajícimi léty

Poslední Krakův den

Getd z Ruindoru

*Tato zapomenutá báseň Getda Ruindorského popisuje poslední den hraničáře
Kraka Álfheimského v gorganských ulicích při jeho poslední výpravě v sečnu
roku 1029.*

Temnota vládne
v ulicích gorganských,
sem tam je slyšet
opilců zpěv
Mladý elf se psem
tou nocí kráčí,
přes záda pověšen

svůj ostrý meč

Netuší ještě,
co noc přinese,
je však připraven
ihned se rvát
Netřeba ještě,
mír vládne kolem,
může se jít
odreagovat

Růžové světlo
nad dveřmi svítí,
to je to pravé,
to já mám rád,
řekl si, vstoupil,
co bylo dále
nepřísluší mi
do básně psát

Spokojen elf se
nad ránem vrací,
hrdinský čin by
chtěl vykonat
Nepřítel odhalen,
zjišťuje záhy,
neztrácet čas
a hned se jít prát

Poslední cesta
mladého elfa,
hlavu na kaši
zakrátko má
Poslední noc svou
příjemně strávil,
kyj ji ukončil,
den nastává

L ... a Jeremiáš vyprávěl

[Jarn 1034

Griffin Linfalas]

Píši zde já, Griffin Linfalas, svého času družiník nurnského společenstva a právoplatný občan vesnice liscannorské, příběh, jenž se začal odvíjet v čase zimním, v čase plném smutku z nadcházejících mrazů a z podzimního větru, který se přehnal přes členy Nurnské družiny a mnoho statných kmenů vyrval z kořenů života. Tam v severních zemích zemřelo mnoho statečných mužů, mezi nimi i můj o mnoho starší bratr Erlanth, jenž v Liscannoru vlastnil kamenný dům, zahradu a stáj. V Erlanthově pokoji nyní ležím na assuaenském koberci, tvář blíže k ohni, abych viděl na starý list pergamenu.

Přestože mě Erlanth trpělivě učil psát, husí brk plní stránku runami plnými života, které se různě kroutí, velké se smršťují a malé protahují a činí se tak zcela nečitelnými i pro mě, jakožto pisatele tohoto příběhu. V krbu hoří jasným plamenem březová polena a já v šeru letního večera vzpomínám na rok 1033, kdy se tento příběh začal odehrávat.

Liscannor ležel pod sněhem. Jen z nemnoha domů se k nebi nesl dým a nemnoho dveří nebylo zapadaných sněhem. Cesta skrze ves nebyla prošlapaná pěšími ni koňmi a stopy po povozu bys zde nenašel.

Vše vypadalo, jakoby se blížily nepřátelské armády a obyvatelé vesnice ji opustili v dobách zrajícího vína. Jen ti nejtvrdohlavější osadníci se rozhodli zde bránit svůj jediný majetek proti neštěstí, vlkům a zlovůli světa.

Tak na mě zapůsobil Liscannor, když jsem sem přijel, abych se ujmul majetku mrtvého bratra. Za polorozpadlou hřbitovní zdí bylo vidět tři nové hroby, hnědé hroudy zmrzlé hlíny, které nestačil zakrýt sníh. Smutný pohled ve smutný čas na poloprázdnou vesnici uprostřed bílého údolí.

Čas plynul, sněhu přibývalo, zakryl i tři rovy na hřbitově a v Liscannoru přibyla další stužka kouře. Líně se vinula z domu č.p. 7, mého domova.

V hospodě U Hrocha jsem se pomalu seznamoval s obyvateli Liscannoru. První, koho jsem potkal, byl hostinský Jeremiáš, který zametal olezlým koštětem dřevěnou podlahu nálevny a svýma hbitými rukama čistil korbele a nepoužívané pohárky, ze kterých stále voněl jalovec. Chodil v plstěných pantoflích od okna k oknu, vzdychal a vyhlížel zákazníky, kteří nepřicházeli.

Nalil mi korbík piva, donesl něco studeného k snědku, přisedl si a s kostkovanou utěrkou v rukách začal vykládat. „Jójó, mladej pane, přijel ste ve špatnejch časech. Takle pustou obec sem už dlouho nezažil. A to už jsem tu hostinským pěknou řádku let. Vždycky tu seděli u těchto stolů, jako Nurnská družina myslím, taky sem k nim patřil, ale to sem byl mladší a taky odvážnější, no a voni tu seděli, jako teď my dva, ale bylo jich daleko víc, celej lokál, no a pili tu.“ Hobit se odmlčel, nechal kostkovanou utěrkou na stole, vydal se přes místnost k výčepu a začal si pivo točit do malovaného pucláku.

Očima pomalu bloudil po trofejích přibitých na zdech okolo oken, nade dveřmi, díval se na impozantní dračí lebku pokrytou nejlepším zlatem hlídanou ze dvou stran zdobenými pancíři zesnulých šermířů Nurnské družiny, pohledem přejel

dlouhé meče zavěšené podél dveří. S úsměvem se pozastavil nad železnou tyčí, přivezenou z Tugrinského hradu, očima přelétl množství předmětů vystavených na krbové římse a průřez nurnskou historií ukončil u jasanové pípy a bílé čepice na korbíku. S tichým vrznutím uzavřel žlutý vodopád, napil se, naposledy se podíval z okna, zda přeci jenom někdo nejde a opět si přisedl.

„To víte, mnohdy sem je vodsud hnal svinským krokem, když mi nalevo vod dveří blili nebo znečišťovali to hroší spřežení, ale ten jejich řev je mnohem lepší, než tohle zatracený ticho. Dyt' já sem vochoťnej i něco uvařit, korbele sem umyl, podlahu zamet, sníh ke kadiboudě vodházal, ale nikdo sem nepáchne.“ Jeremiáš se odmlčel, aby se napil ze své květinové nádoby. „Zasejc to nejní tak zlý, vobčas sem přide Páin, vypije si těch svejch pár piv, nepromluví ani slovo a hned běží domů chovat ty svý dvě děti, co má s tou hobitkou Lúniel.“

Řikadlo malých dobrodruhů

Lynhaard z Rugornu

Sebral jsem svý mámě z misky
lněnej pytlík na penízky,
plnila jej potají,
jak se drobné střádají
Za tři měďce
koupim hřebce,
za stříbřenec
hůl a ranec,
za pětinu ze zlatky
lembasový oplatky
Až se mince rozkutálí,
budu šťastnej dávno v dáli,
zakusím si, jak jde ztuha
žít životem dobrodruha
Občas vezmu za kliku
pochybnýho podniku
a po vzoru tatíků
navštívím i putyku
A ač na to nemám léta,
dětským hrám je dávno veta,
staré doby odnes čas,
mámo, táto, sper vás d'as

„Jó, Lúniel“, pokračoval po chvíli zasněného mlčení, „To vám povím, ta musí mít svatou trpělivost s tímhle trpaslíkem. To je vám hroznej pořizek, a jak se umí vohánět mečem. Nechtěl bych se s nim utkat jako ti tři před měsícem, co s nima bojoval. No zrovínka tuhle. Dveřma vletěl a za chvíli ty tři chlápky vynášel.“ Hobitova očka rychle zamrkala a jeho pravá ruka se natáhla po utěrce. Utěrák několikrát překroutil a pak si jej nacpal do kapsy. „Nemyslej si, pane, že je zabil,

to ne. Jen jim rozbil ty jejich uřvaný klapačky do krve, že jsem pak musel celý vospůdne drhnout lokál. No, nejdřív je celý zmláčený vyhodil pod schody. To venku ještě neležel sníh. Po ránu sice mrzlo, to zaseje jó, ale zima ještě nebyla, to zaseje né. Jen z některých stromů vopadávalo poslední listí. A jak bylo krvavý, jeden by řek, krása pohledět, ale pak s Páinem přišly ty špatný zprávy a bylo po kráse, no.“

Oba jsme se zahleděli na několik stromů za hospodou. Nebyl na nich jediný list. I větve pokrýval sníh a na nejvyšších větvích seděli havrani a svými křaplavými hlasy dávali drze najevo, že teď slunce nehřeje, že je jejich čas, čas černých ptáků a zimy.

„Nebyl sníh, země byla tvrdá a jak je Páin vyházal, tak si ještě natloukli, smradi. Páin tvrdil, že utekli někam do Sarimova lesa, von nejní vidět celej, ale kdyby ste vyšel ze dveří a vydal se támhle na ten vršek,“ rozprávěl hobit a tlustým prstem ukazoval skrze okna pomalovaná od mrazu do ztichlé krajiny. „Jo, přesně na ten kopec, tam kde stávala Čagdanova věž, než ji nechal starosta Rolld zbourat. Kdybych nevěděl jak vypadá, tak bych se taky divil, ale ta věž spíš vypadala jak doupe skalních obrů. Měla zatím jedno patro, i když Čagdan chtěl hned patra tři a nahoře věžičky a korouhvičky a kdoví co ještě. Ta stavba stála téměř na kopci, všude kolem spousta kamenů a trámů, a když Čagdan umřel a stavba se začala rozsejpat, nechal ji starosta strhnout. Spousta kamenů se vodtamtad rozvezla na jiný budovy, takže teď to tam vypadá jak na starým pohřebišti, jen strašidlo tam chybí.

Je dobře, že ste se nastěhoval. Neobývané domy chátraj rychlejš, to je známá věc. Vemte si třeba Sarimův dům, celej pod sněhem a v lese, to je spousta vlhkosti, ten barák do dvou let musí spadnout, pokud na něj nespadne ten velký dub, co pod nim Sarim postával.“ Jeremiáš se pousmál, napil se piva a pokračoval: „Eště k těm, co vod Páina dostali přes hubu. Teď se v tom hvozdu schovávají a boje se vylízt. Ať tam třeba shnijou, mně je to jedno. Třeba vobjevíli tu Sarimovu chatrč, stejně je vopuštěná, co se Rion vodstěhovala. A to vám řeknu, jakěj měla naloženej vůz, když vocat vodjížděla. Lynhaard mlel furt vo tom, že ty pytle jsou plný zlata. To ten Sarim musel bejt móc škudlivej, když vezla vosm pytlů, dva koně to táhli.“ Hobit divoce máchal rukama a ukazoval, kterak pytle byly velké. Pak rychle dopil svoje pivo, ze stolu vzal oba korbele a rychlými kroky se přenesl k pipě. Odtud pokřikoval: „Je fajn, že jste zašel, aspoň si mám s kym povídat. Páin prohodí za celej večer pár slov a furt si něco bublá do svezích fousisek a s Lynhaardem nejní kloudná řeč. Drsoul a Christla se už léta neúčastněj vejprav, ani moc vidět tu nejsou a do hospody nezavítaj, jak je rok dlouhej. Asi často vodjížděj k příbuznejm, nebo tak. Akorát s Getdem se dá mluvit, ale ten je buď zavřenej doma nebo v Nurnu. Pak je tu ještě ten álfheimskej elf Herbert, co bydlí v tom strašidelnym baráku za vsí.

Tu máte, píte, je chlazený, teď už ani led ve sklepe nepotřebuju. Kde sme to skončili, u tej samoty. Nevim, jestli tam sídlí Synek, teda jako Grim, to je Sarimův synek, teda byl, když už je Sarim mrtvej. Možná, že se Grim vydal na toulky někam daleko vodsud, když je jeho otec mrtvej a matka se vrátila do Askeru. Ale ten lesní druid, jako Sarim, ten vám měl prej bídnej konec. Já se v

božstvech nevyznám, ale von se dal na uctívání ňákýho Šrega, nebo Srega, nebo tak ňák. Jak se přesně menuje tenhle patron podvodníků a lumpů, to by vám řek Rolld nebo Llandaff, kdyby nebyli už měsíc mrtvý, protože se vo to zajímali. Páin povídal, že svejm služebníkům podá v nouzi pomocnou ruku, ale jaká je to pomoc vod takovýho boha s timhle divným ménem, to vám nepovim. Prej byl Sarim takovej divnej, jakoby celej vyměněnej.“

Jak se tenhle bůžek jmenoval, bylo slyšet zpoza dveří, kam se Jeremiáš vypravil pro něco k snědku. Vrátil se s kusem sýra, bochníkem chleba a po chvíli přinesl ještě šunku, máslo a dva nože. „Už sem si vzpomněl, Skrekh se menoval,“ vyprávěl, když si pomalými tahy mazal chleba, „Vodporný méno, což?“

Bohužel Sarim nebyl jedinej služebník toho proklatýho boha. Sou jich prej celý zástupy. V naší vsi byl druhej takovej, Bukvoj Draplák se menoval, takovej podivínskej kudůcí alchymista. A ten vám pobláznil na severu tři podivíny a spáchali tu hroznou věc. Vodnesla to spousta nevinnejch lidí. A mezi nima váš bratr, Llandaff z Quonsettu, tůze učenej pán, a Rolld z Erinu, co po něm zbyla vdova Grétta. Samý fajnový zákazníci. Šak měli pěkněj pohřeb, ale neměl na něj kdo jít. A Páin že prej nechá udělat pomník. Koupil bílej mramor a zaplatil sochaře. Měl by bejt na jaře hotovej, ale kam ho chce Páin dát, to teda vážně nevim.“ Jeremiáš domazal krajíc, přidal pár plátků šunky a ukousl sousto. Chvíli mlčky jedl. Chleba nebyl nejčerstvějšej, Nurn není zrovna blízko a přes cesty vítr vanoucí od moře navršil bílé zavěje.

„Eště k tomu Bukvojovi. Ten žil dlouhý léta v Liscannoru, dům měl postaveněj kousek vod vostatních, asi aby nikdo neviděl, co po nocích dělá. Když byla Nurnská družina na vejpravě na severu v Olvornu, tak takhle koncem léta se najednou sebral, vosedlal poníka a vyrazil k severu. Já sem zrovna vokopával trochu tý zeleniny, co mi roste za živym plotem, když projížděl kolem mě a něco si mručel. Vypadal hrozně přemýšlivě, za svym poníkem táhnul tak naloženýho koně, že sotva šel, a když projížděl kolem mě, breptal něco takovýho: 'Zabili Sarima. Já jim ukážu. Ponižili služebníka boha Skrekha, zamordovali mýho přítele. Já jim dám. Seberu pár dalších uctívačů, to ještě uviděj, kdo je Bukvoj Draplák. Ať žije Skrekh.' Přesně tak to povídal. Jak se to moh dovědět, to sem tenkrát nevěděl. Já sem tam jen tak stál a s vodevřenou papulou sem pozoroval tu jeho malou karavanu a jak se klátí ze strany na stranu na tom svym mezkovi. Skoro nebyl vidět za velkou truhlou, co měl na tom koni. Sem si řek, že to má ze slunce a z toho neustálýho sedění doma. Na všechno jsem si vzpomněl až když se vrátil Páin a vyprávěl co se stalo. Řeknu vám, že kdyby Páin potkal toho kudůka, jako Drapláka myslim, ten by ho určitě zabil. Von právě Draplák pobláznil na severu ty tři padouchy, co je Páin vypráskal z mý hospůdky, a sám někam utek.“

Po chvilce přemýšlení Jeremiáš prohodil: „Páin ty tři vypráskal z hospody, to jo, ale po kouskách.“ S očima upřenýma na dveře začal vysvětlovat: „Bylo to jedenáctýho dne měsíce zimomet, tohodle roku, teda roku 1033, šestnáct dnů po tom, co ti tři a Draplák spáchali atentát. Páin přirazil na zchvácenym koni, bez brnění a s takovou vobyčejnou dřevorubeckou sekýrou. V potrhanejch šatech rozrazil dveře a vrhal krvelačný pohledy na tři burany, co seděli u támhletoho stolu u zdi, pokřikovali na mě, chřestili zlatkama vod Drapláka

a uráželi mě, mou hospodu a vůbec celej Liscannor. Páin stál úplně nepřičetnej ve dveřích, rudej jak vařenej rak, v levý ruce svíral tu tupou sekýru, co by si žádněj válečník nevzal do boje. V takovymhle stavu sem ho nikdy neviděl a taky neuvidim. První ho zmerčil ten v zlacenym rouchu, co vypadal jak kouzelník. Myslím, že na něj jeho kumpáni pokřikovali Kurwill, nebo tak ňák. Ten najednou zbělel, vytřeštil oči jako by viděl mrtýho a vono taky jo, protože Páinovo tělo viděli ležet v troskách a v krvi v Mondragonu. Za to, že začal znovu dechat, nevděčí přírodě za svý mohutný tělo, ale magii. Zbylí dva ztichli a votočili se ke dveřím. Najednou bylo ticho. Páin, co by vzezření boha pomsty, se zatím nehejbal, těm třem muselo přestat tlouct srdce, jen seděli a zírali. Bylo to jakoby někdo vymaloval obraz o zlomu dějin. Pak Kurwill vyskočil ze židle a začal formulovat zaklínadlo. Oči měl jak v horečce, celej zpocenej. Zbylí dva, Keron a Asasinn, tak si říkali, se začli rozhlížet kudy ven. Páin se rozběhl. Já se schoval pod stůl. Všechno trvalo chvíličku. Slyšel jsem pád židle, pár krátkejch výkřiků a dutý rány. Když jsem vykouk, stál tam trpaslík nad tělama těch třech, celej zacákanej vod krve, už bez sekery, protože tu měl ten kudůk Asasinn až po topor v žaludku. V tu ránu sem na něj začal křičet, co si to dovoluje a kdesi cosi. Páin se sebral a beze slova vodešel, vrátil se s kýblem a rejžákem. Umyl podlahu, těla naložil na vozejk, co v něm Drsoul vyváží hnůj, a se slovy: 'Jdu rozvšest jejich vnitřnosti po Sarimově lese' zmizel v šeru. Pozdě večer se vrátil, už umytej a převlečeněj, a všechno nám vyprávěl. Teda mně a Lynhaardovi.

Tak poslední Skrekhův posluhovač chodí po širým světě a užívá se záští a zlobou. A kdyby věděl, že se mu nepodařilo zničit Nurnskou družinu, což si Draplák z celýho svýho zkaženýho srdce přál, puknul by jak rybí měchýř. Doufám, že ho někde sežerou vlci.“

Pivo na bílých stěnách korbelu dělalo zažloutlé kruhy, jak pomalu ubývalo. Jeremiáš vyprávěl a vyprávěl, chodil sem a tam po šenku, na vysoké židli klátil ve vzduchu nohama, ujídal chléb, sýr i šunku, povídal a já poslouchal. Když skončil, hvězdy shlížející z temné oblohy slibovaly jasnou a mrazivou noc.

* * *

„Á, pan Griffin, to jsem rád, že tě zas vidím. Měls ale přijet o týden dřív, to bys stihnul výpravu někam na sever. Vím, že si dost mladej, ale aspoň by ses otrkal a zjistil, jak to chodí v tlupě ožralů, co platí za chlast krvavejma zlatkama,“ rozohnil se Jeremiáš a hadr, co s ním cídil mosaznou cedulku s nápisem „Zde seděl král Gorganu“, si nervózně nacpal do levé kapsy. Seskočil z jediné nerozvřzané židle, právě té, co stála pod onou cedulí, roztočil dva žejdlíky piva a pokračoval o mnoho klidněji: „Já to nemyslím nijak zle, však jsem s Nurnskou cháskou taky nějaký čas chodil, a byly to doby zábavnější. Jenže se člověk furt musel plazit blátem, lízt do stok, zachraňovat králům život a žít se sušeným masem a bramborovou plackou. A jeden moh snadno přijít k úrazu, když vzduchem začly hvízdát šípy. A člověk hladověl a strádal na duchu a hlavně na těle.“ Zarazil pípu, natočené korblíky postavil na táč, přihodil miskou placek a studené hovězí a donesl jej ke stolu. Otřel si ruce do zástěry těsně obepínající jeho soudkovité tělo.

„Tak si přeci sedni, popijem spolu piva, sníme něco z mé kuchyně. Za tu dobu, co jsi tady nebyl, se událo takových radostných věcí a já mám takovou chuť vyprávět.“

Ani nevím, jestli jsem ti pověděl, že náš starosta, ten velkej ušatej a málomluvnej, pořád pokukoval po Wenoře, vdově po Katzbalgerovi. Nepověděl? Teď už to víš. Tak ty měli svatbu deset dnů před začátkem ponovoroku, takže to už je přes tři měsíce ženatej. Jenže byl problém koho pozvat. Těch pár starousedlíků by byla malá oslava, a tak Páin napsal na kus kůže zprávu, že... Hele a víš ty, že se Lynhaard začal učit psát? To je překvápko, co? Asi aby nepůsobil jako nevzdělanec nebo kvůli Wenoře nebo co. A učí ho pan Krochta, co bydlí u mě na jedničce, a když jsou teď na tý výpravě, možná že večer Lynhaard předčítá k pobavení družiny,“ zasmál se Jeremiáš svému nápadu a s úsměvem na rtech chvíli tiše seděl a kýval pomalu hlavou. Asi se bavil svojí představou krola sedícího u ohně, kterak tlustým prstem jezdí po řádcích a rozklížená písmena lepí pomalu a neohrabaně ve slova.

„Já to tomu Krochtovi nezávidím,“ pokračoval už bez úsměvu, „Ty začátky byly hrozný. Bral si Lynhaarda dvakrát týdně nahoru, nevím co tam dělali, ale asi na něj nechtěl křičet, protože minimálně třikrát za večer seběhl do lokálu a řval na stěny. No, pak se vracel, a když Lynhaard odcházel s výrazem nepochopení domů, Krochta seděl u stolu a naléval si hlavu červeným vínem. Vem koncem, Krochta se snažil, Lynhaard taky a před svatbou se už uměl podepsat. Teda jako náš starosta. Vono to potřeba je, to zasejc jo. Protože jak to vypadá, když místo 'Lynhaard, starosta obce Liscannor', tam naškrábe tři křížky, nebo otiskne palec. Kdyby musel něco napsat, tak bych to musel psát já nebo zase Páin, jako to pozvání na svatbu, spojené se vstupem do Nurnské družiny.“

To se zas kroll dohod z trpaslíkem a měli jalovej nápad. Abych si moc nevyvejšlel, špatnej nápad to nebyl, ale co z toho vyšlo. To si tak jednou u piva povídali a vzpomínali na početnou Nurnskou družinu, a jak si Lynhaard představuje svatbu a tak. Nevím, koho to napadlo, že napíšou vyhlášku a vyvěsí ji v proslulý hospodě U supího pařátu, kde začínal nejeden dobrodruh. Stálo tam, že se bude konat hostina s jídlem a pitím zdarma, a že zvou všechny, kteří se chtějí stát členy nurnskýho společenstva. Až potud' to bylo dobrý. Páin to vzal, sroloval ten kus kůže a strčil si ho za košili a vyrazil k Nurnu. Vyvěsil, vrátil se, vypil pivo, řek svý hm a za tejdén se děly věci.

Vo tý slavnosti, kvůli který sem musel jet do Nurnu desetkrát, vo tý ti musím vyprávět.“

Vstal od stolu a s korbely v ruce popošel k pípě. Oba vypláchl, což bylo známkou neobyčejné důležitosti, neboť toto dělal velmi zřídka, a oba pomalu plnil hobotím pivem z borového soudku.

„Kvůli tý svatbě mě Lynhaard prosil, abych to tu vyzdobil, nakoupil spousta pití a dostatek jídla a zdůrazňoval, abych to tu řádně uklidil, jako kdyby tu byl nepořádek nebo co,“ halekal Jeremiáš od pípy, „Ale udělal sem to rád, dokonce bych i pár kytek před vchodem vysadil, kdyby nebyla zima, protože to měla bejt po dlouhý době veselá událost a měla se rozrůst družina a taky Liscannor, protože Torp nestihnul mít potomka, nebo nechtěl, co já můžu vědět,

a Lynhaard je takovej, no, takovej trochu živočišnej a tak. Vůbec, mělo se vypít spousta piva a mělo přijít ještě víc lidí. I když to bylo spíše obráceně.“ Při těch slovech Jeremiáš chvíli vrtěl hlavou.

...Lynhaard odcházel s výrazem nepochopení domů...

„Těch návštěvníků zas tolik nebylo, ale stále o dost víc, než po té věci, co se stala v Mondragonu, ale to už víš,“ pokračoval Jeremiáš, když si opět sedl.

„Přišel samozřejmě Páin s hobitkou Lúniel. Ten trpaslík má ale pěknou ženu,“ povzdechl si hostinský, „jen co je pravda. Úplně bych řek, že mu jí závidím. Je to sice divný, trpaslík a hobitka, ale Lúniel má Páina ráda a von jí taky. Maj spolu dva kluky, Lúina a toho druhýho, jak se jenom..., u dřavýho sudu, menuje. To je jedno, však já si vzpomenu. Ale stejně je to furt lepší než hobit a trpaslice. Voni sice trpaslíci na ty své vousaté ženy nedaj dopustit, v jednom kuse je chráněj před lidma a jinejma netrpaslíkama, a ani nevěděj, že trpaslice stejně nikdo nechce. Akorát trpaslíci sami, a to ještě né všichni. Když už mluvíme o těch vousatejch chlapech, tak ti povím vo Ěnmilovi. To je takovej podivín, co koupil dům, spíš srub, vlastně takovou chatrč po dalším podivínovi Rvizovi, a teď platí starostovi splátky na to stavení. Na Ěnmila se podíváš a je ti hned jasný, že s nim je něco v nepořádku. Horní půlku těla má jak trpaslík, široký ramena velkej pupek, svalnatý ruce a k tomu má dlouhý křivý nohy. Getd při jedný návštěvě prohlašoval, že Ěnmil je z té druhý části člověk a že prej pochází z magicky vodstíněný země, kde žijou jen trpaslíci a lidi. Proto prej vypadá tak, jak vypadá. Pravdou je, že Getda tenkrát nes domů, myslim, Rolld.“

Jeremiáš vstal a na svých malých hobitích nožkách poodešel k oknu, odkud byl výhled na dům Ruindorských už po mnoho let. Vyskočil na lavici a chvíli pozoroval Getdův dům. „Dneska Getd stejně nepřide, je zase na výpravě v Nurnu za tou svou Tlustou Lolou, nebo jak se všechny ty holky menujou. A kdyby Ěnmil nebyl na výpravě s Nurnskými, byl by na výpravě v Nurnu, jako Getd, ale né za děvčetem. Nevim jestli to pochopíš, von Ěnmil nejní normální chlap, že by šel za ženskéjma, von hledá přítele. Někdo mi tvrdil, že už ho našel, prej Doža se menuje.

Ty seš mladěj a pohlednej, takže kdyby Ěnmil na tebe něco zkoušel, tak mi řekni a já mu vpálím modrej blesk mezi voči. Abys věděl hochu, já sem študovanej kouzelník. A né tak ledajakej. Už si troufnu i na komplikovanější kouzla a zakletí, takže, když sem řek, že se Kurwill snažil čarovat, tak sem věděl vo čem mluvím.“

Jeremiáš se najednou zmateně rozhlédl po nálevně, podíval se na židli, na kterou během ohnivého proslovu hbitě vyskočil. Podrbal se za uchem, a když si znovu sedal, bručel: „Jen si teď nemůžu nějak vzpomenout, kam sem uložil tu svou převzácnou kouzelnickou knihu.

Každopádně toho o magii znám víc než Krochta a Getd dohromady, kdyby se teda voni dohromady dali. Von totiž Krochta byl spolu s Getdem a ještě jedním člověkem a půlelfem, který sem nikdy v Liscannoru neviděl a asi neuvidím, protože sotva vědí kde to je, a kdyby Krochta nejel kolem a neslyšel vo Getdovi, sotva by si mohli vyměňovat dopisy s pečetěma a... Ted' sem to nějak zamotal a nevím co sem to... Už vim. Tak tahle čtyřka byla na turnaji někde v Gergelu a voni zvítězili a Krochta jim vyfouk ty zlatky, co poctivě vyhráli, nebo jak, a ujel. Voni ho asi honili a nechytli, Getd se vrátil do Liscannoru a ty dva tam zůstali. Ale asi Krochtu žralo svědomí, protože když zjistil, kde Getd bydlí, tak si s nim vyměnil několik dopisů a Getd dostal zlatáky, hádám tak polovinu, a bylo všechno v pořádku. Ty zbylí dva, Bregyl Jánevímjakdál a Snagroth Půlelf, se couraj po světě, a kdyby na Krochtu natrefili, stěží by zněj něco dostali, protože Krochta je na mizině. Jinak si nedovedu vysvětlit, proč by se nabídnul Lynhaardovi, že ho bude učit číst, počítat a dokonce i psát.

Ale jinak je pan Krochta slušnej zákazník. Na svym pokoji udržuje pořádek a to si chová krečka Fistla, co ho furt nosí v plechový piksle u pasu. Já kvůli němu vozím z Nurnu obilí a vořechy. A dopí to pivo, skočím roztočit další.“

„Sem si na něco vzpomněl,“ vykřikl radostně Jeremiáš poté, co si hřbetem ruky otřel ústa od pěny, „Když přišel Krochta na svatbu, tvářil se jak měsíček na hnoji, jak byl pyšnej na to, že se Lynhaard už umí podepsat. Jenom asi já chápu, že může bejt pyšnej právem, protože sem viděl ty jeho ranní kocoviny, když chodil nahoru dolů a opakoval: 'Ještě jedna hodina s Lynhaardem a už to nepřežiju, ještě jedna...', a zatím to vždycky přežil.“

„Píješ ňák pomalu,“ pousmál se Jeremiáš po porovnání hladin sousedních korbelů, „to bys měl vidět, jak se pilo na Lynhaardově svatbě. A těch lidí, co přitáhla ta kozí kůže vyvěšená U supího pařátu. Páin musel vyházet spoustu poděsů. Kdo vypadal jako obchodník, nebo byl vypasenej, nebo kdo neměl aspoň dýku nebo hůl, vůbec, kdo neměl vzezření dobrodruha, ten zůstal venku na mraze.

Sem totiž přišli různý vožralové v potrhanejch kabátech. Dokonce přišel i jeden šaman. Aspoň to o sobě tvrdil. Takovej vysokej hubenej barbar v rákosový sukni, ve smradlavejch onucích a s kostí ve vlasech. Když ho Páin uviděl, chytil ho za kožený hadry, co ho asi měly chránit proti mrazu a chystal se toho šamana vyhostit, jak jinak, než hodem do dále. Jenže se za něj přimluvil takovej holobrádek, ale sympatickej, Livren Chrastník se menoval, kerej přijel do Liscannoru, aby se ujmul majetku po svym bratrovi Sivelovi, co umřel v Olvornu

v horách, někde poblíž Khelebova vodopádu. A že prej Loup Eliskos, tak si ten šaman nechal říkat, že je jeho kamarád, povídá Livren.

Teda podle mýho byl ten s kostí ve vlasech pěkná pijavice, Livren vypadal dobrácky a určitě se vod něj nechal pěkně vodírat. Určitě spolu chlástali u Pařátu, a když si Livren náhodou tu vyhlášku přečet, vzpomněl si co chtěl v Liscannoru, jenomže to už byl vo nějakou tu zlatku lehčí. Podle mě byl Livren na tom šamanovi závislej. Asi ho uhranul, nebo něco, pochybuju, že uměl nějaký rozumný kouzlo. Ten tak akorát křepčít kolem kotle, brumlat něco jako 'vzývám tě duchu schnilýho smrkovýho polínka' a kdo ví, jestli neuměl akorát chlástat, protože toho vypil zatraceně hodně. Skoro jako trpaslík Bušchal, co taky prošel tim Lynhaardovym a Páinovym kok..., kom..., "soukal ze sebe pracně Jeremiáš a luskal prsty, „konkumem..., konkursem. Takovej mohutnej, mlčenlivej, zkrátka trpaslík. Vedle neustále prázdnýho kalichu s pálenkou měl položenou ztupenou dvoubřitou sekeru. Takže to už sou tři noví členové Nurnský družiny.

Tim výběrem taky prošel malej kudůk a někdy koncem oslavy, když už měl vypito, tak vykřikoval: 'Sem Kilián Krvák a všem nepřítelům uřežu hlavy'. Podle mýho byl asi nemocnej na hlavu. A to značně. Ale jinak byl celou oslavu klidnej, to zase jo. Po slavnostním přípitku a gratulaci novomanželům vypil Kilián korběl piva na jeden dech a vod tý doby se ploužil po sále a povídal si pro sebe. " "

Jeremiáš vstal a se dvěma korbely se vypravil k pípě. Oba vyplách, svůj malovaný pečlivěji, a naplnil je pivem. železným pohrabáčem prohrábl ohniště a přihodil dvě polena z hromady vedle krbu. Vrátil se k pípě, kde dotočil oba korbely na pořádnou míru a pak se nejistým krokem vracel ke stolu, vylévaje cestou pivo na hoblovanou dřevěnou podlahu.

„Tak sem vzpomněl na všechny účastníky tý slavný Lynhaardovy svatby,“ prohodil Jeremiáš, když se mohutně napil, zalévajíc vyprahlé hlasivky hltém čerstvého piva, „Málem sem zapomněl na Tehanšiho, ne, Tchan Čiho, Timona Tchan Čiho, tak se ten chlapík menoval. Během oslavy z něj vypadlo, že je synem nurnského lékaře či mastičkáře. Vypadal tak trochu jak Čagdan a jeho manželka Ličong, co bydleli ve věži, než Čagdana zabili poblíž hradu Thindoru a Ličong se odstěhovala. Nebo vypadal trochu jinak? Vypadal jinak. Nebyl tak hubenej a nehrbil se tak, jak Čagdan. Byl taky černovlasej, ale vlasy měl spletený do dlouhýho copu. Nebo je měl rozpuštěný, já už nevím. Hele, kolik sem dneska vypil pucláků? Čtyři, pět? Spíš víc. Hele, já už dneska nevyprávím, příd' zejtra na oběd, já něco připravím. Třeba kuře po čagdansku. Né, to už nejde, vono to kuře je už voškubaná. Tak kuře na rožni, co říkáš? Uglajs, na mně to nějak dolehlo, dobrou noc.“

Jeremiáš sebral ze stolu svíčku a s tichým nadáváním zmizel po schodech do patra, kde byly hostinské pokoje. Ještě chvíli byl ze shora slyšet hluk. Ozval se pád židle, pak několikeré vrznutí postele a ticho. V krbu hořela polena nízkými plameny. Po jarní obloze se šinul měsíc a krajina se plnila rychle se blížícím půlnočním tichem. V ohništi praskl suk. Svět spal, jen netopýři a sovy se žlutýma očima hledali v ztichlé krajině obživu. Stejně tak Nurnská družina.

* * *

Už z mého domu byl vidět proužek kouře stoupající klidně k obloze, po níž se honily mraky slibující každou chvíli vlahý déšť. Po loukách okolo Liscannoru se proháněly stíny nebezpečných cestovatelů. Tráva zavlažená již dávno zmizelým sněhem a několika jarními dešti se začala zelenat, jen ji nespásaly ovce ani krávy, protože nikdo z dobrodruhů domácí zvířeta, jako je drůbež či skot, nepěstoval, a pokud se neusadí jako Drsoule z Roahanu, který, podle slov Jeremiášových, uvažoval o koupi kravky nebo dvou, ani chovat nebude. Na druhou stranu, téměř všichni z obce liscannorské vlastnili koně, tolik důležitá zvířata pro rychlý přesun z místa na místo či pro útěk z bitevní vřavy.

Když jsem dorazil do Jeremiášovi svatyně, dostal jsem do ruky kliku do rožně, abych otáčel právě napichnutým kuřetem. Jeremiáš nemohl přece udělat všechnu práci sám. U krbu se ocitlo menší houpací křeslo, samozřejmě pro hostinského. Na stole čekaly známé nádoby, Jeremiášův malovaný puclák z kameniny a můj oblíbený dřevěný korbel s cínovým víčkem. Vedle nich dva talíře z lipového dřeva a ošatka s nenakrájeným chlebem. Týden starým.

„Já tě zdravím. Koukám, žeš byl v Nurnu pro čerstvý chleba. Chtěl jsem tam zajet ráno, ale poníka jsem si jaksi nepořídil a pěšky bych to nestihl. Dej ho támhle na stůl a můžeš zapálit oheň, křesadlo je na římse. Já zatím natočím pivo.“

Oheň rychle pohltil třísky a chystal se na buková polena. Hromada polen slibovala opékání bez jakéhokoliv odbíhání pro nové dřevo, a kdyby snad oheň vyhasl, stačilo sáhnout vedle polen, kde se kupili třísky.

„To koukáš, kolik mám dřeva a třísek,“ nadhodil Jeremiáš, když se vrátil s natočeným pivem pro oba a mašlovačkou z husích brk ponořenou v husté omáčce z vína a koření a započal natírat připravené kuře, „Však jsem taky ty tři prohnal, když chtěli bydlet bez placení. Sem je zaměstnával od svatby, kdy byli vybráni jako členové družiny liscannorské. S nápadem, že za bydlení a stravu budou u mě pracovat přišel Bušchal. K Bušchalovi se přidal Timon Tchan Či a nakonec i Kilián. Bušchal vo sobě prohlašoval, že je synem Bolbucha z Horního Dolu. Kde to je nevím, ale asi poblíž Naglinu. A pochybuju, že Bolbuch byl předák dolu, to by byl Bušchal jinak voblečenej a nesháněl by si u mě práci. Jedině, že by ho otec vydědil.“

Ale udělali tu spoustu práce. Když eště byl moc velkej mráz a všude spousta sněhu, prohazovali cestu k budce, utírali a myli nádoby, nově natřeli stoly a židle, opravili postele a schody a vyměnili těch pár zlomenejch špriclů v zábradlí. Samozřejmě, že zametali a poklízeli lokál,“ vypočítával, když pomazával kuře, až se rudě blyštělo, „To většinou dělal Kilián, protože to se sekerou neuměl.“

A jakmile se přiblížilo jaro, odtálo trochu sněhu a přes poledne tolika nemrzlo, hnal jsem je do lesa pro dříví a na chrástí. A to měli i nějaký to pivo zdarma. Samozřejmě, chodili pro zásoby do Nurnu, tam sem posílal hlavně Timona, protože je poctivej a peníze nepropije jak Bušchal. Zato štípat dříví neuměl, na to zase byl moc dobrej trpaslík, ten i tlustý polena štípal jednou ranou. Já ti povídám, že z něj vyroste dobrej válečník. Uvidíme, až se vrátí z výpravy.

Bydleli tu od Lynhaardovy svatby, ta byla, eee..., dvacátýho přednovoroku, do dvacátýho devátýho jarnu, když odtáhli na tu výpravu. Tam si vydělaj peníze. Aspoň teda doufám.

Vem za kliku a toč pomalu a pořádně, ať se dobře najíme. To pivo ti dám sem na židli.“ Jeremiáš přistavil židli blízko ke mně, postavil na ní korbel a dal se do krájení chleba, toho čerstvého. „Sem si vzpoměl na chudáka Livrena. Von se mu ten s kostí ve vlasech nastěhoval do srubu po Sivelovi a chodí si ke mně pro chlast. Platí, to jo, ale těžko svejma penězma, protože, když přitáh, neměl na svym hábitu jedinou kapsu a pochybuju, že měl peníze v hubě. Von Livren musel zdědit docela dost peněz, jinak by už byl s tím svym kamarádem šamanem na huntě. Nebo má peníze vod svýho otce, vo kerym mi vyprávěl, jak ho zabili skřeti v Prasenu.

Ted' by mě zajímalo co dělaj, protože když přišel Duny a Halddy, takový dva lidi, co nabídli Nurnskej práci, tak požádali Livrena, aby jel do Nurnský knihovny zjistit nějaký informace.

Livren sednul na koníka a s pergamenem s poznámkama v ruce vyrazil k Nurnu. Samozřejmě, že s ním vyrazil S kostí ve vlasech. Vod tý doby sem je neviděl a to zbytek družiny vyrazil severním směrem, tedy vopačným než leží Nurn, a kdyby se vraceli za zbytkem družiny, projížděli by kolem mě a nepochybuju, že by se S kostí ve vlasech nezastavil aspoň pro láhev kořalky. Zvláště, když nemusí loudit peníze z Livrena, protože všichni, kdo příslibili účast, myslím jako na výpravě, tak dostali padesát zlatejch. Je zajímavý, že mu všichni říkaj S kostí ve vlasech a vono mu to zůstane, jestli na něj lidi dřív nezapomenou. Vono méno Loup Eliskos je akorát tak k posměchu. Patrně byl jeho otec moudrým náčelníkem lidožroutského kmene a věděl, co z jeho synka vyroste a tak mu dal takovýhle méno. Třeba znamená v jejich řeči něco jako Beru všem.

To byl vtíp. Ale klidně je možný, že ten šaman Livrena zabil pro padesát zlatejch a kvůli koni. A to by mi bylo vopravdu líto. Livren Chrastník, stejně jako jeho bratr, vypadal skromně a nezkaženě. Sice by z něj nevyrostla žádná osobnost, jako je Páin a Lynhaard, ale aspoň by nedělal ostudu a neschovával by se v zadních řadách.“

Jeremiáš se naposledy zhoupł v křesle a natáhl se po hrnci s omáčkou. „Přestaň točit a přihod' dvě tři polínka, ale nezapomeň oheň pak rozhrábnout, aby se kuřátko nepálilo v ohni, ale jen se ohřívalo nad žhavými uhlíky. Pohrabáč je někde u dřeva. To bude kůrčička, už se těšlím, jak si pochutnáme.“ Hobit mazal kuře a já mu pomalu otáčel rožní, aby se mohl dostat i pod stehýnka a křídýlka budoucí pečeně.

„Máme hromadu času než se kuře dopeče,“ pravil Jeremiáš, když se usadil do křesla a ze své objemné zástěry vylovil nacpanou fajfku a podanou větví si ji zapálil. „Aspoň ti můžu vyprávět jak proběhl odchod Nurnský družiny. Za jak dlouho se vrátí to nevím, ale měli nějakou práci na severu kam všichni postupně odjeli. Ale po pořádku.

Někdy v půli chladnu, tedy v době, kdy už se Wenoře přestalo říkat vdova, přijeli za Páinem a Lynhaardem, jakožto nejznámějšími z Nurnských, dva lidi. Jak sem už říkal, menovali se Duny a Halddy. Voba byli na krátko vostříhaný, skoro vyholený a dobře voblíknutý. Jeden z nich, Halddy tuším, vypadal vzdělaně a taky se tak vyjadřoval. Ten druhý byl víc kamarádskej, líp se s nim mluvilo. Tenkrát sem s nima nemluvil, protože se akorát zmínili o práci na jaře, prej koncem jarnu, a zase vodjeli něco zařídít.

Páin svolal ke mně schůzku družiníků. Přišli všichni, aby taky ne, když čtyři bydleli u mně. Jen ti dva ze Sivelova srubu, teda teď už vlastně Livrenova, nebyli vůbec v Liscannoru. Možná, že ho Loup...

Loup, Loup Eliskos. Loupe Eliskosi. To je divný méno. To vážně musí něco znamenat. Beru všem asi ne, ale třeba Kůrovej zaostalec, Kůrák. To jo, to by šlo, von vypadal tak dřevěně, zvlášť když se vopil.

No to je jedno. Chtěl sem říct, že ho asi v nějaký nurnský taverně přemlouval, aby prodal srub a odjeli spolu pryč.

Na každéj pád, na výpravu pak jeli všichni. Každéj z nováčků se docela těšil, jen s Bušchalem to nehlo. Dál dělal svou práci. Hlavně Timon chtěl už vyrazit. Když je ten syn lékaře, tak si brašnu naplnil pruhy plátna a cupaninou, a že prej bude všem obvazovat rány a vyndavat šípy, co po nich budou střílet lapkové, když budou chránit vůz těch dvou. To sem neřek, co?

Ty dva jeli shánět zboží do Nurnu a asi si chtěli zajistit ochranu už předem, myslím jako vod Nurnskejch. Aspoň sem to tak zaslech při roznášení piva. Seděl tu včele stolu Lynhaard spolu s Páinem, a okolo na židlích všude možné ostatní a poslouchali, co zkušený dobrodruzi povídaj. Dělalí takovej zaškolovací kurs pro nováčky, povídali co si vzít s sebou, co za zbraně, jestli louče nebo lucernu, kolik jídla, pití, vody a voleje a tak. Hlavně prej si koupit řádný brnění, povídal Páin. Stejně neměli peníze, tak si sotva mohli dovolit třebas i šupinovou zbroj. Ta se dělá z kousků ocele našitých na kůži. Tos ji nikdy neviděl? Až se vrátí Timon, tak si jí můžeš prohlídnout. Jestli se mu nerozpadne, protože ji měl pěkně prorezlou a...

Hele dyť se to kuře připaluje, toč s nim pořádně! Skočím pro kvašený vokurky, mám je někde doma a ty zatím dopij to pivo, natočím pak další.“

Jeremiáš vyklepal fajfku a opět ji ukryl do některé z kapes na své zástěře. Z kredence vyndal dřevěnou misku a zmizel ve dveřích, aby došel asi čtyřicet kroků do domu vedle hospody, který už dlouhá léta patřil rodu Čiperů, hobitů z Tiklu.

Ohniště příjemně žhnulo, hřál i kamenný krb. Na kuřeti se začla dělat zlatavá kůrka a místnost se plnila vůní masa a koření. Ve dveřích se po chvíli objevil Jeremiáš, v ruce misku s několika velkými ostře zelenými okurkami.

„Áá, tady to voní, ještě tak hodinku a začnem prostírat, už se těším.“ Jeremiáš postavil misku na stůl a usedl opět do křesla a započal s nacpáváním fajfky. Ihned si ji zapálil a jal se vyprávět o svých bratrech. Tlachač chvíli o tom, pak o něčem jiném. Vyprávěl o svém dobrodružství v Gorganu, o malířském umění Sivela Chrastníka a zdali kreslit zvládne také Livren, krátce se zmínil o kupecké výpravě Nurnských do Karwellu, která se zvrtila v honbu maskovaných mužů známých pod jménem Krvavá jízda, a dlouze povyprávěl, jak sázel květiny okolo domu a hlavně před vchodem k Hrochovi. Skákal od jednoho ke druhému, ale čas příjemně běžel a kuře se opalovalo do zlatova.

Když Jeremiáš uznal, že kuře je hotové, začal s prostíráním stolu. Donesl nože, talíře a dva čerstvě natočené korbele. Kuře rozdělil na dvě polovičky, na jednu menší a druhou větší, tu pro sebe.

„To bylo vážně dobrý, takhle skvěle sem se už dlouho nenajed. Tak, snad abych se vrátil k Nurnský družině,“ pronesl Jeremiáš, když si po dobrém jídle otřel ruce do zástěry a s notným funěním sklídl ze stolu, tím způsobem, že kosti a talíře přemístil z jednoho stolu na druhý. Ještě si nacpal fajfku a došel ke krbu, aby si připálil.

„Skončil sem vyprávění u toho vyučování, co tu provozoval Páin s Lynhaardem?“ ozvalo se z obláčku modravého kouře, „Jo? Dobře. Tak tedy, oni dva poučovali, ostatní poslouchali. Nikdo se neptal proč, jak a nač, jak nakupovat brnění, či kde se co dá koupit a kde torna stojí devět stříbrnců a kde zlatku. Zase to nebyli takový začátečníci, každý věděl na co mu síly stačí, co zvládne a co ne.

Když se přiblížil konec jarnu, někteří si zajeli do Nurnu pro zásoby a vybavení. No a před sedmi dny, to bylo devět a dvacátýho jarnu, přijeli ti dva, Duny a Halddy. Rozdali zálohu, jak už sem včera říkal, padesát zlatek na osobu, aby si každý moh nakoupit co potřebuje. Eště se optali kdo jako pojede. Halddy pak odjel něco zařídit a na Dunym zbylo, aby odpověděl na všechny ty otázky týkající se práce a hlavně peněz.

Na jaký sumě se dohodli sem neslyšel, protože jsem zrovna byl ve sklepe pro víno, ale určitě dostanou dost, abych dostal zapláceno za pokoje. Snad bych moh i zdrazit ubytování, možná i jídlo a pití.

Uznávám, že u mě nejní zrovna nejlevnějš, ale ať lidi zkusí dvakrát týdně šlapat do Nurnu pro zásoby. Musím přece něco vydělávat, ne? Kdyby mi starosta koupil káru s koněm, von i poník by stačil, a zaplatil by mi cestu, tak bych prodával takový ty věci na výpravy a tak. Jako železný zásoby co neplesnivěj, provazy a torny. A nějaký ten cestovní alkohol, myslím pivo v malejch soudcích, víno, kořalku. Jak sem řek, kdyby mi starosta platil takovejch deset zlatek za cestu, tak bych tyhle věci prodával bez přirážky, to jako na podporu družiny a vejprav. Až se starosta vrátí, zajdu za ním a řeknu mu: 'Pane Lynhaard, mám takovej nápad pro rozvoj družiny a šetření času družiníků.'

Ale k tomu vyprávění.

Myslíš, že je to dobrej nápad, myslím jako ten prodej se slevou. Já Lynhaarda moc dobře neznám. Teda znám, ale nevím jaký vztah má k penězům. Peníze sou pro něj dost novinkou. Zase tak novou ne, ale jistý je, že před třema lety neznal peníze vůbec. Prej se ptal, jestli sou k jídlu. Von totiž Lynhaard pochází z Rugornskéjch skal, z okolí pobořenýho hrádku. Přimo z jeskyně, ale moc mu to připomínat nemusíš. Však se Lynhaard snaží udělat ze sebe, z hloupýho krolla, učenýho starostu. Zatím žádná sláva. Počítání mu jde líp než psaní a číst sem ho neslyšel. Žádnýho učence z něj Krochta nevychová, ale vono stačí, když ho Wenora naučí normálně stolovat. Taky když se na něj podíváš, tak ti musí hned bejt jasný, že při rozdávání rozumu na něj trochu zapomněli.

Velkej, chlupatej a ušatej, že by moh zastat voplachtění menší loďky, to je moje představa Lynhaarda. V jeskyni brnění neznaj, tak vobčas v něm chodí do

*...Lynhaard, rugorský to
náčelník smečky...*

hospody a pak se mohutnejma tlapama tluč v hrud'. Lynhaard z ocele, povídá potom, co dozní ten plechovej rámus. Ale co sem slyšel, tak mečem mává dost dobře, prej líp než Nestor Burma, co byl zavražděnej v Olvornu. Určitě bude spolu s Páinem slušnou oporou v boji. Co je v Bušchalovi se ukáže a co je v Ěnmilovi to vim. Když se Halddy ptal, kdo pojede, Ěnmil vyskočil a aby se předvedl, rozštípal židli. Ale né rukama. Vzal si na to sekeru, eště ke všemu vobouručnou. Teď už je to jedno, židli sem mu pěkně naučtoval.

Zpátky k vyprávění. Halddy se vrátil za šera a vzal si stranou Krochtu, jakožto kouzelníka, že má pro něj nějaký zvláštní úkol, vo kterym se nechce moc šířit. Muselo to bejt moc tajný, protože Krochta vodjel úplně tajně. Nikdo ho neviděl vopouštět Liscannor. Vostatní měli vodvýt nějaký balíčky nebo je vyzvednout, ale to až druhej den, a zbytek by odjel za dva dny na sever.

To už sem říkal jak Livren měl vyzvednout balík v Starym přístavu a jak se k němu přidal S kostí ve vlasech? Možná, že se vrátěj s vostatníma, ale moc tomu nevěřim. Ten šaman určitě zatáh Livrena do první hospody a do toho přístavu vůbec nedorazili. Vo tom sem mluvil už včera. Jen doufám, že se Livrenovi nepříhodí nic horšího jak raní kocovina.

Někdy v poledne, pár hodin po tom co vodjel Livren, dostal Timon Tchan Či lektvar vod Dunyho v takový dřevěný krabici a pár lejster s poznámkama. Dostal adresu v Mondragonu, myslim jako místo kam má zajet. Eště vyfasoval další lektvar, to prej kdyby se něco stalo na cestě, kdyby ho někdo chtěl přepadnout, co já vim.“

Jeremiáš se podíval na dno svého pucláku a pronesl: „Už sme zase na suchu,“ a vyrazil k pípě. Můj zbytek piva vylil z okna a začal natáčet další. U soudku si tiše pobroukával písničku, dokud se korbele nenaplnily. Pípu důkladně uzavřel, aby ani kapka nepřišla na zmar. Hned si důkladně přihnul a už za pochodu pokračoval ve vyprávění.

„Timon na Dunyho radu přibral Bušchala a vyjeli k severu. Málem bych zapomněl, ty co neměli koně a potřebovali je, jako tyhle dva, tak dostali peníze hned po příjezdu těch dvou, aby nezdržovali jako tamty dva. Co koukáš tak nechápavě. Prostě si Bušchal a Timon koupili koně. Samozřejmě, že za peníze co dostali vod Dunyho. U mě by si vydělali tak akorát na poníka.

No a zbytek družiny vodjel další den do Nurnu pro vůz s nějakým haraburdím, no a pak měli vyrazit po hlavní cestě na sever. Vypadalo, že dost

spěchaj, tak nevím jestli hledali šamana a Livrena po všech hospodách, a co jich v Nurnu je.

S tím vozem vodjel, samozřejmě kromě Dunyho s Halddym, Lynhaard, rugorský to náčelník smečky, jak mu někdo říká, von to teda vo sobě prohlašoval sám, ale v poslední době na to asi chce zapomenout, snad aby sme si nemysleli, že je na vůdcování moc starej. Ted' nějak nevím, kdo byl zvolenej za vůdce smečky, houby smečky, družiny. Myslim, že Páin, noriinský to trpaslík, nebo přece jen Lynhaard? To je jedno.

Abych pokračoval, dál vyrazil Páin, podivín Énmil a, éee, kudůk Kilián. Jo, to budou tak všichni, vostatní už jeli napřed nebo tak něco.

To bude asi tak všechno, co ti sem schopnej říct vo týhle výpravě. Piva je ještě dost, než ho vypijem, tak bych ti moch povyprávět, vo výpravě do Gorganu, kde sem s Nurnskejma zachraňoval králův život. Nebo vo tom jak k nám do vesnice vtrhnul huorn. To je takovej voživlej strom co chodí a je děsně nebezpečnej.

To se takhle uprostřed léta vobjevil v Liscannoru strom. Přikolíbal se na náves a všude vypukl zmatek. Já sem skočil k sobě domů a vytáh sem z truhlice kouzelnickou knihu a tak sem ten pochodující pařez vopražil modrejma bleskama, až se z toho...

Jeremiáš povídal, rád že se má komu chlubit. Nezůstalo jen u dopití korbele. Když se Jeremiášovi začal plést jazyk a každou věc zopakoval alespoň dvakrát, společně jsme opustili nálevnu.

Jen na vedlejším stole na talíři ležely obrané kosti, v misce poslední nakouslá okurka. Po zemi chlebové drobký, které zde budou ležet jistě hodně dlouho, protože Jeremiáš, pokud neměl dobrý důvod, jako jsou například peníze, tak nezametal. Až se vrátí Nurnská družina a sejde se U hrocha, tak po dvou třech týdnech bude Jeremiáš donucen uklízet. A to zadarmo.

* * *

„Haló Griffíne,“ vyřvával Jeremiáš z okna hostince na celý Liscannor, „Víš co je novýho? Já vim, že to víš taky, jen ti to tak významuju. Vono to nejde asi nepoznat. Ale kdybys to náhodou nevěděl, tak ti to řeknu. Nurnští se vrátili! Už ráno. Vodsedlej si koně a pak přid' ke mně.“

Jeremiáš prudce zavřel okno, až sklo v dřevěných rámech zařinčelo. Za chvíli vrzly dveře a rozesmátý hobit vyrazil na verandu a zahrozil mi: „A vem si nějaký zlatky. Ně jako posledně, že sis je zapomněl doma. Tři večery sem tě hostil a před tím tři měsíce ty tři pracovníky. Sice pracovali, ale stejně. Ted' se vrátili s penězma a za pokoje budou platit. Začínám se zase chovat jako hostinský.“

Když jsem odjížděl ke svému domu, abych odložil vaky a ustájil koně, zahlédl jsem koutkem oka, kterak si Jeremiáš zamnul ruce, radostně vyskočil a hlasitým bouchnutím oznámil svůj odchod do nitra krčmy.

Odněkud se ozvalo ženské hudrování. Snad, že některý z liscannorských otců neřekl, že se chystá na výpravu a svou desetidenní nepřítomnost osvětlil až při návratu. Či snad šlo o radostné výkřiky, když žena obdržela od svého manžela zlaté náušnice či přívěšek, případně když těžký dubový stůl zasténal pod tíhou zlatých mincí naň položených.

Od Páinova domu dolehlo dětské zavýsknutí následované voláním Lúniel. Na Drsoulových hruškách rostoucích za plaňkovým plotem se již objevily první květy a poslední sluneční paprsky osvětlovaly zborcené základy Čagdanovy věže, nejvyššího místa v blízkém okolí, zatímco se okolní budovy pomalu utápěly ve tmě. S přicházející nocí se rychle ochlazovalo a vzduch se plnil vůní hořícího dříví.

Oheň hořel i v hostinci. Jen hromada dříví vypadala o něco menší.

„Tak, kde seš, už ti padla pěna,“ ozval se Jeremiáš jakmile vrzly dveře, „Před chvílí odešel spát Krochta, že prej je uondanej. Ani Kilián tu dlouho nepobyl, pravda, přes den co tu druzi probírali všechno možný, vypil co se dalo a odešel nahoru do pokoje jako první.

Dobřes' udělal, že ses doma najed, protože Nurnští přijeli hodně hladoví. Snědli toho dost, ale zaplatili všichni, i Timon Tchan Či a to před výpravou u mě pracoval za byt a stravu, jak se říká. Nejhorší je, že teď u mě už nechce pracovat a budižkničemu Kiliána nechci. S Bušchalem sem byl domluvenej, že mi bude dál pomáhat v hostinci. Chtěl to samý co předtim.

Jojo, chtěl a byl. Von už je pár dnů mrtvej. Takovej pracovitej trpaslík, to je mi ho líto. Ani nevím jestli ho vostatní pohřbili. Budu se muset zeptat Krochty nebo někoho jinýho.

No, nejlepší bude, když si sednem, vypijeme nějaký ten korbílek a já ti povyprávím co sem dneska vodposlouchal vod druhů, když si dneska u mě dělili kořist. Myslim jako tady, U hrocha, né u mě doma. Jakožto v domě číslo popisné čtyři, kterýžto nechal vystavit můj nejstarší bratr Thadeáš Čipera, hobit to tikelský,“ zadeklamoval Jeremiáš.

„Předevčírem sem ti vyprávěl vo tom, kam a proč vodjela Nurnská družina, že jo? Jak se trhali kvůli nějakým vobsílkám a balíkům a tak. Jenže, jak sem se dneska dověděl, tak to byla past, bouda. Všecko, ale úplně všecko, bylo vymyšlený a falešný. Teda skoro všecko. Totiž jak se dostal Krochta z toho řetězu, tak... Nejlepší bude, když začnu vod začátku a vod hlavní skupiny, co jela do Nurnu pro vůz.

Do Nurnu vodjeli, ve Starym přístavu vyzvedli vůz s posádkou vcelku vobyčejnou, jen za kozlíkem seděl takovej mohutnej chlap. Hlavní město země gwendarronské opustili kolem poledne Severní branou a vydali se Obchodní cestou, co vede blíž moří, jak jinak než na sever. Naloženej vůz jel pomalu, vedle šlapali koně Lynhaarda a Páina a pár dalších. Někdo se vez na voze.

Když projížděli, už teda jako za šera, hvozdem, kerej se táhne vodněkad' ze středu Rugorskejch skal přes Údolí Stínů a svym výběžkem přetíná cestu a končí někde ve skalách u moře, tak došlo k přepadení. Najednou se z lesa vyrojilo pár chlapů a vod předu přijel prej chlap na koni. Énmil povídal, že vyrostli náhle ze země a že jich bylo čtyřicet, ale podle mýho Énmil klimbal na voze a spočítat dokázal tak akorát kolik piv vypil a to přes dvacet určitě nejde.

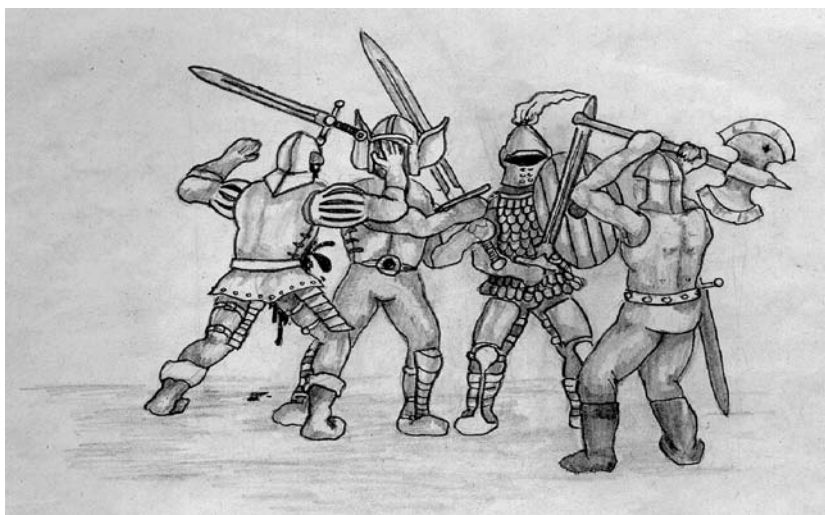
Kdybych to měl počítat podle toho, jak se kdo vytahoval, aby dostal větší podíl, tak by jich tam muselo bejt tak třicet. Jenže jak to tak bejvá, když se nad pivem vypráví, tak by každej chlap musel bejt zabitej dvakrát, některý z těch útočníků i třikrát. Já bych to vydělil tak dvěma, protože tam byli dva schopný válečníci. Myslim Lynhaarda s Páinem. Vono tyhle válečnický počty chce brát

trošku s vodstupem, hlavně když se rugornskej kroll, myslim jako Lynhaarda, dohaduje s Énmilem, kdo jich víc pobil. Ale zpátky k tomu, kde sem skončil.

Samozřejmě, že padly takový ty věty jako 'Vzdejte se, veškerý odpor je marný' nebo 'Dejte všechny zbraně a peníze na hromadu'. Jenže tohle nejde Nurnskejm říkat jen tak. Zkrátka začla rvačka, co rvačka, začla pořádná bitka. Jenže se ukázalo, že ten na koni, prej byl vyhublej a vousatej, je čaroděj nebo něco. A proti našim se postavili všichni ti, co doprovázeli vůz už z Nurnu. A hlavně ten svalnatej vozka. Ten zpod kozlíku vytáh vobouručák, myslim jako dvouruční meč, a začal se taky rubat. Do rány mu vběh jako první Énmil, jak tvrdil Lynhaard dneska, takže prej nemoh pobít tolik lidí jako von.

Jenže Énmil povídal, že prej Lynhaarda viděl, jak ho ubili nějaký páprdové v šupinovejch zbrojích. Na druhou stranu se všichni shodli, že ten falešnej vozka měl na sobě jen kožený hadry, tak nevím. Za Nurnský se postavil jen Duny, jeden z těch co přijeli do Liscannoru kvůli práci. Ty víš koho myslim. Jenže ten očividně nevěděl co si má myslet. Dostal párkrát mečem po hlavě vod Halddyho a v mdlobách se poroučel na zem.

Vostatní vyprávěl Páin, ktorej zabil tři vojáky a když viděl, že Lynhaard s Énmilem sou v limbu, skočil do křoví a zmizel v lese. Kiliána bojovat nikdo

...zkrátka začla rvačka, co rvačka, začla pořádná bitka...

neviděl a já se ani nedivím, protože von na to nemá postavu. Schválně si zkus někdy sundat třeba támhle ten dlouhej meč co visí nad krbem a mávat s ním vokolo sebe.

Ted' né, někdy jindy. Zatim sed' a poslouchej. Jestli si dopil, natoč si další.

No, Páin zmizel v lese a utíkal stále dál, jenže v patách se mu držel ten vozka jen s mečem v ruce, měl pár šrámů vod Énmilový sekery a kvapem Páina

doháněl. Utkali se na nějakým malým paloučku. Jasně, že to ten kolohnát nemoh vyhrát, dyť neměl ani brnění!

Jak se tam řezali ty dva, tak hluk boje přilákal toho čaroděje na tom koni, jak už sem říkal. Jenže přijel dost pozdě, jeho druh byl už dávno mrtvej a jak byl Páin rozvozněnej, tak se na milýho čaroděje vrhnul, smet ho jednou ranou z koně a druhou ho přišpedlil k zemi. Čaroděj akorát stačil zblekotat nějaký zaklínadlo, po kerym se Páinovi dělaly rudý kola před vočima a sotva sípal. Ale jakmile čaroděj zcepeněl, Páin moh už normálně dechat a tak se sebral a prchal dál, dokud nepřestal slyšet hluk pronásledovatelů. Voni ho těžko mohli najít v tý tmě a trpaslíci se potmě líp vyznaj, tolika neklopýtaj a tak. To maj vod toho, jak celý generace trpaslíků kutaj v horách a hledaj drahokamy a zlato.

Já teda nevím, jestli tohle někerej z trpaslíků, co pracovali v Nurnský družině... Pracovali to je takový blbý slovo. Zkrátka, co bydleli v Liscannoru nebo někde ve okolí a vyráželi na vejpravy, tak těžko někerej z nich něco podobnýho dělál, myslim jako doloval zlato a tak.

Snad jen Bušchal, co pochází z Horního Dolu, moh kutat zlato. Ale to jen tak hádám podle jména toho města. Nikdy sem vo tomhle městě neslyšel a kde leží, to už se nikdy nedovím, protože je Bušchal tuhej. K tomu jak umřel se ještě dostanu.

Jak sem říkal, Páin se procházel lesem a najednou narazil na Timona, jak se krčí v křoví, před sebou vak s věcmi a u huby nějaký lektvar či co.

Když tohle Páin líčil a vyprávěl vo tom, jak se Tchan Či hrozně bál a jak byl rozradostněnej, když na něj Páin narazil, tak se chudák Timon docela i styděl. Von to byl úplnej mlíčňák, protože jak z někoho vypadlo, tak po boji vobvazoval i nepřátele, a hlavně ty co postřelil ze svýho luku. No, možná že svou pomocí jim spíš ublížil.

Né, to byl vtíp, vobvázat krvácející ránu nejní přece nic těžkýho a Timon rozhodně nevypadal jako nemešlo, i se smetákem věděl co má dělat. I když takovej Lynhaard nebo Páin si uměj svý rány vobvázat daleko líp, ale ty už maj takovejch šrámů, že si to mohli stokrát vyzkoušet, myslim jako vošetřování si ran. Takže až bude mít Timon Tchan Či za sebou tolik dobrodružství co tyhle dva, tak to může Nurnská družina krváčet jedna radost.

Ale zpátky k tý vejpravě. Z Timona vypadlo, že je napad takovej vousatej vyhublej chlap na koni a dostal Bušchala. Páin se s Timonem dohadoval a došli k tomu, že to byl ten mrtvej čaroděj. No, a Timon se dostal pryč stejně jako Páin, že seskočil z koně a zmizel ve křoví.“

Jeremiáš se chvíli odmlčel, aby věděl čím pokračovat.

„Teď ti řeknu, co se stalo se zbytkem družiny. Někdo se probral už cestou, svázanej na voze, jiný až ve vězení na dřevěnejch plesnivejch kavalcích kdesi ve sklepení. Třeba takovej Krochta tam už tvrdnul dva dny. Von totiž vůbec nevodjel, jak se nejdřív myslelo, ale na jedničce, jako v pokoji tady nahoře, kde Krochta bydlel, dostal vod Halddyho přes hlavu mečem a někdo další ho vytáh pryč a vodvez.

Tak do tohodle vězení naskládali vostatní. Samozřejmě, že tam chyběl Livren a šaman s kostí ve vlasech, protože... A to už sem říkal několikrát, že se

jeho umělecky laděná duše dostala do špatného vlivu podivnejch přátel. Kdoví jestli ten Loup, no, myslím toho šamana, neříkej, žeš zapoměl jeho jméno. Teda, kdoví jaký přátele tenhle šaman měl. Třeba se přátelil s těma, no s... s Ardasanskejma, jestli teda ještě nějaký žijou. No to je jedno, jestli si to zapomněl, tvoje věc.

Zkrátka, ve vězení seděli všichni až na Páina a Timona, co se plahočili po lese a hledali nějaký stopy po tom voze a tak. Nakonec stopy našli, vydali se po nich a narazili na takovou větší paseku na jejímž druhým konci stál hrad. Vono podle mě, aspoň co sem vodposlech, tak to moh bejt dost slušně velkej hrad, ale tak před dvěstě lety. Dneska tam zbyla věž a dvě budovy, jedna z nich byla konírna. Vedle ní stál ten vůz, jen bedny a sudy byly složený.

Jen je škoda, žeš tu nebyl dneska ráno, abys slyšel, jak to vyprávějí vostatní. Nemysli si, že vyprávěj líp než já, ale kdyby si slyšel, jak se dohadujou. Hlavně ty mladší a málo zkušený. Nějak sem nepochopil jak se Krochta dostal z cely a spolu s Bušchalem zlikvidovali strážce. Jednak proto, že sem zrovna šel pro další rundu piv a taky, že se začli hádat Timon s Krochtou, kdo jako na vosvobození Nurnskejch má větší podíl. Voni voba mohli vyprávět co jako bylo dál, protože v tu dobu co se volnej Krochta a Bušchal mlátili se strážným, tak Páin s Timonem právě vstupovali do pevnosti Rugenskejch kněží.

Ted' mě tak napadlo, tys ještě to méno neslyšel, myslím jako Rugen a tak. Tak právě do týhleto pevnosti, co je podle nějaký kroniky stará asi třista let, tak do ní se dostali Nurnský, když pátrali po lupičích, co přepadli vůz chráněnej vojákama, co projížděl Gwendarronem. Mezi náma, nepátralo se kvůli odměně, anobržto kvůli těm zcizelejším šperkům. Totiž to sem přiletěl v zimě, hodně navečer, řek bych skoro k půlnoci, zraněnej a zmrzlej voják, co to všechno vyžvanil. Nurnský ho uklidnili, že je všechno v pořádku a tak, uložili do postele a ráno, mnohem dřív než se vobjevilo nad hvozdem to ubřečený zimní slunce, vono teda mělo bejt jaro ale mrzlo, že trpaslíci do hospod chodili s hotovym ledopádem pod hubou... Jo, a ještě než se ten voják probral, tak vyráželi zavátou cestou k lesu. Abych to zkrátil, narazili na lupiče právě v tý pevnosti, samozřejmě, že to nebyli vůbec žádný kněží, voni našli tu částečně zničenou pevnost, a tak se v ní usadili, a ani nevěděli že seděj ve starym chrámu a tajný chodby jim vedou takřka do pokoje. Jako ty lupiči to nevěděli.

No, a Nurnský to tehdá vobjevili, myslím jako ty chodby a tak. Von v tom teda byl ještě nějakej Glenal nebo či co, co teda pátral po těch tajnejch chodbách. A ten jim právě pomoh zlikvidovat ty loupežníky a za vodměnu si vzal jeden z těch klenotů, voni to byly korunovační klenoty pro Mondragon. No a ještě v tom byla nějaká ženská, co ji ten elf miloval, jako Glenal a...

Ech, to by sme tu seděli do rána. Zkrátka před těma třema lety, Nurnský trošku vyrabovali nějaký hroby jejich představenejch a trošku jim to tam zlikvidovali. Tak asi proto se jim ty kněží chtěli ten pomstít, nějak se domákli, kdo to jako udělal a přijeli si pro ně. Vlastně voni si tak pěkně vyjeli navzájem naproti.“

Jeremiáš trošku posmutněl. Sebral korbele a vydal se těch pár kroků k pípě natočit další, jen cestou si cosi bručel a zamyšleně krabatil čelo. Když se vrátil zpět ke stolu, usedl a po pořádném zavlažení hlasivek opět započal své

vyprávění, které prokládal mnoha gesty a obličejí, jakoby snad hrál nějakou hru kočovné divadelní společnosti, a některé z jeho vět by se svým přednesem spíše hodily k čaroději, jenž přednáší svým učňům v Hlavní síni Kouzelnické univerzity v Nurnu.

„No vlastně ty kněží měli tak trošku smůlu i štěstí,“ začal Jeremiáš pomalu a hned se dal do o poznání rychlejšího vysvětlování, „Proč štěstí a smůlu? Protože tenkrát, myslím jako když Nurnský to tam tak trošku vyrabovali, tak to tam ještě bylo spousta slavných lidí, jako byl Llandaff, Rolld, bejvalej starosta Liscannoru, Nestor, kerej se tenkrát ještě rozkoukával. Z těch, kerejm by se stálo za to pomstít moc nezbylo, vlastě zvostali jen dva. Páin a Lynhaard, co tenkrát vylez ze svý krollí sluje a začal zkoumat svět. Toho našeho ušouna si už viděl, tak si schválně typni, kolik mu je, jako Lynhaardovi myslím.

Těsně vedle. Je mu čtyřicet, teda bylo a za chvíli to bude první padesátník v řadách družiny. A taky dost možná, že první bezdětnej a ženatej. No, do padesátky mu přece jen něco schází a děti bude taky mít, dyť tu byli i starší druzi, třeba takovej Sarim. Ale mečem se dokáže vohánět velice slušně, myslím jako Lynhaard, protože celou tu pevnost vyčistil von s Páinem. Podle toho jak se ke slovu hlásil Timon a Páin ho neumlčoval, což dost často dělal, když vykřikoval Killián co všechno udělal a tak, tak soudím, že pár ran zasadil i ten s tím dlouhým černým copem. Tys neviděl Tchan Čiho? Viděl, tak co ti nejní jasný?

Jo tak. Jen sem chtěl říct, že se Timon taky účastnil bojů, pravda, sice jen lukem, ale na rozdíl vod Kiliána aspoň něco.

Nějak sem ti zapomněl říct, jak to vodnes Bušchal, a tuhle pasáž vyprávěl Krochta hodněkrát, jenom mě dvakrát. Asi proto, že to moh vyprávět jenom von.

Tam šlo vo to, že jak se Krochta dostal s Bušchalem ze svý cely, tak se vrhli na strážnýho, co tam uprostřed noci bděl u svíčky. Bušchal ho mlátil zapálenou pochodní, jen tak ve spodkách a stejně tak voblečenj Krochta žídlí. Jenže ten chlap, kromě rudýho hávu co nosili všichni ti kněží, kerej teda po boji zvostal vohorelej, to vod Bušchalový pochodně, tak měl kovovou zbroj a šavli. Já bych si na ty dva nevsadil ani měďák, ale voni to stejně vyhráli. Teda jenom Krochta, protože když ten popálenej chlap ve svym posledním zofalym útoku propích už notně posekanýho Bušchala, přerazil mu Krochta vo hlavu dubovou židli. Chlapík zhebnul jenže Bušchal taky, tomu se nedá říct jinak než hrozná smůla.

Pak to šlo hladce, Krochta vzal klíče a začal vodemykat cely, v tu chvíli tam vběhnul Páin, jemu v patách Timon. Začlo vítání a taky konec Rudejch kněží v Rugornskejch skalách. Vyrazili tesanejma chodbama, kerejma se už dva z druhů pohybovali, pro svý drahocený šaty, brnění a zbraně, jen zesláblýho Dunyho, co byl zavřenej s Krochtou v tý samý kobce, nechali ležet na slámě s tím, že se pro něj vrátí. Voni vlastně našli svý věci, dokonce i kvalitní a drahý zbroje, jen meče či sekery tam nebyly. Scházely tam taky takový věci jako je alchymistický zboží, rostlinky, medikamenty a tak. Všechno museli schovat někde v těch tajnejch místnostech, co tam jsou a ještě dlouho budou, protože je Páin s Lynhaardem nenašli. Kroll trošku breptal a byl z toho celej pryč, že přišel vo svůj meč a stejně tak Ěnmil.

Po boji, ze kterého jedinej živej vyváz ten parchant Halddy, a to ještě útekem, Nurnský sebrali svý věci a cizí zlatky a vrátili se k Dunymu. Jenže ten už byl chudák podřezanej. Musel to udělat ten druhej, Halddy myslim. Nikdo jinej tam nebyl, snad jen pacholci vod koní, jestli tam nějaký vůbec měli.

Eště k tomu štěstí. Totiž kdyby se nestala ta vošklivá věc tam nahoře v Mondragonu, tak by proti Rugeskejm kněžím stála družina v plný síle a to by už neměli žádnou šanci. Jo, jo. To bejvaly časy, když Nurnský stáli pevně na nohou a nikdo s nima nedokázal hnout. Ani taková Krvavá jízda z Karwellu, ani celý Rubanice se všema strašidlama z celého Thindoru. To draci zalejzali zpátky do svezích doupat, když kolem šli, a kostlivci se pěkně rychle zahrabávali zpátky do svezích hrobů.

Ted' tu jsou jen dva válečníci, vpravdě silný a schopný, a takový válečníci, jako je Páin s Lynhaardem, jsou jak kamenná zeď. Jenže pak tu nejní nikdo, kdo by je moh zastat, když slíznou nějakou tu ránu. Možná jen Ěnmil, kerej v Rugenu snad ani nebojoval, a když se vrátil, rychle sebral svůj podíl zlatejch a zmizel. Prej má v Nurnu přítele. Jo a taky mi nejdřív, než vodsud vypad, zaplatil za tu rozmlácenou židli.

Nejní tu žádněj pořádněj čaroděj, žádněj mág, co by tahal přátele svezima zaklínadlami z průšvihů. Takovej Krochta, z něj se snad stane dobrej kouzelník, jestli mu teda někdo nerozbije hlavu dubovou židlí. Já sice taky pár kouzel umim, ale na to abych někam vyrážel se už moc necejtím. Mně je dobře tady doma, pěkně v suchu, v teple a s Nurnskejma cestuju až se vrátěj z těch dalek, zasednou k pečení a k pivu, dělej zlatky a rozprávěj. Já vždycky roznášim korbele piva a poslouchám, co se kde stalo a kde je co novýho. To mam vopravdu moc rád, když Nurnská družina, ke který sem patřil i já, někde v daleký zemi něco vykonala a tak.

Jen doufám, že se družina vzmuže a pořádně se rozroste. V Liscannoru vyrostou nový baráky, v nich budou bydlet pořádný chlapi, co se jen tak něčeho neleknu a všichni se budou scházet tady u mě, U hrocha.“

Jeremiáš dopil poslední hlt. Přešel ke dveřím, pod hobitovou tak trochu dětskou rukou klika tiše zaskřípala a dveře se otevřely do tichého voňavého večera. Na dřevěnou verandu padl obdélník světla a Jeremiášův stín vrhaný ohněm v krbu sahal daleko od schodů vedoucích do hostince. Jeremiáš tam tak stál, nasával čerstvý vzduch. Do místnosti vlétl vítr, ve dne zpívající o jaru, o květech a o plodech, které teprve přijdou, až nastane ten správný čas. Ted' spíš jen tak ukolébával a dával pocit jistoty, že po každé každičké zimě musí přijít slunce.

Polena v krbu náhle jasně vzplanula, osvětila místnost a Jeremiášova záda. Jeho stín se zamihotal, trochu se prodloužil. Všechno vypadalo jako namalované na plátně, vyvedené ve zlatě, žluti a krvavé rudi planoucího ohně. Meče, štíty a zbroje pověšené na stěnách, ozdoby a trofeje na krbové římse, obrovská dračí lebka a jasanová pípa a soudek, vlastně celá Nurnská historie vrhala náhle na stěny jasné obrysy.

Jeremiáš si ničeho nevšímal. Jen stál, zády k ohni pozoroval tu temnotu venku a zhasnutá slepá okna domů v Liscannorském údolí. Možná neviděl jen poloprázdnou vesnici, snad tam nad hradbou lesa, na obloze poseté mihotajícími

se hvězdami, viděl cválající Nurnskou družinu. Viděl staré ostřílené druhy, kteří byli už třeba dávno mrtvi? Viděl snad ty, kteří teprve přijdou? Nevím.

Se zástěrou nadouvanou větrem, se zamyšleným výrazem ve tváři, s očima, které viděly mnoho návratů, mnoho ztrát i zisků, upřenýma kamsi do dále vypadal jak věštec. Čekal jsem, že se pomalu otočí a něco řekne. Třeba něco o tom, že zas přijdou časy, kdy Nurnská družina bude stát pevně na nohou a draci budou zalézat do svých doupat.

Jeremiáš se neotočil, ani nepromluvil, sešel po schodech a zmizel v noci vonící jarem...

II. O dracích

[Poradostiny 1034 Barzubaj]

I.

„Ty lumpe! Ty špinavej lumpe se špičatejma ušima! Já ti to vytmavím, uvertat mě do takovejch trablů“. Vrznutí dveří přerušilo proud zlostných myšlenek a přinutilo trpaslíka ohlédnout se a zaklít: „Koho to sem d'asi nesou?“. Starší hobitka v zástěře nakoukla do dveří. „Pájíčku, nechceš něco sladkého na zub?“. Trpaslík divoce zakoulel očima. „Ne!“. Hobitka se však nenechala ani v nejmenším odradit a se starostlivým výrazem pokračovala: „Neměl bys tak dlouho svítit, víš co stojí olej do lampy?! A taky si tím kazíš oči, když v noci píšeš. A taky bys měl udělat Lúinovi novou postýlku, z týhle co nevidět vyroste. A ještě...“. Trpaslíkovi se podařilo vytlačit tchýni ze dveří a zavřít. „Tohle ti teda nedaruju! Čeho je moc, toho je příliš!“. Trpaslík sedl k dubovému stolu a ze šuplíku vyňal list čistého pergamenu. Odšrouboval víčko kalamáře a chopil se kovového brku, jehož ohlodaná násadka svědčila o častém používání. Trpaslík chvíli krabatil čelo s násadkou vraženou do houštiny vousů a pak se jeho ruka divoce rozjela po papíře.

Kamenné zdi domu vytrvale vstřebávaly tichá slova, monotónně zvučící místnostmi a prokládaná tu a tam šustěním otáčených listů starých svazků. Místnosti tohoto domu, ač ukrýval snad mnohá tajemství, byly zařízeny prostě. Pevné knihovny se prohýbaly pod tíhou knih a skříně byly plné svitků. Kromě stylizovaného magického obrazce na zdi už byla v místnosti jen jedna židle a stůl. Na židli seděl člověk s nápadně zpoceným čelem. „Ne..“, zasténal ten muž slabě, když otočil stránku a jeho zrak spočinul na neobyčejně složité formuli duševní hygieny. Pohlédl ještě na velké přesýpací hodiny, stojící na stole, leč ani pohled na množství písku, jež líně čekalo na cestu štěrbínou mezi baňkami mu na radosti nepřidal. Muž ten tedy sklopil zrak zpět mezi pokroucené runy a počal opět biflovat.

Tisíc mil na sever v tu dobu panovalo větrné počasí. Na kterémsi zapomenutém ostrově, jichž je podél západního pobřeží Starého kontinentu rozeseť jak rozsypaných zrněk máku, se v jiném velkém kamenném domě loučil kouzelnický mistr s žáky opouštějícími jeho kursy. „Absolvovali jste tedy všichni a musím říci, že někteří z vás mi dělali opravdu jen radost. Nemohu to ovšem říci o všech“. V řadě stojících adeptů do sebe loktem dloubly dvě elfky. „Je teď jen na vás, jak se svými schopnostmi a znalostmi naložíte. Nyní mi již zbývá jen popřát vám: necht' jen šťastné hvězdy hledí na vás i na vaše činy“. Dívky vyšly z budovy. Čekající černí koně neklidně pohazovali hlavami. Poslední dotažení řemenů a už byly obě v sedlech. V záři poledního slunce vyrazily dobrodružství vstříc.

...tři siluety začaly vrhat stín na zelený pažit...

Poslední zrnko písku ztratilo rovnováhu a zřítilo se, sledováno bedlivým zrakem muže v kožené kazajce, sedícího na židli a opírajícího bradu o zavřený svazek tlusté knihy. Dveře ve vzdálené stěně se otevřely a vstoupil důstojně vyhlížející člověk v plášti, pošíťem lesklými žilkami. „Pro dnešek stačí, pane Krochto. Nezapomeňte si doma opakovat a zítra si procvičíme některá nová kouzla“. Krochta se zvedl ze židle a kvapným krokem vyšel ze dveří. Mág se s ním rozloučil pokynutím ruky a zavřel dveře.

Elf vyšel na zápraží svého domu a protáhl se v ranním slunci po způsobu koček, žijících za jeho komínem. Oblečen pouze v župan, sedl si na lavičku před vchodem a pozoroval probouzející se Liscannor. Z protějšího domu vyšla právě maličká Lúniel a přes břevno na klepání koberců, které musel minulý týden její manžel na nátlak její matky vystavit, přehodila peřiny. Elf se při vzpomínce na nebožtíka jejího otce temně usmál. Už už se chystal zajít zpátky do domu a uvařit si šálek dobrého mallikornského čaje, když tu se mezi liscannorskými domy objevila postava nurnského pošťáka, pana Hlůvy. Ten se nejdříve zastavil u domu Ruindorských, kde mu po notné chvíli bouchání otevřel bledý Getd a převzal od něj balíček. „Ah, konečně“, svíto bývalému kouzelníkovi slabě v očích. „To budou ty sebrané pověsti ruindorské. Budu z nich čerpat novou inspiraci“, slyšel Hlůva ještě než Getd zavřel dveře. „Héj, pane Hlůva! Pojte sem!“ Pošťák a ochmelka v jedné osobě se otočil a spatřil Páina, kterak na něj mává. Elfovi, stojícímu opodál na zápraží se tak naskytla zajímavá podívaná. Pošťák totiž od Páina po zaplacení doručovacího poplatku zamířil s náramným kroucením hlavou rovnou k němu. „Mám tu pro vás list“, povídá Hlůva. Elf rozlomil pečeť a dal se do čtení:

Ty proradný červe!

Tím, že jsi zabil starého Pitku, jsi nejen přivodil žal mé ženě, ale ke všemu jsi způsobil, že se ke mně nastěhovala moje tchýně, a to už je trochu moc. Abych však ukázal, že jsem velkomyslný, odpustím Ti, ale musíš mě jí zbavit. Jestli jí ale při tom zkřivíš vlasek na hlavě nebo ji necháš zmizet, roztrhnu Tě jako hada. Nejlépe uděláš, když si jí vezmeš a přestěhuješ ji k sobě, popřípadě jí můžeš velkomyslně přenechat svůj dům. Doufám, že mou nabídku přijmeš, abych se Tebou nemusel nadále zabývat. Vzhledem k tomu, že jsou na světě ještě horší bídáci než Ty, mám teď jiné starosti.

Páin

P.S. Jestli se tento dopis dostane do rukou někomu z mé rodiny, jsou tvoje dny sečteny.

Herbert dočetl a z obličeje se mu vytratila všechna barva.

Švihnutí rákosky bylo následováno slabým vykviknutím. „Lynhaard se snažit!“, ukřivděně zašeptala mohutná postava, sedící na sténající židli v Krochtově pokoji hostince U hrocha. „Neříká se snažit, kolikrát ti to mám opakovat, říká se ‘snažím se’, Lynhaard je první osoba“. Krochta se chytil za hlavu. Debilní tvář, lemovaná ušima, připomínajícíma plácačky na mouchy, se zvedla od knížky a roztáhla se do spokojeného úsměvu. „Lynhaard dycky první osoba. První osoba celý vesnice. Každý poslouchat. Hehehe“. „To je ovšem trpká pravda“, řekl si v duchu učitel. „Bude to ještě práce, než budeme mít gramotného starostu“. Nahlas však prohlásil: „Tak, do práce. Čti pořádně“.

Pomník dovezli nurnští kameníci až k rozcestí Na škvarku. Místo již bylo připraveno. Jen trocha práce, než bylo sousoší osazeno a tři siluety začaly vrhat stín na zelený pažit. Jen chvilku Liscannorští zůstali kolem se smeknutými čepicemi. Když všichni tiše odešli, postál Páin hodnou chvíli opodál a hledíc na podoby přátel přitesané do kamene, vzpomínal teskně na své druhy, na přátelství i zášť, na hrdinství a zbabělost. Bylo mu divně. Pak se otočil a s povzdechem zamířil k domovu. Neuviděl tak, kterak se vrabčák, hledající si hnízdo, usadil Llandaffovi na klobouku, s pocitem že našel konečně vhodné místo pro domov své vrabčí rodiny.

Ve výčepu U hrocha bylo útulno. Jeremiáš vynesl dva ze stolů za hospodu a napnul nad ně plachtu. Ví, že nejlépe pivo chutná na čerstvém vzduchu. Stoly se začaly ihned plnit nedočkavými liscannořany. U jednoho ze stolů právě zahájili Timon Tchan Či s Yalledem z Erinu karbanický večírek. Hráli všeobecně oblíbenou hazardní hru ‘černý jakub’. „Tak jak to pokračuje?“, zahlaholil vesele hostinský Jeremiáš na Krochtu, jenž právě těžkým krokem sešel ze schodů. „Ále, mizerně. Lynhaard nedělat žádný pokroky“, odpověděl učitel a vzápětí si uvědomil, jak je blbost nakažlivá. Mávl ale rukou a zhluboka se napil z přistaveného korbele.

Život v Liscannoru tak nějakou dobu plynul kupředu tempem vola, který vidí, že jej hospodář vede na jatka. Až tu náhle se přiblížil slunovrat. Slunovrat. Od nepaměti věků svátek radosti a veselí. Jen slunovrat zná nejlépe, jak dokáže víno rozpálit krev v žilách. Jen slunovrat má moc nad lidskými srdci. O něm se dějí zvláštní a nepoznané věci. Slunovrat má vlastní magii.

„Tak šťastný porřízení, Krochto. A za těch pět stovek, co ti Lynhaard dát z obecní pokladny co nejvíc rachejtlí koupit nezapomenout“. „Jo, jo“, odbyl svého bývalého studenta pan Krochta Moskyt z Bažiny a pobídl koně vpřed. Na svého žáka mohl být právem pyšný, vždyť kromě čtení a psaní naučil Lynhaarda i tvořit rozvité věty. Bývalý vůdce krollí smečky a nynější starosta liscannorský se ještě chvíli díval za člověkem, jenž jej jakž takž zasvětil do tajů psaného slova a pak zašel do domu Rollandy Rhyderské, v němž ještě donedávna bydlel. Tam si zrovna oba synové nebožtíka Jacoba Rugorského hráli s jednou z mnoha koček, tíhnoucích k domu Herberta z Álfheimu. Právě nic nedbali varování své matky,

kteřá jim už několikrát důrazně připomínala, že trápit kouzelníkovu kočku se nemá, protože nikdo nikdy neví, co na to taková kočka může udělat, a rozpustile své mourovaté oběti přivazovali na ocas plechový hrnek. Z řinčení nebohého zvířete měli náramnou bžundu, až konečně kočka vyskočila na parapet otevřeného okna a s nešťastným mňoukáním prchla do zahrady. Lynhaard na oba nezbedníky vlídně zahrozil ukazovákem. Zatímco starší Eriadann se vzhledem podobal spíše své sličné matce, na Rhynnovi se začaly projevovat krollí geny a jeho vysunutá brada i ústa, opatřená mohutnými pysky dokazovaly, že to chlapec v životě nebude mít lehké. Už teď, když mu táhne na třetí rok, na něj jeho bratr tu a tam pokřikuje: „Ušatec! Ušatec!“. Za pár let mu to Rhynn vrátí i s úroky. Lynhaard se obrátil k domovu. Zašel do bývalého Torpova domu, který nedávno vyženi, a vystoupal do podkrovní. Tam, za dveřmi, na něž neuměla krollí ruka namalovala hlinkou rudé srdce, seděla na posteli kudůčka Wenora. Srdce drsného krolla vždy zjihne, když ji vidí, s kopretinou vetknutou do zvlněných vlasů, ožíněnou měkkým světlem, pronikajícím do komůrky skrze záclony, svatebním to darem Rollandy. Ruce složené v klín, maličko zvednutý nosík a dlouhé řasy na očích jak studánky se v Lynhaardově duši usadili navždy. Sedne si vždy na postel vedle ní, jak ona složí ruce do klína a vypráví jí o svém životě. Zamilovaně na sebe hledí, dokud slunko nezapadne, a jen ten jejich podkrovní pokojíček jim dělá společnost.

Krochta se vrátil do Liscannoru pozdě odpoledne. Dvě bedýnky plné rachejtli svěřil z koně a zašel s nimi do hospody U Hrocha. Z pěti set zlatých, které mu důvěřivý starosta na koupí noční zábavy poskytl, sice nemalou část strčil do vlastní kapsy, nicméně i tak to bude večer jistě báječná podívaná. „Tý jo, pěkněs to tu vyšperkoval, Jeremy, jen co je praua“, prohlásil uznale, když uviděl sváteční výzdobu výčepu. „Přivez sem ty petardy“. Kroll Lynhaard se hned začal hrnout ke krabicím, které mezitím Krochta složil na stůl. „Je k nim i návod, takže zábava bude bez problémů“, pokračoval Krochta a okázale vyndal z kapsy podlouhlou krabičku s cizokrajným nápisem. Otevřel ji a nabídl z ní každému podivnou hnědou tyčinku. „Doutníky“, dodal na vysvětlenou. „To se kouří a je to teď velká móda“. Ukousl špičku a zapálil sobě i ostatním. „Huh, uh, uh, a to by nám měl ten návod huh, uh, starosta přečíst, když už to teď umí, uhm“, dostal ze sebe s pokašláváním Timon Tchan Či, přivíraje své šikmé oči před štiplavým kouřem. Leč Lynhaard nikdy nečetl veřejně a teď se strašně styděl. „Víte, až jindy. Lynhaard dneska nic nečíst, až jindy“, dodal na vysvětlenou a sklopil zraky. Ostatní hosti se ještě chvíli pochechtávali a hostinský natočil Lynhaardovi další pivo, aby mu povzbudil kuráž. S přibývajícím večerem tak stoupala nálada tempem přesně odpovídajícím úbytku alkoholu z Jeremiášova sklepa.

„Pijme, pijme, všichni druzi!“, zanotoval rozjařený Yalled Erinský a s pohledem na různorodý obsah okolostojících pohárů dodal i druhou sloku: „Ať každý do sebe co právě má vrazí!“. „Třeba kudlu“, zasmál se alchymistický adept, kudůk Kilián, a poplácal po zádech smutného trpaslíka Páina, který se tu ukrýval před zlou tchýní. „Nebřeč, malej“, jal se mu domlouvat přio opilý Yalled. „A dej si na to svý neštěstí eště paňáka!“. „Já přece nebrečím, to mi akorát slzež voči z těch

zatracenejch Krochtovějch doutníků“, zaprotestoval trpaslík a usrkl piva, jehož pěna už stačila spadnout. Yalled se mezitím vypotácel ze dveří na čerstvý vzduch a zavolal otevřenými dveřmi na své kumpány uvnitř: „Jéé.. škyt, jede sem Hlůva, náš.. škyt, listonoš, a má s sebou ten svůj vynález!“. Na ta slova se valná většina halasících liscannorských opilců vyvalila z hospody na náves, právě včas, aby spatřila Hlůvu, jenž dostal minulý týden od městské správy nového pomocníka. Stal se jím vratký vehikl o dvou kolech, jedoucích za sebou a spojených břevnem, které pošťákovi sloužilo zároveň jako sedlo. Na tomto dopravním prostředku teď překonával Hlůva, usilovně se odrážející nohama od země, dlouhé vzdálenosti, na nichž roznášel listy, zprávy, poselství a depeše. Jelikož však jeho stroj nebyl opatřen brzdou, byl pohled na Hlůvu, řítícího se strašnou rychlostí dolů po hlavní nurnské třídě, jen pro otrlé. Mnohé hospodyně, jež měly z Hlůvy, který s šíleným výrazem v očích brzdil okovaným podpatkem na nurnském dláždění a troubícího zuřivě na erární trumpetku, odznak svého úřadu, málem smrt, zavalily v příštích dnech radnici stížnostmi a nářky. Nurnští radní též zvažovali, že by mohl Hlůva své pochůzky objíždět na koni, ale pak kdosi moudře poznamenal, že by věčně opilý Hlůva to nebohé zvíře do týdne jistojistě umořil hladem a žízni, a tak byla kováři Thindaffovi zadána zakázka.

Hlůva opilec se už přiblížil až k hostinci U hrocha, zastavil, sesedl a vehikl nechal padnout na zem. „Dřevěnej kůň!“, zakroutil hlavou Lynhaard, zatímco ostatní zatahli pana Hlůvu do lokálu. Ten znaveně klesl na židli a vděčně přijal nabídku Tchan Čiho na společnou pitku. Za chvíli byly rozdílly ve střizlivosti setřeny a Hlůva si konečně vzpomněl na pravý cíl svojí návštěvy. „Helejte, je tady nějakej pozůstatek po Yorgovi z Erinu, co umřel před lety v Merionu?“, zeptal se Tchan Čiho. „No, jenom ten Yalled, ale to je bratranec z druhého kolene“, odpověděl východňan a ucucl pálenky ze sklenky. „Hm, tak to nic. To nejni blízkej příbuznej. To bych měl vopletačky se zákonem“, zavrtěl hlavou Hlůva. „Listovní tajemství, vědí? Moc přísný nařízení“. Hlůva se zatvářil odmítavě a chystal se načít další láhev. Tchan Či, o němž kdosi prohlásil, že ho „alkohol jednou zničí“, se ale nikdy tak snadno odbýt nenechal. Objednal stranou od Jeremiáše několik lahví laciné pálenky, s jejichž pomocí se mu celkem hravě podařilo listovní zásilku z milého Hlůvy vydolovat. Tou dobou si už celá hospoda šuškala, že pošťák donesl psaní adresované již několik let mrtvému erinskému hraničáři. Všichni byli napnutí jak odsouzenci na skřipci, co se za tím skrývá, pouze Lynhaard, zástupce státní moci, varovně prohlásil: „Jestli Hlůva prozradit listovní tajemství, Lynhaard prozradit Hlůvu“. Jenže to bylo panu Hlůvovi již srdečně jedno, neboť ve svém namol opilém stavu právě nasedl na svůj vratký vehikl a za řinčení lahví kořalky v brašně na dopisy a troubení trumpetky se odvrávorál k Nurnu. Timon Tchan Či zatím v lokále vítězoslavně mával dopisem a Jeremiášovi se podařilo vzbudit Yalleda z Erinu, který ihned navrhl, aby se šlo list otevřít k němu domů. V tom ovšem celé společnosti zabránila postava neznámého barbara, jež pojednou vyplnila takřka celý rám dveří. „Brej večír“, řekl ten barbar a Páin s Lynhaardem, oba barbarofobové, se začali domlouvat, jestli ho vyhodí jenom dveřmi, nebo mu udělí výsadu letět oknem. Tchan Či je však předběhl a zvedl se od stolu jako první. „Bud'

zdráv, siláku“, zahlaholil a vrazil příchozímu do ruky láhev rumu na uvítanou. „Jsem na cestách a nedaleko vaší vesnice mi zdechl kůň. Rád bych se zde posilnil před další cestou“, odpověděl barbar a láhev vrátil netknutou s tvrzením, že je abstinent. Páin nad ním zakroutil hlavou a Lynhaard prohlásil otevřeně, že ho „tay v tym logále už nechťtí vidět“. „Host jako host, třebas barbar“, poznamenal k tomu hostinský Jeremiáš. „Sedni si sem, ať seš co seš za ráci, jenom si hernajs dej něco alkoholickýho!“, jal se utírat nakvašeně sklenice. Družný Tchan Či ale barbara, jemuž se u pasu houpal obroušený meč, vzal ke svému stolu a objednal mu malinovou šťávu. Ostatní zatím vyrazili k Yalledovi do „radnice“, aby si přečetli, co kdo tomu nebožtíku Yorgovi píše.

Na pečeti svinutého pergamentu rozpínal křídla orel. Kolem Yalleda se nahrnula větší část netrpělivého liscannorského obyvatelstva, a tak Yalled pečeť rozlomil a rozvinul pergamen.

Hae Thor,

tak pravím já, Dakmaard, král Almamaru, k družině Nurnské a vyzývám ji, aby se dostavila ke splnění čestného úkolu. Bude jí přinést ku svatební tabuli mé dcery Manissy a Splyntra Silného ocas dračí dle nejstarších zvyklostí země Almamaru. Spolu se ctí pobýt na hradním sídle v době svátků svatebních budiž jí za to předána odměna ve výši 60 000 (tisíců šedesáti) zlatých peněz. Svatební obřad jest ku konání připraven na 9.9.1024. Jest žádoucí dostaviti se alespoň měsíc předem.

Dakmaard

Králův podpis byl vyveden značně nejistou rukou.

„No, tak Yorg už to asi nestihne, ale já tam pojedu“, konstatoval Páin do ticha, které nastalo. „Jo, jo, určitě, te peňaze tam ležat' nechat' něvazmožno“, vzrušeně přitakal Tchan Či, který ve vypjatých situacích upadával občas do svého rodného dialektu. K překvapení všech se zatvářil odmítavě Yalled z Erinu. „Ňáko se mi to nechce líbit. S drakama totiž nejni vůbec, ale vůbec žádná sranda“. Na společném odjezdu se tedy ihned domluvili šermíři Páin z Nórienu a Lynhaard z Rugornu, kouzelník Krochta Moskyt z Bažiny a později též alchymista Timon Tchan Či, kterému se podařilo přesvědčit ostatní, aby s sebou vzali též jeho nového barbařího kamaráda, málomluvného válečníka Dergana. Kudůk Kilián, který se stále nemohl rozhodnout, neurčitě prohlašoval, že tam možná za osatními dorazí. To už se všichni vrátili do hospody a vykřikovali, co kdo s sebou vezme. „A tak to já s sebou vezmu tu krvelačnou bestii“, zauvažoval náhle Páin Nórienský a Tchan Či se překvapeně zeptal: „Tchýni?“. „Ale ne“, vyvedl ho z omylu trpaslík. „Mojí fenu, co chovám ve svém psinci. Je to učiněnej zabiják“.

Slunovrat se nakonec vydařil. Lynhaard zapomněl na svoji nenávist k barbarům, spolu s Tchan Čim a Krochťou se chopili rachejtí a z prvního patra Yalledova domu kouzlili na oblohu dlouho přes půlnoc pestrý rej květů nejružnějších barev a tvarů. A obzor byl poset odlesky světél z ohňů, planoucích na polích, u kterých pili, tančili a radovali se všichni lidé, neboť dnes byly radostiny, den, kdy se zbláznil svět.

II.

Chladivá rosa smáčela květiny v truhlíkách a květináčích na liscannorských oknech, ranní ptáci pěli svoji píseň a na východě byl rozbřesk spíše jen tušit. „Hola, Kiliáne, zapakuj si barvičky, za chvíli vyrážíme“, houkl na lelujícího kudůka Timon Tchan Či a přehodil přes svého koně sedlo, lemované ozdobným kováním. „Nikam nejedu. Nemám koně, na kterém bych jel. A vůbec, bolejší mě starý jízvy, bude stejně lejt“. Z hostince U Hrocha vyšel právě třetí nájemník, usmívající se Krochta. Letmo ještě překontroloval všechny své věci. Batoh, knihu kouzel, mečík, domácího mazlíčka Fistla ve speciálně upraveném pouzdru, a konečně certifikační list o kouzelnické způsobilosti, jenž dostal v Nurnu od svého mistra teprve včera. Zasunul nohu do třmenu a vyšvihl se na koně. Z šera se ozval klapot kopyt a od Wenořina stavení přijel kroll Lynhaard a s ním i trpaslík Páin, kterému se pro samé prsteny obtížně držela uzda. „Sbohem, Lúniel. Starej se o Lúina. Vráť se“, zvolal ještě za sebe Páin. „Servus, Jeremy. Něco ti přivezu“, úsečně vykřikl na přihlížejícího hostinského Timon Tchan Či a pobodl vzpínajícího se koně ostruhami, aby dohnal ostatní, kteří už mizeli v zatáčce za Liscannorem.

Po týdnu cesty se družiníci octli v chudém království gorganském a doporučující list Grétty Erinské jim odemkl cestu až do čekárny královské kanceláře. „Uprav se, smradochu“, začal peskovat Lynhaarda jeho učitel Krochta. „Lynhaard fešák“, sebejistě se zakřenil kroll a plivnul si nechutně do dlaně. Tou pak přilepil neposlušné pačesy na správné místo. „Nech toho, prase!“, pokusil se dovolat slušnosti Páin. „Je mi z tebe špatně. Kdyby tě někdo viděl, tak nás odtud vyhoděj, ať máme doporučující listiny nebo ne“.

Slyšení u královského rady pak proběhlo v přátelském duchu, leč o vhodných dracích k zabití zde rozhodně nic nevěděli. Inu, přeci jen civilizovaný západ. Čerstvě zvolený vůdce výpravy Lynhaard tedy alespoň zanechal vzkaz pro případné liscannorské hrdiny, kteří by se vydali v jejich stopách, družina se prospala v hostinci a další den se všichni vydali dále k severu.

„Hola, vždyť jsem ti zapomněl dát snídani“, zvolal Krochta, když gorganské hlavní město zmizelo za zákrutem cesty. Vyndal z pouzdra u pasu svého křečka Fistla a začal mu nabízet zrní, které pro něj zvlášť zakoupil. Křeček vděčně přijal a začal se cpát jako o závod, když tu na svém koni přijel blíže Lynhaard, mírumilovně, leč hloupě se usmívající. „Krásný. Moc. Lynhaardovi moc líbit“, řekl Krochťovi. Pak se vztyčil ve třmenech a zavolal na ostatní, kteří zatím poodjeli kousek napřed. „Lynhaard, jako vůdce výpravy, říkat: Křeček Fisl plávopratnej

člen družiny. Chovat se k němu slušně“. Timon Tchan Či, který jel nejbliž, nevěřicně vypulil oči a zeptal se: „No a to bude mít taky podíl z pokladu?“. Tato otázka krolla trochu zaskočila, nicméně po chvíli přemýšlení prohlásil: „No, to zas ne. Ale stejně Fisl krásný zvíře“. A krásný zvíře se dál cpalo zrním, neboť mu žádná jiná radovánka v životě nezbývala.

Již dvacetkrát slunce změřilo zeměplochu, když se na obzoru před Nurnskou družinou objevilo město Skaugin, křižovatka cest. Ze severu tudy projíždějí vozy opatrných a rozvážných kudůčích kupců, kteří se vždy po letech putování vrací domů obtěžkáni zlatem a ze západu přijíždějí větrem ošlehaní trpasličí kováři, nabízející své zboží na jarmarcích v širém okolí. Z východu sem putují karavany mezků, jež doprovázejí sveřepí barbaři či divoce vyhlížející východní lidé, aby pokračovali dále k pobřeží, kde výhodně prodají náklady koření a vonných olejů. Město žije rušným životem a v tmavých uličkách teče alkohol i krev stejnou měrou. Najdou se tu ovšem i pořádné hospody, v nichž lze stejně tak dobře udělat poctivý obchod, jako se bez starosti opít. Nejvyhlášenější z takových podniků láká hosty i cedulemi podél cest.

Restaurant U modré čepice

*Teplá jídla, nápoje
Náměstí 12*

„Tam zajdem“, řekl Krochta, když míjel ceduli a hned uviděl ceduli další, jež byla na pevném kůlu zaražena do drnu u cesty a do níž byla vypálena veršovánka:

*Kouzla, čáry vašim zbráním
podle přání dodá Yarrim*

*magický platněř
železná ul. 4*

„Tam se stavíme taky“, prohlásil Tchan Či a zamlaskal na svého koně. Utrmácen z cesty zatoužil po pohodě hostince.

Zájezdní hospoda U modré čepice sálala příjemnou atmosféru na všechny strany. Hlasitý hovor, smích a řinkot korbělů prosakoval skrz dveře a okna až na ulici, kde Nurnští sesedali z koní a předávali svá zvířata podomkoví. Lynhaard otevřel široké dveře a jako první vstoupil dovnitř. Do tváře ho udeřil domácí uklidňující odér, jenž byl směsicí kyselého piva, laciného tabáku, lidského i koňského potu a připálené pečinky. Lynhaard se rozhlédl. Ani jeho vysoká neohrabaná postava se tady nemusela nijak omezovat v pohybech. Stropní trámy umístil stavitel tak vysoko, jako kdyby sem měli chodit pít skalní obři a rozlehlost

nálevny byla ohromná. Na druhý konec krčmy bylo přes kouř a prach vidět jen stěží, což se snažil napravit člověk menšího vzrůstu, který, oděn v zamaštěných, kdysi bílých šatech hostinského, chodil s rozžatou loučí mezi stoly a zapaloval měděné lucerny bizarních tvarů, zavěšené od stropu, plaše tak stíny, které se v houstnoucím šeru v hostinci rozlézaly. Více než polovina stolů byla obsazena nejrozumnějšími lidmi i nelidmi, zastoupeny byly snad všechny profese od falešných obchodníků, kteří byli ve skutečnosti pouhými dobrodruhy, až po obchodníky, kteří se pro zvýšení vlastního bezpečí za dobrodruhy vydávali. Našla by se tu i pěkná řádka Lynhaardů, Páinů, Derganů ba dokonce i Tchan Čiů, takže příchod liscannorské výpravy ušel téměř všem zrakům. Ne tak zraku hostinského, který se k nim zatím přiblížil. „Dobrého večera vinšuju, kolikpak vás je, chcete jíst, pít, přespat, no, tak pojd'te, pojd'te prosím“, uctivě zavedl Nurnské k volnému stolu, vytáhl z kapsy utěrku a smetl drobky na zem. Nurnským se tak rázem naskytla příležitost si majitele podniku pořádně prohlédnout. Hostinský byl člověk malý, tlustý a jak se na hostinského patří různolící, a tak jedině, čím se od každého druhého hospodského lišil, byla jeho čepice. Ta byla tmavě modré barvy, nízká, bez štitku, zato však s vyztuženým lemem s vyšitou černou klikatou čarou. Nurnští usedli ke stolu. V krku sucho, v břiše hlad, hospoda náležitě útulná a noc ještě mladá. Co víc si přát, když v měšci cinká zlato?

Bylo již dlouho po západu slunce a Lynhaard již pil korbel s pořadovým číslem 'moc', když tu se dveře do hostince otevřely a vstoupily dvě postavy v pláštích. Tchan Či zbystřil pozornost, kopl pod stolem kouzelníka Krochtu a bradou kývl ke dveřím. Nurnští zavětrili. Pláště příchozích nesly stopy dlouhého putování a vysoké škorňe byly obaleny prachem. To však nebylo to, co přitáhlo východňanovy šikmé zraky. „Tsssi“, hvízdal Krochta mezi zuby. Zpod šedivých kapucí se hospodou rozhlížely dva nádherné dívčí obličejíky. Obě dívky prošly mezi stoly, sundaly ze zad batohy a sňaly pláště. Objevily se špičaté, nahoru protažené uši. „Elfky!“, vydechl Dergan. „No jo, elfky. Ale JAKÝ elfky!“. Tchan Či nepřeháněl. Oděné v kůži, způsobily obě elfí slečny malý rozruch snad u všech stolů. Zvláště černovláska, jež se zdála být mladší z obou, vypadala jak ztělesnění čehosi náramně magického. Její dlouhé havraní vlasy, splývající do půli štíhlých zad a dlouhými řasami strážené černočerné oči jak tůně, v kterých se každý utopí, ostře kontrastovaly s jemnou bledostí její světlé pleti. Druhá z elfek pak byla ohnivá rusovláska, zřejmě ne starší než pětadvacet let, s plnými rty a sebevědomým pohledem. „Lidííí, držte mě, já tam snad du“, chytil se židle Tchan Či, ale přestože se jej nikdo zadržet nesnažil, nenalézal v sobě evidentně dosti odvahy k činu.

Obě krásy hned začal obletovat hostinský. Poté, co odběhl s objednávkou, začaly se dít věci. V rohu poblíž výčepní stolice se zvedl podroušený muž, dle zjevu místní sedlák. Dopotácel se k elfkám a, přesvědčen o své nekonečné přitažlivosti, prohodil několik opileckých seznamovacích frází. Rusovláska, vyzařujíc odpor k ožralému individuu, jej odstrčila a cosi mu odsekla. To opilce očividně popudilo a surově popadl elfku za ruku. To neměl dělat. Jeho krajně nespolečenské manýry vymrštily na nohy některé z Nurnských, ale než ti mohli cokoli udělat, elfka na moment všem zmizela z očí, objevila se vzápětí asi sáh za

nic nechápajícím sedlákem a, popadnuvše na stole stojící kameninový džbánec, rozbila mu jej prudkým švihem o hlavu. Na scénu přispěchal kouzelník Krochta. Sklonil se nad nebožákem, který ležel prkenný jak podlaha na zemi, se zjištěním, že je skutečně neschopen pohybu se spokojeně zašklebil a, aby taky trochu vypadal jako ochránce slabých žen, srdnatě ležícího opilce kopl. „Tumáš, ožralo“, zahalekal. „Aby sis pamatoval, jak se chovat k dámě!“. Obě elfky si jej nedůvěřivě přeměřily pohledem a shledaly jeho zevnějšek přijatelným. Krochta byl přijat do jejich společnosti. Zanedlouho byli přizváni také zbylí nurnští dobrodruzi, k veliké radosti některých z nich, zvláště pak Tchan Čiho a Dergana. „Tohle jsou mí společníci, dámy“, uvedl Nurnské kouzelník. „Jen ať přisednou, místa je tu dost“. Nurnští usedli. „Krásný ppl... plášť máte, paní, ehm, slečno“, vykoktal Dergan. „Iethil“ řekla na to černovláska. „Já jsem Lindrel“, podala Krochtovi ruku zrzavá. „A můžeme si tykat, ne?“. Nurnští byli v sedmém nebi. Tchan Či se chopil příležitosti a začal se lísat. „Cestujete zdaleka?“. „Ano, až ze západního pobřeží. Tudy jen projíždíme“. „To my taky. Vlastně podnikáme takovou malou dobrodružnou výpravu“, pochlubil se Tchan Či. „A kdy odtud vyrážíte?“, otázala se Lindrel. „Zejtra ráno“, řekl Krochta a usrl ze sklenice. „A vy?“. „Taky“, řekla rudovlasá. Tchan Či, který byl zjevně ochoten okamžitě změnit trasu cesty, se zeptal: „Samy?“. „Ne“, zasmála se černá. „S váma“, mrkla a její řasy způsobily menší průvan. Tchan Či polkl. Měl v krku sucho jak v assuaenské poušti týden před monzunem.

Yarrimův krámek našli snadno. Byl v málo rušné ulici poblíž náměstí, v jednopatrovém domě s omšelou omítkou. Reklamní veršovánka zdobila i zde vchod do kvelbu. Těžké dubové dveře měly bohaté kování a častým používáním vyleštěnou kliku v podobě hlavy draka.

Ty dveře se právě rozletěly a vypadl z nich zuboženě vypadající člověk. Držel se za tvář a jak klopýtal ulicí pryč, tlumeně kvílel. Lynhaard se zmateně rozhlédl po ostatních. To již vyšel ze dveří sám trpaslík Yarrim. „A nezapomeňte kloktat heřmánek!“, zařval za odplazivším se ubožákem. Pak uviděl Nurnské, kterak lelkuji před domem. „Další!“, houkl na Lynhaarda, který stál nejbliž, a velkými kleštěmi pokynul dovnitř. Jeho kovářská zástěra i kleště samotné byly notně od krve. „Já nechťím zuby ven“, rezolutně se pokusil ujasnit situaci kroll. „Já přes magický meče přijít, jak napsáno u cesty“, pochlubil se svou sečtělostí. „A ták, dobrodruzi. To pojdte dál, dohodneme se, uvidíme“. Yarrim Nurnským otevřel dveře, aby mohli vejít do jeho dílny/laboratoře/ordinace. „Omlouvám se za to nedorozumění, ale to víte, doba je těžká a po mejch speciálních zbraních už není taková shánka jako za dob mého děda. Tehdy byl kouzelný meč veliká vzácnost, ale dneska jich ležej všude spousty. Musím si teda přivydělávat kováním koní a trháním bolavejch zubů“. I když v mnohých liscannorských ústech by se jistě pro Yarrima našlo práce dost a dost, přesto se jednalo jen a jen o trpaslíkově neobyčejné schopnosti vyrábět kouzelné zbraně zakutím magické přísady. Lynhaard tedy záhy objednal výrobu magického těžkého pancíře. Přes tvrzení některých skeptiků, že je to všechno jeden velký podfuk, k tomuto účelu Lynhaard obětoval

vzácný prsten černé vodoměrky a spokojil se s ujištěním, že jeho zbroj bude hotova nazítří k polednímu, platba ovšem předem.

III.

Podkovy vytrvale tepaly kamenitou cestu, v níž byly vyježděny koleje od nesčetných vozů, které tudy projížděly. Lynhaard se vztyčil ve třmenech a rozhlédl se. Krajina okolo byla tvořena neúrodnými pláněmi plnými bodláků a akátů. Však tam v dálce, tam už je jistě říše Almemar. Hostinský přece říkal 'dva dny cesty vozem'. To už bude tam, na obzoru. Tam, co se stahují ta těžká bouřková mračna, tam to bude. Lynhaard přitáhl koni otěže. Cvočky na uzdě přitom cinkly o bojovníkovu zbroj. 'Vypadá úplně stejně', napadlo krolla. Jen ten tmavší odstín oceli uprostřed hrudního plátu. 'Ten prsten jsem vlastně mohl vyhodit úplně zbytečně. A ještě jsem mu za to zaplatil. Kdo ví, třeba je ta zbroj pořád úplně obyčejná a ten zakrslík s ní nic neudělal', kmitlo Lynhaardovi v hlavě. Ač je to s podivem, právě jeho by se moc dotklo, kdyby měl před ostatními vypadat jako blbec. Ale což, jestli byl Yarrim podfukář, tak si ho Lynhaardův meč ještě najde. Zatím obrovitého válečníka dojel Tchan Či na svém grošákovi. Přes sedlové brašny měl přehozen ještě kožený vak s čímsi, co nazýval záhadně 'dochtorský potřeby'. Východňan sám byl oděn podle střizlivé gwendarronské módy a jen jeho špičaté jezdecké boty připomínaly jeho původní východní oděv. Další zvláštností jeho oblečení byl kožený opasek, který si za nemalý peníz nechal v Nurnu na zakázku zhotovit. V opasku byly všity kapsičky, do nichž si Tchan Či ukládal vždy před bojem lektvary, které mu měly dopomáhat k přežití. Ted' byly kapsičky prázdné, jen v jedné z nich měl mladý alchymista zastrčený trs bolehlavu. O něm se věřilo, že má kromě uspávacích účinků ještě afrodisiacní efekt. „Já ti říkat, Tchan Či, z těch elfek nebýt nic dobrého. Kdyby všichni nebýt proti mě, tak já je s sebou nebrat“. Krollova zachmuřená tvář se obrátila na Tchan Čiho. „Ty mě pěkně naštvat“, řekl bez zlosti v hlase. „Ále di, dyt' s nima bude sranda. To uvidíš. Bude sranda a alespoň nás je víc. Sou to asi kouzelnice a ty bysme přece pořebovali“. „To být právě to. Kouzelnice my potřebovat jako tu, no, sůl. A možná eště víc potřebovat někoho, kdo se vyznat v lese, na cestách, a kdo umět trochu léčit rány“. Tchan Či udiveně vzhlédl. „Ale dyt' já přece umim léčit. Už můj tatík...“. „No jasně“, přerušil jej kroll. „To tvý léčení, to chtít Lynhaard vidět“, řekl pohrdavě a kopl koně do slabin.

Mraky valem houstly. Oblaka nad hlavami jezdců už měla barvu olova, když se napravo i nalevo od cesty objevil Východní val, tvořící odedávna hranici mezi Almemarským královstvím a pustými kraji na jih od východního Angwaru. Cesta vedla přímo k valu a zavedla koně poutníků až před Poslední bránu. Kamenná brána vypadala jako vytržená z nějakého velkoměstského opevnění. Ve výklencích uvnitř brány se nudili dva trpaslíci s halapartnami, kteří Nurnským věnovali sotva pozornost. Cesta vedla z brány do malé vesničky, čítající asi dvacet domů, vesměs obalených blátem a se zejícími dírami ve střeších. Bláto bylo ostatně všudypřítomné. Byly jím pokryty cesty i pokřivené kurníky, čnějící zpoza

polovyvrácených prkenných plotů, nohy vesničanů, zabalené do hadrů i orel, vytesaný nad obloukem Poslední brány. Jakmile Nurnští projeli branou, dalo se do deště. Hospodu poznal Tchan Či podle omšelého vývěsního štítu, který se houpal nad dveřmi jednoho z udržovanějších domků. Koně přivázali Nurnští před vchodem a vstoupili do nízkých dveří s ohmatanou klikou. Uvnitř bylo zadýcháno, mokro a teplo. V příšeří kahanů sedělo u stolů asi osm trpaslíků, popíjejících z plecháčků. Jejich zraky se obrátily k příchozím. „Hele“, řekl jeden z nich do nastálého ticha. „Návštěva“. Nurnští se shlukli kolem jediného volného (z celkových dvou) stolu a obsadili lavice a stoličky. Páin, na kterého nezbylo volné místo se otázel trpaslíků: „Je v týhle špeluňce nějaká obsluha?“ „Je“, odpověděl jeden z nich a všichni se na Páina upřeně a vyzývavě zadívali. „Ale tebe neobslouží“. Páin povytáhl obočí. „Ty se totiž sebereš a vypadneš vocaď. A ty své votrapy si vemeš s sebou“. „Co, co? To mi doufám vysvětlíte“. Mluvčí trpaslíků se zhluboka napil piva bez pěny a hřbetem ruky otřel vousy. „Vodrodilce neobsluhujem. Zaprodance, co se pro peníze přidaj k pánům, špinavý krysy, ty tady nestrpíme“. Trpaslík opile škytnul a vstal. Po zádech ho plácali jeho kumpáni a on se podíval zle na Páina. Páin byl ve skvělé formě a na zjizvených pažích mu svaly jen hrály. To, co se mu nedostávalo do výšky, bylo bohatě vynahrazeno v ramenou a žádný jen trochu rozumně uvažující tvor by si s ním nic nezačal. Vesničanův zrak však zakalil alkohol a hlavu rozpálilo povzbuzování jeho kumpánů. „Natrhni mu fousy!“, zahalekal jeden z opilejších domorodců na celé kolo a trpasličí vlastenec se na nejistých nohách vydal zbít Páina. Ten se široce rozkročil, zamnul si pravou pěst a posupně se usmál.

„Tak dost“, ozvalo se z temného rohu, kam se světlo kahanů nedostalo. Zvedla se tam tmavá postava, došla mezi Páina a trpasličího ochmelku a velitelsky mávla na jednoho z trpaslíků. Místní se jakoby schoulili, ztichli a obrátili ke svým otlučeným plecháčkům. Jen uražené huhlání se neslo místností. „Pivo pro cizince“, poručil neznámý člověk trpaslíkovi, který se ukázal být hostinským a pak se obrátil na Nurnské. „Hae Thor! Jsem Dayrr, místní šlechtic a přítel krále Dakmaarda. Moji poddaní jsou trochu vzpurní, ale...“, obrátil se ke stolu s vesničany, „... já vím jak na ně“. Páin potěšeně napřáhl ruku ke stisku, leč s překvapením ucukl. Mužova ruka v rukavici byla vybavena dvěma dobře pěticoulovými čepelemi, připevněnými nýty k hřbetu kožené rukavice. „Opatrně“, zasmál se Dayrr. „Vidím, že opravdu víte jak na ně“, řekl s úsměvem Krochta a všichni se posadili na promptně přinesené židle. „Co vás sem přivádí, nevypadáte jako kupci“, otázal se Dayrr. „Králova dcera se vdává“. „Za Splyntra Silného, to vím“, potvrdil mu Dayrr. „My máme králi Dakmaardovi ulovit draka, jehož ocas by se pak podával na svatební hostině jako pochoutka“. Dayrr se zatvářil překvapeně. „Skutečně? Pověďte mi o tom, prosím“. Na jeho tváři se objevil opravdový zájem. „Nic konkrétního nevíme, jenom doufáme, že nám na hradě o nějakém drakovi řeknou. Neradi bysme ho hledali po všech čertech“, ochotně vysvětloval kouzelník Krochta. Ten milý člověk vypadal přeci tak sympaticky.

Zvědavý Dayrr se pak ještě dlouze vyptával na dění ve světě i na úkol, který čekal Nurnské, a všichni popíjeli kyselé pivo a diskutovali až do chvíle, kdy Iethil s Lindrel vytáhly flétnu s loutnou a jaly se tiše hrát a zpívat.

*... jak dítě si hrát
jak vítr si vát
jak slunce se smát
když tebe mám rád...*

Brzy poté šli všichni do svých podkrovních pokojů a zalezli pod deky. Kapky, bušící vytrvale na okna způsobily, že všichni usnuli velice brzy.

Kolem poledního, kdy nohy koní zdály se vyžadovat odpočinku a kdy půlka cesty k hlavnímu městu byla již za nimi, došla celá společnost k malému, leč malebnému rybníku v údolí, sevřenému lesy. I tu projeví Lindrel a Iethil přání zastavit se na chvíli a provést koupel. Jelikož již od rána nepršelo, dal vůdce příkaz k zastavení. „Hej“, zařval na Timona, který si sundal drátěnou košili a začal si rozepínat kalhoty. Lynhaard neměl žádnou radost z toho, jak se kolem těch ženských motali Tchan Či s Derganem. Ti dva připomínali mladé hrochy v říji, s tím rozdílem, že nebyli schopni rozhoupat se ke kloudnému činu. A Krochta taky vypadal nějak divně. Zpitomělý hrdina je družině na nic, takže by každopádně bylo nejlepší se těch dvou elfek nějak šikovně zbavit, pomyslel si Lynhaard. Jinak mi z družiny nadělají bandu potácejících se snůlků. Rozhlédl se kolem sebe a do oka mu padlo křoví, za nímž si elfky odložily šatstvo. Vykročil.

Obě elfky plavaly jako vydry a když se po čtyřech minutách strávených pod hladinou opět vynořily, bylo jasné, že si pomáhají kouzly. Tchan Či bláznivě hulákal, když vbíhal za nimi do vody a plácal se na hladině, předstíraje, že umí kdovíjak plavat. Páin z Nórienu vešel na hladinu a díky kouzelnému prstenu si sotva omočil podrážky. Byl v plné zbroji a hladina se pod ním prohýbala, ale trpaslík sáhnul prstem do vody, zahučel: „Je nějak studená“, a odešel se natáhnout na břeh. Ostatní se potloukali po hrázi. Jen Krochta si vykasal nohavice kalhot a bosky se brouzdal podél břehu s rukama sepjatýma za zády, nastavuje svou zdravě červenou tvář svěžímu větru. „Hej, Krochta!“, křikl kroll. „Kdy my tam už dorazí?“. „Dnes k večeru, počítám-li správně. A dorazíME. Osoba první, číslo množné“, opravil jej usmívající se Krochta a pokračoval v brouzdání. Daleko za nimi zabublala voda v rybníce a z místa s kypící vodou vyletěla postava s hrncem na hlavě. „A Krochta! Knihy, být tam? Lynhaard chtít číst“. „To se teprve uvidí, milý Lynhaarde“, odvětil potěšeně trpělivý učitel. Tchan Či se vznášel necelé dva sáhy nad vodou uprostřed rybníka a mával prorezlým hrncem. Elfky, plavající opodál, mu veselým pokřikem odpovídaly. „Lynhaard rád číst. Ale nerad tlustý knihy“. „Ano, Lynhaarde“. Šikmooký muž, z kterého crčela voda, kopíroval hladinu rybníka s hrncem nasazeným na hlavě, než mu kdesi daleko u protějšího břehu přestalo kouzlo účinkovat a on zaletěl zpátky do vody. Po vodě dolehl elfí smích. „Je tu krásně“, řekl spokojeně kouzelník a vyšel na břeh, zatímco kroll s úšklebkem zlomyslného šotka pozoroval, jak mladý východňan s Lindrel a Iethil plavou ke břehu.

„To sou ale starý vtipy!“, rozhořčeně zaječela Lindrel. „Na takovou ohromnou bžundu musel přijít nějaký děsný inteligent“, poznamenala Iethil. „Vymyslet takovou hovadinu muselo být pro něj strašný duševní vypětí“. Obě elfky

mluvily přímo na Lynhaarda. Ten se tvářil, jako když neumí do pěti počítat, což nebylo až takovým problémem. „Takže co?“, obrátila se Lindrel na Tchan Čiho. Ten se rozpačitě podrbal ve vlasech. Promáčené elfky se ve větru třásly chladem. „Hele, Lynhaarde, nechtěl bys jim ty hadry vrátit?“. Lynhaard se zatvářil jako nevinátko. „Vrat' jim je“, pokusil se opatrně Tchan Či. Lynhaard se ušklíbl a řekl: „Lynhaard nic nevzít. Vy se jít podívat támhle pod vrbu“. Šaty tam byly. Zavládlo něco, co by bylo lze nazvat trapným tichem. Přerušil jej barbar Dergan. „Podívejte!“, vykřikl. „Nad krajinou tu krouží obrovští dravci“, ukázal k obzoru, kde byl vidět velký pták, sunoucí se pomalu po obloze. „A není to třeba čáp?“, nedůvěřivě nadhodil Páin. Krochta shrnul vykasané nohavice a rukou si zaclonil slunce. „Na čápa to nevypadá. Je to mnohem, mnohem větší. Polední vzduch zkresluje a ten tvor je od nás mnohem dál, než se zdá“. „A co to tedy je?“, zeptal se Tchan Či. „To nevím“, odvětil čaroděj. „Mířit na severovýchod“, zabručel bojovník Lynhaard a odvázal koně. Družina se znovu vydala na cestu.

Smogril byl hlavním městem. Nelze si ovšem představovat, že to bylo normální hlavní město se širokými ulicemi a kašnou na náměstí. Velkého omylu by se dopustil každý, kdo by tu chtěl shlédnout místní pamětihodnosti, navštívit nevěstinec nebo zajít si koupit ke kováři ostrý meč či kuši. Rozdíl mezi vesnicemi, které až dosud Nurnští v Almemaru spatřili, a Smogriem byl prakticky jen v koncentraci bláta a trpaslíků. Pravda, na místě, které bylo místním hlavním náměstím byli i některé patrové domy, ale uličky zde byly tak úzké, že by tu Lynhaard z Rugornu, mít jen o trochu větší ramena, mohl uváznout. Domky trpaslíků byly přilepeny těsně jeden na druhý, každý jinak pokroucený a s jinak křivou střechou. Přesto byl každý domek nějak zvláštní a rozmanitost, s jakou se domečky řadily, způsobila, že střed města vypadal jak skládačka z kostek, které tu navršl nějaký obr se smyslem pro geometrii. Hlavní náměstí nešlo přehlédnout. Domy, které zde byly přece jen trochu upravenější a vyšší než jinde, se zde rozestupovaly a tvořily oválné prostranství o šíři sedmdesáti stop. Z něj vybíhalo tucet uliček, které byly temné jak krollova duše a zablácené jak jeho nohy. Uprostřed se mlel dav vousatých trpaslíků, gestikulujících a mávajících rukama. Vzrušený křik a halekání dolehly k Nurnským.

„Dvě ku pěti, dvě ku pěti na Burima“. „Tři měďce, jistá výhra“. „Ramine! Sraž ho! Vsadil sem na tebe dva měďený“. Uprostřed davu byly do země zapuštěny čtyři kůly. Po jejich obvodu byly nataženy provazy, které tak ohraničovaly čtvercovou arénu, v níž se právě rozcvičovali dva trpaslíci. Obecenstvo, natěsnané až u provazů je povzbuzovalo šťouchanci a bojovně laděnými výkřiky. Malý rozložitý trpaslík s krátkým mečem stál vprostřed nejhustšího davu a přijímal sázky. Schylovalo se k utkání.

„Hej!“, zařval Timon, sedící na koni. „Chci si vsadit“. Trpaslík se zatvářil neochotně. Cizinci. „No dobrá. Kolikem si pán bude chtít štěstěnu pošimrat?“. „Deset zlatejch na toho tetovaného“, řekl Tchan Či, odepínaje si měšec. „Sumašédij“, zahučel v údivu dav. Rozložitý trpaslík zakroutil hlavou: „Sázky nejvyšší enem stříbrnce dosáhnout můžou. Jinak výplatu výhry garantovat bych

nemohl“. Cizinci se nade vši pochybnost zbláznili. Kde by vzal zlatáky. Tchan Či s úšklebkem vrátil měsíc na své místo. Příštipkáři. Blátožrouti.

Boj zatím začal. Oba trpaslíci kolem sebe obcházeli, kryli se pěstmi a občas některý z nich vyrazil k divokému útoku. Dav halekal stále hlasitěji. „Tak chceme taky do utkání“, nedal se odbýt východňan. Vyzýváme vašeho nejlepšího. Bude s ním bojovat tady ten“, ukázal na Lynhaarda. Rozložitý trpaslík opět zavrtěl hlavou až mu vousy ometly mohutný pupek. „Podle regulí v provazech énem trpaslíci bojovat můžou“. „Eh“, mávl Tchan Či rozmrzele rukou a slezl z koně.

„Buch!“. Rána dopadla jednomu z trpaslíků přímo do nosu. Upadl, zvedl se a pokračoval v souboji. Nurnští, nevěda co dělat, sledovali se zájmem trpaslíčí kratochvíli a rozhlíželi se po okolních domech. Byl mezi nimi také nízký přízemní domek, vtlačený mezi okolní domy. Měl opadanou omítku a v jediném malém okně se červenaly pelargonie. Pod převislými trámci střechy uviděl Dergan omšelou vývěsní ceduli, nakřivo visící nad nízkým vchodem:

TAMBURRA ZARNI
věštkyně a médium

Pod tím, na rámu dveří, bylo dočmáráno uhlím:

ASTRÁLNÍ SLY A ŠLÉPĚJE OSUDU

Lynhaard s Derganem otevřeli dveře a vešli do malé, kdysi vybělené předsínky. Cestu dál přehrazoval závěs z barevných korálů. Lynhaard zaklepal klouby pravé pěsti na rám dveří. „Hneed“, ozval se zevnitř roztřesený tenký hlas. Barbar s krollem na sebe pohlédli a pokrčili rameny. Korálkový závěs se rozhrnul a vylezla neuvěřitelně ozezlá babice. A jak už to tak u trpaslických žen chodí, vousy měla jako liscannorský sedlák Drsoulu z Roahanu. Ten byl proti ní ovšem náramný fešák. „My bysme, my bychom...“, začal při pohledu na Tamburru Zarni koktat Dergan. „žádat si vašich služeb“, upřesnil Lynhaard. Stařena se šklebivě usmála, chňapla zírajícího Lynhaarda za ruku a vtáhla za korálkový závěs. „Pojteee, panáčku, jen pojteee, co nevíteee, to zvíteee, a všechno se dovíteee, jen uvidíteee“. Lynhaard, vyškubnuv se stařeně z prstů s dlouhatánskými nehty, octl se v malé místnosti s nízkým stropem a hrbolatou podlahou. Zdi byly pokryty vzorovanými látkami, přes něž visely tu a tam těžké svazky korálů nebo řetízky z lesklých plíšků, odrážejících světlo olejové lampy. Mezi tím byly zavěšeny snůpky sušených bylin a pergameny se spoustou tabulek, čísel a znamení. Několik kusů nábytku naprosto nesmyslně členilo již tak dost malou místnost, takže tam pro hřmotného krolla takřka nebylo k hnutí. „Eee, a pozor mi tu dávejteee“, upozornila Lynhaarda, že v jejím setmělém kumbálku právě ramenem shodil rozpadající se přehoz s motivy nebeských znamení. „Pardon“, omluvil se obr v pancíři a, shýbnuv se pro onen kus hadru, vrátil jej na své původní místo, totiž přes umně vypreparovanou trpasličí kostru na stojanu, pospojovanou drátky a s chybějící lebkou. Ta ležela na stole. Všiml si tam i papírové krabice s runovým nápisem ‘vonné masti’. Místnost sama

voněla kdečím. „Eee, tak paneee, vy bystee chtěl věděet budoucnost. A z čehopak to chceteee?“ „Jak to, z čeho? No, budoucnost, ne? Ta být furt stejná, ať být z čehokoliv!“, zeptal se Lynhaard, ale jistý si nebyl. Pohyboval se v prostředí jemu neznámém, krajně nezvyklém, ba přímo znepokojujícím. Kupříkladu sklenice od okurek, stojící na šatníku, byla plná naložených čolků. „Eee, tak vám můžu věštit z lógru čajeee, z kareet nebo z dlaněee. A dražší jeee to z kouleee“. S těmito slovy stáhla hedvábný kapesník z velké křišťálové koule, stojící na stole, vsazené do dřevěného podstavce. Bohové vědí, jak se sem taková věcička dostala. „Z koule“, prohlásil rezolutně kroll a zadoufal, že to nebude stát víc jak deset patnáct zlatých. „Eeee. Tak se na to podívámeee“. Trpaslice vylovila z kapsáře křesadlo a zapálila jakési dřívko, které začlo doutnat a vydávat příšerný, omamný smrad. Stařena zhasila kahan a ponechala svítit jen jedinou svíci, která přízračně ozařovala její zarostlou tvář a dvě velké železné náušnice v pravém uchu. Její ruce několikrát máchly nad lesknoucí se koulí a odkudsi vystoupila smradlavá pára. „Vidím... Vidím... Eeee“. Lynhaard byl napnut jako struna. Dergan se v předsíni šťoural v nose.

Na náměstí se zatím roztočilo další kolo sázek. Mezi provazy vskočil snědý trpaslík. Byl větší než jiní jeho druhu a vousy měl spletené do tří copánků. V davu to zašumělo a kolem sázkaře začala tlačení.

Řeka ovíjela kopec jak kožešina krk prostitutky. Prastarý kamenný most ji překračoval přímo pod strmou skalní stěnou, na níž se tyčil hrad. Vodní tříšť prudce se ženoucí řeky, rozbíjející se o kameny, skrápěla skálu, v níž byl v polovině výšky mezi vodní hladinou a hradem vytesán plastický, několikasáhový reliéf, znázorňující stříbrného orla, přesně takového, jakého nesla pečeť zvacího listu. Cesta pak vedla na druhou stranu kopce, kde byl pozvolnější travnatý svah, po němž se cesta mnoha zatáčkami vinula až na vrchol k hradní bráně. O něco níže procházela silnice shlukem asi dvaceti domků, malých, pestře malovaných, svírajících strmou cestu jako stráž vstupu do hradního sídla. Očividně to nebyly domky trpasličí.

IV.

Hrad nebyl nijak velký. Nádvoří bylo lemováno dvěma palácovými budovami, postavenými v jednoduchém stylu. Okrouhlá věž na útesu nad ohbím řeky a zahrada v místech, kde se vrch svažoval, bylo vše, co dělalo sídlo almemarského krále alespoň trochu zajímavým. Na nádvoří byla velká klec se zvedací mříží, kterou obýval nádherný exemplář obřího stříbrného orla. Ten teď neklidně tloukl křídly a křikem se dožadoval potravy.

„Hae Thor!“, zaburácel na celé nádvoří hlas kapitána Angrachta. „Anebo po vašem: Bud’te pozdraveni!“. Angracht, kapitán královny stráže, byl bývalým dobrodruhem, který zvolil bezpečnější povolání a sloužil Dakmaardovi. Měl zbroj z drátěných kroužků a sváteční meč. Vedle něj stál Swaingold, šedovousý stařík,

jenž byl písařem krále Dakmaarda a hradním kronikářem Almemaru. Ten se Nurnských ujal.

„Buďte nám vítáni“, poklonil se Swaingold. „Jsme potěšeni, že jste přijali naše pozvání. Mé jméno je Swaingold a na mě směřujte své dotazy. Vaše pokoje jsou připraveny“. Krochta se poklonil na oplátku a řekl: „Rádi bychom se seznámili s místními podmínkami. A kde máme hledat toho draka“. „A Lynhaard chtít nějakou knížku“. „Vše se dozvíte. Zavedu vás ke králi“. Vetchý písař vykročil k paláci. „Moment, nám se nelíbí cena. Lynhaard chtít víc. Drak totiž moc zlá potvora. Krolla zakousnout jak malinu. To být moc velký riziko. Šedesát být málo“. Swaingold pokrčil rameny. „žel, víc vám nabídnout nemůžeme. Náš stát je nebohatý. žije z nevolnictví, mýt a daní. A na severu, poblíž jezera, je malý stříbrný důl. O ceně si můžete promluvit ještě s králem, ale bojím se, že ten nesmlouvá“. „Proč jste si na to najali zrovna nás, pane Swaingolde?“, otázal se Dergan. „Nejen vás, pane. Poslali jsme dopisy ještě jiným družinám dobrodruhů. Nechceme být závislí na jedněch. Chceme mít jistotu, že se všechno kolem svatby vydaří. Ostatní ještě nepřijeli. Vy jste první“. Nurnští se zatvářili zděšeně. „A co když ten vocas přinesou ty druhý? To nic nedostanem?“, obořil se na starého písaře Tchan Či. „Nemáte důvěru ve vlastní schopnosti, pane? To je chyba“. Vzpamatovavší se Krochta se zeptal: „A to na to nemáte vlastní lidi? Armádu a tak?“. „Naše armáda není vůbec velká a, vždyť v ní je většina trpaslíků, ani příliš spolehlivá. Potřebujem na to lidi z venku. Král se chce také vytáhnout před Splyntrem, že na to máme, najmout si odborníky“. Swaingold si odkašlal. „Jak jsem již řekl, u nás máme nevolnictví. Už od nepaměti. Takže pár rad na cesty po Almemaru: Nikde se raději nestýkejte s trpaslíky. Nemají rádi cizince“. „To jsme viděli. Zachránil nás Dayrr“. „Ano, Dayrr to s trpaslíky umí. Má pod správou západní kraje. No, po pravdě řečeno, bylo by lepší, kdybyste vůbec s žádnými nevolníky nemluvili. Jsou velmi agresivní a země vlastně stojí před hrozbou občanské války“. „Jak tedy udržujete mír? Cestou jsme neviděli nikoho než trpaslíky a když se nemůžete opřít o armádu...“, podivil se Tchan Či. Swaingold se pátravě rozhlédl a odpověděl šeptem: „To ti Thoribaldovci. Bydlí v těch domkách pod hradem. Divná parta je to, asi dvacet nebo třicet chlapů. Nikdy s nikým nemluví, ani s králem, jen mezi sebou. Nenechají si nic nařídít. Říká se o nich, že jsou nesmrtelní, ale já bych spíš řekl, že příliš nestárnou. Mají své divné záliby a občas je z těch jejich domečků slyšet prapodivné zvuky a zpěv. Král je zásobuje jídlem a pitím, ale jak něco potřebují, přijdou prostě sem na hrad a vezmou si to. Byli tu už za dnů děda našeho pána a možná už za Thora Thoribalda. Thoribaldovci jim říkáme, divná cháska, ale trpaslíci se jich bojí jak vlkodlak vlčího moru, a mají proč, nejednou už od nich okusili železem“. „Jestli jsou to dobří válečníci, tak si nechte toho draka ulovit od nich“. Swaingold zavrtěl hlavou: „Vždyť vám to říkám. Nenechají si do ničeho mluvit. Ale jak by se někde sebrali trpaslíci k rebelii, tak si můžete být jisti, že tam budou a pěkných pár trpasličích hlav useknou“. Nurnští uznale pokývali hlavami a vstoupili do královského křídla hradu, vedeni Swaingoldem.

Kromě kapitána stráží a Swaingolda jim byl představen ještě královský lovcí, muž, který se staral o stříbrného orla. Jeho jméno bylo Smorr. Ten vypadal,

jako by závodil s trpaslíky v mrzoutství a bručounství. Kloudně promluvit s ním bylo možné jen poté, co požil svou obvyklou dávku lihovin, což však bylo poměrně často. Zvláště díky tomu padl Smorr do oka Tchan Čimu, jenž právě začal opět chytat slinu.

„Je to již velmi stará tradice. Už se na ni skoro zapomnělo. Nedávno jsme ale zjistili, že jde o velmi starý zvyk. Již za dob Thora Thoribalda, budovatele Almemarského království, se tradovalo, že u příležitosti svatby budoucího krále musí být skolen drak a jeho ocas připraven pro hostinu jako zvláštní pochoutka. Tu tradici teď obnovujeme“. Písař mrkl na Lynhaarda. „Tak hleďte nezklamat.“

„Ha!“, zahlekal král, když mu oznámili příjezd cizinců. „Sem s nima!“, sebral z talíře půlku kuřete a vstal od stolu. „Ať si je prohlídnu“. Přišel mezi Nurnské, kteří očividně nevěděli, jak s tímhle králem jednat, prošel mezi nimi a každého si pátravě prohlédl. Když došel před Lynhaarda, uznale zamručel. „Hmmm... Svaly by byly. Tak ještě jak je umíte používat“. Obrátil se k šedovlasému staříkovi. „No, jestli jsou jen z poloviny tak dobří jako jsme o nich slyšeli z Angwaru, mohli by na to stačit. Jen ten trpaslík mezi nima se mi nelíbí“, dodal zachmuřeně a Páin slyšitelně zaskřípěl zuby. „Který z nich je vůdce, Angrachte?“. Lynhaard si pospíšil s odpovědí: „Já, já být vůdce, já, totiž Lynhaard, Lynhaard z Rugornu“. „Výborně!“, řekl Dakmaard a bouchl pěstí do stolu. „Nejsilnější má být vždycky vůdce“. Lynaard se zapýřil. „Jo. Já být vůdce a tohle být moji muži. A ženy“, dodal, když zachytil Lindrelin vyčítavý, leč smyslný pohled. „Tak dobrá, alespoň se lépe domluvíme. Za toho prcka mi ručíte. Swaingolde“, mávnul na staříka, „mapu“. Písař přikročil a z kožených desek velkého formátu vyňal pergamen s podrobným popisem celého Almemaru. Tvářil se přitom náležitě hrdě, neboť mapa byla jeho výtvozem. Kreslil se s ní celý včerejší večer. „Tak tedy, mapu máte, svůj úkol znáte, peníze, jestliže uspějete, dostanete, a jestli nemáte žádné otázky, vypadněte a konejte svojí práci. Hae Thor!“, ukončil Dakmaard audienci a vrátil se ke stolu. Potrpěl si na dlouhé a vydatné večeře.

Swaingold, na rozdíl od svého vladaře, byl o poznání sdílnější. Co se týče možného výskytu draků, udal jako pravděpodobné lokality tři místa: Starý močál na východě, Rokli ozvěn v cípu Iarwainského masivu a Dýmající horu na jihu, kde pramenila řeka, stahující všechna vodstva Almemaru na sever. Všechna tři místa přibližně se stejnou pravděpodobností výskytu draka či více draků. Všechna tři místa stranou od civilizace, lidmi ani nikým jiným nenavštěvovaná. Všechna tři místa stejně životu nebezpečná.

Co se týkalo něčeho ke čtení pro Lynhaarda, zapůjčil krollovi Swaingold jednu ze svých osobních knih. Cestopis s velkými písmeny, jednoduchou větinou stavbou a krásně vymalovanými obrázky. Původně knížka pro odrostlejší děti, pro krolla jak dělaná.

Lindrel a Iethil dostaly přidělený zvláštní pokoj hned vedle pokoje dobrodruhů z Liscannoru. Už to vypadalo, že se události toho dne definitivně uzavřou, když se Lynhaard kolem desáté zvedl od knížky a šel „zkontrolovat vedlejší pokoj“. Pak, oblečen v prostěradlo, vstoupil do sousedního pokoje a za zvuku „hůůů, hůůů“ simuloval hradní strašidlo. Elfky tím ovšem nevyděsíl, což bylo

pravděpodobně jeho štěstí, neboť mohl skončit třeba také s magickým šípem v zadní části těla. Pokusil se jim tedy alespoň odcizit polštáře a i jinak je obtěžoval až do chvíle, kdy Lindrel a Iethil povolaly kapitána Angrachta, který krollovi přátelsky domluvil.

Všichni se odebrali na kutě, i Lynhaard už zhasil svíčku a sklapl stránky, záložku na straně dvě, a přesto se stále z pokoje Nurnských ozývalo neklidné vrtění se v příkrývkách. To Timon Tchan Či nemohl usnout. Převaloval se na kavalci dlouho přes půlnoc a když hlídka hradní stráže prošla již potřetí kolem dveří, vzdal to a vstal. Stoupl si k oknu a vyhlédl na nádvoří. Přítomnost dech beroucích dívek, spících ve vedlejším pokoji, nedávala mladíkovi spát. Jak jen se jim dostat na kůži! Je to přece jenom těžká věc, ty černé oči spalovaly všechna trapně vykotávaná slova neobratného dvoření, ještě než je stačil vyslovit. Světlo, proudící ze strážnice hradních zbrojnošů, osvětlovalo kaluže na kamenném nádvoří. Po okně stékaly pramínky deště.

Ze zadumání Tchan Čiho vytrhlo mohutné zachrápání. Se syknutím se Timon otočil ke svým spícím kolegům. Pak vzal ze židle plášť proti dešti, nazul svoje špičaté boty a propířil se mezi kavalci ke dveřím. Zanedlouho jej bylo možno spatřit, jak mizí přes nádvoří ke strážnici, odkud se na okamžik otevřenými dveřmi rozlehl veselý opilecký zpěv.

Skřípění otevírané hradní brány bylo následováno ostrým klapotem kopyt koní po dláždění. Do hradu vjel vůz. Byl to zjevně původem třínápravový kupecký povoz nejtěžšího typu, přestavěný na malou nedobytnou pevnost na kolečkách. Vysoké dřevěné stěny i dřevěná střecha byly pobity plechem a staženy železnými vingly a kramlemi. Ve střeše byl vyříznutý otvor, z něhož vyhlížela barbarů hlava v přilbě. Na otočném podstavci tam byla připevněná kuše olbřímích rozměrů, hrozící každému, kdo by se naskytnul v dostřelu, udělat ozdoby v podobě špičky šípu, čouhající skrz. Vůz se s námahou přehoupl přes práh brány a zastavil na nádvoří. Čtyři velcí koně měli co dělat, aby vůbec hradní vrch zdolali. Z potom a deštěm se lesknoucích koní se v chladném vzduchu kouřilo a Nurnští se začali scházet, aby si nové dobrodruhy prohlédli. Dveře v zadní stěně vozu se otevřely a ukázalo se, že vůz je plný barbarů. Nebyli však prvními, kteří měli být konkurencí nurnskému snažení. Již po ránu dorazila hlučná skupina jezdců na koních, označená písařem Swaingoldem jako Barnaulská družina. Tvořilo ji značně nesourodé společenství hobitů a elfů. Zatímco hobiti byli jak se patří nenápadní, někteří z elfů kolem sebe hlučně sypali sprostá slova na všechny strany a i vizáž některých z nich byla na elfy značně divoká. Jeden z nich, zjizvený šermíř Graims se dokonce stačil těžce pohádat s Lynhaardem a věc jen tak tak neskončila na nože. Teď však elfové i hobiti zalezli do pokojů, které jim kapitán Angracht přidělil a nevystrkovali nosy.

Z vozu seskočil barbar. „Bratře Grahane, vylez už z té věže“, houkl dovnitř. „Už sme na místě“. Z útrobu povozu se začaly soukat další postavy barbarů. Celkem jich ve voze cestovalo devět, jeden větší silák nebo odborník ve svém oboru než druhý. Všichni si říkali bratře a tvářili se zarputile. Na hradní nádvoří

začali vystěhovávat bedny s proviantem, zásobami a vybavením. Jejich stěhovací válečný vůz obsahoval všechno od pilníku na nehty až po trhaviny.

Posledním, kdo toho dne dorazil, byl Kilián, momentálně bez bojového nalíčení. Bouřlivě se se všemi přivítal a hned si s Tchan Čim a ptáčníkem Smorrem řádně přihnul.

Odpoledne následovala hromadná audience u Dakmaarda. Ten jim předal své poslední přání šťastných cest a doporučil jim, aby, necítí-li se na jeho úkol, spojili své síly. Na tento podnět začali zástupci družin jednat na společném postupu. Nakonec se ale žádná ze skupin nedohodla s jinou na případné spolupráci. Každý si chtěl ukousnout co největší díl z odměny.

V.

„Zatraceně!“, zalátelel barbaří hlas, až se hrad zatřásl. „Zkurvysyni zlodějský! Až se mi dostanou pod ruku...“. „Co se stalo, bratře Sarchare?“. Barbaři se seběhli kolem svého alchymisty. Ten vypadal rozezleně. „Můj kufřík! Měl sem tam všechno. Prsteny, energii, soupravu“, lomil rukama nad každou další věcí, na kterou si vzpoměl. „Kde sou? Vlastníma rukama jim ukrouťím palice“.

Pane Lynhaarde“, oslovil krolla potichu Swaingold. Čelo mu krabatily starosti. „Rád bych s vámi pohovořil o samotě“. „He?. Ty mluvit, co chtít“. „Jde o královské pečeti. Leželo v písárně na stolku“. „A co?“. Lynhaard nechápal, co by s tím měl společného. „Už neleží. V noci ho někdo ukradl“. „A co?“. „Ve vašem zájmu bych rád doufal, že jej vzali Barnaulští“.

V obou případech padlo podezření na Barnaulskou družinu. Ti odjeli tajně ještě někdy během noci. Neudali směr, ale večer je kdosi zaslechl mluvit o Rokli ozvěn. To byl mimochodem také směr, na němž se dohodli gwendarronští dobrodruzi. Ti vyrazili kolem desáté. Nad celým Almemarem visela nízká mračna, ze kterých hustě kapalo.

„Stůjte“, ozvalo se najednou nad nimi. Na obrovitém balvanu, který tvořil převis nad jejich hlavami, seděl starý skřet a shlížel na ně zapadlými očima. Vypadal neozbrojeně, jen přes kolena měl položenou hůl. „Grrah, kam jdete, hau, grrap“, řekl skřehotavě a jeho hlas zněl, jako když jej stihl nějaký strašný zánět hrtanu a Tchan Či a někteří další měli podezření, že skřet právě nabral slinu, kterou na ně hodlá plivnout. „Nic ti po tom“, štěkl úsečně Páin a vzal meč do ruky. Ten starý skřet hlupák jim už nemůže utéct. „A co jídlo, gas grrr. Jídlo máte?“. Krochta se opovrzhlivě zasmál. „A co ti je do toho, skrčku“, zavolal vyzývavě. „Mrzí tě život, nebo co?“. „Počkej“, přerušil ho Dergan. „Možná by nám moh bejt...“. „Vyměním, grras, za peníze“, přerušil barbara skřet kmet. „Vyměním, grrau, moc masa za grrrasp strašně moc peněz“. Starý skřet se naklonil kupředu a vráscitě záhyby kůže v obličejí se mu zřetelně třásly rozčilením. Hrál moc vysoko. Hrál o svůj život, ale i o jídlo pro svůj rod, který ve skalních rozsedlinách zmíral hladem a zimou. Jak to bylo už dávno, co se některý z nich vrátil ze silně střežených vesnic s kořistí, která by je na čas zasytila! Na skřetově čele se mísil vytrvalý liják s kapkami

vyvstávajícího potu. Konečně se Nurnští přestali radit a Lynhaard zvolal: „Ty jít s náma. Jinak my tě zabít. Ty říct každému ať nás nechat na pokoji. Jinak tě zabít. Ty zabít každě kromě nás v tomhle kraji. Jinak zabít. Ty dovíst nás do Rokle ozvěn. Jinak...“. Výhrůžka zůstala trčet ve vzduchu takřka hmatatelná. „Jestli dopadnout všechno dobře, tak ty dostat maso. Moc masa“. Lyhhaard se odmlčel a čas, měřený vydatnými kapkami deště čekal na odpověď. Přitom se krollovi honily hlavou černé myšlenky a skřet byl příliš stár, aby je neuhodl. Neměl však na vybranou. Začal hrát hru. A ta byla pro něj příliš vysoká. „Grau, dobrá, jdu“. Skřet, opíraje se o holi, slezl z balvanu a stanul u Nurnských. „Nemusíte se bát, grrau. Nikdo na nás nezaútočí. Přiložil ruce k ústům a zakrákoral na celé kolo pár slov tou příšernou hrdelní řečí. Od okolních skal se mu vrátila ozvěna. „Jdem“, řekl skřet k Nurnským.

„Grrr, Rokle je tady, ale já se tu nevyznám. Tady se nevyzná nikdo“, řekl skřet navečer polohlasem a ukázal do chuchvalců mlhy před družinou. „Sem nikdo nechodí. Tam je, grrr, smrt“. Skřet evidentně nemínil pokračovat. Opíraje se o hůl, tvářil se zarputile. Šedá mlha, vířená vlezlým deštěm, moc důvodů k optimismu neskýtala. Nurnští se začali radit.

Z mlhy se vyloupila postava. Opatrně přeběhla posledních několik sáhů, které ji ještě dělily od začátku provazového mostu, který se vypínal nad mléčnou prázdnotou dole. Sráz byl velice příkrý a pokoušet se po něm slézt by znamenalo zahrávat si se životem. Postava se na začátku mostu zastavila a tiše zanedávala. Pro tu prokletou mlhu bylo vidět sotva do půlky mostu. Tiše ale jasně zaznělo zaklínadlo a muž začal podivuhodně lehce slézat příkrou stěnu propasti. Bylo to ani ne o půl hodiny později, když se na stejném místě stejný muž drápal nahoru. Byl celý prosáknutý vodou a chladem z mlhy a zmáčený vodní tříští. Nebylo pochyb, tam dole musel narazit na řeku. Vskutku! Hukot jejího proudu mezi skalními masivy zazníval až sem nahoru, plných padesát sáhů. Muž se vyhoupl na okraj propasti a stanul opět na mostním prahu. „Hromy a blesky“, bylo slyšet tlumené dodávání si odvahy a muž vykročil po mostě. Ten se zdál být dobře stavěný, pevný a snad i udržovaný. Prkna v podlaze mostu se sice divoce houpala, ale muž po nich kráčel jistě a pevně do mlžných cárů. Již přešel hodný kus nad hlubinou, již je jistě za polovinou mostu. Již vidí, kterak se mlha za mostem trhá, kterak se nad koncem mostu, nad plošinou, vytesanou ve skále, sevřená strmými masivy v zubaté rozsedlině tyčí přízračná věž, temnější než temnota hor, ověněná mlžnými pásy, jak čnějící hrozba každému, kdo se přiblíží. A tam, vysoko ve věži, kde se mlhy skoro úplně rozestoupily, svítí vysoký a úzký obdélník mdle osvětleného okna. Muž pevně sevřel provazy po stranách mostu. Rám okna vyplnila postava. Jako temná výstraha shlíží dolů, do mlh v údolí, na most, na osamělého muže. Proti světlu je celá černá, celá černá, jen obličej...

„Neeeee!“, zaječel Krochta ve smrtelném děsu a skryl tvář do dlaní. Krev, divoce bušící ve spáncích hrozila explodovat a zavalit k smrti pálicí obsah kouzelníkovy hlavy. „Ne“, zašeptal Krochta a poklesl v kolenou. Smrtící rána se však nedostavila. Výhled se skryl v milosrdné mlze. „Ne“, řekl s úlevou i s hrůzou

Krochta, stále se držící za hlavu a začal klopýtat zpátky. Nejdříve pozpátku, pak se otočil a na konci mostu již belhavě běžel.

Z mlhy se vyvalil Krochta a těžce oddechoval. Vypadal jak po dvou hodinách rvačky ve smogrilských provazech. Průzkumníkovy zapadlé oči, bílá plet' a sípavý dech nevěstily pro Nurnské nic dobrého na jejich další cestě. Krochtu položili na plášť, rozestřený na kamení a po pár hltech kořalky z polní láhve se jej pomalu začali vypyťávat. Opatrně.

„Ty zůstat tady, dokud my nepřijít. Ty hlídat naše koně ve dne v noci. Jinak...“. Kroll hleděl starci dlouhou chvíli upřeně do očí, „...zabít“, dořekl potichu. Starý skřet se mlčky odvrátil, uvázal všechny koně za uzdu ke křoviskům, jež zde uboze rostla mezi kamením a hleděl za Nurnskými, než pomalu zmizeli v mlze. Potom vyndal z hadrů rezavý nůž. Déšť ustal.

Husím pochodem se skupina Nurnských přiblížila k mostu. Krochtu podpíral kudůk Kilián a tiše mu domlouval. „Ne, já tam nepůjdu“, chabě odporoval Krochta. „Kdybyste viděli to samý co já, tak byste taky nešli“. Kluzký most se pod nohama Nurnských houpal a do mlhy bylo slyšet sprosté klení. „A draci nikde?“, obrátil se náhle před Krochtou jdoucí Timon Tchan Či, který měl stále lehké srdce. „No“, slabým hlasem řekl kouzelník, „žádný sem neviděl“. Za nic na světě by ale nezvedl skloněnou hlavu a nepodíval se tam, kde, jak už myslel, spatřil svůj osud. Páin už tou dobou dosáhl konce mostu a stanul na plošině, napůl přirozené a napůl vytesané do skalní stěny. Výhled do rozsedliny halila mlha a začínala padat tma. „Vzmužit se, Krochta“, začal si dávat družinu do pořádku vůdce tlupy, kroll Lynhaard. „Vzmužit se a zapálit lucernu. Tady být jedny, dvojce, troje dveře a my jít hnedka do těch prostředních, ty se mi líbit. Ty vlevo mít totiž utržený panty a ty vpravo bejt v moc temným koutě“. „Hle, toť logika“, poznamenala Lindrel, ale poslušně se zařadila do pochodového šiku. Iethil mlčela. Páin vzal za rezavé pozůstatky kliky a dveře se se skřípotem pootevřely.

Sál měl neskutečně vysoký strop. Světlo lucerny nebylo s to dosáhnout kvádrů, tvořících klenbu kobky a jen vysoký kroll Lynhaard jej odhadoval na osm sáhů od podlahy. V kryptě bylo vlhko. Stěny byly pokryty až do veliké výše barevnými, teď již notně se odlupujícími freskami, a zbytek zdí byl zakryt těžkými, zčásti zčernalými a plísni pokrytými gobelíny, zobrazujícími čtvero dračích postav. Bestie, zobrazené pradávným umělcem, měly různou barvu šupinatého pancíře a byly zobrazeny v odlišných polohách. Na severní stěně rozpínal svá křídla šedý drak na pozadí horského hřebene, východní zeď zdobil temně rudý drak, šlehající rudožluté plameny a západní zeď nesla zelenou malbu draka, stojícího uprostřed hvozdu. Tapiserie na jihu byla značně poničena, ale zdálo se, že pozadím je moře. Krochta zvedl lucernu a přešel k poslednímu z výjevů. Jeho kroky tlumil těžký, vodou nasáklý koberec. Kouzelník se dotkl rukou tapiserie, přejel prsty po dračích obrysech. Vtom pocítil varování. Něco bylo ve vzduchu.

„Nejsme tu sami“, vykřikl varovně a, svítíc si lucernou do všech tmavých koutů kolem sebe, jal se obezřetně ustupovat k chodbě, již sem přišli. Ostatní věděli, co mají dělat. Lynhaard před sebe napřáhl meč a čekal, až ostatní zmizí v chodbě. Jeho napůl zvířecí smysly byly se střehu.

Světlo v Krochtově lampě se náhle neklidně zakymácelo. Nepříjemné tušení na sebe vzalo podobu, po níž Lynhaard ťal. Sssshh! Masivní ocelová čepel se syčením opsala půlkruh kolem krolla. Lynhaard to viděl. Viděl to každý, kdo rychle neustoupil do chodeb a na schodiště, vedoucí nahoru. Ti, kdo tam byli, či zažili někdy něco podobného, však později nebyli schopni popsat svého protivníka. Zůstala v nich jen vzpomínka na hrůzu. Hrůzu z místa, kde samotná magie dostala formu. Formu sice nehmatatelnou a těžko viditelnou, leč přesto skutečnou natolik, aby, vedena zlou vůlí, škodila v tělech živoucích tvorů. Lynhaardovy útroby se svíjely křečí a strachem. Lynhaard vykřikl a ustoupil, ale jeho meč přesto znovu zahučel těžkým podzemním vzduchem. Bolestí stažená tvář ostříleného krolla však dávala znát, že vůdce je s dechem u konce. Vrhł se k chodbě, vedoucí k záchraně. Zcela jej zachvátila panická hrůza a on běžel, nedbaje svých druhů, utíkal, dokud nepadl vyčerpán do kaluže na plošině u provazového mostu. Bylo třeba zvolit jinou trasu.

Jiná trasa byla ale také zrádná. Nemrtví, magické nestvůry všeho druhu a všudypřítomní gobloši se na družinu vrhali ze všech stran. V jedné z mnoha kobek Nurnské zaskočila jakási organická koule jeden a půl sáhu v průměru, s očima a zahnutými pařáty, s uslintanou bezzubou tlamou. Její bradavičnaté tělo bylo pokryto jakýmsi slizem, který leptal všechno mimo kamene, včetně zbraní a těl dobrodruhů. Omamné páry, které netvor vypouštěl, způsobovaly nevolnost a mdloby. Zatímco nejsilnější z bojovníků zkoušeli nestvůru udolat, zbylí hrdinové ustupovali. „Morhule!“ vykřikla Lindrel. „Mor kdo?“, nevěřičně se otázal Dergan, chráníc si obličej před výparý. „Morhule. Viděla jsem to na obrázku. V knize“. Vpředu se bijící Páin byl skropen proudem kyseliny a na jeho předním pancíři se objevil vyžraný pruh. „Alchymisticky pokřivený tvor. Vlastně je to slupka plná jedu“, rozdávala kouzelnice vědomosti. To už měla morhule dost a po jedné Lynhaardově zdařilé ráně se roztekla po podlaze. Nurnští se ulehčeně složili k odpočinku opodál. Bylo třeba ošetřit zraněné.

Krochta a Kilián si stoupli ke dveřím a zatímco Tcan Či ošetřoval Páinovo zranění, hlídali. Ostatní se sesedli na zemi a sledovali počínání samozvaného lapiducha. Šikmooký se jako vždycky chlubil: „No jo, medicína. To je moje. Tatík byl znalejší felčar, dělal masti na bolesti, napravoval zlamaný hnáty, pouštěl žilou, všechno. A já sem se mu koukal pod ruku, a tak to taky všechno umím“. „Ty umět taky rodit?“, zeptal se se zájmem Lynhaard, neboť v oblasti přicházení potomků na svět hledal poslední dobou odbornou radu. „No jasně. Porodní bolesti, císařské řez, a tak“. „Jako pitva?“, zajímal se Páin. „Tak nějak“, neucitě odpověděl Timon. „A jaký to je?“. „Ále, ani se neptej. Byl jsem u patnácti porodů...“. „Hele, nechcete změnit téma?“, vmísil se jim do hovoru Dergan, který, vida, že Lindrel značně bledne, rozhodl se zakročit. Mezitím Tchan Či, který toho o medicíně snad přece jen trochu věděl, došil tržnou ránu na Páinovi a tak se všichni mohli zvednout k další cestě katakombami.

Netrvalo dlouho a dostali se do míst, kde každý sáh byl prošípován pastmi. Když si Lynhaard, jdoucí v čele, již potřetí tahal rezavou šipku z nohy, rozhodl se povolát specialistu na pasti, zlodějského učně Kiliána. Ten se do díla dal

s vervou kudůcí rase vlastní a nějakou dobu se mu úspěšně dařilo čistit cestu vpřed. „To je práce pro vraha“, zahuboval, ale myslel to samozřejmě jen obrazně, neboť v tom případě by to bylo opravdu hračkou, potřebnou kvalifikaci by totiž mělo devětadevadesát procent nurnských hrdinů. Takhle to byla práce pro zloděje a tím naštěstí pan Kilián byl a rozhodně ne nejméně šikovným z nich. „Jáááú!“, zařval najednou u konce svého snažení a vytřeštěně se díval na svojí ruku, z níž čouhal kus železa, který tam rozhodně neměl být, zatímco kolem se řinuly stružky krve. „No jo, pasti, to být prevít“, okomentoval to vůdce a překročil polomrtvého kudůka.

Vyšel z místnosti a stanul na kamenném můstku, pod nímž se s burácením hnal rychlý proud podzemní řeky, na níž v podzemních katakombách Rokle ozvěn již několikrát narazili. Cesta vedla dále do malé komory, ukryté za těžkými kamennými dveřmi v ocelových čepech. Nurnští vešli dovnitř. Čekaly je tam přesné laboratorní váhy se stopami rzi, pouzdro s dvanácti ocelovými kuličkami, pečlivě zabalenými do černého hedvábí a do kamenného podstavce vah vytesaná hádanka.

*Jen jedenáct je rodných bratrů
ten dvanáctý k nim sotva patří
Ač na pohled je stejný, zdá se
v něm někdo jiný ukrývá se
Náhodu tu vzývat nejde
čtvrtý den jim sotva vzejde
Tak tři noci sedí v kruhu
dobře vážíc všech svých druhů
Cizák je však stěží jen
třetí noci odhalen*

*Ty, kdo tenhle příběh znáš
už snadno konce uhlídáš
Však rozsoudit je, dobře važ
drž nad osudem jejich stráž
Vždyť jejich osud tvým je spíš
a v třetici snad světlo zříš*

Dergan se obrátil k Lindrel a řekl cosi, co se ztratilo v hluku. Lindrel si přiložila dlaň k uchu. „Cože?“, zakřičela, snažíc se přehlušit rachot valící se vody. „...jak na to..?“. „Já tě neslyším“, odpověděla elfka, přistoupila ke kamenným dveřím a přivřela je, takže se rachot ztlumil na vzdálený hukot. Dergan opakoval potřetí svoji otázku. „No, přesné řešení jistě existuje, i když teď ho z hlavy nevím. Bylo by nad tím třeba dlouho uvažovat, aby se každá možnost pojistila. Budeme-li mít ale štěstí, přijdeme na tu správnou kuličku celkem snadno“, řekla rusovláska a pokrčila rameny. „Spíš by mě zajímalo, co se stane pak“. „Votevře se cesta k pokladu“, prohlásil s jistotou v hlase Páin, který už nějakou tu výpravu zažil a tak ví svoje. „Tak se dáme do toho“.

Skutečně spíše dílem náhody a štěstí podařilo se Krochtovi a elfkám celkem snadno rozřešit tento těžký rébus a tak měli Nurnští v rukou klíč, který jim měl osvětlit tajemství rozsáhlých kobek Rokle ozvěn. Dergan vzal kouli a hodil ji do otvoru. Ozval se zvuk mechanismu. Stroj byl spokojen a tak se těžké kamenné desky daly do pohybu. Skřípění pískovcových bloků bylo doprovázeno stále silnějším sykotem prýstícího vodního přívalu. Vnější chodba se začala plnit vodou. Přivřené dveře se začaly otvírat a do místnosti vtrhl dravý proud. „Dveře!“, zařval Lynhaard. „Zavřít, nebo se tu utopit!“. Lynhaard nepřeháněl. Chodba za dveřmi se kdoví odkud plnila vodou a Páin marně ležel na dveřích a snažil se je dovřít. Lynhaard napjal všechny síly. Nebylo se kde zapřít. „Dělejte“, hystericky ječela Iethil. „Utopíme se tu jako krysy!“. Voda v komoře rychle stoupala ke kolenům. „Zaber!“, křičela na Lynhaarda Lindrel. Oba válečníci tlačili na dveře ze všech sil. Snažil se jim pomoci ještě Dergan, ale síla na druhé straně rychle rostla. Lynhaardovi s Páinem ujížděly na mokré podlaze nohy, ale vědomí blízké katastrofy dodalo jejich pažím gigantickou sílu. V posledním náporu se opřeli o dveře. Železné závory se skřípěním vklouzly do svých lůžek. Bylo vyhráno. Dunění vodních mas za bezpečně zavřenými dveřmi bylo ohlušující. Pod prahem a po obvodu desky stříkala voda, ale dveře byly pevně zajištěny. Jen chvění kamene dávalo tušit, co by asi z nurnských hrdinů zbylo, kdyby se strašlivý proud dostal do komory. „Fuj“, řekla Lindrel. Byl to jediný komentář, na který se kdo zmohl.

Co se týkalo zlata, měl Páin pravdu. Ve štolách a sálech, které se vypuštěním podzemní nádrže před dobrodruhy objevily, byla nalezena obrovská socha legendárního zlatého draka. Krochta, jehož nervy nebyly ještě zcela v pořádku, se sice při pohledu na pozlacenou sochu, která vypadala v světle pochodní jako živá, notně vyděsil, ale zanedlouho již s ostatními seškrabával její zlatistý povrch a cpal zlato do toren. Jelikož však po skončení namáhavé práce nebyl vůdce Lynhaard spokojen, vydali se Nurnští hledat nějakého živějšího draka o dvě poschodí výš.

Dveře povolily až poté, co se s nimi seznámilo Lynhaardovo rameno. Za nimi se objevila dobře osvětlená chodba. Louče, zasazené v závěsech na zdech, osvětlovaly ručně tkaný běhoun, natažený na zemi. Na jeho druhém konci se otevřely dveře a vyšel muž. V jedné ruce držel kuš, ve druhé svitek. Měl husté, mírně kudrnaté vlasy modročerné barvy a bledou pleť.

„Přejete si?“, otázal se příjemným, poněkud mrazivým hlasem hrdinů, nakupených na koberci kolem vyražených dveří. „Ehm, pardon“, zmohl se Tchan Či konečně promluvit. Tady tedy nikoho nečekal. „Vy jste jako kdo?“, otázal se. „Bývá dobrým zvykem, že host se představí první“, odvětil muž. „A než vstoupí, zaklepe. Ale budiž. Jsem Gassarnh. Bydlím tu“. Mlčení mu bylo odpovědí. Nurnským přišla každá odpověď hloupá, což většinou řešili změnou typu komunikace z verbální na ruční. Pouhý pohled na tohoto muže ale vzbuzoval jakýsi respekt a tak, přestože byl oděn jen v jakémsi županu, nikdo z dobrodruhů na něj nezaútočil, byť zbraně už byly pevně třímány v nurnských rukou. „Je tu teď nějak rušno“, poznamenal Gassarnh. „Věky se tu nikdo neobjeví, a najednou... Patříte,

předpokládám, k těm, co mými komnatami šli před několika hodinami“. Vzpamatoval se Dergan. „Jo, jo, k nim patříme, pospícháme za nima. Puste nás, ať je brzo dohoníme“. „Jistě, pustím vás skrz své obydlí, tam nahoru“, ukázal záhadně za sebe. „Jestli tam OPRAVDU chcete...“, dodal. „Dohodneme se“. Muž však stál stále ve dveřích na protějším konci chodby. „S těmi, co tu šli dnes ráno, jsem se také rozumně dohodl“, řekl pomalu a lenivě přimhouřil oči. Pomalu protahoval každou slabiku a očividně se pásl na zděšení příchozích. „Dá se říct, že se někteří z nich stali mými přáteli. Je dobře, že nikdo z nich nezůstane živý“. Nurnských by se krve nedořezal. „Většina z nich ovšem zemře“, ubezpečil je Gassarnh. „Co to je ‘dohodnout se rozumně’?“, pokusil se Dergan proniknout do tajemné formulace onoho ‘obchodu’. Místo odpovědi luskl Gassarnh prsty. Za ním se ve dveřích objevil oživlý kostlivec. Muž mu předal rozkaz a pokynul Nurnským. „Mé pokoje jsou vám otevřeny“.

Místnosti měl Gassarnh zařízeny přepychově, starobyle a vkusně. Vyšívané pohovky a originály na zdech byly dokladem toho, že jejich majitel netrpí nedostatkem. Příjímací salonek, v němž Nurnští stanuli, byl středem Gassarnhovy rezidence. „Tak jak jste se rozhodli?“, otázal se. „Chcete projít dál? Pak tady jeden z vás zůstane“. Lynhaard pokýval hlavou. V duchu si říkal, že je to ideální příležitost zbavit se elfek. „Dohodnout se“. Gassarnh poslal pryč ozbrojené hlídky kostlivců a sám zavedl Nurnské do své pracovny. Tam čekal vysoký muž v brokátové vestě. Psací stůl, na něm spisy, knihy, kalamáře. Vedle stolu stál kavalec. Vysušená mrtvola hobita, ležící na kavalci, dávala vysvětlení pojmu „rozmumně se dohodnout“. Měla voskově bílou pleť a stopy vpichů na krku. Už nebylo pochyb, Gassarnh byl nemrtvý, upír.

Gassarnh řekl: „Rád bych vám představil svého společníka. Pan Tolhurt“. A pak to začalo. Krochta Moskýt z Bažiny vyvolal čarodějný blesk takové síly, že to Gassarnhovi propálilo díru hluboko do těla, v místech, kde normální člověk mívá srdce. Gassarnh, který už spoléhal na to, že se s cizinci dohodne, stačil jen překvapeně vyjeknout a v agónii zaútočit na Lynhaarda. Ten, odstrkujíc vyčerpaného Krochtu, odrazil se štěstím jeho ránu a s Derganem a Páinem se vrhl na Tolhurta. Ten se ukázal být pěkně tvrdým chlapíkem. Jeho tělo jakoby bylo z oceli a zbraně nurnských válečníků jako by se náhle ztupily. „Magii!“, zakřičel Dergan. „Jinak ho nedostanem“. Vzápětí byl umlčen tvrdou ranou Tolhurtovou. Ten, ač byl neozbrojen, zasazoval magické rány, kterým bylo velmi obtížné čelit. Lynhaard, vida, že jeho zbraň není jeho druhům příliš platná, odstoupil záhy z boje. Páin, rozhodnutý bojovat až do konce, se bil jako drak. Po chvíli boje prorazil soupeřův magický kryt a už už se mu chystal definitivně rozbít hlavu nacimprcamp, když se Tolhurtova ruka vymrštila. Na Páinově krku se otevřela hluboká rána. Ale meč už letěl vzduchem a svůj cíl nemohl minout. Jeho čepel prorazila lebku kdysi živého člověka a rozsekla nechráněnou hlavu jako přezrálý meloun. Nemrtvý s příšerným skřekem zdechl. „Fííí, to byl teda nářez“, obdivně hvízdal Kilián. Takhle by chtěl taky někdy umět válčit. „Nemluv“, zahartusil Tchan Či na kletby mumlajícího Páina. „Nebo vykrvácíš“. Přiložil mu na ránu obvaz, když

do něj před tím vetřel trochu kozlíkové masti. „Nic moc, tahle rána. Asi se zanítí“, dodal s obavami. Ale trpaslík na to řekl jen: „No jo“.

Kilián vyšel z pokoje a zamířil do knihovny. Krochta s Tchan Čim se tam přehrabovali v nalezených písemnostech a živě diskutovali o jakémisi svitku, z nějž se podle kouzelníka bylo možné naučit vyslovovat magickou formuli, o níž v nurnském cechu neměli ani potuchy. Kiliána to začalo zajímat a tak se přidal do diskuse. „A co vlastně to kouzlo umí?“, vpadl zvědavě těm dvěma do debaty. „Jde o globálně transprecedentní polyfyletistickou expektoraci“, zpražil ho Krochta nepřátelsky. O významu většiny z použitých výrazů sice neměl ani potuchy, byly pro něj, jak se říká, merionskou vesnicí, ale neměl rád, když kdekdo strká nos kam nemá. Kilián se také zaraženě narovnal a radši zanechal otázek. Krochta ještě chvíli studoval význam některých formulací a pak, spokojen s výsledkem studia, usedl ke stolu. Univerzitní mistr na něm přece jen zanechal stopy své snahy. Pan Moskyt z Bažiny zpod pláště vyjmul knížku malého formátu, zabalenou do kožených desek. Desky byly na mnoha místech polité voskem a nesly tmavé skvrny od rozlitého oleje. Na hřbetu byla kniha očouzená a vůbec všechno svědčilo o jejím dobrodružném životě. Krochta knihu otevřel na první volné stránce a za veselého popiskování si brkem, namočeným v kalamári z Gassarnhovy pozůstalosti, začal úhlednými runami zapisovat nové kouzlo.

VI.

Tchan Či s obavami prohlížel Páinovu ránu. Z pod obvazu prosakoval hnis. „Nechci ti do toho mluvit, ale možná bys měl do města za doktorem“. „Hmmm“. „Takový rány nejsou jen na povrchu. Do těla se ti dostane spousta jedu“. „Hm...“. „A magie“. „No jo, porád. Dobrý“, zahuhlal Páin. Není přece žádnéj ouchcapek a nějakou tu ránu snese. Ale hlava, ta už ho bolela pěkně. A hlásila se zimnice.

Když přecházeli provazový most, křičel Lynhaard z plných plic: „Knihovna!“, a s dětinskou radostí se smál nad několikanásobnou ozvěnou. Páin šel však vedle něj jako na popravu. Měl svěšenou hlavu a nekrácel právě nejjistěji. „Krochto, je zle“. Tchan Či mluvil o trpaslíkovi. „Nejsem sice kdovíjakej felčar, ale s Nórienským to vypadá bledě. Jestli ho nedostaneme rychle někam k doktorovi, bude s mím rychle ámen“. „Máš pravdu, bledne a slábne každým krokem“, odvětil kouzelník. „Do nejbližší vesnice je to ale dva nebo tři dny a tam felčara určitě nenajdem. Budem si tam muset najmout vůz a jet do Smogrilu, nebo až do Skauginu. Aby nám vydržel, pohlédl starostlivě na trpaslíka, který se počal opírat při chůzi o meč.

A tak začal šílený závod, závod s časem. Čekala je cesta po rozbitých kamenitých stezkách, břídlícových plotnách bičovaných deštěm, od míst, kde se na kamení pomalu smývaly kaluže krve jejich koní přes nekonečné úvozy a žleby. Přesto pokračovali rychle. Páin měl totiž zanedlouho schůzku se smrtí, a snad i s čímsi mnohem horším. Tu schůzku musel stůj co stůj zmeškat.

* * *

Nohy byly jak z olova, když je pod sebou vlekl po kamenných dlaždicích. Lynhaardova chlácholivá slova doléhala k jeho sluchu z veliké dálky. Věci okolo viděl rozmazaně a musel se opřít o krollovu paži, když stanul na plošině u provazového mostu. Sladká chuť v ústech byla tak příjemná a tupá bolest hlavy pomalu ustupovala. Jakoby se na své tělo díval odkudsi svrchu...

Kamenné stěny chodby nemají konce. Srdce buší jen o trochu rychleji, když kolem vše klidně spí. Jen puch místo vůně, jen mrazivé napětí místo klidu, jen tichý pohyb ve tmě. A hlava, omačkaná polštářem by tak chtěla spát! Je to jen zkažený dech? Je to jen průvan prchlé děvky, co pohybuje stíny v temných koutech a jsou to jen mastné vlasy, zvoucí ku spěchu? Odpoví ti snad kapka krve na ostří, posetém zuby? Však téže krve kaluž značí cestu tam, kde je brána smrti již otevřená. Je tam, kde končí přátelství a začíná věčnost. Jen spát, jen spát...

Hlavu měl položenou na složených přikrývkách. Obloha nad ním byla poseta hvězdami, jasná, poprvé po tolika dnech. Vůz drkocal po cestě a z kozlíku bylo slyšet práskání biče. „Je to marný“, ozvalo se odkudsi zezadu a kdosi jej vzal za ruku. „Studená, nemá to cenu“. Páin zavřel oči...

Noc rozťaly ohně. Pochodně, nesené nad hlavami, se pohupují jak lodě v příboji. A hospoda pod kopci je tak blízko. Ach, Lúniel. Tráva dnes voní jinak než obvykle a zvětralé zdi hradu tam na kopci mají vlastní řeč, již není rozumět. Moudrý je ten, kdo zná vykládat znamení. Měsíc je dnes v úplňku a nebe jasné, však krajinu přesto halí stíny. Havraní křídla předou nitky smrti z vláken noci. Jen zemřít, ach zemřít...

Uslyšel hlasy a vyvolávání trhovců na rynku. Vůz vjel do města. „Probudil se“, uslyšel neznámý hlas. Hmátl po meči, ale ten nebyl na svém místě. Nevadí. Již ho nepotřebuje. Již cítí tu sílu v pažích, již brzy přijde okamžik, kdy vstane...

Velký dům. Smích v oknech prvního patra a ržání koní ve dvoře. Tváře lidí, jdoucích okolo jsou cizí. I kolem stolu jako by seděli cizí lidé. Jen ty obličeje mají podobu blízkých, vytesaných do kamene. Hlasy přátel jsou jasně slyšet, ale ústa, jež je vyslovují, jsou vlastně už mrtvá. Zvony odbíjejí poledne, však čas už přece skončil a vzduch sám má tady barvu krve. Oheň, jenž dává život je zrakům skryt, ale je tady, blízko. Okamžik, který skutky učinily zábleskem. Jen zabít, zabít, zabít...

* * *

„Konečně Skaugin !“, zvolal Krochta, když vůz projel branou. „Stejně jedeme pozdě, trpaslíkovi už odzvonilo“, zahuhlal skepticky barbar Dergan, který se unaveně kymácel na kozlíku vozu. „Hnali jsme se zbytečně“. Krochta Moskyt seskočil z koně a zmizel v davu lidí, tísnících se na tržišti. Za chvíli byl zpátky.

„Doktor bydlí támhle v tom domě. Rychle, Lynhaarde, chytني ho za nohy, Tchan Či, pomoz nám s nim ven, jen opatrně, pozor, ať se neprobudí“.

Tělo trpaslíka leželo na studené zemi v chodbě. Strnule a nehybně, jako natažená pružina kuše, hrozící co chvíli spustit. Oči, nepřítomně zabodlé do prostoru, svědčily o tom, že jejich majitel je bez sebe. „Udělám, co bude v mojich silách. Připravte se ale na nejhorší. Podle všech příznaků už tomu muži není pomoci“. Doktor si povzdechl a zakroutil hlavou. „Byl jsem už u pár případů, kdy se něco takového stalo. Je to ošklivá věc a nikdo pořádně neví, co s tím dělat. Nikdy jsem ale neviděl takhle těžký průběh. Naděje je tak jedna k deseti. Už je moc pozdě. Možná před třemi, čtyřmi dny... Snad“.

Liscannorští dobrodruzi vyšli na ulici. Kolem nich pulsoval rušný život města, ale Nurnští měli sklopené hlavy. Šli tiše, neboť za nimi zůstal Páin z Nórienu, poslední pamětník Starých časů.

Zítřejší ráno přistihlo Nurnské postávající na rynku, nedočkavě bušící na dveře doktorova domu, kde zápasil se svým osudem Páin z Nórienu. Ten po něm již jednou vztáhl drápy, ale tehdy ještě unikl. Tehdy ještě ano.

„Museli jsme ho přivázat. Zhoršilo se to“. Doktorovy šedé oči hleděly vážně. „Ještě zkusím odvary z rulíku a střemchy sinalé“, zamyšleně zauvažoval lékař. „Je to ale zapeklitá věc. Tuhle medicínu málokdo přežije“. Nurnských by se krve nedořežal. „Navíc není jisté, jestli mu to pomůže“. Doktor si nervózně odkašlal. „Jeho stav se může každou minutou obrátit k nejhoršímu“. „Co to znamená?“. „Proměna v nemrtvou bytost, zřejmě fexta nebo zombii. Podle záchvatů zuřivosti můžu zcela vyloučit, že by z něj byl duch“. Tato skutečnost Páinovy přátele nijak neuklidnila. „A potom?“, otázal se Krochta. „Lobotomie“. Doktor si natáhl rukavice z ovčích střívek. „Nebo upálit“, usmál se omluvně. „Nemůžeme riskovat“. Lynhaard přikývl. „Kdyby už nešlo nic dělat, tak...“, řekl to za vůdce Tchan Či a gestem naznačil, co by se s tvorem, sídlícím v Páinově těle mělo učinit. Dobrodruzi se krátce rozloučili a slíbili brzkou návštěvu.

Bída

Páin z Nórienu

Jedu na bledém oři
a v nesmírném hoři
jedu dál, kam, nesmím se ptát

Srdce nebuší
pro ty, kdož jsou hluší,
osud se mi může smát

Tak jedu do dále
a v ústech mě pálí,
však necítím žízeň ni hlad

Už neslyším zpěv ptačí,
a to myslím značí,
že marné je štěstí si přát

V uších mi hučí
od větru, jenž skučí,
a chlad plní srdce, duši

Co vidí mé oči,
jak svět se kol točí
a mysl má konec tuší

Celý týden pak Nurnští dobrodruzi klepali na dveře doktorova domu a celý týden jim doktorova služebná smutně sdělovala, že „tomu malému pánovi se stále nevede dobře“. Celý týden mučivých obav museli Nurnští ve Skauginu prožít a snad i jejich prosby k vyšším mocnostem způsobily, že Páin nakonec přežil. „Váš přítel měl tužší kořínek, než jsem myslel“, řekl doktor a posunul si skla ke koření nosu. „Dnes ráno se mu začala vracet barva a před polednem jsme mu dokonce dávali napít. Jestli to tak půjde dále, bude snad zanedlouho zcela zdrav. Ovšem nebýt jeho neobyčejně silné tělesné konstrukce, rozhodně byste ho sem vůbec nedovezli. A nejspíš ani sami nedojeli“, dodal významně.

Nurnští opustili doktorův práh radostnější než kdy jindy a devátého dne Páina našli, jak sedí opřen o polštář a slámkou cucá ovocnou šťávu ze džbánu. Na nočním stolku byla sklenice a v ní tucet čemýřníků, jež ve zdejších kraji hojně rostly. Po nepřítomném pohledu v očích nebylo ani stopy. „Bude se mu to vracet. Ve snech určitě, dokud se na všechno pořádně nerozpomene, a možná i pak. Musí zůstat nějaký čas v klidu. žádné chození divočinou, žádné šermování. A bylo by dobře, kdyby na něj někdo dával soustavně pozor. Při jakémkoli náznaku, že upadá zpět, okamžitě k lékaři. Ještě dva dny si ho tu nechám na pozorování. S tím si nelze zahrávat“. Nurnští, poslouchající na půl ucha, mu radostně kývali. Páin mezitím zručně roztrhl darovaný pytlík cukrátek a všem nabídl. Je dobré být zase na světě.

„Ehm“, zakašlal decentně doktor, když Lynhaard vycházel ze dveří. „Je zde ještě otázka úhrady za náklady léčby, pánové“. Krochta se v mžiku úslužně otočil. „Ale jistě, samozřejmě, to je pro nás maličkost. Svoji práci jste přece odvedl báječně. Zaplatíme v plné výši“. „Deset tisíc, ve zlatě nebo špercích“, vypálil felčar sumu, z níž se liscannorským hrdinům zkrátil dech. Po vysypání všech kapes, toren a měšců se požadovaná suma přeci jen objevila na světle. „Tohle nám všechno Páin zaplatit“, zasípěl Lynhaard, který do fondu za trpaslíkovo zdraví věnoval nemálo ze svých soukromých peněz. „Tak zatím jsme v mínusu“, konstatoval Krochta Moskyt, který provedl rychlý výpočet na kusu pergamenu. „Tohle Páin zaplatit“, sípěl stále Lynhaard, který se nemohl smířit se splasklými tvary svého měšce.

VII.

Cesta zpět do hor byla stejně mokrá jako před čtrnácti dny. Družinu na ní doprovázel umolousaný kroll, říkající si Hardtwyg z Krollersundu. Byl to málomluvný patron. Krochta si vzpomněl na knihu, kterou si vzal při své minulé návštěvě Rokle ozvěn z upírový knihovny. Ještě se do ní vlastně nepodíval. Na deskách stálo: Smogrilský letopis. Kouzelník přejel rukou po zašlé obálce a knihu otevřel, chráníc ji před drobným deštěm, který se s neodbytnou samozřejmostí znova spustil. Ze zažloutlých a zkrhlých stránek vyklouzl utržený list pergamenu a spadl do bláta. Měl potřhané okraje a zcela jistě nebyl součástí knihy. Krochta jej zvedl, pečlivě otřel zápěstím a začal číst.

Máchin z Májinu
Síla lásky trpasličí

Co dnešní noci sny mé ruší
co teď mě nutí raděj nežít
ký cit mi drtí mojí duši
teď pergamenu zkusím svěřit

Dnes žalím tmě i nočním ptákům
co s rybkou letí oblohou
i stromům, listí, kořenům
těm zpívám píseň svou

A vyprávím jim o své touze
po tobě jen spanilá
kůře stromů šeptám dlouze
o lásce, co se neskrývá

O tvých očích řekám řeknu
byť nechtěly se na mě smát
u vývratu tiše kleknu
marně budu vzpomínat

Ač v nočním šumu borovic
já hlas tvůj slyším stále znít
přec nevrátí se nikdy víc
ten čas, co nelze uchopit

Já v mysli mé zřím jasně den
kdy zjevila se kráska
pak tebou jsem byl nemocen
ta nemoc byla láska

Já zoufal si a šlel jen
svůj osud s tvým chtěl svázat
dát život svůj byl připraven
jen kdybys chtěla vzkázat

A řečem lajným vzdorem snad
že pověst zlou tu máš
já city své ti k nohám klad
byť jimi pohrdáš

Vždyť jiného jsi chtěla mít
kdo prchnout s tebou troufá
a nikdy víc už nespátřit
toho, kdo si zoufá

Však za půl roku, strašná věc
zlá chvíle, běda béd
když viděl jsem tě znovu přec
mně zčernal celý svět

Ten večer bolel v duši tuze
jen já však vydal sotva vzdech
a tvář si zakryl v pusté hrůze
vždyť tebe vedli v řetězech

Ted' ke kameni denně chodím
ke kameni v háji bříz
však tok času už nepřehodím
co v nenávratnu dávno zmiz

Až věky písmo bledé stěží
pak poutník zmůže rozluštit
že kámen nad tvou hlavou leží
nad hlavou, již já musel stít

pod tím, až na samém okraji stránky bylo dopsáno zjevně v chvatu:

ach, co dělat, když tvou tvář vidím v okně se zračit při měsíci?
já odložím brk a sfouknu svíci

světen 788
smogrilská katovna

Pergamen byl kdysi potřísněn něčím co mohlo, ale také nemuselo být krví. Krochta jej složil a strčil do kapsy. Almemarská výzva byla stále ještě před Nurnskými. A zbývalo ještě deset dnů času.

Nedaleko od hlavního vchodu zastavil vůdce své druhy. „Něco slyšet!“, zahuhlal. Vepředu, v chodbě před Nurnskými, se objevilo kývající se světlo a rychle se začalo přibližovat. Jeho majitelem, jak se ukázalo, byl Sligo. Hobit, vůdce Barnaulské družiny. Dal se s Nurnskými do přátelské řeči. „...Pak už mě nikdo za vůdce nechtěl. Ztráty byly moc vysoký. Jdu ven, počkám na ně u mostu. Ne, díky, k vám se nepřidám. Bohové vás provázej“. Ozvalo se zlověstné zadrnění tětiny a do Sligových zad se zabodl šíp. To kudůk Kilián myslel, že se mu naskýtá snadný cíl. Lynhaard mu navíc celou dobu šeptal do ucha, aby už sakra konečně střílel. Tak vystřelil.

Ze Sligových očí vyletěl mohutný blesk. Kiliánova kamizola se na prsou roztrhla a pronikavý zápach pálícího se masa naplnil místnost. Kudůkova mrtvola proletěla ještě asi sáh vzduchem, narazila do zdi a žuchla na zem. Ruka stále pevně svírala kuši. Dalším na řadě byl Lynhaard. Vypadal nebezpečně a Sligo se rozhodl zaútočit vůlí. Soustředil se a místo zakletí vstoupil do Lynhaardovy mysli...

Byl zvyklý s myslí soupeře zápasit, bořit hradby myšlení, těžce pronikat dovnitř a tam rozmetat vše, co našel. Tady nejen že myšlenkový val chyběl, ale ani tu nebylo pořádné vědomí, které by mohl zničit. Dokonce tam nebylo ani čeho se zachytit, takže proud Sligových myšlenek jakoby prolétl Lynhaardovi hlavou a dal si do nosu o zeď za ním. Sligo s otevřenou pusou hleděl vytřeštěně na Lynhaarda. V němém obdivu snad už ani nevnímал, že k němu přiskočil Páin a usekl mu hlavu.

Nurnští vystoupali zatuchlými katakombami až za komnaty Gassarnhovy. Před nimi se táhly v prachu stopy mnoha nohou. Napočítali dva bosé hobití páry, kolem kterých byl prach umeten chlupy a dále spoustu šlépějí dobře podražených bot. Postup se stal pomalým. Na družinu začala v nepřehledné spleti chodeb opět padat tíseň. „Tady to zrovna na draka nevypadá“, utrousil opatrně Moskyt. Pak šel ale s pravdou ven: „Ne zrovna rád bych se viděl s tím, co bylo prve ve věži. Slyšíš, Lynhaarde? Co tady ještě hledáme?“. „Ty být trpělivý“, řekl Lynhaard, nahlížeje do další místnosti. Zdála se být prázdná. „Ještě kousek“. Krochta pokrčil rameny. „Dobrá“. Vtom dostaly události spád utrženého skalního převisu. Ze severní chodby přiletěl se zadrněním šíp a zabodl se hluboko do Lynhaardova ramene. Vůdce vykřikl. Krochta a Páin si uvědomili nebezpečí a uskočili mimo ústí chodby, ale to už o Lynhaardův pancíř bubnovaly střely, vylétávající z temného ústí jeskyně. Jeden nebo dva další šípy neminuly cíl. „Bacha!“, zaječel Tchan Či. Na podlaze zůstal ležet Dergan a kolem něj se začala rozlévat krev. Krochta přivřel okenice lucerny. Osvětlená družina byla ideálním terčem. „Dergane, Tchan Či!“. Krochta nervózně volal do tmy na své rozprchlé druhy. „Dergan to koupil“, oznámil Páinův hlas. Z chodby stále pršely šípy. Lynhaard začal nenávistně řvát. To bylo známkou toho, že se psychicky připravuje

...za barikádou uprostřed místnosti stáli elfové...

na boj. Tohoto prostředku používal obvykle jen tehdy, kdy čekala opravdu těžká bitka s nejistým koncem. Bojový řev měl na jeho slabou mysl neuvěřitelné účinky. Dokázal jej zbavit všech zábran a potlačoval strach. Patrně také podporoval razanci úderů. V prvních chvílích boje to vždy vypadalo, jako by se jej zmocnilo opravdové bojové šílenství. Vůdcův bojový řev se vystupňoval a kroll vyrazil střelám vstříc. V patách, pokud možno v jeho krytu, vyběhli též Tchan Či a rekonvalescent Páin. Krochta pospíchal za nimi, otevíraje okenice lucerny. Lynhaard se vrátil do místnosti jako uragán. Narazil tam na zbytky Barnaulské družiny, sevřené mezi netušené hrůzy ve skalní věži a, jak se domnívali, krvežíznivého Gassarnha. Kolem střilejšího lupiče Pirta proběhl Lynhaard bez povšimnutí, zato druhého z hobitů, chodce Trima, přirazil mečem ke zdi. Za barikádou uprostřed místnosti stáli tři elfové. Tchan Či stihl doběhnout právě včas, aby uviděl, jak čaroději Astalothovi, jenž se jejich zrakům zdál jakoby rozmazán do čtyř podob, vylétl z očí mocný proud rudé energie, který krolla srazil o dobré dva sáhy zpět, způsobil mu těžké popáleniny, opálil štetiny a zničil kazajku. Tchan Či s Páinem ale mezitím propíchli skrz naskrz Pirta, jenž se se svou lehkou kuší bránil jen chabě, a Krochta s

Hardtwygem podnikli neúspěšný výpad na Trima, jenž odhodil luk a vytáhl si na ně meč. S ním chodec bez okolků prošpikoval Hardtwygovu chatrnou zbroj. S Krochtovým příchodem se místnost konečně pořádně prosvětčila. Bylo tak dobře vidět, jak se Páin neuvěřitelným skokem vyhoupl na barikádu a ťal po čaroději, jenž se ho bezpochyby snažil usmažit nějakým nečistým kouzlem. Stihl to dřív, než Astaloth stačil vykřiknout formuli. Navíc do čaroděje zajel snop blesků, vyvolaných Krochtou a dýka, mrštěná Tchan Čim. Astaloth padl. Trim byl mezitím definitivně udolán vzpamatovavším se vůdcem družiny a tak byla pozornost obrácena ke zbylým dvěma elfům. Oba to byli válečníci. Silný Elquirth i veterán Graims, jenž právě smetl Páina z barikády do prachu. S tím prvním se pustil do vyrovnaného souboje příběhnuvší Dergan, ale toho druhého si muselo vzít na starost hned několik zkušenějších dobrodruhů. I tak s ním měli Krochta, Lynhaard a Tchan Či spoustu práce a bylo velkým divem, že zde kromě Hardtwyga nikdo z Nurnských nezemřel. Nakonec se i zranění Páinova a Derganova ukázala být život neohrožujícími a tak zavládla v družině spokojenost nad slavně vybojovaným bojem. Zvláště když kořist byla tučná. V tlumoku notorického kleptomana, hobita Pirta, se dokonce našlo jak královské pečeti, tak i alchymistický kufřík Sarcharův. Ten obsahoval mnoho lektvarů, kouzelných předmětů a přísad. To všechno Nurnské značně rozveselilo, avšak o dalším postupu nikdo nechtěl ani slyšet a tak se všichni vydali zpět do údolí.

„Hae Thor!“, pozdravil předpisově Dergan. „Hae Thor!“, odpověděl mu velitel strážní tvrze pod Thoribaldovým štítem, nejvyšší to horou Iarwainského masivu. Tady byla východní výspa královské moci. „Na kamení je mokrý, což? Pojd'te, máme tu hostinské pokoje jako klíčky“. Zadíval se na obrovitého Lynhaarda a opravil se: „Jako klece“. „Ne, děkuji, my musíme ihned pokračovat“, odmítl nabídku Krochta. „Jen bychom vás rádi o něco požádali“. „Jistě, jistě“, řekl velitel. „Máme rozkaz být vám nápomocni, vlastně ve všem“. „Rádi bychom si tu uložili na nějakou dobu něco peněz, abychom to nemuseli tahat všude s sebou“, hučel Krochta do velitele, který si očividně více než Krochtových instrukcí všímal černovlasé Iethil. „Takže, když si někdo z nás pro ty prachy přijde, tak mu je bez průtahů vydáte“. Ukázal při tom na Nurnské. „Jasný?“. „Jasný“, odpověděl velitel nepřítomně. Iethil se na něj mile usmála.

Nurnští se den nato zastavili v Smogrilu, předali na hradě odcizenou pečeť a angažovali nové členy. Starého barbara Pyrra, který byl znám z nejstarších liscannorských letopisů a jenž sem přijel z východního Angwaru, kde dlouhá léta žil, z Liscannoru přijedšího Tanrise z Álfheimu a hobitího zloděje Krulla Tichošlápka. Druhého dne měsíce světla nabrali všichni nový směr. K Dýmající hoře.

VIII.

Dergan vytrhl černě opeřený šíp z ostění vozu. „Není dvakrát bezpečno v tomhle lese“, poznamenal. Bojový vůz ležel na boku ve strouze u cesty. Zdechliny

koní tu byly jen dvě, zato hned tři mrtvá těla barbarů. Grahan, Rahar a Baghlan si už nikdy víc neřeknou „bratře“. Jejich zranění označil Tanris jako bodné rány oštěpem, či zranění šípem. Zbraně byly podle něj otráveny. „Stopy vedou převážně tam“, ukázal na okolitní houštinu. „Nikdo ani muk“.

Po celodenním bloudění lesem narazili Nurnští na hustou síť cestiček, jež je záhy dovedly k malé osadě s orčím obyvatelstvem. Osadu obepínala hradba z kůlů, v níž byla primitivní vrata. Na mýtině před branou se tyčily dvě hranice z půlek kmenů, připravené k zapálení, zatímco na druhé straně osady, jež byla přilepena ke skále, černalo se ústí jeskyně. Ruch a shon v osadě samotné přičetli dobrodruzi zcela správně řadě naskládaných mrtvých orků v počtu kolem patnácti a jedné či dvěma vypáleným chýším. Ano, tady se bojovalo. Zaječení orčích stráží, svědčící o tom, že Nurnští byli spatřeni, dávalo tušit, že to nebude boj poslední.

Střelci se rozmístili uprostřed mýtiny ve stínu narovnaných hranic, které jim poskytovaly vcelku bezpečnou ochranu před černě opeřenými orčími šípy. Ostatní se radili na kraji hvozdů. „Ti nás budou krejt, než se dostanem k bráně a než jí prolomíme“, ukázal na Tchan Čiho, Tanrise a Krulla, kteří se schovávali za dřevem a z jeho skrytu se snažili nalézt skulinu pro svůj šíp mezi kůly opevnění. Sporadické smrtelné výkřiky a chroptění z orčího tábora dokazovaly, že si nevedli špatně. Krull Tichošlápek byl sice hned zpočátku boje zraněn šípem do nohy, ale rána se zatím nezdála být otrávená a tak se družinový zdravotník Tanris spokojil jen s provizorním obvázáním. „Připravit zbraně!“, zavelel Lynhaard a několik mečů vyletělo vzhůru. Všichni pociťovali to netrpělivé rozechvění před bojem. Bojem, který jim byl obživou i nutností, potěšením i slabostí, již se nemohou zbavit. Lynhaard se rozhodl udeřit.

Rozkaz k útoku byl uspišen faktem, že orci v zlé předtuše houfně prchali do lesa přes kolovou hradbu na levém křídle Nurnských. Tomu bylo možno zabránit jen bleskovým vymýcením osady. „Vpřeeéd!“, zaječel krollí vůdce a mečem naznačil směr, kterým se měla valit smrt. Tanris odhodil svou kuši a začal se shánět po svém málo používaném meči. Pak, postrčen s ostatními kupředu, vklopýtal do ohrady, kde chvíli vypadal, že neví, která bije. Za moment už se ale vzpamatoval a zjistil, že bije lety zkroucená orčí stařena, a to železným pohrabáčem a do jeho nové prilby. Ohnal se tedy svým mečem a smetl nejen onu svaštělou babiznu, ale i dýchavičného orčího kmeta, který ji, astmaticky supíc, podporoval halekáním a sukovitou holí. Také všichni okolo se činili a bili orky, kteří se pokoušeli o kruhovou obranu kolem žebříků, hlava nehlava. Půlkruh obránců byl však brzy prolomen a každý ork bojoval mezi chýsemi na vlastní pěst. Odpor orků rychle polevoval, neboť velká část vesnice již uprchla přes hradby do lesa a zbytek byl krutě pobíjen. Napravo od Tanrise dokonce vyšlehly plameny, rychle stravující jednu ze slaměných chýší. Ječení orčat, které jejich matky opustily, a to buď útekem, nebo zásluhou mečů nájezdníků, se mísilo s praskáním ohně a Lynhaardovým bojovým řevem, jak přerážel vesničanům jejich trouchnivé klacky a drtil křehké lebky. Za pár minut nebylo vidět jediného živého orka. Lynhaard z Rugornu stál rozkročen jednou nohou v kaluži krve, naprosto nezraněn. Otíral meč do hrsti slámy a trpělivě poslouchal Tanrisovo vychloubání. „Štýry sem dostal, a

možná i pět. A dva ještě na hradbách, dyš lezli po žebříku. Ten malej smrad se svý mámy držel jak klíště, potvora. Tak sem je zabil voba najednou“. „Hm“, zahučel Páin, jdoucí okolo. Ten sám měl na svědomí už tolik životů, že kdyby si měl dělat čárky, tak už by měl popsáno skoro tolik pergamenu, kolik spotřebuje liscannorský spisovatel Getd z Ruindoru asi tak za rok. (No, s trochou nadsázky, vždyť Getd je přeci jen Getd). Jenže Páin nikdy nebyl povaha, která by to moc rozmazávala. Se sarkastickým úsměvem tedy vykročil k otvoru v kolmé skalní stěně.

Napravo za vstupními dveřmi objevil Páin barikádu z prkenných stolů, kamení a odpadků. Z této strany byla ohořelá a stěny kolem byly zacákány zaschlou krví. „Barbaři“, poznamenal Páin k Tichošlápkovi, který šel s ním. „Bránili se tady v obklíčení. Počítám, že asi dost dlouho“, ukázal na rozházené vybavení a improvizovaná lůžka na zemi. Mezitím dorazil zbytek družiny. „Něco je slyšet ze severní chodby. Ještě tady něco bude“, obrátil se na náčelníka malý hobit Krull. „Cejtím odtamtud smrad něčeho velkého. Rozhodně většího nežli orci. A taky to tu páchne spáleninou, jako vod velkého žáru, kterež vysušuje všechen vzduch“, dává k lepšímu svůj nenahraditelný čich nový zloděj. Chodby, tesané ve skále, zavedly onedlouho Nurnské do pelechu skalního obra a pak do orčí svatyně, zasvěcené Hadímu oku. Zde se uctíváči zeleného polodrahokamu, jímž Hadí oko bylo, scházeli a sem přinášeli i oběti v podobě zrna a lesních plodů. Svatyně sousedila puklinami s dutinami hluboko v Dýmající hoře. Nesnesitelný žár žhavého magmatu záhy přinutil Nurnské obrátit se zpět.

„Iééééééééé!“ ozvalo se najednou nervydrásající ječení a z kteréši postranní chodby se vyřítil ork se šíleným výrazem v očích. Šaman kmene držel ve vysoko zdvižené ruce dýku s tenkým ostřím a vlály za ním trosky potrhaného, kdysi honosného hedvábného pláště. V patách se mu potácel ještě jeden orčí hrdina, vlekoucí ohromný rezavý obouručný meč, jenž byl pro jeho půldruhasáhovou postavičku evidentně příliš velký. „Yeh!“, zarazil se překvapeně Páin a štítem odtlačil šamana kmene na kamennou zeď. „Fuj, to sem se lek“, pravil Pyrr a jeho zbraň se s třeskem srazila s komíhajícím se obouručákem, ze kterého se sypaly šupiny rzi a na jehož druhém konci vlála orčí postavička. Přestože ork máchal svou předimenzovanou zbraní obdivuhodně statečně, přece jen stačil zasadit jen několik ran, které se vesměs odrazily od drátěných košil Nurnských, než byl zatlučen do prachu. Ještě před tím, nežli Nurnští definitivně opustili vydrancovanou vesnici orčího kmenového společenství, zmizelo zelené Hadí oko v Tchan Čiho batohu. „Bude za něj počítám bratru tak půl čtvrtého tisíce, plus mínus“, odhadl jeho cenu Páin, potěžkávaje jej v ruce, ještě nežli kámen zapadl do Timonova rance.

Praskání větví pod těžkýma botama se rozléhalo lesem. Plch i skunk už před rušiteli prchli po stráni a tak jen ospalý kulík, podřimující v dutině stromu, byl svědkem následujícího setkání. Houští se zakymácelo, ozvalo se praskání, svědčící o tom, že to odneslo několik větví, a křovisko se rozhrnulo, vyplivující svého obyvatele. Barbar v zamaštěném železném pancíři vyšel na mýtinu a pozdvihl ruku k pozrdavu. „Zduř!“ Banda Nurnských se na druhém konci mýtiny zastavila. „Ale, ale, koho to moje voči neviděj!“, zaradoval se Krochta Moskyt. „Neni to jeden z těch ouchcapků, co si stěžovali na to, že jim někdo čmajznul truhlu s lektvarama?“.

Tchan Či si spokojeně poplácal po vaku, kde tušil rozsypaný obsah oné truhlice. „A co měli tu fajnovou kuši, co vypadala hnedle jako balista?“, zachechtal se Pyrr a kořistnou kuši, co vypadala vážně skorem jako malinkatá balista pomalu zvednul, čímž způsobil, že založený šíp začal ukazovat barbarovi tak někam do krajiny břišní. Pyrr měl opravdu dobrý důvod ke smíchu. Barbar, jehož jméno, jak se později některým vybavilo, bylo Ghoran, měl totiž z valné části svého oblečení dokonalou trosku. Nebýt rozsáhlých plátů plechu, byl by barbar vzhledem k naprosté absenci jakéhokoli oděvu v přítomnosti dámy společensky znemožněn. Prádlo očividně také nebylo na svém místě, neboť obvaz, kryjící levé rameno a zbarvený mapami zaschlé krve na černo, byl mimo jakoukoli pochybnost z podvlékaček. Látkový lem kožené kazajky byl ovázán kolem hlavy a dodával bojovníkovi neurvale elegantní vzezření, zatímco část kůže kazajky byla použita jako omotávka kolem pravého zápěstí, kde Ghoran držel obouručný meč. „Kamarádi“, zařval přátelsky barbar, „kde se tady berete?“. Vykročil k Nurnským. Pyrr si ho pořád prohlížel s pochechtáváním. „A kdepaks nechal ty svý kumpány?“. Barbar povzdychl. „Přepadli nás, kamarádi. Přepadli nás ty malí pumprlíci, orci, a moje bratry rozprášili po lese. Je to s náma zlý“. „Já dycky říkat, že vy být slabí jak ho, ho, hobití stařena“, opovržlivě prohlásil Lynhaard, ponechávaje stranou krajně nevhodné oslovení. „To ty jejich otrávený šípy. Začalo to na nás lítat ze všech stran. Hodně nás pomřelo, kamarádi“. Jeho prostá tvář se zachmuřila. „Vy bejt prostě slabí“, trval na svém tvrdošíjně Lynhaard z Rugornu. „Móc slabí“. „Tak to neříkej kamaráde, to ne“. Náhle se Ghoranova tvář vyjasnila. „Tak dáme souboj, pojď! Budeme se, kamaráde, bít, a ukáže se, jestli sem slabej, ne? To je přece fér, kamaráde“. „Navostro?“, zeptal se nedůvěřivě Tchan Či. „Navostro“. Nurnští ožili, ne tak Lynhaard. „No, hu, no, nevědět, já... no, hum hum, teda, no, tak jo, ale když někdo zařvat dost, tak dost! Jinak moc vošklivý zranění“. Dobrodruzi vyklidili mýtinu. Zdupalí vysokou travu, vytrhali malé smřčiny a odházeli klacky a větší kameny. Souboj musí proběhnout podle všech nepsaných regulí. Lynhaard odložil batoh, nepotřebné části oděvu a uchopil meč a štít. Barbar Ghoran už zatím kroužil po mýtině. „Boj!“, vykřikl Tchan Či v roli sudího a rychle uskočil, aby nedostal Lynhaardovým mečem přes hlavu. Zbraně se s třeskotem srazily. Z Lynhaardova rohu zápasíště se ozývalo mohutné povzbuzování. „Olé, olé, olé“, halekal kdosi, do čehož hraničář Tanris hulákal: „Jedůůů“. Rytmičké skandování „Dej mu, dej mu“, pak donutilo lesní zvěř vyklidit hvozď v okruhu několika mil. Ghoranův roh kolbiště byl prázdný, klání odtud sledoval jen jeden pár očí, ale o tom stejně nikdo nevěděl. Lynhaard byl přes svoji hřmotnější postavu očividně rychlejší. Jeho meč co chvíli bříňkal o pláty Ghoranovy zbroje a jen díky tomu, že si Lynhaard více hleděl obrany než výpadů, nezpůsobil větší zranění. Ghoran ale také nezahálel. Jeho trojzubec bušil do ustupujícího Lynhaarda stále drtivěji. Už druhým nebo třetím úderem zlikvidoval krollův štít a zaryl se hluboko do bicepsu Lynhaardovy levé ruky. Vůdce Nurnských se ještě chvíli snažil divokým šermováním zachránit čest, ale další drtivá rána, která mu srazila přílbu přes oči a způsobilá hučení v lebce, jej přinutila ke kapitulaci. „Dost! Dost! To stačit! Lynhaard se vzdávat!“. Ghoran přistoupil ke krollovi, pomohl mu narovnat helmici a přátelsky mu podal ruku. „Tak

co, kamaráde? Sem slabej? Ho, ho, houbelec slabej. A můj fajnověj trojzubec, co mi bohové seslali na jihu v pláních, je moc šikovná věčička“. Lynhaard se odplížil do zázemí Nurnských a nechal si týmem poradců politovat rány. „Páin!“, houkl zbitý vůdce na trpaslíka. „Ty ho zmydlit! Dát mu přes čenich za mě. To si přece nenechat líbit“. Zatím se odkudsi vyloupila (ve skutečnosti z toho samého křoví, odkud vyšel Ghoran) postava druida Laghara, který počal odborně ovazovat Ghoranovy šrámy. Ve své dobrotě se bratr Laghar dokonce nechal přemluvit, aby zafačoval i Lynhaarda. Pak už nic nebránilo zahájení souboje Páin versus Ghoran. Trpaslíci, navštěvující pravidelně boje v smogrilských provazech, by se při pohledu na tuhle podívanou docela určitě přetrhli nadšením a jejich sázky by snad dosáhly i závratné půldruhástříbrňákové výše. Takhle však byli svědky jen Nurnští, druid Laghar a onen nevyspalý kulík, schovaný ve stromě.

Cesta kolem lesa uběhla rychle. Od rána se družině pod nohama vlnily travnaté pláně na pomezí mezi Dýmající horou a cestou na jih. Pout' byla doprovázena Lynhaardovým mlaskáním, neboť mlsný kroll, kterému po boji brzy otrnulo, našel na okraji lesa roj divokých včel. Nedbaje četných žihadel, obalil svoji obrovskou pracku medem a teď si ji spokojeně olizoval. Vzhledem k tomu, že panovalo hezké (na almemarské poměry) počasí a vůdce byl spokojen, vládla v družině dobrá nálada. Temně zelené koruny rozlehlého Tangerského hvozdu se táhly donekonečna po pravé ruce. Zdejší kraj byl odedávna řídké osídlen, až za hvozdem začínaly kraje barbarských kmenů a opevněných sídlišť. Odtamtud pocházel i bojovník Ghoran, jenž se nakonec musel sklonit před bojovým uměním malého trpaslíka Páina z Nórienu. Ten ráno opět dokázal svou sílu a před napřaženým ostřím jeho meče musel barbar po chvíli boje prosit o milost. Byla tak odčiněna porážka Lynhaarda Rugorského, jenž si nyní vedle Páina spokojeně vykračoval. Trpaslík za to dostane jistou nemalou odměnu z výnosu výpravy. Však cíl byl ještě v nedohlednu, stejně tak jako nejbližší postupný bod, Starý močál.

Starý močál rozpínal své zahrňávající mokřady na úpatí Iarwainského masívu, tam, kde k staré cestě na východ prudce spadají strmé stěny Thoribaldova štítu, jehož vrchol se halí v oblacích a sněhu. Močál neměl nikdy dobrou pověst a posledních pár generací kronikářů jeho jméno vůbec nevylepšilo. Rozlehlé plochy podmáčených luk, jež lemovaly jeho kraj, přecházely postupně v páchnoucí pláně temně zelených řas, z nichž jen tu a tam čněly trsy rákosy a jedovatých bylin. Blatý se nesl zápach bahenního plynu, který probublával těžkým černým bahnem a puch hnilobného rozkladu počal trápit gwendarronské nosy. Jako rychle se zacelující rány v kůži močálu byly tápoty, které zanechávaly špinavé boty a blátem prosáklé onuce na nohách Nurnských a které se táhly za družinou až k místu, kde přes cestu hrdinů zůstala v tvrdší půdě vytlačena velká stopa. Tam se všichni zastavili. Ta stopa byla dračí.

Skřet se plíživě rozhlédl. Od chvíle, co jej za rozbřesku zahlédl kovář vybírat vejce slepicím, šlo všechno nějak špatně. Svést pronásledovatele ze stopy v bažinách sice nejdřív vypadalo jako dobrý nápad, ale čím víc o tom teď uvažoval,

docházel k názoru, že měl raději běžet k domovu, do hor. Zamyšleně si sedl na drn a větévkou, ulomenou z rákosu, začal vyrýpávat bahno, které mu usychalo mezi ploskými prsty jeho křivých a, jak si sám musel přiznat, notně vyhublých nohou. Bažiny mohly být opravdu docela dobrý nápad, jen kdyby dával pozor na cestu a

...drak zafuněl...

nezapadnul. Brrr, to mohlo skončit špatně. Skřet se ještě jednou kradmo rozhlédl. Ne, že by si dělal naději, že v té proklaté mlze uvidí něco k snědku, ale už hodnou chvíli měl pocit, že se mu něco upřeně dívá za krk. Celé to místo smrdělo nepříjemnostmi.

„Střílej! Střílej, tak dělej! Napal to do něj, rychle než zdrhne!“ „Nelomcuje se mnou, Moskyte! Krucinál, kdybys do mě nestrkal, tak jsem ho trefil líp“. „Seš taky houby střelec, šikmovocej. Skřet ti zdrhnul, zdechnul se i se šípem, šikmovočko. Do zadku bych se mu trefil taky!“. Karavana se zastavila. „Pauza“, zařval vůdce družiny. Páinův cvičený ohař se pustil po mokré stopě raněného osamělého skřeta, ale jen chvíli mu trvalo, než se vrátil pokryt blátem s nepořízenou. „No jo. Krochta Moskyt z Bažiny“, začal rýt Tchan Či. „Ten je tady vlastně doma. Z bažiny. Hehe. Otec komár, matka ropucha. Hehé. Útulný to tu máte, pane Moskyt“, dělal Timon, jako by si prohlížel honosný Krochtův dům. „Ty si hled’ radši

sveich flaštiček, ať si žádný nevyleješ, vobejdo. Beztak máš prdlajs co mluvit vo původu, ty sám seš leda z rejžovýho pole“. Otázka původu druhů (respektive dobrodruhů) byla už po nějakou dobu oblíbeným tématem nočních hovorů u ohně a nejednou byla přetřásána v lecjaké hospodě. Tak například o Pyrrovi se věřilo, že je to vesničan každým coulem svojí barbarské duše. Vypadal tak vesnický, že by od něj člověk očekával, že bude cestou na výpravu příležitostně okopávat brambory u cesty a zalívat planou petržel. Oproti tomu o Tanrisově původu se toho vědělo snad až příliš. Byl totiž z Álfheimu, místa, kde mezi elfy upadly tradice. Álfheimská výchova z Tanrise čišela na všechny strany takovým způsobem, že každému muselo být hned jasné, že tenhle elf odjinud být nemůže. Zmatené dohady kolovaly o původu Dergana, jenž s sebou vlekl životem podezřelé přízvisko Prokletý. Dergan sám veškeré spekulace rozháněl tajuplnými narážkami na svoji temnou minulost a jednou nebo dvakrát dokonce utrousil, že o svém dosavadním životě hodlá vytvořit psaný dokument. Už vůbec se nesmělo mluvit o rugornských jeskyních, ač všichni dobře věděli, že jde o rodiště a snad i pravý domov Lynhaarda z Rugornu. Polointeligentní bojovník byl tvrdým vůdcem družiny a kdo nechtěl utřít nos při rozdělování výnosů z cesty, musel zapadnout do řady a nechat jeskyně jeskyněmi.

Tchan Či nazul zpět svoje špičaté boty. Bude je muset nechat znovu podrazit. To přece nejde, aby z bot vylil tolik vody, co by v hospodě U hrocha označil za „dobrou míru“ pálenky. Rozhlédl se pátravě kolem. V močále by nebylo žádným divem zabloudit a hledat draka někde, kde nebylo vidět na víc jak padesát sáhů, připadalo východňanovi jako nesmysl. Bažina se mu mimo to vůbec nelíbila a rád by odtud co nejdříve vypadl. Už hodnou chvíli měl pocit, že se mu někdo upřeně dívá za krk.

Drak zafuněl. Lístky sporé trávy se pod nápořem vzduchu ohnuly a zase narovnaly. Něco bylo ve vzduchu. Drak nasál mlhu do svých nozder, zafuněl znovu a nespokojeně se zvedl. Počkal, než z něj steče bahno a kal a na svých blanitých nohách vyšel k pahorku, kde byla v útulné proláclině v úbočí jeho sluj. Ten drak byl Calmspis Černý a kromě jiných starých jizev neměl ocas. O ten přišel v hektických dobách minulých staletí, v čase, kdy zdejší země lačně sála prolitou krev a kdy Thor Thoribald určoval chod věcí. Calmspis z těchto událostí vyvázl zmrzačen a od těch dob se ponejvíce zdržoval na zemi, válejíc se v močále. Během věků zlenivěl natolik, že jen sotva mohl používat křídla k letu a námaha pohybu jej rychle unavovala. Byl už starý. Starý, ale vychytralý.

IX.

Smogrilský hrad se zdál být jistotou, kterou by se nikdo neodvážil zpochybnit. Šestého světového dne se toho odvážil Desils a to způsobem, který nikdo nečekal. Ve chvíli, kdy se jeho mohutné tělo ztrácelo kdesi na obzoru, letěla v Smogrilských uličkách od úst k ústům zpráva: „Král je mrtev! Drakem sražen Dakmaard padl ve své pýše a nevrátí se víc“. Pobořená věž hradu se tyčila nad mrtvým králem, nad zdechlinou stříbrného orla, jehož zpřelámané perutě se daly tušit tam, kde byla změt' sutin a železných tyčí klece. A mladá královna Manissa s pláčem prosila Splyntra Silného, aby nechodil tam, kde se propadla část zahrady a odkryla černé ústí záhadných katakomb pod hradem, z jejichž tesafých chodeb číselá zatuchlina. A trpaslíkům v podhradí zahžnuly řehavé uhlíky v pokořených očích a ruka pozvedla vidle i cep o něco výše než obvykle při každodenní robotě. Byla tu však ještě Thoribaldova družina.

Co se týkalo Thoribaldovců, ti zůstali po drakově útoku zalezlí ve svých domcích a nevystřkovali nosy. Splyntr Silný oproti tomu nelenil a vydal se do chodeb, které se objevily pod hradem. Když se nevrátil po několika hodinách, vydal se jej hledat kapitán stráží Angracht. Když i po tom jako by se země slehla, vzala Manissa do ruky meč a nedbaje Swaingoldových lamentací, otfela slzy a vydala se za Splyntrem sama. Smorr, jenž už od drakova útoku nepil, jí v tom zabránil násilím. Pak dorazili Nurnští.

Swaingold zaujal řečnickou pózu a spustil: „Stalo se, že král měl syna. Však jak léta plynula, krajem prošla zlá nemoc. Malomocní tehdy lemovali cesty a hlas umíráčku neustával. Vědění, a tedy i lékařství zde mělo vždy jen malou váhu. Tak stalo se, že pochovali jednou královu ženu i jediného syna. Však maličká

dcerka, ač zdála se jen neduživá a mnozí na ni i se soucitem hleděli, vystříhala se vši nákaze a rozvinula se během let jak růžový květ. Tak král syna, který jednou povede království pevnou rukou, spatřil ve své dceři Manisse. A jako syna ji i vychovával. Tak se nedivte, že tu teď běhá s mečem“. Lynhaard pokrčil rameny a se svými druhy sestoupil do podzemí.

„Pane, tady nemůžete ležet!“. Dergan zacloumal s ležícím králem. „Tanrisi, von je snad tuhej“, zhrozil se. Hraničář přistoupil k bezvládnému tělu Splyntra Silného a zkoumavě ho prohlédl. „Houby, dyť dechá“. Tanris mu nadzvedl víčko a spokojeně zabručel. „To budou jenom mdloby“, poznamenal. Ve sklepení byl ještě cítit zbytek omamného plynu. Mezitím Lynhaard s Pyrrem objevili ve vedlejším sklepení cosi podivného.

Pavučinami obalená kostra muže seděla na židli a skláněla se nad prachem pokrytým stolem, na němž ležela otevřená kniha. Zetlelé zbytky brku, jež umírajícímu pisateli vypadly z prstů, ležely přes stránky. Lynhaard foukl a zvířený prach odhalil poslední řádky, napsané před několika věky. Do rozevřených stránek bylo vepsáno:

12. 3. roku 775

Není tomu ani půl roku, co jsme zbytky skřetů zahnali do hor, a už se nám podařilo zkrotit i ty vzpurné trpaslíky. Je mi ale zle při pomýšlení, kolik tam venku zase vyteklo krve. Thoribald to teď zapíjí u svých společníků.

13. 3. 775

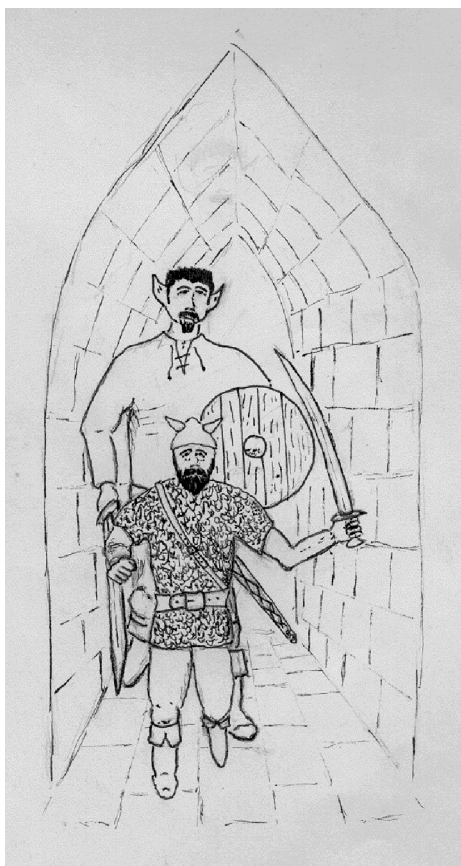
Dnes ráno jsem procitnul a pochopil. Příliš pozdě. Vchod do sklepení je zazděn a mě tu zůstává jen smrt v mukách. Iarwain a Tanger zemřeli před chvílí v bolestech, alchymista si zkrátil utrpení.

Již tu sedím týden. Kuchyň i spíž jsou už prázdné. Umírám žízni, ale toho vína bych se nikdy nedotkl. To spíš dám přednost hořké smrti v pařátech těch strašných kreatur v Thoribaldově zvěřinci. Již nemám sil.

Krochta Moskýt obrátil na předsádku knihy. Stálo tam:

Dny Thoribaldovy
sepsal Agger Starý, letopisec, kronikář činů Thor Thoribaldových

Jelikož Splyntr, nyní král, nejevil stále ochotu se probrat, zahájil Tanris za Lynhaardovy asistence resuscitační pokusy. Ostatní se rozesadili kolem. Krochta

...Lynhaard pokrčil rameny a se svými druhy sestoupil do podzemí...

vytáhl doutník a zapálil si. Komnatou zavoněl pálený tabákový list. To upoutalo pozornost Krulla Tichošláпка. Zvedl se a s příslovečnou hobití zvědavostí si šel přisednout ke kouzelníkovi.

„Šlak aby ho...“, zanedával Tanris. „Ne a ne se probrat. Dej mu ještě, pacholkovi“. Další dvě krollovy facky pleskly o Splyntrovu tvář.

A jak jsem se vlastně dostal k doutníkům?“. Krochta se pousmál a labužnický vypustil oblak dýmu. „No, to je vlastně velmi jednoduché. Víš, když jsem byl mlád, žil jsem daleko od Liscannoru, na jednom velkém jezeře...“. Krochta se zasnul a natáhl něco kouře. „Rostlo tam všude kolem plno rákosu. Takového toho toho temně zeleného, vysokého. A mezi tím rákosem byla vždycky v létě velká spousta těch, tak řečených, doutníků. Bylo jich tam tolik, že si z nich člověk mohl stavět hrady. Jó, to jsem byl ještě mlád“. Krochta se rozpovídal. „No, a pak jsem v Nurnu uviděl v krámě tohle“, pozvedl zapáchající smotek. „Prodavač mi vysvětlil, že se to kouří a po čase mi po tom přestalo být i špatně“. Krull poslouchal s otevřenou pusou. „A od té doby si vlastně nosím

kus svých rodných bažin pořád s sebou“. Krochta se vytrhl ze zadumání. „Ale co to tady vlastně povídám“, řekl rychle. Nasadil samolibý výraz zkušeného čaroděje, neuznávajícího žádné autority, který si častokrát zkoušel před zrcadlem a úkosem pohlédl na Tichošláпка.

„Mám to!“, vykřikl Tchan Či, listující si Aggerrovými spisy. „Našel jsem zmínku o jakémsi Desilsu Chladným, drakovi. Měl žít v horách poblíž jezera. Píší tu: Dům jeho pět mil vzdušných západně od ústí řeky nalézá se, obklopen hřebeny, k jihu obrácen. Taky tu píše, že prej Almamaru přátelsky je nakloněn a Thoru Thoribaldovi coby přítel zavázán“. Timon zvedl oči od kroniky. „To by mohla být ta bestie, co zabila krále“. Krochta potáhl z doutníku. „Kolika se vlastně draci dožívají? To by musel být pěkně věkovitý stařík“. „Být to jediná stopa“, řekl Lynhaard, lehce pohlavkuje probírajícího se Splyntra Silného. „Teď jít najít

Angrachta, pak uvidět“. Splyntr se napůl probral a byl odveden Krullem nahoru, za Manissou. Ostatní se jali prohledávat sklepení. Zanedlouho našli tři nemrtvé zombie, roztrhanou mrtvolu kapitána Angrachta, několik dalších mrtvol staršího data a jeden soudek, zjevně plný vína. Tu se východňanovy oči rozzářily. „Tohle vokošuju“, zajuchal a poblíž se válející pohár naplnil až po okraj. „Určitě dobrej ročník“, řekl a za zděšeného přihlížení zbytku družiny vymlaskl pohár do dna. „Áááá...“, povídá labužnický. „To je dobrota“. Jeho masitý jazyk oblízl na rtech ulpělé kapičky. „Co to piješ? Ty čuně! Kdoví co v tom je za utrejch!“, obořil se na alkoholika Tanris. „Dyt' je to fajnový, pitíčko jedna radost. Pěkně vyzrálý vínko, na, chceš? Já ti naleju“, a už se chystal nalít elfovi také pohár. Ten však, pamětliv svědectví Aggerova, rezolutně odmítl. „Až ti po tom vypadaj zuby a na fousech ti vyrazí plíseň, tak za mnou nechod' pro radu“. „Pche“, odbyl ho šikmooký. „Nevíš, co je dobrý“, ještě trochu usrl. „A co se tejič léčivejch postupů a medicíny vůbec, stejně toho určitě umim víc jak ty. To už můj tatík...“.

Ráno nebylo veselé. Dergan, jdoucí popřát Iethil a Lindrel dobrého jitra našel jejich pokoj opuštěný. Ve stájích chyběli i jejich koně. Od Swaingolda se pak Liscannorští dozvěděli, že obě elfky v noci odjely, aniž by se s kým rozloučily, nebo udali cíl cesty. Dergan a Tchan Či tak ihned po ránu upadli do deprese. „Hlavu vzhůru, vy dva. Dneska být velký den. Dneska my vyrazit na draka!“. „To ty nikdy nepochopíš, Lynhaarde“, řekl teskně Dergan a měl na mysli jednoduchou krollovu osobnost. Ale to se docela určitě mýlil. I to poslední boží hovado ví, co je to láska. Tchan Či vůbec nemluvil, jen seděl v rohu celý pobledlý. Krochta se mu pokusil zvednout morálku: „Třeba tam ten drak drží nějaký princezny, Timone. Ty je vosvobodíš a jednu z nich si vemeš za ženu. Ne? A vona bude krásná a ty pak slavnej. Co? Tak se zvedej, vyrážíme za chvíli“. „Já s váma asi nepudu. Necejtim se na to“. Krochta se překvapeně otočil, ale pak se zasmál: „Jo tak, srdeční záležitost? Pojedeš přece jenom za Iethil? Netušil jsem, že je to s tebou až tak vážný“. Tchan Čiho tvář ale zůstala zachmuřená. „Ale ne. Nějak mě bolí břicho“. „Vidíš, kdybys nepil všechno, co ti přijde pod ruku, tak by tě nebolelo. Já ti to povídal“. Tchan Či se místo odpovědi náhle chytil za žaludek a se záupněm se sesul na zem. Dobrodruzi se seběhli. „Co je mu?“, otázal se Dergan. „Chlastal co neměl. Teď je mu blbě“. „Je hrozně bledej“, starostlivě utrousil Páin, prohlížeje si popelavou Timonovu tvář, staženou bolestí. „Já to cejtim“, řekl sípavě východňan, stočený na zemi v křečích. „Já to cejtim, můj tatík byl dobrej felčar. Tohle je špatný“. Jeho obličej začínal dostávat středně sytý odstín modré. Střeva už jej ani tolik nebolela. Oči viděly chvíli rozmazaně a pak už vůbec. Jen posledních pár myšlenek, než se vydá na cestu. Draci, víno, elfky. A víc už nic.

„Zaslouží pohřeb v Liscannoru“, povídá Krochta a zatlačil Timonovi Tchan Čimu oči. Někteří z druhů smekli. Tohle se stát nemělo. Zbytečná, hloupá smrt. „Budiž to ponaučením budoucím generacím“, povídá po chvíli ticha elf Tanris. „Dyt' von se vlastně uchlastal k smrti“.

X.

Smogrilský hrad v těchto dnech přitahoval nejen organizované družiny, ale i ty, kteří se vydávali za šťastím na vlastní pěst. Smorr, jenž po zesnulém Angrachtovi vykonával funkci kapitána stáží, Nurnským doporučil jako náhradu za utrpěné ztráty válečníka Darena, jenž, jako většina barbarů v tomto kraji pocházel zpoza jižní hranice almemarské a pak jakési podivné individuum, o němž sice Smorr šeptem prohlásil, že je to čaroděj, ale jenž byl buď permanentně v lihu, anebo vedl tak divné řeči, jako by v něm byl. Jeho jméno bylo Astorius.

„Odkud být, Astorius?“, zeptal se elfa Lynhaard. Tomu se říkalo ‘přijímací pohovor’. „Astoriusi“, opravil krolla Tanris. „Astorie“, opravil Tanrise Krochta. „A ty už mluv“. „Jsem světoběžník“. hrdě prohlásil nezávisle vyhlížející elf. „Jsem svobodný“. Krochta se nenechal odbýt. „No ale někde máš příbuzný, nebo ses alespoň někde narodil“. „Já sem vydědělec“. Elf si založil ruce na prsou. „Ze zelenejch vrchů“. „Jóóó, to známe!“, vykřikl Krochta. „Votamtad’ jsme měli taky družiníky ve vesnici. Nákej, jak von se jmenoval“, zapátral kouzelník v paměti po jméně, které viděl v kronice Liscannoru. „Atheas!“. „Jo“, děl na to Astorius. „To byl můj brácha“. „Výborně! To vypadá jako setsakramentsky šťastná náhoda, nebo, jestli na to někdo věří, nějaký znamení. Rozhodně je to důvod, aby ses k nám přidal“. A tak Astorius a Daren vstoupili do Nurnské družiny.

Král je toho dne vyprovodil na cestu, když jim předtím poděkoval za ořtavost, s jakou se jej vydali zachránit do sklepení, a slíbil jim zvýšení odměny za Desilsovo zabití. Nurnští, aby nevyšli ze cviku, smlouvali o své ceně, ale přeci jen ještě dlouho před polednem vyrazili na sever.

Cesta stoupala roklinami do lůna hor. Spíše příkré skály než vysoké hory čněly na severním okraji Almemarské říše, kde měl mít Desils Chladný svojí sluj. Cesta trvala hrdinům ne déle než dva dny, až tu dorazili Nurnští do skalního hnízda, zpola vytesaného ve skále. Tam na družiníky čekalo nepříjemné překvapení v podobě dvou zuřivých horských tygrů, které si v těch místech očividně někdo ponechával jako hlídače svého příbytku. Sluj totiž byla slušně vybavena nábytkem a cennostmi a zdálo se, že její majitel si jen na chvíli odskočil... Tygři, ač těžce zápolili s družinovými válečníky a způsobili jim četné šrámy, přece jen byli po chvíli lité řeže utlučeni a tak se jeskyně stala dočasným útočištěm Nurnských. Na stole uprostřed sluje ležela stará rukavice s ustřiženými prsty a otvory po cvočkách na hřbetu...

Vystoupili na druhé straně sluje. Otevřel se jim výhled na sevřené údolíčko mezi skalními hřebeny, jež se zdvihaly takřka kolmo vzhůru po celém obvodu rokle. Ploché dno o průměru šedesáti sáhů bylo pokryto křovisky, vybělenými kostmi a lebkami. Po obvodu, asi šest sáhů nad dnem kotliny ubíhaly po obou stranách úzké římsy, které se na druhé straně spojovaly před ústím ohromné jeskyně. Tam ležel drak.

...Pyrr vystoupil z řady a zašermoval výhrůžně mečem...

„Buďte zdraví!“, zazněl hrdinům v hlavách měkký melodický hlas. Jakoby vycházel z úst, stojících hned vedle nich. „Až potud vás vítám“. Nurnští, mezi nimiž zavládla panika se nezmohli na odpověď. „Ale ve vašich myslích čtu nepřátelství. Ba nevraživost. Mlčíte? Je tomu tak?“. „Přišli jsme tě zabít“, hlesl Páin. Ironický smích zazněl v nurnských uších. „Tak vy jste mě přišli zabít? Ale, ale, zbrklí tvorové s krátkým životem. Rozmyslete si, co děláte. Mé svaly jsou řetězy. Moje drápy jsou meče, můj dech je mráz. Mám vůli a znalost Starší magie o jaké se vám nezdálo. Můžete odejít. Ted' hned“.

Mysl Nurnských zakolísala jako mladý strom v prudké bouři, ale vydržela. Krochta zakřičel přes kotlinu: „Nesnaž se nám všet bulíky na nos. Víme, proč tu sme. Máme za úkol donést tvou hlavu a to taky uděláme“.

„Jste tedy nájemní vrazi?“.

„Jo“, zakřičel Krochta. „Vlastně ne, my jsme hrdinové a zabavujeme svět oblud a netvorů, jako jsi ty. Za to si vysloužíme odměnu a přízeň krále“.

Hlas zazněl opět v hlavách hrdinů: „Přízeň krále? Nerozumím. Co takhle přízeň draka? Uvaž“.

„Co to znamená?“

„Chci hlavu krále a jeho korunu. Dám za ni dvakrát tolik, co nový král vypsál na mne. V drahých kamenech a špercích“.

„Jaké jsou záruky?“, zeptal se Dergan. I když tahle možnost připadala Nurnským nemožnou, neboť drakům není co věřit, přesto stála drakova nabídka za optání.

„Záruky? Myš chce záruku od kočky?“, v jejich hlavách se ozval tichý smích. Pak zahřmělo: „Slovo draka platí. Pochybovat o mých slovech se nevyplácí. Svoje nabídky činím jen jednou“. Pyrr vystoupil z řady a zašermoval výhrůžně mečem přes proláklinu: „Vykup si život, plaze. Nebo se připrav na to, že si na tobě budou za pár hodin pochutnávat ty..., supové a krkavci“. Válečník se sám podívil, kde se v něm taková silácká řeč vzala. Krochta zvolal: „Zabil jsi krále. Zasloužíš smrt. To je právo a my jsme dostali peníze, abysme ho prosadili. Ať se ti to líbí nebo ne“.

„Nebudu se s tebou handrkovat, člověče. Chtěl mě zabít, zabil jsem ho. Není-li tohle pro tebe právo, pak máš křivou mysl. Ber mou nabídku nebo táhni. Varuji tě naposledy“. Drakův hlas zněl už velice výhrůžně.

„Ty si vybrat“, zavolal kroll. „My nemít jinou možnost, nežli tě zabít. Ty se připravit na smrt“.

Drakův hlas se naposledy ozval v odpověď. „Kolik z vás budu muset zabít, než mi ustoupíte? Tři? Nebo pět? Budeš TY mezi nimi?“.

Vyhledky byly opravdu špatné. Ti šílenci byli evidentně schopni ho pro peníze zabít. Byl si jist, že několik z nich dostane, ale těch pár silných chlapíků podpořených magií mu nahánělo strach. Ale zaplatit jim za život? Nebo utéct a nechat jim všechn svůj majetek? Nikdy. Ta smrtelná sebranka ho neponíží. Raději zvolí hrdou dračí smrt.

Drakovy úvahy byly velmi truchlivé. S tou „starší magií“ samozřejmě blušoval. Znal pár šikovných triků, ale nic, co by mohlo být opravdu užitečné proti bandě hrdlořezů. Dnes v noci nebude spát ani lehkým dračím spánkem. Dnes nemůže zamhouřit ani oka.

„Páin a Daren vlevo, Lynhaard a Dergan vpravo“. Lynhaard přitom ukazoval na pravou a levou římsu. Strany nebyly jeho silnou stránkou, Krochta ho odmítal vyučovat jiné věci, než za co byl placen. „A Krochta nás jistit. Jestli my mít štěstí, tak drak spát a my ho zabít“.

Jenže drak nespál. Jeho jak led chladný dech ožehl tváře Lynhaarda a Dergana, běžících k jeho sluji. „Uééé“, zařval Lynhaard, vousy ojížené náhlou jinovatkou. Vpadli do dračí sluje, mávající svými meči. Ale meče byly proti tvrdým dračím šupinám málo co platné. Po chvíli bylo všem jasné, že proti tomuhle drakovi byl Calmspis Černý hračkou. Drak jim zasazoval těžké rány. Válečníci, mající na plošině před jeskyní málo prostoru k manévrování, jen s obtížemi uhýbali před dračími spáry. „Uééé“, řval Lynhaard pokaždé, když zasazoval ránu. Na okraj prolákliny dopadly první kapky dračí, trpasličí, barbaří a krollí krve. Desils se vymrštil dopředu. Jeho pařát švihl po okraji prolákliny a smetl Darena. Ten, po šestimetrovém letu vzduchem dopadl s kovovým řinčením svojí zbroje na dno. Z pod jeho zprohýbané a proděravělé zbroje se řinula krev. Ale on sám byl už mrtev.

Krochta se přenesl na výběžek skály. Teď, po Desilově výpadu byla ideální příležitost zasáhnout. Ponechal si jen tolik Síly, aby se mohl přenést zpět, veškerou ostatní vložil do magického blesku. Ten sjel do drakova křídla a ošklivě je poranil. Desils zařval. Jeho pařáty se míhaly vzduchem. Lynhaard odlétl ke stěně a zůstal tam otřesen ležet. Dergan se obrátil na útěk. Drakův hněv byl strašný. Když se zvedl i Lynhaard a pustil se rychle zpět, Páin už pádil po protější římsě. V skalním dómu se hrdinové sešli. Drak je nepronásledoval. Bylo třeba si odpočinout a něco vymyslet. Daren byl obětován, Desils poraněn. První kolo dopadlo nerozhodně.

Desils stáhl své dlouhé tělo poněkud hlouběji do jeskyně. Rána v křídle nepříjemně pálila. Kdoví, jestli ještě bude moci létat. Kdoví, jestli ho ti mizerové ještě v noci nezabijí.

Dergan se zachumlal do houně. Lindrel, Iethil, Tchan Či. Kde jste? Ale je tmavá noc a dokud trvá, je třeba nabrat nových sil. Je tmavá noc. Možná poslední.

Kamínky na skalní cestě zarachotily. Neopatrná bota uvolnila pár špičatých úlomků, které zmizely ve strži. Oheň v skalním dómu stále slabě hořel a mokrá trouha vydával dusivý čoud. Srpek měsíce se skryl za mraky. Stín na cestě se přiblížil.

Tanrisovy unavené oči mžouraly směrem k drakově sluji. Tam ale bylo už od soumraku ničím nerušené ticho a tak nebylo divu, že mladý hraničář

na hlídce napůl klímal. Čísi chlupatá ruka, která jej zezadu uchopila za ústa a příšerná bolest pod žebry jej v mžiku vrátily do reality.

Lynhaarda Rugorského probudil kopanec do boku. Byl následován ještě jedním a potom mu dokonce někdo šlápl na rameno. Kroll zařval a posadil se. Už už chtěl začít nadávat, když tu jeho spánkem napůl zalepené oči uviděly obrysy dvou postav, zmítajících se v zápase uprostřed ležení Nurnských. Ohniště bylo rozkopáno a v mdlém světle žhnoucích uhlíků nebylo bojujícím vidět do tváří. Nenávistné vrčení a úpění, které oba bojující vydávali, už mezitím stačilo probudit některé z dalších. Lynhaard vstal ze země a uchopil meč. Přistoupil ke dvojici, stojící ve smrtelném sevření a bodl. Noční klid prořízl takřka zvířecí výkřik. Jedna z postav odskočila. Druhý z bojujících, v kterém už Lynhaard poznal Tanrise se odpotácel stranou, kde se tiše sesul na podlahu. Neznámý útočník mezitím klesl na všechny čtyři, kůže se v okamžiku přeměnila na srst, zuby v tesáky, nehty v drápy. Hluboké, nenávistné vrčení vycházelo z hrdla, které patřilo rozzrušené šelmě. Zuřivost byla na místě. Tady jsou ti, kdo prolili krev jeho rodných. Za to zaplatí. Dobrodruhy udeřila do očí pruhovaná kresba na boku. „Tygrodlak!“, vřískl Pyrr a Lynhaard se se zatnutými zuby vrhl vpřed. Další těžký boj bylo třeba vybojovat.

*...tak Páin zasadil další ránu 卐
samoten čelil obludy spárům...*

„Pojď blíž s tou lucernou, Dergane. To, že si celou dobu, co jsme tady bojovali, spal, ještě neznámá, že budeš mizerně svítit“. Barbarova lucerna se naklonila blíž a na tvář mrtvé šelmy, nyní v její lidské podobě, dopadlo světlo. V jejích ušlechtilých, krví zbrocených rysech bylo cosi povědomého. Zasuté vzpomínky se draly na povrch jako zaražené prdy. Ano, bahnitá cesta, Poslední brána a pak ti nerudní trpaslíci... „To je Dayrr!“, vydechl v úžasu Krochta. „Dayrr, šlechtic a přítel krále!“. „Spíš Dayrr tygrodlak a dračí slouha“, zahartusil poraněný elf Tanris a uplival si na podlahu. „Hrál to evidentně na obě strany“,

uzavřel nekrolog jedné z velkých a nešťastných postav Almemarského příběhu kouzelník Astorius. Nato bylo Dayrrovo bezvládné tělo odvečeno na hromadu k jeho tygrům. Zůstane tam hnít navěky. O chvíli později už Nurnské ležení opět upadlo do posilujícího spánku. Jen hlídky byly zesíleny. Zítra čeká Desils Chladný.

Všechny vzbudilo brzy, ještě za tmy, Lynhaardovo chrápání. Všichni (až na Tanrise ovšem, který v noci předal svou hlídku Krullovi Tichošlápkovi a teď dospával) se vybalili z houní a plášťů a s tichým klením si začali rozhýbávat ztuhlé tělo, obolavěné neklidným spánkem ve zbroji. Páin zíval na celé kolo, drbaje se ve zcuchaných vlasech a někdo si troufl vzbudit i starého krolla. „Dneska se můj strážnej duch nudit nebude“, poznamenal barbar Dergan, zatímco hladil brouskem ostří meče a chvílemi na něj plival. Opodál znějící Krochtovo chrchlání prozrazovalo, čím že plíce tady protestují proti náruživé konzumaci doutníků. Dergan přiložil meč ostřím k oku a chvíli pozoroval geometrii břitu. Lynhaard zatím kolem sebe mával dlouhýma rukama, jak do nich chtěl dostat krev, ospale se potulující v těle. Rozdával přitom instrukce k nadcházejícímu boji: „Silný s mečem dopředu, slabý dozadu. Tohle být boj jak prase, tak každý dělat, co umět. Ouchcapci zůstat teda tady“. „Jo, jo, to máš pravdu“, řekl Astorius. „Mladej může, starej musí“. Lynhaard se zakabonil od přemýšlení, ale nic napadnutelného v těch slovech nenašel. Dergan otřel meč do cípu košile a zastrčil jej do pochvy, zdobené mosaznými cvočky ve tvaru třícípých hvězd. Hvězdy odrážely matné světlo lucerny načervenalým leskem.

Horským údolím zavál svěží ranní vzduch a nebe nad východním hřebenem začalo konečně světlát.

Vyrazili vpřed: Páin, Lynhaard, Dergan a Krochta. Meče a magie. Síla hrdinů proti síle dračích. Ze čtyř nakonec zůstal stát čelem jen jeden. A ten vydržel. Nikdo se nikdy nedoví, jaká božstva a jací démoni stáli v tu chvíli na straně Nurnských. Vzduch byl nabit magií a kdoví jaké síly měly zájem psát tuhle kapitolu osudu. Desils Chladný se zřítil na kamennou zem.

Píseň drakobijců

Getd z Ruindoru

Ledový drak
stačí nám na něj síly?
Přetěžký boj
Nesmíme ztrácet víry
Jak zahrát,
Abychom hlavu měli
A přitom
Nic dělat nemuseli

Vystřelit?

Na to má tlustou kůži
Rozlobí se
A budou padat muži
Snad blesky
To není špatný nápad
Krochta jde
Teď potřeba je chvátat

Bestie řve
Však Krochta daleko je
Jak havran
Rychle odletěl z boje
Už jen pár
Takových ran ho zklátí
Kdo půjde
Dokončit toto klání?

Čtyři tam jdou
Jdou zabít dračí stvůru
Čtyři to jsou
Sráží zbabělost z trůnu
Čtyři se vrhají
Vztříc tlamě dračí
A všichni bojují
Co jim jen síly stačí

Páin se rve
Jak trpaslíci umí
Lynhaard buší
Až jeho rány duní
Dergan píchá
Z drakových ran krev prýští
Jenom Daren
Nemá už další příští

Barbar mladý
Odvážně čelil stvůře
Mnoho lidí
Zemřelo už i hůře
Kdo může říct
že jak hrdina padl
Neustoupil
Nezůstal někde vzadu

Lynhaard
Už ztratil spoustu krve
Není kroll
Tak čerstvý jako prve
Ni Dergan
Již nemá tolik síly
Aby mohl
Sekat draky na díly

Tak Páin
Zasadil další ránu
Samoten
Čelil obludy spárům
Draka bil
Krev prolili tam oba
Stáhl se, však
Odpočat přijde znova

Ráno se
Tři hrdinové našli
Páin, Krochta
Spolu s Derganem tam šli
Utkání
Nad které těžší není
Pro draka
Se končí představení

Drakobijci
Se radují z té smrti
Sbírají poklad
Do nejposlednější mrti
Řezou hlavu
Jež má zuby jak meče
Odměna
Nyní už neuteče

Páin zaklel a zřítíl se taky. Nadával na bolest a krev se mu řinula z ran. Zbylí hrdinové, schovaní ve skalním dómu byli zprvu hotovi dát se na útěk, kdyby snad Páin a ti, kdo šli s ním, neuspěli, ale teď, když oba soupeři leželi na zemi a jeden z nich, ten menší, nadával po trpaslicku na celé hory, osmělili se a pomalu začali k drakovi přicházet. Byl skutečně mrtvý. Tu se všech zmocnilo veselí a začali kolem jeho mrtvol radostně křepčit. I zdechlina draka vypadala hrůzostrašně, ale Nurnští se shlukli okolo a všichni si z draka ulámali tolik suvenýrů, co se jim na jejich koně vešlo. Pak odsekali Desilsovi jeho

pancéřnatou hlavu, naložili ji na smyk a vydali se na cestu do údolí. Skalní sluj osiřela.

Lynhaard vám svou píseň zpívat

Lynhaard z Rugornu

Lynhaard vám svou píseň zpívat
vo tom, jak na draka vyzrát,
vo tom, jak řezat mu vocas,
v krvi se brodit až po pás

Nejprv vy strážit svý slechy
strnule, jako dva plechy,
až slyšet vobludy kvílet,
najít je a pak hned střílet

Překotně jen se moc nehnat,
neb drak je vobrovskej neřád,
nepřestat vodvážně zpívat,
jinak tvor znuděně zívát

A nuda u starejch draků,
jak temno z bouřkovejch mraků,
co se z nich blejskat a dunět,
načež drak příšerně funět

Nečekat, do boje dát se,
hlavně né pěstima prát se,
Lynhaard mít jedinou radu,
vyhrát a nezustat vzađu

Lynhaard vám svou píseň zpívat
vo tom, jak na draka vyzrát,
vocas a krvavý hlavy
položit na voltář slávy

Na Smogrilský hrad se dostali Nurnští večer následujícího dne. Splyntr Silný už zahájil práce na obnově hradu a král Dakmaard byl již pochován. Zprávu o Desilsově smrti přijal nový vládce Almemaru s ulehčením. Nurnští dostali zapláceno, ale nevládlo mezi nimi a Splyntrem žádné přátelství.

XI.

Tři dny nato přijeli od východu Dergan s Krochtou. S elfkami z Almemaru zmizelo i zlato, uložené ve strážní tvrzi pod Thoribaldovým štítem. Celkem něco kolem deseti tisíc. Zbyly jen vzpomínky a pocity lítosti a roztrpčení. Již zde neměli co pohledávat, a tak se krátce rozloučili s králem Splyntrem a osedlali koně. A vydali se na dlouhou cestu domů, nejprve na západ a pak do Gwendarronu, na jih. Nikdo se neohlédl.

Kdo mezi nimi chyběl, byl Pyrr. Neodolal pokušení a nechal se zlákat vidinou snadného života velkých pánů. Vyšel z malých poměrů a celý život se snažil být něčím lepším. Nevěděl, že existuje jen málo nezajímavějších funkcí než být leníkem krále almemarského, majitelem pěti vesnic při jižní hranici, stranou od hlavní cesty, kde lišky dávaly dobrou noc a kde po něm ani pes neštěknul. (Všichni psi, považovaní trpaslíky za vybranou pochoutku se tomuto kraji zdaleka vyhýbali.) Jeho král ho neměl rád, protože jej neustále podezíral, že si devět desetin vybraných daní ponechává a neodvádí mu je, jeho deset vojáků jej nesnášelo a říkalo o něm „ten náš starý otrava“ a jeho sto čtrnáct poddaných trpaslíků jej tiše nenávidělo a bylo mu při první bezpečné příležitosti hotovo podříznout krk nebo alespoň nalít utrejch do pití. Tak zůstal Pyrr ve své sroubené tvrzi, skrápěné neustálými lijáky sám a začal přemítat, co by se s mocí která mu byla tak náhle svěřena, dalo podniknout zajímavého. Byla tu trochu nuda.

„Stráž!“ Zbrojnoš přispěchal. „Půjdeš na ulici a přiveď mi prvního trpaslíka, kterej ti padne pod ruku“. „Rozkaz, pane!“ Takové veřejné lázně by nebyly až tak špatný nápad. Nebo, ještě lépe, mohl by třeba pořádat kohoutí zápasy. Anebo... „Podle vašich direktí, předvedl jsem osobu, kterou jste ráčil předvolat“, zahlásil ve dveřích halapartník. „Áááá, sem s ním“. Pyrr si zamnul ruce. Teď dá věci do pohybu.

Strážný přivedl za rukáv postaršího trpaslíka a smýkl s ním před Pyrrou. „Podle rozkazu, pane!“ Pyrr si trpaslíka zkoumavě přeměřil. Vypadal zbědovaně.

Malé kulaté oči jak dva černé knoflíky se horečnatě leskly pod hustým obočím a kupředu trčel bambulovitý nos karmínové barvy. Trpaslíkovy vousy, sahající až na mohutný pupek měly každý druhý pramen šedivý a dodávaly jeho hlavě protáhlý tvar. Celý obličej byl lemován dlouhými mastnými vlasy, rozdělenými uprostřed čela pěšinkou. Sahaly až na ramena a Pyrr zapochyboval, že někdy poznaly hřeben, natož pak mýdlo.

„Jméno!“, vyštěkl přísně. Trpaslíkovi se roztřáslы kolena. Co tady po něm chtějí? Nic přece neprovedl. Staral se přece celý život o sebe a pánům šel z očí. Nikdy taky s žádným pánem nemluvil. Všechny změny jsou vždycky k horšímu a tenhle nový pán vypadal, že je opravdu ras na trpaslíky. „Je to Dorrim Šedovou, pane. Má v pachtu královský lán“. „Tak lán“, povídá Pyrr. „Tak ten ti seberem“. Trpaslík hleděl zděšeně a zpocenýma rukama žmoulal plátěnou čepici. „Budeš hostinský v můj nový hospodě. V tý, co si dám postavit, aby tady

bylo kam chodit“. „Milost, vojvodi“, zahuhlal trpaslík hlubokým prosebným hlasem. „Maj slitování a nechtěj to po mně“. Malý zalomil rukama. „Dyť vědí, že mám jenom tu trochu tuřinu a zelí, co mi vzejde na úhoru pod lesem, co mi potom zbude?“. Jeho korálkové oči byly naplněny prosbou. Pyrr na chvíli znejistěl. Jeho prsty nervózně bubnovaly o stůl a mozek přemýšlel, jak rázně vybruslit ze zapeklité situace. Musí přece jednat rázně! „Tak dost! Poslouchat budeš, holomku! Povedeš tu hospodu, nebo..., nebo... Co se tady dělá vzpurnejm trpaslíkům?“, zeptal se potichu strážného. „Dáváme je do klády, pane!“. „Nebo tě dám do klády!“. Takové prosbě se ovšem nedalo odolat a tak trpaslík sklopil hlavu a podvolil se.

Stavba hostince byla však jen začátkem Pyrrových změn. Při pitkách v hospodě, (kam chodil on a pár jeho biřiců, jinak zel hostinec celé dny prázdnotou a Dorrim se v něm srdečně nudil) jej napadlo několik báječných myšlenek, které ihned začal uvádět do života. Především se začal nechávat titulovat „pane hrabě“, což byl výraz, který četl za mlada v nějakém historickém románu. Také jeho oděv se stal na poměry Almemarského venkova značně výstředním. Pak se rozhodl sestavit vlastní armádu a z vybraných daní začal seskupovat oddíly, složené z kdejakého trpaslíka, kterého ve vsi našel. Ty pak pod velením jeho zbrojnošů cvičily na poli za vsí. Trpaslíci se nejprve jeho verbování vehementně bránili, ale když se prostřednictvím hostinského Dorrima Šedovouse rozkřiklo, že ten nový „hrabě“ rozhazuje všem, kteří mu budou sloužit, spousty peněz, jeden po druhém se osmělovali a zanedlouho jich stála na poli slušná tlupa. Každý dostal nejprve dřevěnou atrapu meče a po nějakém čase jim Pyrr odvážně zakoupil ze svého i jakous takous výzbroj, sestávající se z dřevorubeckých seker, helmic, východních kumaši (to jsou takové ty široké šavle) a dvou tuctů holeních chráničů k těžkým pancířům, koupených z druhé ruky. Panečku, to byla podívaná, jak se třicet trpaslíků ploužilo bahnem po poli, vzduchem lítaly příkazy, jako třeba: „vpravo hled, pochodem vchod“, nebo Pyrrovo oblíbené: „k Pyrrově počtě zbraň“. Pyrr přitom z plných plic dýchal mokrá almemarský vzduch, vychutnával pocit moci a radostí se nad tím zajíkal.

A aniž to věděl, valná část peněz, kterými tak nezištně zásobil místní lid, přispěla významně k vyzbrojení povstaleckých tlup Synnghiho Tráma, které se právě připravovaly svrhnout stávající krutovládu, a brousily kudly ve svém skalním hradišti v Morris, poblíž Tangerského hvozdu, ani ne třicet mil od nic netušícího hraběte Pyrra.

Synnghi Trám
Synnghi Trám
vy bídáči
já vám dám

Cestu vím
a heslo znám
trpasličí vůli mám

Synngghi Trám
Synngghi Trám
okovy své
roztrhám

A zatímco bojový pokřik rebelů zněl nad nočním Almemarem, Nurnská karavana, obtížená zlatem, přijížděla domů, do Liscannoru.

XII.

Dražba kořisti a dělení zlata mělo proběhnout v Yalledově „radnici“ přesně v poledne. Již brzy po ránu si ale starosta Lynhaard přivedl z Nurnu dva halapartníky, členy městské stráže, které poslal skrýt se nad schody hlavní místnosti, kde se dražba měla konat. Byli tam pro případ „kdyby něco“, neboli, jak říkal kroll „jak dole slyšet šrumec, tak seběhnout a bít toho malýho přes hlavu“. Ano, jednalo se o Páina, přesněji řečeno o peníze, které mu chtěl Lynhaard strhnout z kořisti. Vůdce almemarské výpravy se celkem správně domníval, že Páin, jako většina trpaslíků, je stížen nezměrnou touhou po zlatě, která, ač bez jakýchkoli magických příčin by mohla vést i ke krveprolití. Lynhaard nechtěl, aby případná krev byla jeho.

Kolem poledne se všichni usadili kolem dlouhého dubového stolu, jen Lynhaard si stoupnul a povídá: „Tak, nejdřív tu být zlato. Zlato se rozdělit tak: „Astorius kouzelník dostat čtyry tisíce, Moskyt sedum a půl, Dergan...“, všichni si pečlivě zapisovali stržený podíl a radostnými či zklamanými výkřiky častovali toho, kdo poklad rozdělával. „...šest a půl a Lynhaard patnáct. Dál tu být věc nákladů na doktora, který některý z nás zaplatit za Páina. To být spousta peněz a...“. Všichni, včetně Lynhaarda samotného si podvědomě poposedli na židlích, směrem od Páina. Jeden jak druhý nenápadně šilhali po trpaslíkovi, připraveni v případě nouze zmizet, vyskočit oknem nebo se zamknout na záchodě, prostě prchnout z dosahu případného Páinova hněvu. Lynhaard si stoupnul tak, aby mezi ním a Páinem stál stůl, velká kameninová váza a tři židle s dobrodruhy. Doufal, že mu to bude co platné a že žoldáci nad schody nelelkují. „Takže ti to Lynhaard strhnout z podílu“. Všem připadalo, že to řekl až zbytečně nahlas.

V tu ránu Páinovi proběhlo v hlavě několik myšlenek najednou. Jedna z nich byla charakterizována spoustou krve a velkým, čerstvě uříznutým ušima, ta druhá pak měla podobu pěkných pár řízných facek, vlepených do málo inteligentní tváře. „Cóóóóó?“. Páinova ruka mimoděk zašmátrala po rukojeti meče, opřeného ledabyly o židli. Lynhaard začal ustupovat: „Dobře, dobře, dyť sme kamarádi. Lynhaard kamarád... a starosta, já jen...“. Páin přestal vidět červeně, neboť v jeho mysli po namáhavém boji právě zvítězil nad trpasličím mamonem starý dobrý rozum dobrodruha a gwendarronského občana. Pustil meč a smutně vzdychl. „... no, zaplatit bys to moh“, dodal Lynhaard, vida, že nebezpečí již pominulo. Trpaslík opřel hlavu do dlaní a zamyslel se. Těch peněz.

Taková hromada. Tolik škody. Takovejz votrapům. Vzhlédl a podíval se na ostatní. „Ale co, třeba mi fakt zachránili život“. Ještě jednou si nahlas povzdechł a řekl rezignovaně: „Tak jo“. Lynhaardova tvář se rozzářila ve spokojeném úsměvu. „Hola“, zavolal do patra. „Vy už vylézt. Lynhaard už vás nepotřebovat“. A tak se zlatomil Páin opět vešel do těch úzkých mezí, kterými jej ohrožovaly Gwendarronské zákony a v obci zavládl klid a mír. Zlato bylo rozděleno.

„A závan barev medový naplnit celé podkroví“, ševalil si pro sebe Lynhaard. V kuchyni třísklo nádobí. „Kde si zase!“, ozval se ječivý hlas. „Celej den kde nic tu nic“, ječela Wenora na celé kolo, „a večer zase hospoda!“. „Být tě plný dům“, zabručel Lynhaard pod vous a šel se schovat do budky se srdíčkem, stojící na zahradě. Provázel ho tam hlas, dožadující se kapesného a nových střevíců. S kudůčkou Wenorou to pro starého krolla v poslední době nebylo vůbec jednoduché. Celé týdny a měsíce čekání na manžela, studené večery, kdy sedávala u okna, pohřížena v neveselé uvahy nad tím, co zrovna její Lynhaard dělá či zda jej ještě vůbec kdy uvidí. A pak to zklamání, když Lynhaard, na kterého se tolik těšila, rozděloval nespravedlivým dílem svůj čas v Liscannoru mezi nekonečné pitky, kocovinu a ji. A zase jí zbývala ta studená židle. Ona, která vždy bývala zvyklá na zájem mužů měla najednou za společníka samotu. I ženy dobrodruhů se jí ponejvíce vyhýbaly, věděly totiž, jaká byla její minulost. Alespoň dítě kdyby měla! Vždyť léta plynula a ona stále nebyla matkou. I Lynhaard s ní o tom občas promluvil. I on si přál potomka, a to i přes následky, jaké by nerovný svazek dvou ras jejich dítěti přinesl. Jenže voda plynula, Wenořiny vrásky se hloubily a dítě stále nikde. Lynhaard, který za tím vším viděl sebekriticky vlastní neschopnost, sebral jednoho dne odvalu, naložil Wenoru na žebříňák, sám vylezl na kozlík a mlaskl na koně. žebříňák vyjel k Nurnu.

Wenora nebyla u doktora poprvé. Už za mlada musela v rodném Wenarenu chodit na pravidelná vyšetření a domácnost, sdílená s krollem, který si s hygienou moc hlavu neláme jí taky čas od času poutala na lůžko, a tak jí bylo prostředí ordinací důvěrně známé. I Lynhaard už ve světě nějakého toho felčara viděl. Přesto byli oba ohromeni, když se octli v honosné čekárně, vybavené čalouněním a obrázky na zdech. Dveře se otevřely a vyhlédl doktor v bílém plášti. „Další!“, řekl nosovým hlasem absolventa nurnské medicíny a podivná dvojice vstoupila. Doktor si sedl za psací stůl. „Ranní moč?“. Lynhaard vyndal z kapsy lahvičku od lektvaru a postavil ji na stůl. Doktor se chvíli hrabal v lejštech a pak se začal vyptávat: „Vyskytly se ve vaší rodině... impotence?“. „Ne“, řekl Lynhaard, aniž by věděl, co to slovo znamená. „Padoucnice?“. „Ne“. „Demence?“. „Co?“, opáčil Lynhaard. Tohle slovo už někde slyšel. Někdo mu tak snad i říkal. „Ale snad ne“. „Hmmm. Takže, modrá lahvička: každé ráno pět kapek rozpustit na kostce cukru, zelená lahvička dvacet kapek do čaje před spaním“. Nešlo by to do piva?, pomyslí si kroll, ale nahlas ani nemukl. „A z těchtohle lístků vám paní uvaří odvar“. Doktor podal přes stůl medikamenty.

„Mám vám to napsat?“. „Jó, napsat, napsat“. Lynhaard byl rád, že se má čím pochlubit. „Paní se tu zastaví zítra, provedu jí odborně komplexní vyšetření. A za měsíc přijďte na kontrolu“.

Lynhaard s Wenorou se vypořádali na ulici. Kroll byl v obličejích červený jak řepa. Stydl se tolik, že s Wenorou po zbytek odpoledne nebyl s to promluvit.

Dergan se zastavil před kovárnou. Bušení perlíků a syčení měchů jej vábilo. Snad vzpomínky na dětství, snad pradávná barbařina touha tvářet kov a vyrábět ostré meče. Nadechl se a zabušil.

Kovář byl statný, šlachovitý člověk, který dokázal zvednout truhlici do půli plnou podkov jednou rukou. Měl dva pomocníky, kteří zastali všechnu práci, která se za celý den naskytla, ale nakonec se nechal obměkčit barbarovými prosbami a přijal jej na práci jako pomocnou kovářskou sílu s polovičním platem. Později, jestli se Dergan ukáže být schopným, může nastoupit i jako kovářský učeďník. Zatím však neuměl ani pořádně bouchnout do železa. „Tuhle je smet, co se v kovárně za celý měsíc sešlo. Popadni hochu támhle káru a vyvez to na haldy za hradby. A vem si na sebe tady tu vestu, ať se moc nezmažeš“. Dergan si oblékl vestu oranžové barvy a šel. Tak takhle nějak zřejmě vznikla ona fáma, uvrhující Dergana do potupného světla, kdy o něm leckdo prohlašoval, že z nedostatku pracovní příležitosti musí dělat popeláře a čistíče nurnských ulic. Faktem zůstalo, že Dergan strávil několik měsíců v kovářské dílně, kde se mistrovi díval pod ruku a lečemu se i přiučil. I když nakonec žádný tovaryšský list nedostal, netrávil celé dny po hospodách jako ti, co si z něj utahovali a jako jeden z mála dobrodruhů opravdu poctivě pracoval.

Tak uběhly tři měsíce. Tři poklidné měsíce, strávené v Liscannoru. Když tu náhle...

Bujarý zpěv se nesl vesnicí. Ač nebyla ještě úplná tma, podle opileckých písniček se dalo tušit, že většina hostů v hospodě U hrocha už má dnes svojí obvyklou míru dávno překročenu. Tu se dveře hospody rozletěly a objevil se Krull Tichošlápek. Vyběhnul na ulici, zašermoval lahví ve vzduchu, zařval: „Slávááá!“, zaběhnul zpátky do putyky a náves opět osiřela. Přes náves bouchly dveře a ráznými kroky se k hostinci přiblížil Krochta. Vyhlížel značně dopáleně. „Co se to tu u všech d'asů děje! Jestli nebudete, bando ožralá, alespoň trochu zticha, tak neusnu ani do rána“. „Éééééé! To být...“, opilý kroll naň ukázal prsem a málem se na kouzelníka svalil. „...Krochta!“, vzpoměl si konečně. „Jestli nepřestaneš hulákat, mizero mizerná“, povídá Krochta, zacpává si nos před Lynhaardovým alkoholickým dechem, „Tak ti ukážu, zač jsou v bažínách žáby! Co vlastně slavíte?“, zeptal se. Připotácel se rozjásaný Páin: „Wenora se okotila!“.

XIII.

Starý muž vzhlédl od stránek a podíval se na děti, které kolem něj seděly na zemi a tiše naslouchaly jeho vyprávění. „A poučení z toho příběhu?“, zaklapl muž knihu. „žádné“, zavrtěl hlavou. „Tohle nebyl příběh. To byl život“. A vědoucne se pousmál.

III. Barbaří hon

[Zimosmeť 1035 Getd z Ruindoru]

„To je země. Du už dva dny a nikde žádná pořádná hospoda“, mumlá si pod vousy statný trpaslík a rázným krokem kráčí po cestě, „Z tý poslední mě vyhodili, jako bych byl nějaký žebřák, či co. A přitom sem chtěl pít jenom na sekeru. Na svou krásnou sekeru po dědovi. Ale to né. Hostinskej byl tupej barbar a vůbec neměl úctu k zákazníkovi, vyřídil jeden. Tři stříbřence za pivo. To by ho musel bejt soudek. A hele, vesnice. Doufám, že tam maj hospodu. A pochopení pro potulné válečníky, toho času v neutěšené finanční situaci. Vida, cedule. Copak to tu píšou? Liscannor, to je asi méně tý vsi. No, maj tu věž, támhle ten barák vypadá jako radnice, to by tu mohla bejt nějaká pěkná hospoda. Táhle je cosi napsaný, U hrocha, co je to pro pět ran do hromady zlata hroch? že by to podivné zvíře na štítě? Nuž, co dělat, kvalita piva se podle ména hospody nepozná. Vyzkoušíme - uvidíme“, řekl si a vstoupil dovnitř.

„Pět, pět a tři“, s námahou počítá krollí starosta Lynhaard zlatáky před sebou. „Výborně“, chválí ho jeho učitel Krochta Moskyt, zatímco ostatní se baví, až na kouzelníka Astoria, který peníze vsadil. Mezi dobrodruhy obývajícími Liscannor se totiž rozmohla nová hazardní hra. Spočívá v tom, že někdo položí před Lynhaarda hrst zlatek, a když kroll spočítá, respektive uhádne, kolik jich je, může si je ponechat, jinak sám platí. Zpočátku platil starosta nejednou za celou hospodu, ale od té doby, co se naučil počítat do deseti, stále častěji vítězil.

Dveře hostince se otevřely a do místnosti vstupuje trpaslík. „Dobrej den vinšuju, dobří lidé. Našlo by se tu ještě místo pro jednoho pocestnýho?“, promlouvá. „Hele, trpaslík“, ozývá se Lynhaard, „Zdráv buď. Ty válečník? To dobře. Sedni sem“, srdečně zve kroll příchozího ke stolu. „To vypadá líp, než sem čekal“, pomyslel si trpaslík, „Jsem potulný válečník Barzubaj“, představil se, „Zrovna hledám nějaké dobrodružství nebo aspoň dobrou hospodu“, dodává a usedá vedle Lynhaarda. „A peníze? Máš?“, ptá se ostrážitě hostinský Jeremiáš, jemuž se poslední dobou často stává, že si dobrodruzi nechávají účty psát na futro, jelikož už dlouho nebyli na žádné výpravě. Když pak pan Čipera odmítne poskytovat další služby zdarma, uklidní ho starosta Lynhaard zálohou z obecní kasy, kterou spravuje. „On host. Lynhaard platit“, posílá Jeremyho pro další rundu kroll a Barzubaj si oddechl.

Báj o mužiku Barzubaji

Lynhaard z Rugornu, syn Byrthogův

Tam, kde vánek ševlí,
lístky břízek tetelí,
zpívá země starou báj,
jež má jméno Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,
příběh jménem Barzubaj

V zemi širé, vzdálené,
v rodné vlasti milené
dospěl v svého žití máj
hrdobec pan Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,
hrdobec pan Barzubaj

Znal on kravku podojit,
štípat, plužit, zrno sít,
zrobil dům a kravce stáj
pracovitý Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,
pracovitý Barzubaj

Jak šla léta, jak čas zrál,
sebral se a odjel v dál,
vlast a bílých bříz háj
opustil ten Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,
odjel pryč ten Barzubaj

V osamění, touhou hnán,
křížem kráž, pak sem a tam
dálných krajin skrytý taj
hledal poutník Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,
hledal poutník Barzubaj

Hrdinství si za své vzal,
špatné lúže spílal, lál,
projel velký světa kraj
malý mužik Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,
malý mužik Barzubaj

Dělný lid jest pilíř v most,

v něm tkví naše budoucnost,
za své činy přijde v ráj
reků rek, ten Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,
reků rek, ten Barzubaj

Pojednou do hostince vstoupil Yalled z Erinu. „Se vracím z Nurnský knihovny a pučil sem si tam jeden cestopis“, ukazuje hraničář objemný svazek, „Nechceš si to taky přečíst, Lynhaarde, když to teď umíš?“. „To by nepřečet ani do soudného dne“, směje se hobit Krull Tichošlápek a poplácává starostu po zádech. „Náhodou“, brání svého žáka učitel Krochta, „Za večer už si přečte i jednu krollí anekdotu“. „A za další večer jí pochopí. Cha, chá“, řetá se elfí hraničář Tanris, až se za břicho popadá. Zábava pokračuje dlouho do noci a nakonec se Barzubaj ubytovává v hostinci a slibuje účast na příští výpravě Nurnské družiny.

„Áááá. To byl zase večer“, protahuje se ráno Krochta a krmí svého křečka Fistla oříšky, když tu náhle uslyší dětský pláč. Krátce nato vybíhá na náves šermíř Páin a volá: „Mám dceru. Mám krásnou dceru a menuje se Pamilla“. Krochta si ještě stačí pomyslet, že pokud bude dítě po otci, tak moc krásy nepobere, a odchází na snídani. „Hej, hospodo, otevři. Bude oslava“, řve Páin a buší na dveře hostince U hrocha, zatímco se ostatní vesničané sbíhají. V hostinci se pak rozvíjí živá debata o potomcích liscannorských hrdinů. „Ten Páin má už třetí dítě a já ať se snažím, jak se snažím pořád nic“, praví smutně Lynhaard. „A, Lynhaarde, můžeš vůbec mít děti? To přece není normální“, táže se krolla Yalled z Erinu. „Jestli to spíš nebude manželkou. Některý ženský, co mají takový povolání jako vona, sou prej neplodný“, rýpe do starosty Tanris Álfheimský. „Mnó, Wenora poudala, že už to možná bude, ale nejní to ještě jistý“. „Jen jestli to bude tvoje. Znáš přece ženu, jak ráda chodí na dlouhé procházky“, přísazuje si Jeremiáš Čipera. „Tak to né, todleto. Wenora nejčko vede ouplně novej život, tak pozor“. „Když to bude tvoje, tak to dozajista poznáš, vo to bych se nebál. Já sem spíš zvědavěj, CO se narodí?“, vložil se do debaty zloděj Tichošlápek, načež se doposud seriozní diskuse zvrhla do popisování nejružnějších fantaskních představ o budoucím potomku Lynhaardově. „A vůbec nejhorší by bylo“, zakončil debatu hraničář Yalled, „kdyby se narodila dcera“.

Uběhlo několik dalších dní, když u Lynhaardova domu kdosi zabouchal na dveře. Kroll otevírá a vidí před sebou velmi dobře oděného muže středních let. „Bohové s vámi“, promlouvá muž, „Hledám místního starostu“. „Já být starosta. Jít se mnou“, dostává se mu odpovědi. „Slyšel jsem“, začíná muž rozhovor, když se usadil v pohodlném křesle starostovského domu, „že zde žijí schopní dobrodruzi a chtěl bych si je najmout. Doufám, že jsem tu správně“. „Ja, ja“, kývá hlavou Lynhaard, kterého právě začaly svrbět pracky. „Tak tedy, mám tady v Nurnu několik vozů se zbožím a chystám se s nimi vyrazit na sever, do Velvennu. Cesta vede nebezpečnými kraji plnými lupičů, proto bych si rád najal několik lidí na ochranu svého zboží. Odměna by činila deset tisíc ve zlatě“. „Lynhaard přijmout. Říct ostatním“. „Výborně. Čekejte mě pozítří v osm hodin na cestě“, loučí se muž

a odchází pryč, zatímco Lynhaard se vydává do hospody seznámit s nabídkou ostatní.

„Já teda nejedu“, prohlašuje Páin, „Moje žena potřebuje péči a nechávat jí tu jenom s tchýní se mi nechce“. „Neví někdo, co je s Ěnmilem?“, táže se starosta. „Ten má teď nějakýho novýho kamaráda v Nurnu“, odpovídá Tanris, který přislíbil účast jako první, „Myslim, že se menuje Dožo“. Kouzelník Krochta se rovněž rozhodl zúčastnit výpravy, neboť se stále ještě nevzdal naděje, že najde dvě elfky, které sice okradly družinu, ale přesto si svou krásou zajistily obdiv několika dobrodruhů. Stejně tak pojede s družinou Krochtův kolega z oboru, Astorius, a zloděj Krull Tichošlápek. Družinu doplňují dva noví válečníci, trpaslík Barzubaj a zamlklý kroll Tar. Nakonec se dostavuje Dergan, který žije v Nurnu, kde prý pomáhá v kovárně. Někteří dobrodruzi však tvrdí, že ho viděli, jak v oranžové vestě vozí odpadky na skládku za Nurnem. Přesto se ale barbar stává vůdcem výpravy, přestože nyní již gramotný Lynhaard mu zdatně konkuruje. Nakonec o výsledku hlasování rozhodl kroll Tar, který neumí psát a nemohl se tudíž volby účastnit, jenže se nikomu nepřiznal, a tak si všichni mysleli, že se jedná jen o volební manévr.

Všichni dobrodruzi si v Nurnu kupují koně nebo alespoň mezky, aby nemuseli celou cestu šlapat pěšky, i když u většiny z nich není zdaleka jisté, že cestou nepadnou.

Druhý den ráno se u památníčku Na škvarku setkávají dvě skupiny. Jednu, přijíždějící od Nurnu, tvoří pět vozů, v jejichž čele jede muž na krásném černém oři. Druhou tvoří nesourodá směs osudem ošlehaných dobrodruhů. Je tu kroll, hobit, elf i trpaslík. Někteří mají na sobě navlečený těžký pancíř, jiní jsou zahalení pouze pláštěm. Někteří mají u pasu meče, sekery či kladiva, jiní kuše nebo dokonce knihy. Mezi nimi se vleče i jeden starý a šedivý poník bez jezdce, který však jakoby se prohýbal pod neviditelnou vahou. To Astorius se už večer raději zneviditelnil, aby se mu náhodou něco nestalo. Obě skupiny se zdraví, muži v jejich čele spolu prohazují několik slov, načež jezdci tvoří kolem vozů ochrannou zónu a celá kolona vyrazí k severu.

Když se družina blíží k velvonnorským hranicím, pozoruje, že směrem severním kolem projíždějí skupiny ozbrojených jezdců. Druzi se však nikoho nevyptávají a spíš si hledí ochrany vozů. Na hranicích Velvonnoru zastavuje kolonu několik trpasličích vojáků a ptají se po účelu cesty. „Špatné jsou časy pro obchodování“, prohlašuje trpaslík, když je mu oznámen. „Proč? Co se tady děje?“, vyzvídá Astorius, který je sice pořád neviditelný, ale přesto se neustále snaží komunikovat s okolím, což vyvolává rozčilení, opovržení nebo naopak strach z nurnského společenstva. „Z východu přitáhl kmen divokých kočovných barbarů a napadl východní Valden“, vysvětluje trpaslík, jen co ostatní uklidnili jeho podezření, že se jedná o špióny, „Naše vojska jsou soustředěna v bitvě na Grullduině a nemohou účinně zasáhnout, takže jsou vypsány odměny za likvidaci nájezdníků“. Všechny dobrodruhy hned napadá, že tady by si při troše štěstí mohli přivydělat, ale zatím tu mají dobře placenou práci, a tak pokračují dále s vozy.

Za tři dny doráží kolona do Velvennu a druzi dostávají slíbenou odměnu. Za získané peníze si Nurnští kupují teplé oblečení, neboť zima se nezadržitelně blíží, a někteří méně majetní dobrodruzi si pořizují lepší zbraně a brnění. Astorius se zatím vydává na radnici, kde se, jak doufá, dozví něco víc o současné situaci. Všimá si, že na radnici míří několik skupin ozbrojenců, vesměs táhnoucích jakési balíky. 'Aby to tak byly usekané hlavy barbarů', pomyslel si Astorius zděšeně, ale brzo se dozvídá, že tomu tak není. Po chvilkové námaze najde kouzelník jednoho úředníka ochotného věnovat se mu a mámi z něj informace. Nutno podotknout, že elf se musel nejdříve zviditelnit, neboť když byl neviditelný, vycházela jeho snaha něco zjistit nadarmo, poněvadž úředníci ho buď ignorovali nebo před ním prchali, nehledě k tomu, že byl málem nechtěně ušlapán.

„Ták, ty barbaři maj pevnou vojenskou hierarchii“, oznamuje Astorius ostatním, když se opět sešli v hospodě. „Všichni vojáci maj pláště a podle jejich barvy se poznaj hodnosti. Ty pláště sou tkaný nějakou divnou technikou, kerou nikdo nezná a není možný ji pořádně napodobit, proto sem nemusíme tahat hlavy, ale stačej ty pláště. Podle barvy se pak vyplácí odměna. Jejich nejvyšší velitel má plášť bílej, a kdyby ho někdo přines, tak dostane dvacet tisíc. Ten velitel má deset pobočníků, kerý maj pláště černý a ty sou po pěti. Maj tam i nějaký kouzelníky v rudejch pláštích za dva tisíce, nižší velitelé maj modrý pláště se smaragdovým lemováním po tisíce a normální mužstvo má modrý pláště za pětset“. „To je dobrý. Z toho by mohlo něco kápnout“, mne si ruce Krochta. „Hmm, měli bysme sehnat nějakou mapu, ať víme, jak to tam vůbec vypadá“, moudře promlouvá vůdce Dergan a družina se vydává hledat nějaký příhodný krámk.

„Ták tady sou teď ty barbaři, jó“, ukazuje místní prodavač map dobrodruhům své dílo, „Nó, a todlé, to sou vypálený vesnicé, jó, a todlé, to sou nevypálený vesnicé, jó, a tó kolém, to jé lés, jó, ale kde sou ty barbaři, tó jakó nikdó neví, nó“. „A jak to v tý zemi vypadalo předtim, než tam vtrhli barbaři?“, pídí se družina po podrobnostech. „Nó, tó jakó se tám začalí usazovat zemědělcí, poněvadž tam bylá nevyužívaná půdá, jakó, nó. Nejprv se tám usazovalí, jakó, takoví odvážný, nó, poněvadž tam bylí vlčí, a vůbéc taková havěť, nó, alé potom se tám stěhovaló stálé víc lidí, jakó, až jich tám byló docelá dóst, nó“. „A kdo tam vlastně vládne?“. „Nó, tó jakó patří pod Velvennskú správú, jó, alé vojáci, to tám nebylí, to né, poněvadž vůkól nejní žádná hranicé á žijú tám samí rolnicí, jó, tákžé je tám stálé klíd, nó, jakó“. Dobrodruzi pochopili, že tady už se asi víc nedozvědí a tak nabrali směr Valden a vyrazili vstříc novému dobrodružství.

Po dvou dnech doráží družina do vesnice Hory, což je neoficiální hranice Valdeny. Cestou druzi potkávají několik podobných družin jedoucích oběma směry, a řadu uprchlíků s vozy, kteří jeli všichni směrem jedním. Ve vsi Nurnští míří ihned do hospody Pod lipami pro informace. „Jé, buď zdrav, Pyrre. Kde se tady bereš?“, zaradoval se Dergan, když poznal jednoho z válečníků popíjejících tu zlatavý mok. „Ále, měl sem chuť trochu si zabojovat, tak sem se sem vydal sehnat nějaký plášť“, odpovídá Pyrr z rodu Orlů, který získal při minulé návštěvě v zemi Almemar léno a nyní má mnoho práce s jeho správou. „To víte, trpaslíci neposlouchaj a mě to stojí peníze. Třeba tam vůbec neměli hospodu. Chodili chlastat k nějakýmu trpaslíkovi, tak

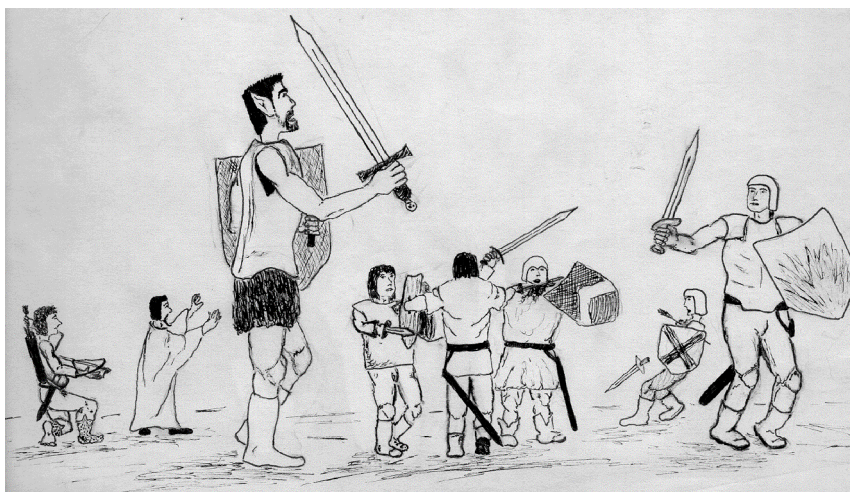
sem jim hospodu postavil a toho trpaslíka udělal hostinským, a co myslíte, že voni udělali. Do hospody ani nepáchnou a choděj chlastat k jinému trpaslíkovi“. Družiníci prohodili několik řešení problému neposlušných trpaslíků, z nichž ve většině případů by z nich přežil jen málokterý. Nakonec se Pyrr rozhoduje opustit několik almemarských šlechticů, se kterými se na výpravu vydal, a přidat se k Nurnské družině.

Vůdce Dergan ještě navštěvuje místního starostu a dozvídá se, kde že je pomyslná hranice mezi hájeným územím Valdenu a částí ovládanou barbary. Družina tedy vyráží dále do vesnice Pork. Tady vládne panika. Ve vesnici žijí sami kudůci, i když by se dalo říci žili, neboť většina chalup je zjevně opuštěná a ti, kteří ještě zůstali, se na odjezd čile připravují. Dergan opět navštěvuje starostu Dubáka, ale od vystrašeného kudůka se dozvídá, že barbaři nejspíš přijdou v nejbližších dnech. Je však jasné, že jeho slova byla zastřena strachem, proto druzi vyrážejí dále na Dunn.

Do Dunnu přijíždí družina již za soumraku a ubytovává se v místním hostinci U jednorozce, který je spojen rovněž s knihovnou, a tak si někteří dobrodruzi na noc půjčují několik svazků informací o zemi Valden. V nich se dozvídají, že začátky osídlování země se datují do začátku století, kdy se několik, vesměs dobrodružně naladěných osadníků počalo usazovat v nepříliš úrodné a nikým nespravované zemi, kde nebylo díky dravé zvěři příliš bezpečno. Těmto odvážlivcům se podařilo vyrvat divoké přírodě kus země a zúrodnit ji. Hlavní příliv osadníků však nastal až v roce 1024, kdy se Velvennor stal nebezpečným místem díky agresi ugoldarrských mnichů. Díky velvennorským kolonistům připadl také Valden pod velvennskou správu. Tolik se dozvěděla sečtější část Nurnských, zbytek, jako Lynhaard, Barzubaj či Pyrr, celou noc chlastali s několika muži velvennorského vojska, kteří tu byli jako ochrana vsi před případným útokem, a nedozvěděli se nic, aniž by jim to nějak vadilo.

Ráno se družina vydává dále na jihovýchod do Sittu, kde má nečekaně možnost narazit na první známku řádění barbarů. Už zdálky je vidět dým z míst, kde ještě včera stála vesnice. Jelikož Krochtův výzkumný havran nespátřuje žádné známky života, odvažují se dobrodruzi blíž. A skutečně, žádné známky života. Celá vesnice, včetně několika vojáků, byla do posledního obyvatele vyvražděna, chalupy vypáleny a domácí zvířata pobita. „No jo. Sou to barbaři“, prohlašuje Tanris a Dergan dělá, že ho neslyší. „Jedem dál, do Crum. Ten snad ještě stát“, rozhoduje Lynhaard a všichni ho mlčky následují.

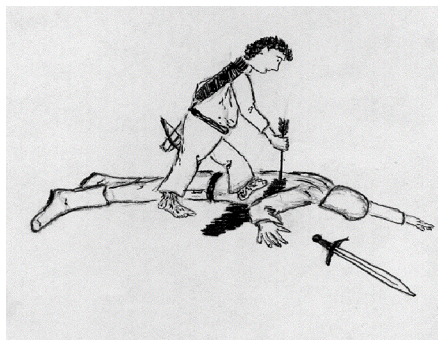
Netrvá dlouho a dobrodruzi doráží do Crumu. Vesnice je obehnána palisádou a uvnitř se nachází ležení asi třiceti až čtyřiceti vojáků. Kromě toho se tu pohybuje několik skupin nezávislých dobrodruhů, takže obranyschopnost vsi je značná. Dobrodruzi se hned po příjezdu vydávají shánět informace a postřehy z lovu barbarů. Nakonec, jak se dalo čekat, se nejvíc věcí dozvídají v hospodě. Barbaři prý obvykle jezdí v menších skupinkách, které hlídají daleko od jejich hlavních sil. Tyto se také nejčastěji stávají terčem dobrodruhů, ale stává se, že je

...čtyři barbaři jsou zmasakrováni, aniž by se vzmohli na výraznější odpor...

to i naopak. Některé skupiny jezdí ve dne, jiné v noci, a na úspěch to nemá valný vliv. Území, kde většina družin operuje, a kde se tím pádem odehrává většina šarvátek, leží mezi Crumem a Srumem, a východně od nich až k Lomoru.

Druzi se rozhodli vyrazit navečer jihovýchodním směrem. Asi dvacet mil od Crumu rozbíjejí tábor a na výzvědy je vyslán osvědčivší se Krochtův havran. Do půlnoci zbývá asi hodina, když létající průzkumník objevuje tábor a u něj pět tábořících barbarů. Nurnští lační boje neváhají a vyrážejí nejkratší cestou nepřátelům vstříc. K tábořišti se však nedokáží přiblížit aniž by byli sami viděni, a tak jim při útoku přilétá na pozdrav několik šípů. Ty však mezi zkušenými dobrodruhy, Derganem, Lynhaardem a Pyrrem, kteří jedou v čele družiny, nemohou zanechat větší zmatek, a když se dostávají ke slovu meče, není o výsledku boje pochyb. Čtyři barbari jsou zmasakrováni, aniž by se vzmohli na výraznější odpor, takže na slabší dobrodruhy, držící se pozadu, se ani nedostalo. Poslední barbar však zmizel v blízkém lesíku dříve, než druzi přijeli, a za tmy se jim nedaří najít jeho stopy. Družiníci tedy jen obírají mrtvé o pláště, doplňují si své zásoby šípů a vydávají se raději na své původní tábořiště, kde si všichni léčí nečetné rány a spí až do úsvitu.

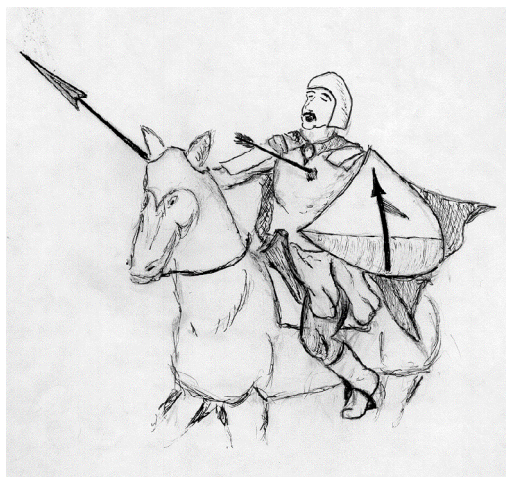

...doplňují si své zásoby šípů...

Ráno Dergan nařizuje pokračovat dále na jihovýchod a prozkoumat terén. Druzi však na nic nenarážejí, a tak se zhruba po deseti mílích otáčejí a nabírají směr zpět do Crumu.

Pojednou se však na pahorku před nimi vynořuje jezdec. Sedí v předklonu a sleduje zem. Stopař. Za ním jde krokem ještě dvanáct koní s třinácti jezdci. Krochta se vyčítavě dívá po svém havranovi, který se právě vrací z úplně opačné strany oblohy, zřejmě se zdržel u nějaké ptačí samičky. Vzápětí obě družiny tvoří bojové postavení a vyjíždějí proti sobě.

Netrvá dlouho a první barbar se řítí z koně zasažen šípem zloděje Tichošláпка. I hraničář Tanris střílí a zle zraňuje druhého. Následuje střet obou družin doprovázený řinčením zbraní a výkřiky raněných. Vzduchem se mihne několik blesků a několik barbarů padá z koní. To Astorius a Krochta ukazují něco ze svého umění. Díky němu také Dergan nabírá neuvěřitelnou rychlost, kterou na něj seslala prskající kočka na hrušce jeho sedla. Většina barbarů se již válí na zemi, když se do boje zapojuje i jejich velitel, a hned první ranou sráží z koně zraněného Lynhaarda. Z koncentrace ho však vyvádí blesk z čistého nebe, který na něj seslal

...netrvá dlouho a první barbar se řítí z koně zasažen šípem...

havran. To už na něj útočí Dergan s Pyrrem, a když se střelbou přidávají ještě Krull Tichošlápek a Tanris Álfheimský, je o výsledku boje rozhodnuto. Několik druhů je však těžce zraněno, zvláště Lynhaard plive krev, ale i Tanris, Krull a Barzubaj se snaží provizorně zastavit své krváčení, proto vůdce Dergan dává pokyn k rychlému návratu do Crumu.

Po příjezdu do opevněné vsi se s družinou loučí Pyrr z rodu Orlů, který se rozhodl vrátit na své léno, aby, jak říká, tam trpaslíci nezvlčili.

Tanris a Krull, kteří v boji

utrpěli nepěkná poranění, následují válečníka, dávající přednost prohlídce jeho nové hospody před nebezpečím dalších bojů. Po nutném odpočinku se na další cestu vydává pouze šestice dobrodruhů, Dergan, Lynhaard, Krochta, Astorius, Barzubaj a Tar.

Družina se tentokrát vydává na severovýchod a dál podél lesa. K překvapení všech se nenadále objevuje nepoškozený statek. Druhiníci vidí za jeho zdmi čilý ruch, ale ten ustává, jen co se přiblíží blíž. „Buďte pozdraveni“, zdraví Dergan muže, který stojí na převráceném voze blokujícím bránu, i ostatní, jež jsou rozestaveni za ním. „I vy“, odpovídá muž, „Jedete bojovat s barbary?“. „Jistě, ale

mysleli jsme, že tady v těch místech už byli všichni lidi pobiti“. „Takhle severně se barbaři moc nevyskytují a naši usedlost našťestí ještě jejich hlídky nepozorovaly“. „To ste měli štěstí, ale nemyslíte, že by bylo lépe odtáhnout?“. „Myslím, že jsme schopni se tu dost dlouho bránit, barbaři nejsou zas tak silní, jak by se zdálo, a nás je tu dost“. „Mimochodem, nevíte, co je v těch skalách na severovýchodě?“, táže se Krochta. „Starousedlíci tvrdí, že tam bývala nějaká temná svatyně a doposud tam žijí zlé stvůry, ale my sme tam nebyli, takže víc nevím“. „Přesto dík. Bud'ťe s bohy a hodně štěstí“, loučí se Dergan a pobízí koně. „I vám“, mává na rozloučenou muž.

„Tak, co říkáte?“, táže se Dergan ostatních, když se večer utábořili, „Pojedeme na jih na barbary, nebo na sever do chrámu?“. „Já bych se docela mrknul na ten chrám“, prohlašuje Krochta. „Lynhaard souhlasit“, přidává se liscannorský starosta. „A co budeme jako dělat v nějakém temném chrámu?“, protestuje Barzubaj, „Chcete snad vyvolávat temný síly“. „To zrovna né, ale v takovejhle chrámech bejvaj dost slušný poklady, a na zlato, to já mám nos“, odvětil

*...kleje trpaslík a balí se do dek,
aby mu v noci nebylo zima...*

Krochta. „Je to jasný, zejtra jedem do chrámu“, uzavírá vůdce, „Teď dem spát a Barzubaj má první hlídku“. „Já, zase já, to je spravedlnost. No jo, barbar velitel, pŕŕj“, kleje trpaslík a balí se do dek, aby mu v noci nebyla zima.

„To je zas ráno“, komentuje Krochta zamračený den. „Juhuaááá“, zívá Lynhaard, „Keby tu být aspoň ženská dajaká“, posteskl si kroll. „Jak někdo jako ty může vůbec sbalit nějakou fuchtli“, krouť hlavou Barzubaj. „Lynhaard být nejhezčím z celé smečky, náhodou“. „To se teda divím“, přidává se Astorius a načechrává si umaštěný plášť, „Ale to víte, my elfové máme jiná měřítka krásy. Třeba já vždy okouzloval dívky

svým luzným zjevem“. „To teda nevím, jak si moh těma ulízanejma pačesama a tou bradou holou jako dětská prdel někoho okouzlit“, směje se Barzubaj, zatímco Astorius brunátní. „Já jsem náhodou příkladem dokonalé krásy“, odpovídá rozčileně. „To se máš čím chlubit. Nic bych za to nedal, že s sebou nosíš dokonce i hřeben“. „No a co. Aspoň na mě letěj elfky. Vo nějaký trpaslice nemám zájem. Slyšel sem, že vod trpaslíků ani nejsou poznat“. „Nepoznáš, vid', ale já na rozdíl vod tebe trpaslice poznám“, triumfuje Barzubaj. „Tak už toho nechte“, uklidňuje oba Dergan, „Je čas vyrazit“. Dobrodruzi tedy končí s rozpravou a začínají balit, načej sedají na koně a pokračují k severu.

Vpředu letí jako vždy Krochtův havran a hlídá družinu před nenadálým přepadením. Náhle svému pánovi hlásí několik mrtvol ležících ve vysoké trávě. Družiníci opatrně přijíždí blíž, aby zjistili, co bylo příčinou jejich smrti, a jsou napadeni několika duchy. Pro několik druhů, kteří nevlastní kouzelné zbraně, je boj poněkud obtížnější, ale ostatní se s duchy snadno vypořádají. „Teda, sme dost daleko vod temný svatyně a tohle“, prohlašuje Barzubaj, když je po boji, „Co asi bude uvnitř?“. „Nestraš, čím větší nebezpečí, tím větší poklad“, snaží se uklidnit sebe i ostatní Dergan, „Zatím to de, takže jedeme dál“.

Brzo družina přijíždí do skal. Cesta dál je špatná, a tak dobrodruzi uvazují koně a dál pokračují po svých. Druzi postupují úzkými stezkami obklopenými skalami ze všech stran. Náhle se Lynhaard zastavuje a jeho tělo se začíná prudce chvět jako v horečce. „Lynhaarde, co je?“, zarazil se Astorius, který šel za krollem. „Mumie“, křičí Krochta, který rovněž spatřil odporné mumii tělo, ale vydržel příšerný pohled a vyslal na nemrtvého svazek blesků. K němu se přidal i Astorius a nemrtvý se zřítil do prachu. „Tak teď už toho mám dost“, prohlašuje po té Barzubaj, „Dyt' tady de vyloženě vo kejhák. Nevim, proč se chcete trmácet dál? Boží vědí, co vás tam čeká“. „Nesejčkuj. Zatím se nic nestalo“, přikazuje Dergan. „To chcete čekat, až se stane? Já teda jedu zpátky“. „Jestli chceš, tak di, ale už sme dost daleko a nevíme, co sme nechali za sebou, a myslim, že na tý pláni taky neni moc bezpečno, můžou tam bejt ještě ňáký duchové a nikdo s tebou nepojede“. „Dobře, du s váma“, rozhoduje se nakonec trpaslík, „Né, že bych se bál, ale můžete mě ještě potřebovat“.

Družina tedy pokračuje dále, až narazí na dva útulné hroby, obývané dvěma fexty. Někteří druzi začínají panikařit, ale dva kouzelníci, Krochta a Astorius, opět útočí svými blesky a nemrtví nadobro umírají. „Uch. To sem si dal“, vydechuje zcela vyčerpaný Krochta, „Teď bych se potřeboval pořádně vyspat“. „Dobře, přidává se Dergan, „Cestou sem viděl takový pěkný místo. Je to vobehnaný skálama, takže se to dá dobře bránit“. „Jo, ale taky neni kam utýct“, namítá Barzubaj. „To, že nás nikdo nemůže překvapit zezadu, je podstatná výhoda. Dem tam“.

Jak řekl vůdce, tak se také stalo a družina se ukládá ve slepé strži. Na hlídce zůstává kroll Tar, jelikož svým sluchem může případného nepřítele velmi rychle odhalit. A skutečně, v noci Tar slyší podezřelé chřestění, a tak pro jistotu budí ostatní. Po chvíli se objevuje několik kostlivců a se zlověstným chřestěním kostí napadají družinu. Ani značná rozespalost však nebrání dobrodruhům rozsekat tyto nemrtvé na kosti a pokračovat ve spánku. Zbytek noci už proběhl bez problémů.

„Tak, už se zase cítím dobře“, prohlašuje Krochta, když dokončil ranní meditaci. „Co asi přijde teď?“, medituje si pro změnu sám pro sebe Dergan, „Byly tu duchové, mumie, fexti, to nás eště asi čekaj spektry a upíři“. „Už i ty začínáš?“, rozčiluje se Astorius, „To to taky můžem rovnou zabalit“. „Ale ne“, brání se vůdce, „Jen sem přemejšlel, co nás čeká“. Nálada po ránu není valná, druzi mlčky myslí na čekající nebezpečí a přepadají je chmury. Nakonec dává Dergan pokyn k odchodu a družina vyráží do hloubi skal.

Netrvá dlouho a družiníci se po souboji s několika duchy dostávají na jakousi plošinu, z níž mají dobrý výhled na strž pod sebou. Ta, soudě podle množství hrobů, sloužila dříve jako pohřebiště, ovšem jeho obyvatelé nebyli zdaleka všichni pohřbeni. Mezi hroby se pohybuje okolo padesáti kostlivců a několik zombií. „A sakra, to bude mela“, prohodil Lynhaard. „Klid“, usmívá se Krochta, „S tím si poradíme“. Po té pozvedl ruce a zvolal „Churšeláh“, načež mu z rukou vylétají dvě bílé střely a explodují mezi nemrtvými. Kosti kostlivců a hnijící těla zombií se rozlétají na všechny strany. Hřbitov je náhle téměř bez života a jen několik nemrtvých zmateně hledá příčinu katastrofy. Nakonec se několik kostlivců následovaných pomalejšími zombiemi vydává na cestu na stanoviště družiníků. Pár jich sestřeluje ještě Dergan svou kuší, ale pak přicházejí ke slovu meče. Zkušené družiníci však nemají se zbytkem zraněných nemrtvých mnoho práce a několik pádných ran Lynhaarda, Dergana, Barzubaje a Tara ukončuje život (neživot) nemrtvých. Pak začíná družina sestupovat k pohřebišti.

Dole dobrodruzi spatřují vstupní bránu do temných prostor a přes obvyklé protesty Barzubajovy vchází dovnitř. Před nimi se otvírá rozlehlá temná místnost. Dergan se podíval doleva. Lynhaard se podíval doprava. Krochta se podíval před sebe. „Fext“, zvolali všichni současně. V tuto chvíli začíná družina jednat v obdivuhodném souladu - všichni se dávají na útěk. Nakonec se jim daří doběhnout ke koním a aniž by se jakkoliv zdržovali, začínají je štvát pryč ze skal.

„Kam ste všichni utíkali?“, táže se Dergan, když se družiníci konečně zastavili v dostatečné vzdálenosti na rozlehlé pláni, kde je do všech stran dobře vidět, „Mohli sme je zrubat“. „Na mě nekoukej“, mává rukama Krochta v zamítavém gestu, „Já sem utíkat nezačal“. „Lynhaard chť jít do nich, ale všichni utíkat, tak se přidat“, krčí rameny kroll. „Já se jen držel ostatních“, prohlásil Astorius. „Nedívejte se tak na mě“, snaží se Barzubaj oponovat pohledu ostatních, „Já sem vám říkal, že tam nejdu, tak co?“. „Nevadí, teď už je to jedno. Vyspíme se a pudeme tam zejtra“, zakončuje rozhovor Dergan.

Ráno se druzi budí do šedivého dne. „Teda, dneska je zas hnusně“, pozoruje oblohu Astorius, „V takovejden bych nechtěl zhebnout“. „Já myslím, že pak už ti to bude jedno“, dí na to Barzubaj. „Hezky nebo vošklivo, boj bude stejně tuhej“, mudruje Krochta. „žádný poráženecký řeči“, rozkazuje Dergan, „Sou jenom tři a ty snad tady kouzelníci zvládnou, nebo ne?“. „Se ví, že jo. Vo to nic, ale co nás tam čeká potom, vědí bohové“, odpovídá mu Astorius. Nakonec se druzi zvedají, usedají na koně a míří zpět ke skalám.

S největší opatrností pokračuje družina až k temnému pohřebišti. Tam družiníci tvoří pevnou formaci a vbíhají do svatyně, kde se střetávají se dvěma fexty. Kouzelnické čáry a rány ušlechtilých zbraní Dergana a Lynhaarda končí neblahý život fextů, když tu se třetí nemrtvý objevuje za družinou a útočí zezadu. Dergan se však vrhá proti němu, aby ochránil slabší druhy, načež se do jeho těla zatínají odporné pařáty netvora. Ani Dergan však neváhá a bije do nepřítele svým mečem a s podporou obou kouzelníků, kteří se v tomto boji zcela vyčerpávají, ho likviduje.

Dobrodruzi jsou zcela vyčerpaní, zvláště pak Dergan cítí, jak mu z těla mizí jeho síla. Přesto se pouští do prohledávání místnosti, která se nyní zdá prázdná. Naštěstí pro unavené dobrodruhy také prázdnou je, a tak k dalšímu boji nedochází. Místnost, ve které se druzi octli, je velká temná svatyně. Lidské kosti, válející se všude po podlaze, také nepůsobí příliš optimisticky. Na nejvzdálenějším konci od vchodu podlaha stupňovitě stoupá a stojí tam dva oltáře. První, menší, ještě nese zbytky zvířecích kostí. Druhý je větší, asi tak pro jednoho člověka pohodlně, a v jeho rozích jsou umístěny čtyři svíce. Tento oltář je vytesán z jednoho kvádry a je celý pokryt runami, které však nikdo z družiny nedokáže rozluštit. Dobrodruhy však nejvíce zajímá hromada zlata za oltářem. Bohatší o pár tisíc zlatých opouštějí ponurá skaliska.

„Mnnně je zllle“, cvaká zubama Dergan a balí se do dek. „Má horkost“, prohlašuje Astorius, který hned přiskočil vůdci na pomoc. „To být jistě z toho fexta, jak Páin měl tak“, stanovuje diagnózu Lynhaard. „Měli bychom ho dovést k nějakému felčarovi“, moudře radí Krochta. „Já to tušil. Neměl tam vůbec lízt. Měl by klid“, pronáší Barzubaj. „Zkusíme se zastavit na tom statku“, rozhoduje Krochta nakonec, „Ty lidi tam na mě působili zkušeným dojmem, když se nebojí sami hájit svůj majetek, někdo z nich by se moh vyznat v léčení“.

Druhý den stojí hrdinové znovu před branou statku. „Tak jak jste dopadli?“, táže se družiníků jeden z obránců, s kterým se již předtím setkali. „Ale, mizerně“, odpovídá Krochta, „Tady našeho kamaráda zranil fext“. „Cože, fext?“, diví se muž, „To by mohlo být vážné. Pojdte ho vzít dovnitř, podíváme se na něj“. Družiníci neváhají a odnášejí Dergana do budovy, kde ho ukládají na postel, a dva z mužů se o něj hned začínají starat. „Není to naštěstí vážné“, říká jeden z nich po chvíli, „Ale tak dva dny by měl zůstat v posteli“. Všichni druzi souhlasí s několikadenním odpočinkem a rozcházejí se porozhlédnout po statku. Zjišťují, že statek je provizorně opevněn. Vnější zdi jsou obehnány dřevěným ochozem, aby přes ně bylo možno střílet. Brána je zpevněna a před ní leží několik převrácených vozů. Osazenstvo pevnosti sestává z několika ostřílených mužů, jež patrně dříve vedli dobrodružný život, a dvaceti čeledínů, kteří se na dvoře učí střílet a šermovat.

Dobrodruzi se seznámili s majiteli statku, kterými byli chodec Dengher, druid Grihan, elf Liandell, trpaslík Balin, válečníci Ollgin a Milean a lupič Sakkel.

Druhý den ráno se Dergan probouzí a cítí se poměrně svěží. Je však přinucen ještě ležet, aby si odpočinul. Večer se svého hostitele táže, co chce za jeho vyléčení. „Rádo se stalo“, odvětil chodec Dengher, „Ale hodilo by se nám, aby ste tu s náma nějaký čas zůstali. Před dvěma dny sme totiž viděli barbaří hlídku a vojsko na sebe zřejmě nenechá dlouho čekat“. Dergan souhlasí, neboť se cítí za své vyléčení dlužný, a rovněž ostatní projevují zájem podpořit odvážné majitele statku v jeho obraně.

...je dobojováno...

Jednoho odpoledne se Krochta prochází po dvoře a pozoruje ostatní, připravující se na boj, když tu ho napadne, co asi dělá havran, že se dlouho nehlásí. „Havrane, ke mně“, vysílá telepatický příkaz. „Trhni si“, zazní mu v hlavě odpověď. „Ccco sssi ttto... Havrane, okamžitě ke mně!“, brunátní Krochta a pozoruje svého opeřence, jak se neochotně vynořuje za komínem a slétá blíž. Vzápětí však za komínem zpozoruje další černou hlavu a kousek od sebe vidí na dvoře stát čaroděje Liandella, jak rozčileně pozoruje komín. „Jo, vy ste si chtěli hrát“, vysílá k havranovi už mírnějším tónem, „A žes to neřek rovnou. Tak let', ale dávejte pozor, ať nás nikdo nepřekvapí“.

Po několika dnech se obránci přece jen dočkali. Ráno, když se zvedla mlha, spatřují řadu jezdců rozestavených kolem statku. „Je jich asi padesát“, oznamuje ostatním Dergan. „Zřejmě počítali se snadnou kořistí“, směje se válečník Milean, zatímco Dengher, v jehož osobě má statek nejmenovaného velitele, rozestavuje čeledíny na hradbách a střechách. Většina z nich se marně snaží zakrývat nervozitu, a jen málokterý dobrodruh si vzpomíná, jak se cítil před svým prvním bojem. Každý tráví čas v očekávání jinak, někteří dobrodruzi jsou rozestavěni na hradbách, někteří si za hradbami protahují svaly, trpaslík Balin si brousí sekeru, Liandell sedí na dvoře v houpacím křesle a listuje svou čarodějnou knihou a druid Grihan se laská s menší smečkou psů.

Nakonec barbari dostávají pokyn k útoku a počínají opatrně postupovat ke statku. Střelci zauímají místo na hradbách. Z gwendarroňanů pouze Dergan vytahuje svojí kuši, ostatní nemohou doufat v přílišný účinek své střelby a tak raději zůstávají v úkrytu. Většina nájezdníků má v rukou meče a jen někteří se snaží uškodit obráncům šípy. Barbari s meči přecházejí na hranici dostřelu do trysku a dojíždějí k hradbám, na které se snaží ze svých koní vylézt. V tom jim brání Dergan, Lynhaard a Tar, kteří svými meči rozdávají smrtící úderý barbarům lezoucím přes hradby. Ostatní se povětšinou věnují střelbě. Když barbari lučišníci vidí nepřilížitou efektivitu své střelby a navíc hrozící nebezpečí, že trefí své spolubojovníky, lezoucí přes zeď, odkládají luky a tasí meče, jedouc podporovat útočníky na hradbách. Někteří barbari seskakují z koní a začínají odklízet vozy před branou, zatímco další přivázejí masivní beranidlo.

Mezitím padlo několik čeledínů na jedné střeše, a několika barbarům se podařilo dostat se na ni, proto tam rychle vybíhá Ollgin a sráží několik útočníků dolů. Na pomoc mu běží Barzubaj, který doposud nebojoval, neboť ochoz, na kterém řádl Dergan s ostatními, byl podstatně vyšší než trpaslík. Ted' se však mohl zapojit do boje, proto neváhal a skočil na střechu. Tam se vrhá na statného barbara, který se právě snažil dostat se bojujícímu Ollginovi do zad. Barzubaj se ohání svou masivní sekerou a dělá ze štítu svého soupeře třísky na podpal. Jeho protivník však není žádný začátečník a trpaslík začíná umdlévat. Snaží se barbarovi zasadit poslední rozhodující ránu, když tu mu ostrý břít meče proniká do břicha. 'Ted' nebo nikdy', pomyslel si Barzubaj a napřahuje ke smrtící ráně, oči zalité krví. Jeho zraněné tělo však není dostatečně rychlé a tak barbar zasazuje poslední úder. Barzubajova sekera se však nedá zastavit. Její ostří se mihlo vzduchem a barbarova

hlava opisuje velký oblouk, načež zapadá do okapu. Jenomže trpaslík už klečí na kolenou, snaží se vzdorovat blízké smrti, ale je to marné. Vzápětí se jeho bezvládné tělo svaluje na krví nasáté došky, zatímco sekera dopadá s cinknutím na zem.

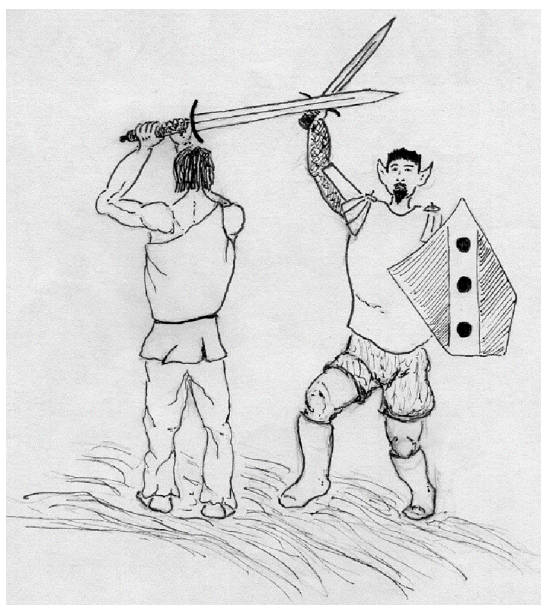
V tuto chvíli je největší shon okolo brány. Barbaři už odtáhli překážející vozy a buší do brány beranidlem, což vede ke shromáždění nejsilnějších obránců za branou. „Ustupte stranou“, prohlašuje pojednou Liandell, „Brána dlouho nevydrží“. Zaznívá několik dalších úderů a brána opět znatelně povoluje, zatímco čaroděj mumlá zaklínadlo. „Nefelē ignea“, vykřikuje nakonec a zvedá ruce, právě ve chvíli, kdy se útočníkům daří prorazit v bráně díru tak pro dva muže. Před branou se vytváří černý mrak, z něž začíná sršet ohnivý déšť. Ozývá se zděšený řev útočníků, kteří prchají z inkriminované oblasti. Obránci si mohou na chvíli vydechnout, než se barbaři zformují k poslednímu útoku. Po chvíli se zbytek asi dvaceti barbarů skonsolidovává a vyráží na zteč brány. Mezi nimi je i skupina jejich velitelů, kteří se doposud drželi mimo dostřel.

První barbaři pronikají dírou v bráně, ale hned padají pod ranami Balina a Mileana a po nich další. Vzápětí se však brána nečekaně řítí do prachu. „Bacha, je tam jeden v rudém plášti“, volá Astorius, jenž stojí na hradbách. Barbaři se začínají hrnout dovnitř, když tu Grihan vypouští svou smečku psů. To způsobuje mezi útočníky zmatek, který stačí obráncům k vytvoření obranné linie. Na ní se další nápor útočníků zastavuje, zvláště když svými kouzly přispívají Liandell a Krochta.

Krochtův havran se mezitím rozhodl k riskantnímu činu. Střemhlavým letem se ze zadu přibližuje k barbařimu kouzelníkovi a několika blesky sestřeluje slizkou kočku sedící mu na rameni, načež vybírá klesání těsně nad zemí a přízemním letem mizí z dosahu rozzuřeného čaroděje. Ten měl právě v úmyslu ztrestat drzého opeřence, když se mu do nohy zabodá šíp. To Tar, nemohouce se zapojit do boje, popadl alespoň volnou kuš a snažil se být užitečný. Čaroděj však nemá náladu na žerty a několika blesky doslova sestřeluje krola z hradeb. Při tom se však neopatrně přibližuje, a tak Astorius, jenž se doposud skrýval za ochozem, obdarovává čaroděje svými blesky, načež se zase skrčuje za ochoz. Barbar se však už o něj nestačil zajímat. Z ničeho nic ztuhl a zřítíl se z koně, přičemž si přerazil vaz. Další šikovné kouzlo.

Lynhaard má v tu chvíli docela jiné starosti. Napadá ho totiž jeden z velitelů, ale liscannorský starosta využívá své velké síly, odráží nápor a s pomocí spolubojovníků barbara poráží. V tu chvíli je už bojiště ovládnuto dobrodruhy, kteří dobíjejí poslední zuřivé, ale zároveň zoufalé barbary. Je dobojováno a druzi počítají své mrtvé. Kromě gwendarronských hrdinů, Barzubaje a Tara, padlo třináct čeledínů. Ostatní bojovníci, vyjma kouzelníků, jsou ve větší či menší míře posekáni, ale nikdo nevyžaduje zvláštní péči. Nebyli by to však Nurnští, kdyby se hned po spočtení ztrát nezačali zajímat o pláště barbarů, které si obě skupiny dělí napůl.

„Já sem slyšel“, vypráví Astorius druhům večer u ohně, „že v každý svatyni je poklad pod oltářem. Tam v těch skalách sme se moc nerozhlíželi, ale já bych se tam vrátil a pořádně to prohledal“. „Neměli bysme se rači podívat po

*...liscannorský starosta využívá své velké síly,
odráží nápor...*

barbarech?“, přemýšlí vůdce. „Barbarů sme tady zabili dost, já bych se tam podíval“, souhlasí Krochta se svým kouzelnickým kolegou. Všichni nakonec souhlasí, neboť zřejmě zapomněli, že zlato již našli za oltářem. Nicméně druhý den ráno vyrazili opět na sever.

Tentokrát družina bez problémů projíždí skalami a vstupuje do svatyně. Družiníci několikrát prohledávají celou místnost, až usuzují, že pod oltářem ani nikde jinde žádné tajné dveře skrývající poklad nejsou. „Blbej nápad“, prohlašuje nakonec Lynhaard, „Na to ty přijít sám, chytráku?“,

posmívá se dále kouzelníkovi. Krochta se mezitím raději snaží přijít na účel oltářů. Rozsvěcuje svíce na velkém a zjišťuje, že jejich světlo dopadá převážně na oltář, který pak vypadá, jakoby hořel. Pak přistupuje k menšímu oltáři, jemně se řeže do dlaně a zkouší na něj stříknout několik kapek krve. Velice se diví, když se krev jakoby vpila do hladkého kamene a svíčky na velkém oltáři na chvíli zazářili. Zkouší krev ukápnout i na velký oltář, ale tam se nic neděje. „Co kdybychom přinesli nějakou oběť?“, navrhl Dergan, který Krochtu pozoroval. „Na mňa nekoukej“, odmítavě se tváří Lynhaard. „Já jenom esli souhlasíš?“ „Nu, proč ne, co“, drbe se kroll a předstírá, že přemýšlí, „Ale, co potvora dajaká vylézt, co?“ „Ale neboj“, uklidňuje ho Dergan, „Jenom tu obětujeme nějaký zvíře a uvidíme co to udělá“.

Poté dobrodruzi míří do lesa, aby se pokusili něco ulovit. Na lov se vydává Dergan s Astoriem, ale i Krochta vysílá svého havrana, aby se pokusil něco složit. Dergan a Astorius se pomalu a tiše plížili lesem, až se jim podaří objevit číhající lišku. „Musíme jí dostat živou“, šeptá Astorius, „Až ti řeknu, tak jí chytíš“. Poté se mocně soustředí a šeptá čarodějná slůvka. Liška je vzápětí stížena těžkým psychickým šokem a ani se nebrání, když ji Dergan strká do pytle. Krochtův havran mezitím nalézá osamělou srnu a skládá ji několika blesky.

„Koukněte, co mám“, ukazuje Krochta havranův úlovek ostatním. „Hm, jenže my potřebujeme živý zvíře“, odpovídá Dergan, „K obětím se většinou

nepoužívali mrtví tvorové, nebo jo?“, obrací se na Astoria. „Ale co? Aspoň jí sníme“, přechází otázku kouzelník.

Naplnění dobrou srnčí pečení, vracejí se Nurnští do svatyně k liščí oběti. Krochta zapaluje svíčky, načež Lynhaard páře malou šelmu mečem. Svíce planou jasným plamenem a osvětlují oltář, jakoby stál na slunci. Nic se však neděje. „Esli se tam nemá nejdřív strčit nějaký tělo“, přemýšlí Krochta. „No, možná, že na tom voživovali ty nemrtví, bylo jich tu spoustu“, přidává se Dergan. S tím se družiníci spokojují a definitivně opouštějí chrám.

Nutno podotknout, že družinu tvoří nepříliš ostřílení dobrodruzi, co se týče navrácení života svým spolubojovníkům. Nikdo z nich nepamatoval časy, kdy byli mrtví druzi pokládáni na nejrůznější oltáře či nalévání kdejakým utrejchem, po čemž jim obvykle narostly oslí uši, prasečí rypáky nebo něco podobného, ale v nejednom případě skutečně ožili. Tady družina propásla jednu z řídkých příležitostí, i když je pravdou, že v temném chrámu jako tento, by to bylo pravděpodobně spojeno s jistým nebezpečím.

„Měli bychom se vrátit pro nějaký posily“, dí večer Dergan, „Ve čtyřech bych se na barbary nevydával“. „Máš pravdu“, souhlasí Krochta, „Zajedem do Crumu. Třeba se tam někdo najde“. Jak se domluvili, tak učinili a příští večer už strávila družina v bezpečí opevněné vsi.

V Crumu Nurnští navštěvují místní hostinec a kromě několika skupin dobrodruhů tam vidí ještě dva osamocené kudůky, ke kterým míří výjimečně viditelný Astorius, maje v úmyslu zlákat je k dobrodružství. „Nechcete se k nám přidat?“, hlaholí elf. Jeden z kudůků si kouzelníka chvíli měří pohledem. „Dobrý den“, dí nakonec. „Ehm, dobrý, dobrý“, brebtá zaražený elf, „Nechcete se nám přidat?“. „Zálist Chvět“, představuje se kudůk po chvíli trapného ticha. „Mno, já sem teda nákej Astorius, teda“, mumlá elf nezvyklý příliš slušnému chování. „Dobrý den, já jsem Dergan“, zapojuje se do rozhovoru vůdce, který všechno slyšel a byl tak dostatečně varován, „Nechtěli byste se vydat s námi za dobrodružstvím?“ „Inu, proč ne“, odpovídá kudůk, „Sami jsme chtěli něco zajímavého prožít“. „Fajn“, pookřál Astorius, „A vodkad' vlastně pocházíš?“. „My si tykáme?“, obrací se na něj Chvět, načež elf zčervenává a do hovoru se dále nezapojuje. Tak se Nurnská družina rozrostla o dva kudůky, Zálistu Chvěta a Krostu.

Družiníci se rozhodli, že tentokrát se podívají až na východ Valdeny, kde začínají neprostupné hvozdy. Projíždí tedy severně kolem Ronku a Hulgu a pak podél hvozdu k jihu. Celou dobu nenarážejí na žádnou známku barbaří populace, až v blízkosti Tunu objevuje havran menší tábor, složený z několika stanů a stáda dobytka. Havran hlásí dvacítku vojáků a zhruba stejný počet pastýřů. Dobrodruzi ustupují od možnosti zaútočit přímo, a raději dávají přednost vylákání vojáků z vesnice. Na přepad si vybírají malé útulné údolíčko s několika křovinami.

„Tak tady rozděláme oheň“, rozkazuje Dergan, „Uděláme pořádněj kouř, aby je to přilákalo, a když zaútočej, tak je rozprášíme“. „A co když jich bude moc?“, ptá se opatrný Astorius, který je jako obvykle neviditelný. „Havran bude hlídat a když jich bude moc, tak nás varuje. Já s Lynhaardem budem vepředu, kouzelníci za náma a vy se kryjte vzadu“, obrací se ke dvěma kudůkům, „Ty,

Záliste, máš vůbec nějakou zbraň?“, napadá náhle náčelníka. „Ne, proč?“, diví se kudůk. „Ty vážně nemít zbraň?, nevěří Lynhaard svým uším, „Von nemít zbraň“, konstatuje nakonec. „Hele, já ti pučím jednu dýku, na“, podává kudůkovi zbraň Dergan, „Tak dík, no“, krčí rameny Chvět a strká si ji do torny. „Tak to né, počkej“, brání mu vůdce, „To mi jí rači vrať, v batohu ti nebude nic platná“. „A na co je mi vůbec dýka?“, diví se kudůk. „Víš“, praví shovívavě Krochta, „Tady řáděj nájezdníci, vypalují vesnice a zabíjej obyvatele“. „Aha, tak to my dej tu zbraň. To je musíme pobít“, dychtivě se sápe po dýce, a tak mu Dergan přidává ještě jednu. Pak druzi zapalují oheň a čekají co se bude dít.

Asi po hodině havran ohlásil skupinu šesti barbarů. Ti se zakrátko objevují a hned jak spatřují družinu, vyrážejí do útoku. Proti připraveným dobrodruhům však nemají šanci. Dva se řítí mrtvi k zemi po zásahu kouzelníků, Krochty a Astoria, třetí padá z koně zasažen dvěma šípy Krostovy kuše, dalšího zasahuje Chvět dýkou do krku a poslední dva si berou na starost válečníci Lynhaard a Dergan. Brzo je po krátkém boji a družiníci se vydávají přenocovat na kraj hvozdů.

Ráno se družina vydává opatrně nazpět, poněvadž tuší, že zmizení šesti barbarů nezůstalo bez odezvy. Nakonec se skutečně střetávají se skupinou barbarů, kteří jedou po jejich včerejší stopě, rozvinuti do rojnice. Naštěstí jsou dobrodruzi včas varováni havranem a mají tedy dost času připravit si výhodné podmínky pro následující boj. Objíždějí proto barbary a napadají je z boku, neboť doufají, že je budou moci likvidovat postupně a nedojde ke střetnutí se všemi najednou. To se

*...oba havrani začínají létat v
kruzích kolem sebe...*

vcelku daří, protože barbari jsou příliš lačni boje, než aby jim zbyl čas na sjednocení se ve větší skupinu, která by byla schopna zasadit nurnským hrdinům vážnější ránu. Dobrodruzi jsou přesto značně vyčerpáni, proto odkládají návštěvu barbarského tábora na zítřek a jdou se zatím řádně prospat.

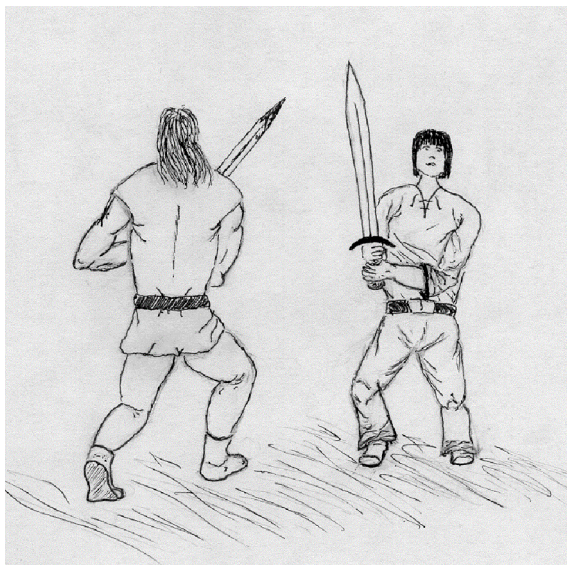
Barbari však nehodlají čekat, až se Nurnští vyspí. Když se válečníci nevracejí, balí pastýři tábor a vydávají se na západ, ke svým hlavním silám. Na jejich

popud vyráží ještě v noci trestná výprava, čítající dvacítku jezdců.

Druhý den se dobrodruzi vydávají navštívit barbarský tábor, avšak nalézají jen pošlapanou travu. Dergan tedy naprosto nesmyslně nařizuje jet po cestě do Mardu, tedy prakticky vstříc nepříteli. Kolem poledního se obě skupiny spatřily, respektive, nejdříve se spatřili dva havrani a ti pak informovali své pány. Družina se okamžitě obrací a dává se na útěk, ale po chvíli je jasné, že barbarští koně jsou podstatně lepší, nehledě na to, že Astoriův poník ze sebe vydá při trysku rychlost Lynhaarda, vlekoucího se nad ránem od Hrocha.

Družiníci tedy nechávají marného útěku a staví se do obranného postavení, zatímco nad nimi krouží černý havran. „Havrane, leť a sejmi ho“, nařizuje Krochta svému opeřenci, ten bojovně kráká a vzlétá do boje. Rychle nabírá výšku, až se dostává na úroveň svého nepřítele. Oba havrani začínají létat v kruzích kolem sebe, snažíce se dostat do výhodného palebného postavení. Nakonec se Krochtův havran odhodlává k riskantnímu manévru. Znenadání provádí efektní půlobrat, čímž se dostává na ocas svého soupeře a než ten stačí zareagovat, sestřeluje ho žlutým bleskem.

„Výborně“, chválí svého miláčka Krochta, ale pak už se věnuje přibližující se skupině. Barbaři se rozvíjejí do rojnice a tryskem se přibližují k družině. Vzápětí

se s třeskem setkávají s Derganem a Lynhaardem, kteří tvoří čelo Nurnských. Oba šermíři srážejí své protivníky z koní, zatímco Astorius kouzlí, Krosta střílí a Chvět vrhá dýku. Krochta zatím ztuhnul v sedle, neboť byl právě vyzván na mentální souboj. Barbarský mág však zřejmě špatně odhadl své možnosti, neboť po chvíli, se značně pročištěnou hlavou, souboj vzdává. Mezitím naplno probíhá boj. Barbaři už obklíčili skupinu a útočí na koho se dá. Chvět se před nepřátelskými meči raději ztratil pomocí svého

...Dergan mezitím sklátil jednoho z barbarů a pustil se do druhého...

lektvaru, zatímco Krosta byl nemilosrdně sražen z koně. Kudůk se však rychle zvedá, uniká zpod kopyt plašících se koní a pak opět pozvedá kuš a zasazuje nepřátelům další smrtící rány. Několik barbarů se snaží zaútočit i na soustředícího se Krochtu, ale ten si naštěstí před bojem stačil vyčarovat obrazy a tak nebyl dosud zasažen. Rovněž Astorius mate své nepřátele kouzlem dudu a případné útočníky sráží k zemi blesky.

Mezi prořídilými barbary se zapojují do boje i jejich velitelé, útočící na dva gwendarronské šermíře. Ti se však bijí jako lvi a zvláště Dergan podporován kouzly Astoriovy prskající kočky si vede výborně. Brzo zůstávají jen tři barbarští velitelé a jejich kouzelník a proti nim Dergan s Lynhaardem a Krochta, podporováni střelcem Krostou, neboť zcela vyčerpaný Astorius poté, co zlikvidoval posledního dotírajícího vojáka, raději zvolil ústup. Téměř všichni bojující jsou již na zemi a jen

barbarský velitel v černém plášti se nad nimi tyčí na svém mohutném oři a zatlačuje bránícího se Lynhaarda. Brzo je však i on sražen z koně, když Krochta, po té co se zorientoval po vítězství v mentálním souboji, vyslal svazek blesků. Dergan mezitím sklátil jednoho z barbarů a pustil se do druhého. Havran se zatím snáší z oblohy a svým ostrým zobákem klove barbarského mága do týla. Ten mu na to zasazuje tvrdou ránu holí, až je pták odhozen na pět sáhů daleko, ale vybírá pád a odlétá raději pryč.

Lynhaard se vrhl na na zem padnuvšího barbara a zasadil mu poslední úder. Zatím Krochta dobíhá k mágovi a chvíli s ním bojuje holí, až mu nakonec zasazuje smrtící ránu do ohryzku. Nakonec i Dergan vyřizuje svého soupeře a tak je dobojováno. Druzi si spěšně dávají provizorní obvazy na své rány, načež pokračují maximálním tempem k lesu.

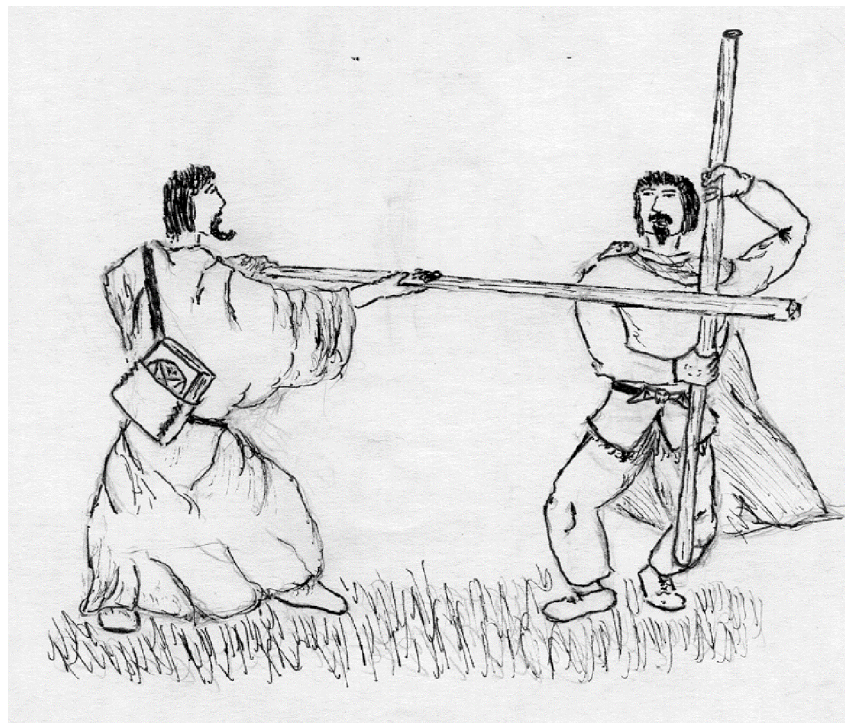
„Tak, já myslím, že už sme udělali dost, co říkáte?“, obrací se Dergan ke svým druhům navečer, když družina odpočívá ve stínu hvozdů. „No jo“, souhlasí Krochta, „Máme už víc než osmdesát plášťů, docela sme si nahrabali“. „Tak, tak“, přidává se Lynhaard, „Zbytečno dál rubat. Boje těžké a více těžké a zlata už dost“. Dobrodruzi se nakonec shodují na tom, že nastal čas skončit s bojem a vydat se k domovu. Ráno tedy nabírají směr na Crum. Pravda, ne nejkratší cestou, která vede přes nebezpečná území, ale oklikou okolo známého statku.

Ke statku dobrodruzi dorážejí druhého dne navečer, ovšem dovnitř se dostat nemohou. Brání jim v tom asi stovka barbarů, kteří obklíčili statek. Z jejich postavení se však dá usuzovat, že zaútočí až ráno, proto jdou dobrodruzi raději spát.

Hned po ránu posílá Krochta svého havrana hlídkovat, zatímco ostatní se skrývají za pahorkem. Krátce po svítání se barbarská vojska dávají do pohybu. „Hele, je jich moc. Rači se do toho nebudem míchat a počkáme, jak to dopadne“, odvázně navrhuje Krochta. Všichni souhlasí, a tak družiníci, přestože se už docela zotavili z předchozích zranění, zůstávají za kopcem a vyčkávají výsledku bitvy. Nakonec, když je jasné, že i tento útok bude zkušenými statkáři odvrácen, vyjíždějí dobrodruzi ze svého úkrytu a dobíjejí několik zraněných barbarů, aby se neřeklo. „Škoda, že ste to nestihli dřív“, volá na druhy chodec Dengher a prohlíží vyvrácenou bránu, „Měli bysme menší ztráty“. Nurnští se raději loučí a pospíchají do Crumu.

„Tiše“, promlouvá znenáhla Lynhaard, když se na dohled objevuje crumská palisáda, a napíná uši, „Lynhaard něco slyšet“. „To zní jako zpěv bojových písní“, přemýšlí Dergan. „No, já už dlouho bydlím U hrocha a ten zvuk mi spíš připomíná tady Lynhaarda, jak zpívá s Krullem půlnoční duet“, oponuje mu Krochta. Když dobrodruzi přijíždějí do opevněné vesnice, vidí všude zkázu, kterou ovšem nezpůsobili barbari, ale něco docela jiného. U otevřené brány se válí voják se džbánem v ruce a cosi chroptí. Další ožralové na sebe nenechají dlouho čekat a jejich počet se zvyšuje úměrně tomu, jak se druzi blíží k hospodě. Uvnitř, respektive na honjišti za hospodou, neboť ve výčepu není slyšet vlastního slova, se druzi dozvídají, že přitáhl oddíl padesáti trpaslíků z Angwarru a ti poblíž Srumu rozdrtili asi třisetčlené barbaří vojsko, v němž navíc bylo několik vyšších velitelů. Tím zřejmě zničili značnou bojovou sílu barbarů, neboť ti se po bitvě podstatně

stáhli k východu a jejich hlídky už rovněž nejsou tak časté a početné. Dobrodruzi se radostně přidávají ke všeobecné oslavě, ale ani tyto zprávy nemohou nic změnit na jejich rozhodnutí odtáhnout z boje a vrátit se do Liscannoru.

...Krochta dobíhá k mágovi a chvíli s ním bojuje holí...

Ve Velvennu si družina vyzvedává odměnu vypsanou za plášť a pak míří na jih, do Gwendarronu. Cesta proběhla bez zvláštních příhod a po třech týdnech putování se před dobrodruhy, ochuzenými o Zálista Chvěta, kterému dobrodružný život nijak zvlášť neimponoval, a proto se vrátil domů, objevují známé střechy liscannorské osady.

„Hola, sme doma“, volá Lynhaard, „Rychle k Wenoři“. Kroll kvapně míří k domu, když tu ho zaráží hlasitý dětský pláč. „Zdar, otče“, přichází ke starostovi Páin a poplácává ho po zádech, na ramena totiž nedosáhne. „Co je to?“, sklání se k trpaslíkovi kroll, „Kluk nebo chudinka?“. „No, po pravdě řečeno to je holka“, odpovídá Páin, „Ale tak zlý to zase nejní“. Lynhaard dále neváhá, sbírá veškerou odvahu a jde se podívat na plod své lásky. Doma nachází Wenu, která chová jakýsi balík, z něhož čouhají jen dvě velké uši. Kroll přichází blíž a láskyplně si

prohlíží podivný obličejík koukající z peřinek. Není pochyb, že tohle dítě je skutečně jeho.

Večer v hospodě všichni vyprávějí své značně přibarvené příběhy z cest, jen Lynhaard je nezvykle zamlklý. Přemýšlí totiž, jestli má cenu pokoušet osud a zkusit ještě jedno dítě. Pak ho ale napadá, jak mu alkohol v krvi houstne, že jeho dcera je svým způsobem krásná, i když nezná nikoho, kdo by s ním souhlasil...

...Kroll přichází blíž a láskyplně si prohlíží podivný obličejík koukající z peřinek...

IV. Monghyrské pláne

[Předradostiny 1036

Krochta Moskyt z Bažiny]

Je to již několik dlouhých let, co Nurnská družina putovala daleko na východ, do pohoří Kohimského. Cesty na východ nemám rád. Východní země jsou v mé mysli většinou špatně zapsány. Jsou to divné kraje. Zvyky a mravy jsou tam většinou nevalné a pro člověka, který již okusil život v civilizaci, se nejedná o nijak lákavá místa. Snad pouze milovník drsné přírody a poklesných mravů by rád tato pochybná místa navštívil. Na východě většinou žijí nepřístupné rasy, kterým často vládne nějaký primitiv, vládoucí obvykle lépe mečem, nežli rozumem. Politická situace je tam nepřehledná a o to více nebezpečná všem okolním státům. Spoléhat se v těchto místech na zákon je nesmysl. Platí zde právo silnějšího, ať už v jednání jednotlivce nebo panovníka.

A přesto do těchto míst svého času zavítali i Nurnští. Důvodem jejich pobytu na nevládném východě byla samozřejmě služba za žold a tučnou odměnu. A tak jednoho dne odjeli a já jsem raději zůstal v Liscannoru, neboť východní kraje mě opravdu nelákají. Uběhlo několik dlouhých měsíců a mí kamarádi se vrátili. Ale bylo jich méně. Někteří, které jsem tak dobře znal, se již nevrátili. Ale ostatní se tvářili docela spokojeně, cestou samozřejmě přibrali náhradu za padlé kamarády, a tak jsem opět poznal nové tváře a život v Liscannoru začal opět plynout stejným tempem.

Jednoho dne jsem seděl u sklenice piva u Hrocha, když tu za mnou přišel můj bývalý žák kroll Lynhaard. „He, Krochta, co ty tady sedět na prdel a nic nedělat?“, zeptal se mě zdvořile. Namítl jsem, že mám volno a peněz dost a tudíž nemusím zrovna moc dělat. „No, viděla to, a z důvodu toho ty teďka hnedka šla domu a začala psát ten historku a tej naší pouti po Monghyr, he!“ . Pochopil jsem, že po mě chce, abych do družinické Historie zapsal příběh Nurnské družiny, který se odehrál během cesty po Monghyrských plánech. Je dobrým zvykem, že vždy ten, který nejede na nějakou družinovou výpravu, pak z úcty k těm, kteří nelenošili a raději na sebe vzali kyrys a na záda tornu (pochopitelně ne zadarmo), vezme do ruky brk a napíše o jejich pouti, o jejich dobrodružství, aby se na ty slavné činy nezapomnělo a aby si další generace měly o čem vyprávět. Je to dobrá tradice. A já věděl, že starosta Lynhaard má pravdu. Jenomže znáte to. Člověk je líný, a tak to trvalo pěkně dlouho než jsem začal skutečně psát. Tak tady je tedy historie pouti po Monghyru, tak jak jsem ji slyšel od účastníků a hned předem dodávám, že budu psát o ostatních s citovým zabarvením. Případné stížnosti klidně sypte na moji hlavu (stejně vám to bude houby platné).

1. Zločinec Trem Oldevůk

V této kapitole se vážený čtenář dozví o tom, jak je někdy nepříjemné být manžel, o alchymistickém umění pana Krulla Tichošláпка, o temném Herbertovi a konečně o zločinu pochybného hraničáře Oldevůka a o tom, co z toho nakonec vzešlo.

„Koukej to pořádně vyšůrovat, chlape bídněj, síly máš, že bys moh celej Liscannor přestěhovat vo kus dál, jako to udělali s tou svatyní v tý hnusný vesnici Mostíkov na jihu“, ozvala se pištivá fistule paní Wenory. Ušatá hlava se pokorně sklonila a chlupaté ruce ještě více přitlačily na zánovní rýžák, kterých paní domu nakoupila v Nurnu na trhu celý košík. „A eště tady ten roh, prosimtě, copak nevidíš kolik je tam svinstva! Eště tam vleze malá Wyndred a celá se začuní!“, pokračovala Wenora. „No jo, furt. Co ty mě buzerovat! Já sem jen tak nějakej, totiž já sem někdo, já být starosta, starosta Liškánoru!“, zaprotestoval Lynhaard, nejvyšší hlava Liscannoru, řádně zvolený starosta. „Ticho buď a šůruj, todle si můžeš vykládat těm vožralům u Hrocha, ale tady budeš poslouchat. Až to tady doděláš, tak pudeš vyklepat koberce a rohože! A ne abys do toho moc mlátil, pěkně potichu to budeš dělat. Já du kojít!“. Ubohý Lynhaard se zamračil a začal přemýšlet, jestli by nebylo lepší zůstat starým mládencem. Ne! Vždyť Wenora je přeci jen pěkná ženská a není vždycky taková pruditelka. Takhle nepříjemná je vždy, když zaslechne od ostatních obyvatel Liscannoru nějakou zlomyslnou narážku na její původní povolání. A vůbec jim to spolu docela klapě. Vždyť to není tak dávno co se jim narodila Wyndred, pěkná holčička. Přestože všichni čekali, že ze svazku kudůčky a krolla se narodí přinejmenším obluda, dopadlo to dobře. Wyndredka je docela pohledná a vůbec nevypadá tak, jak ji jednou namaloval ten povaleč Getd. Lynhaard se začal usmívat a za chvíli se do pravidelného rytmu rýžáku neslo jednoduché pohvizdování.

„...přilej deset kapek kočičí krve, sakra, to zase budu muset ulovit nějakou Herbertovu kočku, no tak, co to tady píšou dále, zamíchej, přidej výkal od toulavého psa, zabitého při úplňku,... aha, to asi myslej psí hovna, no...a zasyp vrchovatou odměrkou namletého vápence, vař než přejde druhý var, prudce ochlad“, malá postavička se prudce zamyslela a pak se opět dala do čtení silně ohmatané knihy. „...pak si mám připravit deset netopýřích křídel a týden je mám máčet v octu, hm, hm, to je teda vážně dobrý. Cha, a pak si mám opatřit kozí kopyta, zlatý prášek... no, to vošidim a rozemlu tam tu starou bronzovou vozdobu, co se mi bimbá u dveří. No, to teda vážně nevím, jak to všechno stihnu, večer chci jít mazat karty s Astoriem. Asi se na to vyprdnu a vožeru se!“, Tichošlápek na ta slova uhasil knot u kahanu, přes směsici baněk a křivulí přehodil starý hadr a vzápětí se natáhl na kavalec v malé cimře. Onedlouho se jeho chrápání neslo po širém okolí. Hobit Tichošlápek byl ve vesnici sice jen pár dní, ale řeči již vedl jako zkušený bijec. Však u Hrocha dostal nejednou korbelem do hlavy. Na tomto místě by bylo vhodné podotknout, že hobit Tichošlápek se vyučil řemeslu u starého zloděje Chlemsta, a tudíž jeho povoláním byla zlodějina, ale jeho koníčkem byla bezpochyby alchymie, a tak se někdy o Krullovi říkalo, že je alchymista. Ale není to pravda, ve skutečnosti to byl zloděj.

Hlubina

Lynhaard nepodrobitelný z Rugornu, syn Byrthogův

Cosí se skví na dně sklenky
pravda i lež, svinská sprostota

prodejně děvky vyzývavé
 vlnící klubko křivek utahaných
 v orgiích beztvářého propletence
 tam kdesi dole v jednom kole
 smrdí špiritusem, zrádným hnusem
 hlubina kvašeného exkrementu
 pohřebiště zpropadenců
 podkroví pekla, krypta smrtelníků
 chce se mi zvracet na dvě doby
 zaměstnat mozek, oči
 když se točí, přemetá
 spirála žvástů kurev beztvárných
 to jejich áh a och, ty pobloudivé vzdechy
 nevkusná nahota
 vrnících prasat v chlivě plném šrotu
 raději nevěřit
 nevěřit vjemům, vidu, sluchu
 nevěřit zrcadlení v chlastu
 nevěřit bohům, mocným, malomocným
 nevěřit v pravdu, svinskou lež
 nevěřit nikomu
 ani sobě

Staré dveře neudržovaného domu se se skřípotem otevřely. „Ksss, to zatracený slunce zase pálí“, tiše zaklela shrbená elfí postava a šouravým krokem se vydala vyšlapanou pěšinou směrem k hospodě U hrocha. Ten elf rozhodně nevypadal jako většina obyvatel Liscannoru. Měl temné kruhy pod očima a přestože mu nebylo více než třicet let, vypadal na šedesát. To si ze svého příbytku, před jehož návštěvou varovaly všechny liscannorské matky své potomky, vyšel kouzelník Herbert z Álfheimu. Nad jeho hlavou se vznášel temný stín. „Gruši, nemotej se mi kolem hlavy a sedni si mi na rameno, ještě tě někdo střílí“. Havran se snesl a usedl kouzelníkovi na požadované místo. Malým obloukem se Herbert zkušeně vyhnul domu trpalíka Páina. Nechtěl riskovat. Není to tak dávno, co mu zabil tchána. Jen tak, pro radost, pro pohlazení své zakomplexované duše. Oficiálně se to sice nikdy neprokázalo, ale lidé věděli své. Nikdo ho neměl rád. Pouze jeho uřvaný bratr Tanris ho občas navštěvoval. Z vypočítavých důvodů, samozřejmě. Ačkoli většinu dne strávil Herbert v temné místnosti v zadní části svého domu, čas od času si musel, chtěl nechtěl, vyprat své svršky, a právě toho využíval jeho bratr. Herbert, který moc dobře věděl, že jej nikdo nemá rád, se alespoň snažil získat si svého bratra tím, že mu pral jeho špinavé prádlo. Po vesnici se sice povídalo, že se za zdmi jeho domu odehrávají i jiné morálku pobuřující věci, ale to nikdo nikdy nedokázal. Herbert došel do lokálu. „Ts, Jeremy, máš?!“. „Jo, ale bylo to dražší než sem čekal“, hostinský Jeremiáš Čipera sáhl pod pult a vyňal malou krabici převázanou motouzem. „Nevadí. Dej to sem, peníze dostaneš koncem měsíce“.

Herbert popadl krabici, strčil si ji pod plášť, kopl do sebe nabízenou kořalku a opět šouravým pohybem opustil nálevnu. Nestál o to, aby ho někdo viděl.

Když přišel domů, pečlivě zavřel dveře na petlici, poručil havranovi, aby hlídal, a odešel do svého zamilovaného pokoje. Opatrně vyňal krabičku a rozbálil ji. „Jo, jo, jo. To je přesně vono“, několik lahviček odstavil hned stranou. Většinou obsahovaly takové obyčejné ingredience, jako byl čistý alkohol na dezinfekci, ale ostatní začal vybalovat pomalu a s láskou. Postupně se mu na stole objevilo: šest svíc z velice kvalitního assuaenského vosku, malá lebka z podivného zvířete, které Herbert identifikoval jako grysslenského molorda, svazek pergamenů, lahvičku krve z mortalských krys a ještě další, vesměs nechutné medikamenty. Herbert postupně všechno vyrovnal na pečlivě srovnané police. Veškeré novoty se postupně navršily vedle sklenic s mloky, žábami, nenarozenými potkaními mláďaty, vedle svazků mnoha bylin a dalšího. Ano, tahle strana pokoje patřila těmto věcem. Na druhé straně stál malý oltář s několika lebkami, bezpochyby Herbertových obětí, a police s několika knihami, na kterých vyražené runy samy o sobě naháněly strach, podlaha byla pokapána voskem a na několika místech byly nahnuty krvavé zvířecí chlupy, zcela určitě následek pokusů temného Herberta. Celou místnost doplňoval již pouze starý vypelichaný ušák s opěrkou na nohy. To bylo hnízdo Herberta, kouzelníka, u něhož špatná a temná pověst byla rozhodně větší, než jeho skutečné umění. Od té doby, co se podílel na vraždě krola Jacoba, bezpochyby nejslavnějšího družníka Nurnské družiny, se Herbert stáhl do svého domu a na výpravy s družinou se nikdy již nevydal a raději se ve svém zatuchlém příbytku věnoval pokusům s černou magií.

Po Nurnském rynku přicházela vysoká postava. Nedočkavému čtenáři můžeme prozradit, že se jednalo o chodce Trema Oldevůka. Chodec si pohvizdoval nějakou oplzlou písničku a s rukama v kapsách se rozhlížel po okolí. „Ach jo, to je život, zase musím chodit po svejch, v žaludku mi kručí a po Nurnskejch nikde ani stopa“, dodal si pro sebe po chvíli, když vkročil do postranní uličky. Jeho stav byl dosti zbědovaný, u pasu se mu houpal obyčejný meč a luk, který měl pověšený přes rameno by také potřeboval vyměnit. „Hej, osobo, kde tady najdu Nurnský?“, zahulákal Trem na právě procházející postarší ženu s dítětem. „Ech, to tedy nevím, pane. To je náký pití?“. „Trhni si haksnou, bábo!“, slušně odpověděl bezpochyby dobře vychovaný chodec. O Nurnských se dozvěděl při jedné pitce v hospodě U prasete, a protože peněz nemaje, rozhodl se ucházet u nich o účast na nějaké výpravě. Ten opilec povídal, že berou každého, jenom trochu slušného hrdlořeza. Tak a teď tady již druhý den brousí po městě a hledá Nurnskou družinu. Nakonec se však na Oldevůka usmálo štěstí. Nějaký voják mu ukázal cestu do Liscannoru.

„Jo, jenomže bez koně se tam ukázat nemůžu, musím si nákýho vopatřit“, pomyslel si Trem Oldevůk, který měl občas velmi naivní a jednodušší představy o životě. Rozhodl se, že počká na soumrak a pak prostě nějakého ukradne místnímu handlíři. Jak si řekl, tak i udělal. Pozdě v noci skutečně přešel ohradu místních stájí. Obratným pohybem pravé ruky odvázal pěkného vraníka, přičemž levačku mu držel na tlamě. Počínal si jako zkušený zloděj koní. Již koně prováděl brankou, když tu se náhle ozval křik. „Hej, co to tam děláš, zloději!“. Z blízké budky se

vyloupla rozčuchaná postava místního hlídače a rozeběhla se k Oldevůkovi. „Sakra“, zakle chodec a tasil. Hlídač se zarazil a začal křičet. „Drž hubu, prase!“, s těmito slovy vrazil Oldevůk nebožákovi meč do hrdla. Ozvalo se slabé zachrčení a na zemi se začala tvořit tmavá kaluž. Oldevůk otevřel branku, vsedl na koně bez sedla a popohnal jej k trysku. Okolo se otevřelo několik oken, ale měšťtí halapartníci dorazili na místo příliš pozdě, aby dopadli troufalého vraha.

Zločinec Oldevůk počkal až do rána v jedné ztichlé přístavní uličce a pak se bez problému vydal směrem, který mu včera ukázal voják. Do Liscannoru dorazil ještě ten večer a hned se ubytoval u Hrocha. V Nurnu bylo vyhlášeno pátrání po neznámém pachateli vraždy. Nutno podotknout, že Trem Oldevůk se projevil jako nezkušený dobrodruh. Nurnští sice byli lidé velmi hrubého zrna, ale většina z nich dobře věděla, že páchat kriminální činy na území království Gwendarron, natož v jeho hlavním městě Nurnu, je čirá zhovadilost. Trem se ani nenamáhal, aby změnil cejch na koňském boku. Kdyby byl někdy přistižen s kradeným koněm, čekalo by jej vězení. A kdyby se krádež koně spojila i s vraždou, čekalo by jej alespoň dvacet let galejí na lodi, nebo práce v kamenolomu, ne-li rovnou oprátka...

2. Objednávka

V této kapitole se pozorný čtenář dozví, kterak do Liscannoru dorazil podivný posel, o večeri U korbele červeného, o nabídce posla z Východu, o jejím přijetí a následných přípravách na cestu, a nakonec i o podezřelé návštěvě ve starostově domě.

Trpaslík Páin, momentálně nejzkušenější a nejslavnější nurnský rek si toho ráno přivstal. Políbil vedle spící Lúniel, oblékl si domácí kalhoty, trochu si zastříhl vous, zběžným pohledem zkontroloval, zda jeho tři děti ještě spí, a vyšel ven. Chtěl toho dne naštípat kopu dřeva. Patřilo to k jeho takřka dennímu rituálu. Vždy se tak alespoň částečně odreagoval ze svého vzteku, který ho popadl vždy, když uviděl Herbertův dům. Zamyšleně popadl sekeru a chystal se štípat připravené špalky. Náhle zvedl hlavu a zadíval se k cestě, která vedla k Nurnu. Přijížděl po ní jezdec, který se kvapem blížil. „Hm, jižan“, pomyslně si trpaslík a začal štípat. Jezdec přijel až k trpaslíkovi. „Ty seš starosta? Hledám ho!“. „Hm, to nejsem. Tam“, ukázal Páin Nórienský rukou směrem k domu Lynhaardově a pak se opět dal do práce.

Obrovským domem se rozlehlo zabušení. „Krucí, Lyňho, kolikrát sem ti říkala, že si sem nemáš vodit ty tvoje kumpány brzo ráno“, strčila Wenora do svého manžela. „...co, co je?“, kroll se začal pomalu probírat. „Někdo nám mlátí do dveří, běž ho vyhodit!“. „Jo, to taky hned udělat“,

...jsem Astren a zastupuji svého pána Bledora...

zvedl se Lynhaard z postele a ještě v noční košili šel vynadat tomu rannímu budiči. Prudce otevřel dveře a do tváře jej udeřily první ranní sluneční paprsky. „Co, co chtít?“. Jižan mezitím seskočil z koně a představil se. „Jsem Astren a zastupuji svého pána Bledora. Můj pán má pro vás zajímavou finanční nabídku za malou službu“. „A co, co jako kráčelo?“, Lynhaard se pomalu probíral ze spánku. „Jsem jen posel, více vám řekne můj pán. Čeká vás dnes k večeru v hostinci U korbele červeného v Nurnu. Jste zváni. Tedy všichni, kteří vládnou zbraní a jsou ochotni na nějaký čas opustit své domovy. To je vše. Uvidíme se večer!“, jižan opět vsedl na koně a tryskem odjel, zanechávaje krolla, mžourajícího do slunce.

„Takže, jak ja povídala. Večerom u Korbel červený my máme bejt, ten chlap říct. Prej peníze z tého koukat“, zařval v hostinci U hrocha starosta Lynhaard, který nelenil a svolal všechny obyvatele Liscannoru. „Hm, mohlo by to bejt zajímavý, mě už svrběj pracky, dlouho sem nikomu neusek hlavu“, zabrumlal si spíše pro sebe Páin. „Helé, a to jako u toho Korbele bude všechno zadarmo, celý pozvání?“, ozval se hraničář Tanris, o jehož lakomosti se dávno vědělo. „Jo“, odbyl ho Lynhaard. „Já sem slyšel, že prej Korbel červeného je jedna z nejlepších hospod v Nurnu!, podotkl Astorius, elf zabývající se magií. „Jo, to je pravda, pamatuju si, že tam kdysi Llandaff nechal spoustu prachů, hm“, podotkl Páin. „Ták, to беру! Já teda du, aspoň si zadarmo narvu panděro. Chá, to se zase nažeru až budu blejt a pak znova“, zaradoval se Tanris, rasou sice elf, ale zato z Álfheimu. „Takže večer deme všichni, nebo ne?“, rozhodl za všechny barbar Dergan, který měl ve zvyku nechávat si vždy zadní cestu, kdyby náhodou někdo nesouhlasil. „Jo!“.

Píseň o katu

Lynhaard Nepodrobitelný z Rugornu, syn Byrthogův

Má každý svoji hrdost snad,
má každý svého nitra řád,
jej ctí si víc, než na poklad,
a střeží, to snad radš by pad

Já jsem už syt všech planých rad
a protichůdných polopravd,
co v odpovědi nadvakrát
miní ne i ano dát

Nač v kladu chválit protiklad
a vlnit se jak slizký had,
svým smyčkám těla nedat spát,
tu pravdu mluvit, pustě lhát?

Však zákonitě přijde zvrát
a zem se změní na mokřad,
kde ze smrdutých bludů blat

se jedovatý zdvihne smrad

A příběh ten pak získá spád,
tu pozdě bude plakat, lkát,
ten kdos se stane akorát
sám sobě vrahem, vlastní kat

K večeru se do Nurnu rozjela desetičlenná skupina jezdců těch z Nurnských, kteří byli ochotni opustit na nějaký čas své domovy a samozřejmě vydělat si nějaké tučné peníze. Podívejme se tedy na ně blíže. Trpaslíka Páina není třeba představovat, tento muž přežil jako jediný Mondragonský atentát a již tím se stal legendou. Vedle toho to byl nejlepší bijec z družiny. Kroll Lynhaard, starosta Liscannoru, si již také své v družině odbyl a jeho bojové umění bylo dostatečně uznávané. Zrovna tak barbar Dergan, který toho zase moc nenamluvil, ale o to lépe se dovedl ohánět mečem. Válečníky ještě doplňoval hloupý a nezkušený barbar Dobhar, nová tvář v družině. Tento hlupák si nejprve půjčil spoustu peněz na brnění, ale pak se na jeho koupi vykašlal a raději peníze zakopal, že prý je nebude potřebovat. Ano, málem bych zapomněl ještě na jednoho válečníka. Byl jím starý známý Énmil, ale ten mnoho úcty mezi ostatními nepobral. Další důležitou složku v družině tvořili kouzelníci. Již zkušenějšího Astoria, který o sobě rád prohlašoval, že je mistr bílé magie, doplňoval naopak černočerný a temným silám oddaný Mugzaš, se kterým nechtěl mít Astorius nic společného, ale spíše se jednalo o pózu, neboť chtěl nechtěl nikdo nemohl Mugzašovi nikdy vyčítat, že by nechtěl pomoci družině. Důležitým členem družiny byl i hraničář Tanris, který dovedl poskytovat první pomoc a tudíž byl, zvláště po boji, dosti těžko nahraditelný. Na druhou stranu je třeba říci, že to byl nenapravitelný chmaták a co nebylo zakopáno dvacet sáhů pod zemí nebo nebylo aspoň pět mil mimo něj, tak všechno ukradl. Zkušenějším, ale o to více neschopným chodcem byl Trem Oldevůk, zloděj a vrah. Ten již sice něco prý v životě zažil, ale jeho činy to moc nedokazovaly. Pěkně si jel na ukradeném koni a bylo mu to srdečně jedno. Skupinu doplňoval věčně opilý a věčně usměvavý hobit Krull Tichošlápek, potulný zloděj z Mortalu. Jeho věčné šklebení se a smání se mu udělalo na obličeji zajímavou grimasu.

Nurnští dorazili včas. O jejich koně bylo bleskově postaráno a dobrodruzi vešli do luxusního hostince U korbele červeného. „Následujte mě do salónku, jste očekáváni, prosím tudy“, ujal se družiníků uniformovaný číšník. „Hvííí, tady je to dobrý, kruci“, zvolal Krull. „Jó, to bude žrádlo“, přidal se Tanris a poškrábal se na zadku. Číšník je mezitím zavedl na místo. U stolu sedělo pět mužů. Jižan Astren mezi nimi nebyl. Naopak celá pětice nesla typické znaky a rysy lidí žijících na východě. Nepochybným vůdcem tohoto společenstva byl vysoký muž s tváří poznamenanou neštovicemi. Oblečen byl do pohodlných cestovních šatů a u pasu se mu houpala tenká dýka. Podle východního zvyku byl nadbytečně ověšen bezpochyby cennými šperky. „Bledor, těší mě, že vás poznávám“, napřáhl ruku směrem k Nurnským. „Lynhaard z Rugornu“, chopil se nabízené pravicí kroll a mohutně ji stiskl. „Jau, posad'te se. Rád bych s vámi projednal nějaké důležité

věci“, sykl východňan a ukázal na volná místa. Všichni se posadili. Ostatní čtyři muži, patřící k Bledorovi, očividně tvořili jeho ochranku, neboť jejich příliš volné oděvy jasně ukazovaly, že pod nimi normálně schovávají pancíře, a ti se do hovoru nezapojovali. Okamžitě bylo doneseno víno a předkrm. Všechno výtečné chuti. „Teda já ti povím, Ěnmile, to muselo stát majlant“, naklonil se Krull k válečníkovi. „Hm, určitě maj skupinovou slevu“, nachomýtl se do rozhovoru Tanris a nahlas si krknul. „Pardon“.

Pozornějším členům družiny, zejména Páinovi, Lynhaardovi a Astorioví, mezitím Bledor začal vysvětlovat, proč je sem pozval. „Jedná se o poměrně delikátní záležitost. Potřebuji od vás přepravu jisté malé zasilky na úpatí Kohimského pohoří v Monghyru. Z jistých důvodů nemohu zásilku přepravit sám. Proto si najímám vás. Je to bezpečnější“. „Tak pozor, ještě ste si nás nenajal. Mluvte stručně a jasně. Co to je, kolik za to a kde je Kohimské pohoří?“, přerušil jej trpaslík Páin, který má rád ve věcech jasno. „A promiňte, zvěsti o vás nelhal. Takže to zkrátíme. Zásilka je tato malá truhlička, jak vidíte je zapečetěná, do ní v žádném případě nepolezete, to se snadno pozná“, vyndal Bledor malou truhličku z drahého dřeva, opásanou železnými pruhy, „Kohimské pohoří se nalézá zhruba uprostřed Monghyrských plání. Monghyr se nalézá za Karwellem a Lismorrem. Po překročení hranic musíte přes most na řece Lyarpull a pak přes pralesní pásmo, hned potom budete v Monghyru, mapa je tady. Na cestě se nebudete s nikým bavit, nebezpečí by vám nemělo hrozit nikde, snad pouze cesta pralesem může být nebezpečná, cesta v něm je hodně zpustlá. Zásilku předáte ve vesnici Tezpur, která leží na hlavní cestě u úpatí Kohimského pohoří. Tam ji předáte muži jménem Olchored. Za to všechno dostanete teď hned patnáct tisíc a po doručení truhličky od Olchoreda dalších pětaticet tisíc zlatých ve špercích, stačí?“. „No, to být jasné a stručná řeč, to se mi líbí“, pokýval hlavou starosta Liscannoru. „Moment, ještě než si plácnem, politická situace v Karwellu, he?“, zeptal se Páin. „Pokud vím, občanská válka již skončila částečným úspěchem povstalců, kteří byli podporováni Lismorrem. Průjezd by vám neměl činit potíže. Mýtné a průjezdné hravě zvládnete, ujednáno?“. „No tak jo, plácneme si na to a tu zálohu prosíme hned“, ozval se Astorius, když se předtím rozhlédl po ostatních. Bledor položil na stůl naditý váček. Po přepočítání a získání ještě několika nezbytných informací na cestu se všichni dali do jídla. Bylo výtečné. Tanris si vzpomněl, za co že to tenkrát Llandaff platil hříšné peníze a zvolal. „Hola, číšníče, přihraj mi sem jedno mallikornské červené, ročník 996“. „Jistě, pane!“, číšník odběhl a za chvíli přinesl na stříbrném podnose láhev. Bledor zaskřípal zuby, ale nahlas neřekl nic. Tohle musí překousnout, však se mu to ještě vyplatí. Tanris se napil. Ve víně se vůbec nevyznal, ale pocít, že pije na cizí účet víno za dobrých pětset zlatých, mu očividně dělalo dobře. I ostatní si pořádně pošmákli na výtečné krmí a lahodném pití. Nakonec večeře skončila. Na jejím konci Bledor předal do rukou Nurnských zapečetěnou truhličku a váček s penězi. „Hodně štěstí“, poplácal Bledor po ramenech Lynhaarda. Pak i se svým doprovodem nasedl na připravené koně. Páin se za ním zamyšleně podíval. „Něco mi na tom chlapovi nesesedlo“. „To je normální, typickej východní buran, několik sem jich znal. Má plný kapsy zlata a neví co s nim. Určitě peče nějakou lumpárnu.

Docela by mě zajímalo, co to vlastně povežeme?“ vmísil se do rozhovoru Astorius. „Tak se podíváme, néé!“ skočil k truhličce opilý Tanris s nožem, čemuž se Trem Oldevůk a Dobhar začali hloupě křenit. „Tak toho byla už dost!“, zaječel Lynhaard a pokračoval: „To by z toho byla mizerná kšeft, kdyby my to votvírali, tak nedostala žádný peníze. A ty co sme teďka dostali, sou pravý, to sem se přesvědčila“. „Přesvědčil, debile!“, zamumlal si pro sebe Tanris, který si rád hrál na vzdělance, přestože jeho vychování se blížilo Lynhaardovu. Lynhaard nic neslyšel. Nurnští se odebrali do Liscannoru.

„Takže zítra ráno za úsvitu odjíždíme“, oznámil všem Páin, trpasličí rek. Odpovědi mu bylo víceméně souhlasné zamručení všech ostatních. „No to je dost, že seš doma, kolik je hodin? A vůbec, táhne z tebe kořalka!“, uvítala Wenora Lynhaarda. „Kuš, já obchodně obchodovat, peníze nosit. Jo, a na ráno mně tu velkou tornu sbalila, zbraň vycidila a náké to chutivo a voda přibalila. Ráno odjíždíme. Bude hodně peněz“, oznámil kroll stručně manželce a šel spát. Nespál však dlouho.

Ještě za tmy se ozvalo klepání na okenici. Lynhaard s mohutným zívnutím otevřel dveře. Venku stála zahalená postava. „Jsem Norgh ze Sleroku“, za mužem bylo vidět koně a psa. „No a?“, opáčil kroll. „Vím na co si vás dnes najal ten bastard Bledor, potřebuji tu truhličku“. „Nic nemít, votravo, a vůbec chtít já spát“. „Máš, nehodlám o tom diskutovat. Poslouchej dobře, Bledor vám stejně nezaplatí. Je to Karak. Karaci nikdy nedrží slovo. Já tu věc potřebuji“. „Nedám, co dáš ty a co ty být zač?“. „Já jsem Slerok! A když vy tu věc odvezete do Monghyru a nepředáte ji Karakům, ale nám Slerokům ve vesnici Cheduba, tak vy dostanete pětaticet tisíc zlatých na dlaň“. „Pch, a kolik dala teď hnedka?“, opáčil kroll, starosta liscannorský, a zamrkal. „Nemám peníze, můžu ti dát pouze dva tisíce na ruku“. „Jo, tak dej“, Lynhaard přijal malý váček a zběžně peníze zkontroloval. „Nezapomeň, Cheduba“. „Jó, jó, a vo co vlastně de?“. „V Monghyru vlastně stále probíhá válka mezi dvěma klany. Námi Sleroky, kteří jsou v právu, a těmi psy Karaky. V té truhličce má být údajně něco, co by mohlo tento konflikt definitivně vyřešit. Vám je ta věc na nic. Potřebujeme ji a narozdíl od Karaků vám zaplatíme!“. „Dobrá, dobrá, ták Cheduba, jo, to ja viděla na tý mapě“, vyprovodil Lynhaard muže ode dveří. Muž se ztratil ve tmě.

Ráno se všichni účastníci večere s Bledorem sešli před Hrochem. Každý měl koně a sbalený ranec. Lynhaard všechny seznámil s noční návštěvou. Nastaly dohady. Astorius celkem oprávněně nakonec všechno shrnul. „Na východě žijou lumpové a zloději. Kradou tam všichni. Nikomu se nedá věřit. Já bych to odevzdal Karakům, protože ty dali větší zálohu. Musíme si ale dát pozor“. „Pche, nejlepší by bylo zařídít to, aby to dostali všichni, voba dva“, ozval se Tanris, kterému zrovna jeho úchylný bratr Herbert přinesl teplé ponožky na cestu. Jak by to však zařídil, to již neřekl. „Hm, hm, ehm. Je potřeba zvolit vůdce“, ozval se Páin, který měl rád ve věcech pořádek. Nikdo neprotestoval, vyjma Tanrise, ale ten pro své podivné názory většinou nenašel žádného zastánce. Rozdaly se lístky a uhly, každý na ten papír něco naškrábal, pak se to všechno hodilo do čepice a hostinský Jeremiáš byl vyzván, aby hlasy sečetl a oznámil vítěze. „Tak pozor, pozor, vítězem volby

družinového vůdce pro tento rok, tedy na tuto výpravu do Mónghyrů, se stává, jo, Tanris“. Ozval se hromový elfí řev. „Ne tak, ten je poslední, pardon, omlouvám se“. Řev utichl. „Nó, takže se bude konat ještě jedno kolo a do něj postupují Páin a Lynhaard“. Proběhlo další kolo, které Tanris sabotoval. Vítězem se stal kroll a starosta Lynhaard. Povstal a takto promluvil: „Tak já být vůdce a budu moc zlej, teda přísněj. Kdo po cesta držkovala, kradla a ták vůbec, ten dostat pořádně do tlama a já osobně mu zkrátí kořistný, takže takový drzý držkovadlo potom taky třeba nic nedostat. Tak a basta, jede se na východ“...

3. Bílá ruka

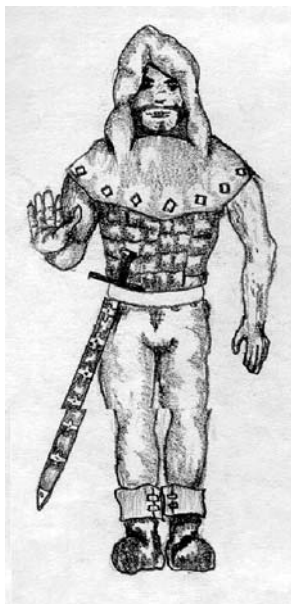
V této kapitole na chvíli opustíme Nurnské a podíváme se na vznik jedné organizace. Vnímavý čtenář se tak dozví, kterak to bylo s Bílou rukou a kterak se Velký Alwynn zakalil a nakalil.

Kdesi v Karwellu na stavbě nového domu pro jakéhosi zbohatlíka... „Hej chlapi, neflákejte se mi tady, nebo to všechno prásknu“, rozlehl se pištivý hlas malého tlouštíka, který měl modré oči a vlasy barvy slámy. Byl to člověk, na této stavbě dělal mistra a měl na starosti asi deset dělníků nejrůznějších ras. Všichni se dali neochotně do díla. Někteří stavěli další nosnou zeď, dva přitesávali trámy, další nosili materiál. Malý tlust'och míchal maltu. „Hele, ty neschopo, jak sem tě to učil, míchej pravidelně, aby tam nebyly žmolky, to je strašný, takový lemro sem snad nikdy neviděl“, obořil se na něho jeden z trpaslíků a pokračoval. „Jestli to nebude pořádně, tak nás ten blbec vopravdu napráská a my si nevyděláme vůbec nic“. „Prosim tě, nech ho bejt, dyť je ouplně nechopnej, já to udělám a ty běž radši zamýstámhle to svinstvo“, přidal se do debaty hobit a vrazil tlust'ochovi do ruky smeták. Dodejme, že onen tlust'och se jmenoval Alwynn a byl to člověk. „Ano pane, ano pane“, Alwynn se téměř uklonil a jal se zametat. Chvilí se nepořádně věnoval této podřadné činnosti, pak se rozhlédl a když viděl, že si ho nikdo nevšímá, zahodil koště a mazal za mistrem, za Plimskrem. Shodou okolností to byli jediní lidé na celé stavbě. Alwynn se k Plimskrovi přitočil. „Helejd'e, pane mistr, támhle ten trpajzlik jeden mrňavej vo vás řek, že ste blbec“. „Cože, ten mizera, já mu ukážu“, rozčilil se mistr Plimskr a náhle mu svitlo v očích. „Hele, Alwynne, všechno, co vo mě kdo řekne, tak mi povíš, tady máš stříbrňák a tady eště jeden a skoč mi pro pivo, zbytek dne máš volno“. „Teda pane mistr, to já rád udělám, já je totiž všechny nesnáším, ty pitomý trpaslíky, zaprdlý hobity, přerostlý krolly, jo a taky ty ksichty s černejmá držkama, podle mě sou totiž méněcenný, je to pól a sou to mutanti!“, začal si Alwynn vylévat své bolavé srdce. A že si měl co vylévat, celý život nic neuměl, pracoval vždy jako pomocná síla, všichni se mu smáli. Jediné, co dobře uměl, bylo lhát a vytahovat se, do té doby, nežli mu na to každý přišel.

Plimskr byl jiný. Uměl organizovat a manipulovat ostatní vždy tak, aby to vypadalo, že nejvíce práce odvedl on. Měl dar řečnění. Když teď pozoroval Alwynna, jak mu ochotně běží pro pivo, zamyslel se. Už dlouho přemýšlel, že by se chtěl stát vůdcem nějaké organizace, společenstva, nebo něco na ten způsob. Bylo mu celkem jedno, jaké myšlenky a ideje bude šířit. Prostě chtěl být vůdce. S

myšlenkou založení organizace, která bude hlásat čistotu lidské rasy se ještě nezabýval, ale když tak poslouchal Alwynna, náhle mu svitlo. Ano, to je ono. Blbců, kteří neměli rádi jiné rasy bylo všude dost. Stačí jich pár sehnat a dát jim myšlenku a vést je. A z toho se dá docela dobře žít a vyhýbat se práci. A Alwynn bude jeho první člen. Jo, ještě si s ním musí promluvit.

Alwynn se vracel s korbelem. „Hele hňupe, dej mi napít!“, zahulákal na něj jeden z dělníků. „To je pro pane mistra a neříkej mi hňupe, sem velkej!“,

*...kurva, já sem velkej
Alwynn...*

odpověděl mu Alwynn a raději zrychlil krok. „Dobře, dobře jsi to vykonal, jsi dobrý člověk a schopný. Myslím, že jistě zvládneš i náročnější úkoly“. Alwynn se málem rozbředel. „Kurva mistře, to ste řek hezky, fakt, nechcete eště pivo?“, Alwynn si utřel slzu a nudli u nosu. „Teď není čas na chlast, čeká nás velká práce, ty a já budeme slavný, chceš mi pomáhat?“. „To teda chci!“, podíval se Alwynn na Plimskra dojatě. „Založíme organizaci na záchranu lidské rasy před těmi, jak jsi to správně řek..., mutanty“. „Jasně mistře, to je vono, budeme mít méno, sídlo, pochodový písň, buben, písťaly, heslo, vlajku, tajný znamení a... a zbraně a taky pochodně a uniformy a... a kurva, vy budete vůdce, velkej Plimskr, to bude krása...“, Alwynn se očividně rozpovídal. „A ty budeš velkej Alwynn!“, skočil mu do řeči Plimskr, který dobře věděl, kdy má co říci. „Velkej, velkej Alwynn... kurva, já sem velkej Alwynn. Budu velet a smetu všechny pronárody ze světa, a... a taky ty, co mi ubli... ubližovali“, v Alwynnově oku se objevily slzy, vzápětí začal škytat, aby se posléze rozbředel úplně. „Neřvi, musíš bejt tvrdej, všichni musíme bejt tvrdý, tumáš a pij!“,

okřikl ho Plimskr a podal mu džbánec. Alwynn ještě několikrát škytl a pak vypil džbánec do dna. Poprvé v životě, hlava se mu zatočila a on se zřítíl na zem. „No, vypadá to, že o další pití se budu muset postarat sám, tenhle věrnej blbec toho má dost“, Plimskr se postavil, utáhl si opasek a vyšel ze dveří. Venku již byla tma. Plimskr o něco zakopl, byla to kád' s vápnem. „Taky to mohli dát jinam, pacholci, budu je muset ráno srovnat“, Plimskr vykročil do nejbližší hospody.

Černá tma vůkol

Lynhaard nepodrobitelný z Rugornu, syn Byrthogův

Černá tma vůkol krajinu halí
jak teplé smyčky vlněné šály,
usnuly kvítky, broučci i skály,
vodopád času z výšky se valí

Některé věci klid spánku kalí,
špatné když stvůry tuží své svaly,
družina nurnská torny si balí,
věrna své vlasti, oddána králi

Alwynna bolela hlava. Vstal z podlahy a vzápětí se na ní opět zhroutil. Zvracel. Několikrát se zhluboka nadýchl. Začal se potácet ven. „Héj, mistře, kurva mistře, kde ste, sem sám, vpuštěnej...“, ozvala se rána a pak šplouchnutí. Alwynn se přerazil o práh a spadl do kádě, plné vápna. Začal se topit. „Sakra, co to děláš nemehlo“, přicházející Plimskr Alwynna popadl za šos a vytáhl ho ven. „Prfff, tfuj, blééé..., zachránil ste mi život mistře, ééé...“. „Vstávej, deme dovnitř, musíme vymyslet název naší organizace“, Plimskr nastrkal Alwynna opět dovnitř. „Umej si ksicht“, hodil mu starý hadr. Alwynn tak poslušně učinil. Pak se na sebe podíval. „Já sem bílej, já sem bílej, celej bílej a a mám bílý ruce. Bílá ruka. Fuj, já sem hnusnej“, Alwynn se opět usedavě rozplakal. „Kruci, to je vono, to je vono! Bílá ruka! Budeme si říkat Bílá ruka!“, Plimskr se rozchechtal, pak vstal a políbil Alwynna na čelo. „Ty kluku debilní, tys na to káp“. „Kurva mistře, vy ste tak hodnej“, odpovéděl mu mezi vzlyky Alwynn a vzápětí se pozvracel znovu...

4. Cesta do Monghyru

V této kapitole se bystrý čtenář dozví o tom, kterak Nurnští putovali do daleké země Monghyrské. Projedeme tedy s nimi kraji poklidnými a přátelskými, pak projedeme i Karwellem, kde hloupý Ěnmil málem vyprovokuje bitku, a konečně překročíme řeku Lyarpull po Posledním mostě, kde budou naši hrdinové muset poprvé tasit zbraně, dojde k první ztrátě v družině a Páin se vyznamená. Čeká nás i pochod pralesem, kde Tanris ztratí orientaci a Krull Tichošlápek bude unesen tajemnými Zebury a uvidíme, co z toho nakonec vzejde.

Družina opustila Liscannor a domovina za chvíli zůstala daleko za dobrodruhy. Mírně mžilo, ale všichni měli dobrou náladu. Je příjemné si občas vyjet na koni a zapomenout na všechny starosti všedního života. Na budoucnost nikdo příliš nemyslel. Proč také. Život žoldáka je stejně plný zvratů, které musí přijít, tak jako jaro přichází po zimě. Proč si tedy kazit náladu. Vůdce Lynhaard udával tempo a koně jeli klusem. Pouze občas se druzi zastavili v nějaké vesnici, aby pojedli teplý pokrm a napojili koně. A pak dál, na východ.

„Tanrisi, vykašli se furt na to honění králiků a radši se zařaď“, okřikl kouzelník Astorius elfa Tanrise, který neustále všechny zdržoval, neboť se neustále pokoušel honit králíky a podobnou havěť. Tanris něco sprostě zabručel, ale když viděl, že se ho nikdo nezastane, tak skutečně popohnal koně a přidal se k ostatním. „Hm, za chvíli budeme v Karwellu, tam je to drsný“, stručně konstatoval Páin. „Jo, takže tuhleje v tá země všichni i Tanris držet hubu, nebo já zakročila“, zařval na to Lynhaard a vzepjal se v sedle, aby ho všichni slyšeli. Na Karwell neměl ty nejlepší vzpomínky. Ještě teď měl na zádech vidět při řídkém koupání staré jizvy, které tam zanechal bič královského kata. Ale to bylo již dávno. Od té doby se mnoho změnilo.

Bývalý král Blasten se držel s hrstkou věrných v pevnosti Golerd u Sněžného jezera a povstalci, podporovaní Lismorrem, ovládali celý zbytek země. Země však byla vyčerpaná z několikaleté občanské války a každý si raději hleděl svého. Kontrola na hranicích dopadla dobře, druzi zaplatili poplatek a byli vpuštěni do země. A za několik dní se opět blížili k hranici. Východní hranice byla střežena asi dvacítkou vojáků, kteří kromě mečů a pík měli i těžké kuše. Skupina Nurnských došla až k nim. Následovalo obvyklé vymáhání hraničního poplatku. „Cožéé“, vypískl Énmil, když se dozvěděl jeho výši. „Jo, slyšíš dobře, hňupe, každý dá pět zlatek, nebo nikam nepokračujete“, zařval na Énmila velící setník, a aby své odhodlání vyžadovat peníze podpořil, mávl rukou. Zpoza strážního domu se vylouplo obrovské zvíře, na jehož hřbetě byla upevněna dřevěná konstrukce. Nurnští couvli, ba dá se říci, že Trem Oldevůk, Dobhar a Krull Tichošlápek dokonce začali utíkat. Pouze Páin zůstal klidný. „Hm, olifant, vo tom sem čet v jedný knížce“, zavrčel trpaslík a sevřel meč. Klidný zůstal kupodivu i Énmil, klidně šel k olifantovi a dloubnul do něj klackem. Vojáci zvedli kuše. „Dobrý, a kvůli tomudle máme jako platit?“, pokračoval Énmil, jehož čest, jakožto muže, byla nevalná. Lynhaard s ostatními mezitím vytvořili obranný val. Situace mohla každým okamžikem přerůst v ozbrojený střet, jehož výsledek by mohl skončit tragicky. Chvilí se nic nedělo, pak se Lynhaard projevil jako správný vůdce. „Platit“, zařval jako v hospodě a sáhl do měšce, z něhož podal nejbližšímu vojákovi hrst zlatých. Napětí polevilo, střelci sklonili zbraně. „Jed'te!“, oznámil Nurnským setník a koně se dali do pohybu. „A stejně sou to kretění i s tím jejich ušatým monstrem“, zvolal opět Énmil, ale to mu už dopadla krollova chlupatá pracka na obličej. Dobře to dopadlo. Nikdo snad nic neslyšel, nebo také možná nikdo nic slyšet nechtěl. Nurnští přeci jenom vypadali dost hrůzostrašně.

Zanedlouho se před družinou objevila řeka Lyarpull. Tak mohutnou řeku ještě nikdo z nich neviděl. Od jednoho břehu ke druhému měřila dobrých dvěstě sáhů. Cesta však na jejím břehu nekončila, pokračovala po bytelném mostě, který jistě musel stavět nějaký velmi zkušený stavitel a mraky dělníků (tady na východě možná i otroků). „Ták, to být Poslední most a za tou byt ta země Monghyrská“, oznámil kroll Lynhaard všem, kteří jej mohli slyšet, „Páin, mít ty ten zásilek?“. „Hm, jasně, že mít ten zásilek“, zašklebil se trpaslík a poklepal významně na jednu sedlovou brašnu, která ukrývala malou truhličku, zásilku od Bledora. „To je dobrá“, odpověděl mu kroll a Nurnští vjeli na most. Kopyta klapala po velkých kamenných kvádrech, ze kterých byl most postaven.

Tenhle most, který byl již velmi starý, tvořil jedinou přístupovou cestu ze západu do Monghyru, pakliže jste ovšem nechtěli plavat. Monghyrská hranice nebyla nijak hlídána, alespoň ne nějakou státní mocí, právě proto se tady usídlila banda krollů pod vedením jednookého Grucha. Měli tu celkem snadné živobytí. Most sice nebyl mnoho používán, ale pakliže zde zrovna nejela větší skupina cvičených vojáků, byla každá kořist jistá. Nurnští byli již skoro na konci mostu, když tu náhle jim cestu zahradila Gruchova banda. Tlupa špinavých a otrhaných krollů, kteří páchli zrovna tak, jako řinčeli zbraněmi. „Navalit vy sem vše zlato na jeden hromada tutaj“, zařval Gruch a ostatní krollové spustili povyk. Kořist se

zdála jistá. Proti Nurnským stálo přes dva tucty buranů, kteří měli na svědomí již mnoho nevinných životů. Ale na druhou stranu řečeno, to Nurnští také. Páin se podíval na Lynhaarda a ten kývl hlavou. A Páin vyrazil na koni kupředu. Jeho meč se zaleskl na slunci a první kroll byl bez hlavy. Dergan s Lynhaardem přispěchali trpaslíkovi na pomoc. Začala řežba. Krollové se vrhli s řevem kupředu a některým se podařilo proniknout skrze tři bijce. Jeden se vrhl na Dobhara a vrazil mu meč do břicha. Vyvalila se zpěněná krev. Kdyby si hloupý Dobhar za vypůjčené peníze koupil brnění, asi by tu ránu přežil, ale ten je raději zakopal na neznámém místě. Takže se teď svezl k zemi, zakoulel očima a bylo po něm. Páin mezitím zabil nejméně tři další nepřátele a byl očividně ve svém živlu. Také kolem Lynhaarda se válelo několik mrtvol a jeden kroll se plazil pryč s useknutou rukou. Pak se však náhle jednomu krollovi podařilo dostat se Lynhaardovi do zad a ostnitým kyjem mu prorazit železný plát, který mu kryl záda. Vzápětí byl sice zlikvidován Derganem, ale Lynhaard se povážlivě zapotácel. Naštěstí pro Nurnské se právě v ten okamžik podařilo Tanrisovi, Krullovi a Trem Oldevůkovi za kouzelnické pomoci Astoria a Mugzaše zacelit díru po Dobharovi a zabít několik útočníků, jejichž hlavní nevýhoda byla v tom, že na sobě měli pouze kožené a páchnoucí hadry, nikoli brnění. Lynhaard se mezitím vzpamatoval a vrazil svoji zbraň do dalšího nepřítele. Páin si systematicky prosekával cestu k nepřátelskému veliteli. Gruch zpozoroval nebezpečí a otočil se k trpaslíkovi. Vyčkával a pak skočil kupředu, v ruce držel obrovitý kyj. To se ale přepočítal. Páin včas strhl koně a několika následovnými ranami rozsekal Grucha na hromadu zkrvaveného masa. Krollové začali ustupovat, chtěli utéci pryč z mostu, tam kde začínal hustý les. Tanris jednomu prostřelil záda a do dalšího zajelo několik blesků, které vyvolal Astorius. Snad jen dvěma tupcům se podařilo utéci. Ostatní byli zmasakrováni. Páin popohnal koně kupředu a zvolal na ostatní, že vidí nějaké stany. Ostatní se vrhli za ním a za chvíli již všichni rabovali skromné příbytky bandy, která tentokrát přecenila své síly. Nurnští důkladně pročesali i okolí, všechno cenné právem vítěze zabavili. „Tanris, ke mně!“, zařval Lynhaard. Tanris přišel. „Co chceš?“. „Ranhoj mi to a ať to nebolí“, rozkázal hraničáři vůdce a odkryl krvavou ránu na zádech. „Jo, tak to řekni pěkně správně. Řekni: Prosím tě, Tanrisi, ošetři mi svým odborným zásahem tu mojí hnusnou ránu na mých hnusných chlupatých zádech. Přece to není tak těžký“, poškleboval se Tanris, elf s duší barbara. Lynhaard se nejprve podíval na meč a pak mlčky nastavil záda. Tanris chtěl ještě chvíli těžit ze své momentální převahy, ale pak zmlkl a ránu Lynhaardovi odborně ošetřil. „Jé hele, ten blb Dobhar je mrtvej. No jo, kdyby si koupil brnění, tak tady mohl bejt s náma, ale to von ne“, oznámil všem Astorius, který obhlížel mezitím bojiště. „Hodit ho do vody, žádný pohřeb, stejně von furt chodit dozadu a s nikdo nemluvit“, rozkázal léčený vůdce a Páin mrtvého Dobhara skopl do vody. žbluňk, voda vystříkla a od té doby si na mrtvého nikdo nevzpomněl.

O hlouposti krollí

Páin z Nórienu

Karwellem jsme projeli,
spoustu zlatých platili,
máme totiž pospíchat,
ne se v bitkách zdržovat

Pak se ale objevili
velicí a tupí krolli,
mysleli, že jich je víc,
mohou nastavit svou líc

Ted' se válí těla v prachu,
měli mít trochu strachu,
pořádně si rozmyslet
dřív, než začli urážet

„Ták, a ted' musíme dál, skrz tenhle hnusnej hustej les, hele, vede tady náká cesta“, ozval se barbar Dergan. „Dobrý, Tanris nás povede, je to koneckonců stopař“, Páin se podíval po ostatních. „Jo, vede nás a za naše zdraví ted' zodpovídat von“, promluvil vůdce a Tanris se hrdě postavil do čela. „Já jsem také stopař, jsem totiž vzdělán v oboru hraničářském“, řekl náhle chodec Trem Oldevůk, který sice neváhal svévolně zlikvidovat hlídače koní, ale který svojí naivitou občas všechny udivoval. „Jó, tak to sice možná seš vzdělanej, ale maximálně tak blbec a hovado“, okřikl jej Páin. Na ta slova Trem Oldevůk obrátil koně a od té doby jej nikdo neviděl. Žádná škoda.

Družina se dala na pochod a Tanris se snažil držet cesty, když družinu vedl. Celý den se mu to dařilo, ale večer náhle všichni zjistili, že sešli z cesty. „Ták, to být vážně dobrá. Být v řit“, Lynhaard začal nadávat. A ostatní se přidali. Tanris krčil rameny a tvrdil, že za nic nemůže. Částečně měl pravdu. Les byl opravdu velmi hustý a udržet v něm orientaci bylo prakticky nemožné. Druzi se rozhodli, že přenocují na místě a rozbili tábor. Noc proběhla klidně a následující den opět všichni šlapali. Trvalo to celý další den a večer opět nikdo nevěděl, na jakém místě se družina nalézá. Teprve nového dne Tanris opět našel ztracenou cestu a družina šla dobře směrem na východ. Pěkně jeden po druhém, koně vedou všichni za uzdy, když tu náhle Krull Tichošlápek zařval bolestí. Ostatní se otočili a již pouze viděli, kterak byl malý zloděj uchopen za hlavu ohavným tvorem, který se náhle spustil z větví. Listí zašustilo a bylo ticho. „Támhle je to, támhle to zdrhá“, vřeštěl jako pominutý Ěnmil. Družina se dala do pohybu. „Vy hlídat koně, já, Páin, Dergan a Tanris deme za Krull. Zachránit ho!“, řval Lynhaard rozkazy. Opodál rostoucí křoví se náhle rozhrnulo a na družiníky skočil podobný tvor, který předtím unesl Krulla. Stvoření připomínalo obrovskou opici, která má na předních pařátech pouze tři prsty, z nichž prostřední byl nepřírozeně dlouhý. Pařáty se mihly vzduchem a

...náhle jedna větev povolila a hobit se řítil z výšky na zem...

Dergan se zhroutil na zem s obličejem zalitým krví. Lynhaardův a Páinův meč se mihly vzduchem a udeřily plnou silou do nepřítele. Obluda zařvala, krev se vyvalila z ran a pokropila okolní zem. Ještě několik úderů a nestvůra byla konečně zabita. Tanris začal zkoumat poranění. „Tfuj, tak to je pěkný svinstvo tohleto, ty rány sou otrávený, ta mrcha má v těch pařátech jed“. Hraničář provizorně zavázal nejtěžší rány a pak se rychle část družiny odebrala hledat ztraceného hobita Tichošláпка.

Krull řval na celé kolo, naštěstí pro něj mu však zatím obluda ublížit nechtěla. Krull byl pevně svírán jedním pařátem, zatímco pomocí druhého skákala obluda jistě z větve na větev. Takhle ho nesla asi tři směny. Pak se objevila mýtiny. Uprostřed ní bylo ohniště, kolem kterého pobíhaly ještě čtyři další stvůry. Na jednom stromě byla veliká koule postavená z větví. Hnízdo, napadlo hobita. Bestie pustila Krulla, zatímco druhá jej obtočila pevnou liánou. Takto, zcela zbaveného pohybu jej zavěsily hlavou dolů z hnízda. Tvorové se mezi sebou dorozumívali

primitivní řeči. Jeden byl očividně samice. Ta začala připravovat nad ohništěm velký kotel. Kolem ní skotačila tři mláďata, která se však rychle vydala šikanovat svázaného Krulla. Nejprve do něj píchala klacíkem a pak po něm začala házet kamením. Matka je však zahнала, asi nechtěla mít otlučený oběd. Voda v kotli se začala ohřívat. Vysílený Krull začal omdlévat, jak by také ne, když visel hlavou dolů. Z posledních sil se mu nakonec po dlouhém úsilí podařilo vyprostit jednu ruku z pout a následně se zachytit provazu, na němž visel. Mláďata to zpozorovala a spustila povyk. To se však již Krull zachytil hnízda a následně na něj vylezl. Jeho obratnost jej opět zachránila. Alespoň na chvíli. Vzápětí se do něj pustila mláďata. Krull se snažil utéci po hnízdě nahoru do větví. Náhle jedna větev povolila a hobit se řítit z výšky na zem. Dopad byl tvrdý. Tichošlápkova hlava se nepřírozeně zvrátila a z úst mu začala vytékat tmavá krev.

„Jsou támhle“, zarazil najednou Tanris ostatní pronásledovatele. „Obklíčíme je“, pronesl Páin a vzápětí čtveřice vyrazila do útoku. Boj byl krátký. Pod zbraněmi dobrodruhů z Gwendarronu padla samice i starý samec, který předtím ukradl Tichošláпка. Mláďata začala utíkat. Lynhaard zařval a jal se je pronásledovat. Jedno mládě ještě před tím, nežli padlo rozpolceno ve dvě, stačilo seknout po krollovi pařátem. Rána nebyla hluboká, přesto však Lynhaardem projela silná bolest a vzápětí se dostavil i třas. Ostatní mezitím postříleli zbylá mláďata. Zanedlouho na místo dorazil i zbytek družiny. „Je tuhej, spadl ze stromu, chudák“, oznámil všem Dergan, barbar. „Ale co, aspoň že neskončil v tom hrnci, to je náhodou lepší spadnout ze stromu, hm“, konstatoval dalšího mrtvého v družině Páin. „Spálit, zbytky sebrat a dát je do krabička“, rozhodl vůdce, a tak se i stalo. Tak skončil malý hobit Tichošlápek a narozdíl od smrti Dobhara to družinou otřásl. Dodejme, že těmi záhadnými tvory byli Zeburové, primitivní humanoidi, kteří se řídce vyskytují po lesích.

5. První potíže

Tato kapitola seznámí milého čtenáře s příchodem Nurnských do vesnice Mombi, k družině se přidá průvodce Kálek Pajdavec, dojde k setkání s Bílou rukou, naši druzi budou okradeni, Astorius se vydá po zlodějových stopách. Také dojde k důležité poradě a nakonec družina dorazí na úpatí Kohimského pohoří a do vesnice Tezpur.

„Konečně, ten hnusnej prales končí“, zařval Tanris po dalším dnu, stráveném v přítomí nevlídného stromoví. Nurnští si oddychli. Konečně normální světlo. Na pohled se otevřela travnatá planina, na které se koně hned začali pást. Nedaleko bylo vidět vyježděnou cestu. Družina se dala do pořádku a Páin zkontroloval, jestli má zapečetěnou truhličku. Byla na svém místě. „Mnó, takže je nás o kusů několi míň, Trem uteknul, Dobhar a Tichošlap chcipli, to znamenat, že nás být..., hm... kus a kus a támhle ten to být...“, Lynhaard se začal mračit. „Sedm, primitive, to tě toho ten Moskyťák moc nenaučil“, jedovatě si rýpl Tanris, načež si upšoukl. Kroll začal supět. „Nechte toho, je nás opravdu sedm, vůdce Lynhaard, Páin, Tanris, Astorius, Mugzaš, Énmil a já“, uklidnil situaci Dergan, který neměl

...Plimskr byl mazaný lenoch...

„Hele, chlapi všimli ste si, že tu žijou samí kudŭci?“, poznamenal Mugzaš. „Jo to vidím, to sou stejný svině jako byl ten gauner a ůchylák Draplák, poďte je všechny podřezat“, Páin si dobře pamatoval, že největší vyvrhel v nurnské historii byl shodou okolností také kudŭk. Naštěstí pro obyvatele byla ostatní část družiny proti. Uvnitř domu byl zřícen primitivní výčep, kolem stolků sedělo několik nepřívětivých kudŭků, kteří pili z malých kališků jakýsi alkohol. „Chceme žrát a hodně“, zaječel Tanris, zachřestil zbrojí a sedl si na volné místo. Posadili se i ostatní. Místní

rád hádky. „To málo, nevěděla já co nás eště čekalo“. „Hm, proč málo, prostě každýho, kdo se k nám přiblíží, sejmu“, nadutě odpověděl Páin. „Hele, pojedeme do nějaký vesnice, podle mapy by jedna měla být asi deset mil odsad“, ukončil debatu Astorius a všichni se opět uvelebili v sedlech.

Do vesnice Mombi přijela družina až za soumraku. Po pravdě řečeno byla tahle vesnice maličká. Shluku hliněných a velice chudě vyhlížejících domků vévodil jeden patrový baráček. Několik dětí páslo husy a kozy. „Na háku, to je určitě hospoda. Najíme se, už mám těch železnej zásob plný zuby“, zaradoval se Dergan a dobrodruzi začali seskakovat z koní.

hostinský jim neochotně přinesl misky, ve kterých byla k velkému zklamání družiníků pouze kouřící čochka a k tomu byly obilné placky, k pití pouze silná pálenka nevalné chuti. Nurnští sice reptali, ale po zbrani nikdo nesáhl. Mugzaš se pokusil zjistit nějaké informace o místních poměrech, ale mnoho se toho nedověděl. O válce mezi Karaky a Sleroky nikdo nechtěl mnoho hovořit, každý se bál. Zavládlo ticho, které přerušil až jeden z hostů, kterého si předtím Nurnští nevšimli. Očividně nepatřil k místním. Měl cestovní šaty, meč a tornu. „Pánové jsou z daleka, mohu jim nějak pomoci?“, otázal se ten člověk. „No to můžeš, potřebujem do Tezpuru“, uvolnil mu místo Astorius. Ten člověk si přisedl. „Mohu vám dělat průvodce, stačí mi pět zlatáků na den, je to moje práce“. „Nó, tak jo, to berem“, dobrušedný Astorius hned vytáhl hrst zlatáků a několik jich hned dal. Ostatní mlčky přihlíželi. „Menuju se Kálek Pajdavec a do Tezpuru vás dovedu bezpečně za pár dní“, nový průvodce ještě řekl Nurnským několik podrobností a méně známých věcí o Monghyru, především o neustálé válce mezi Karaky a Sleroky. Nurnské to příliš nezajímalo, hlavně chtěli konečně získat slíbenou odměnu za doručenou zásilku. Pajdavec ještě nějakou dobu bavit všechny vyprávěním a pak se šlo spát.

Následujícího dne byli opět všichni v sedlech. Směr východ. Krajina kolem plynula a na východě se pomalu začalo rýsovat Kohimské pohoří, které se postupně zvedalo do výše. Dobrodruzi míjeli malé vesničky, vesměs velice chudé. V Monghyru žili převážně kuduci a krollové. Obyvatelstvo se družině vyhýbalo a k jídlu nebylo k sehnání nic jiného nežli hrst čočky, trocha obilí a tu a tam brambor, maso chybělo všem.

Na zemi tábořila skupina tří lidí, resp. dvou lidí a jednoho elfa. „Tak dělej, šmejde, koukej to udělat, jak ti to šéfík poručil“, zaječel jeden z lidí na elfa. Elf s uštváním výrazem se zvedl ze země a začal cítit krátký meč. Jak jste již jistě poznali, jednalo se o Plimskra s Alwynnem, kteří před časem opustili Karwell a začali šířit myšlenku o nadřazenosti lidské rasy. Každý to dělal z jiných důvodů. Plimskr byl mazaný lenoch, kterému nešlo nikdy o nic jiného, nežli o vlastní prospěch a pohodlí a Alwynn byl zakomplexovaný ubožák, který si potřeboval alespoň trochu napravit své pošramocené sebevědomí. Elf, který se jmenoval Sirion se k nim přidal náhodou. Byla to taková bezelstná naivní duše, která byla ráda, že není sama. Ostatní dva ho bezostyšně využívali. Koneckonců byl to elf a oni přece byli lidé. Podivné společenstvo se dalo dohromady před několika málo dny. Plimskr s Alwynnem opustili Karwell a vydali se na východ. Siriona nabrali v nějaké putyce, dalo by se říci, že se jim vnutil. Aspoň jim měl kdo posluhovat. Plimskr rozhodl, že půjdou na východ verbovat lidi do Bílé ruky. Po celou dobu kolem něj Alwynn poskakoval jako věrný psík. A v tomto stavu je potkali Nurnští.

„Mistře, kurva, mistře! Vzbudte se, jede k nám nějaká banda mutantů. Je tam polovobr, ty mrňavý skřetici a ještě další mrzáci, kerý nám lidem nasahaj ani po paty!“, Alwynnův řev se nesl provizorním ležením. „....ééé, co, co je“, Plimskr se posadil, prohrábl si své slámové vlasy, otevřel pusu dokořán, čímž vypustil do okolí oblak smradu, a pak se podíval směrem, kam ukazoval Alwynn. Sirion se mezitím pokoušel rozdělat oheň. „Klid, Alwynne, uvidíme co jsou zač“, mávl na nervózního

Alwynna rukou Plimskr. „Rozbijem jim držky, né. Tedy vy byste moh, poněvadž ste velkej mistr Bílý ruky“, Alwynn se přitom začal krýt za svým mistrem. „Podívej se, milý Alwynne“, začal zeširoka rozkládat Plimskr (v duchu mu však Alwynn již začínal pěkně lézt krkem), já sice jsem velký mistr, samozřejmě, že kdybych chtěl, tak ty mutanty smetu do prachu jediným úderem své bílé ruky, ale to by nebylo moudré, raději je využijem, dostaneme se s nima někam do velkého města a tam začneme pořádně budovat naši organizaci, takže pro začátek se k nim budem chovat slušně, ale jinak máš pravdu, sou to zkurvený mutanti“. „Kurva, mistře, vy ste tak chytřej, na to bych nepřišel, já bych jim rovnou začal rozbíjet ksichty...“, víc toho říci nestačil, neboť zmíněná banda, kterou samozřejmě tvořili Nurnští, dorazila až k nim.

„Co vy být zač?“, oslovil skupinu Lynhaard, vůdce Nurnských. Proběhla debata, kterou vedl ze strany Bělorukých Plimskr, jejímž výsledkem bylo připojení Plimskra, Alwynna a elfa Siriona k Nurnským, jakožto náhrada za padlé a dezertéry. „Chovej se slušně, Alwynne, neboj, náš den přijde“, napomenul ještě Plimskr Alwynna. Ten na důkaz toho, že pochopil, hned přišel k Nurnským. „Nazdár, nazdár, vy ste náký střízlivý, to je divný, chlastáme, chlastáme, dopijem a nejdem... víno, rum a děvky, tak cò, vožerem si držky, néé?“, Alwynnovo chování vzbudilo u některých kladnou odezvu a hned byla domluvena pitka v první hospodě.

Hospodu však Nurnští dlouho nepotkali. Naopak, stala se jiná věc. Během táboření v širé krajině, ještě za tmy, zjistil náhle Astorius, který měl zrovna hlídku, že jejich průvodce Kálek Pajdavec prohledává jejich sedlové brašny. Astorius, jakožto moudrý muž, předstíral spánek a přitom sledoval, co vlastně Kálek hledá. Brzy na to přišel. V okamžiku, kdy se Kálek probíral Painovým zavazadlem, zajiskřily mu oči. Astorioví okamžitě došlo, co to ten mizera vlastně hledá. „Truhlička? Naše zásilka? Naše peníze, naše všechno..., to ti nedaruju“, Astorius se pomalu zvedl, pomalu, téměř s rozkoší zamumlal zaklínadlo... Kálek se s truhličkou již sbíral ze země a chystal se prchnout do okolní tmy, která by jej skryla. „Fssst“, vzduchem prolétl černý blesk a propálil Kálkovi díru do těla. Povedený průvodce se zhroutil k zemi. Teprve nyní Astorius vzbudil ostatní a celou událost jim barvitě popsal. „Počkejte, neřvěte, to prase eště dechá“, zahulákal na ostatní Tanris, který šel padlého Kálka prohledat a případně okrást. „Lanem vobtočit, do kozelce a do huby mu něco nacpat“, rozkázal vůdce Lynhaard. „Bude výslech, ale eště před tím bysme mu měli vošetřit to spálený maso, nebo nám při tom chcípne“, tpraslík Páin se v takových věcech vyznal. „Já ho léčit nebudu, je to zloděj a kradař“, namítl Tanris, ale ostatní jej nakonec přemluvili. Kálek se probral. „Héééj, já du na něj, já se v tom vyznám, rozřežu mu haksny, vypíchám voči, vytahám z něj střeva a pak ho..., pak ho, ále třeba pobleju“, hrnul se na zajatce Alwynn. Když však přišel k zajatci a uviděl spálenou ránu, zbledl a šel si stranou ulevit. Výslechu se nakonec ujala zkušenější část družiny. Výsledkem byla poněkud zmatená informace, že krádež si objednal přímo lismorrský panovník Sulisker. „Přece byste mi nic neudělali, dyť já sem jenom dělal svoji práci, pro peníze, já sem jako vy“, prosil Kálek. Tato výmluva kupodivu slavila u Nurnských úspěch. „Mám

nápad“, řekl Astorius stranou ostatním, „Necháme ho v noci utýct a já ho budu neviditelně sledovat, ty historce vo Suliskerovi moc nevěřím“. „Jo, to je dobrý, navrhuju aby se to udělalo, jak říká tady Astorius“, přidal se Dergan a ostatní na to kývli. Následující noci se Kálek z málo utažených pout vyvlékl a utekl. Astorius byl připraven. Neviditelný se jal Kálka sledovat. Ostatní zatím čekali na místě, věnující se odpočinku.

Kálek utíkal na jih. Astorius za ním vždy několik desítek metrů. Bylo štěstím pro kouzelníka, že Pajdavec se vyhýbal všem vesnicím a v noci spal stočen do klubíčka, hekajíce ze spánku bolestí. Astorius ho sledoval tři dny. Pak se objevila vesnice na břehu jezera. V mlze byl na jezeře vidět ostrov a na něm pevnost. Celá vesnice byla obehána palisádovou ohradou. Astorioví došlo, že se jedná o vesnici Cheduba, a že ta pevnost na ostrově je hlavní sídlo klanu Sleroků. Kálek zmizel do brány. Astorius ho již nesledoval, bylo mu jasné, kdo si Kálka skutečně objednal, a víc vědět nepotřeboval. Okamžitě se obrátil a vyrazil zpět k družině.

Ještě něco však kouzelník Astorius zjistil. Když se již chystal odejít, všiml si přijíždějícího povozu, neviditelný se přikradl až k němu a podařilo se mu zachytit útržek rozhovoru, který vycházel zevnitř. Dva lidé uvnitř se dohadovali o brzkém útoku na starý důl, kde prý Karakové těží něco důležitého. Astorius si to vše zapamatoval. Ukáže se, že později sehraje tato informace svoji roli.

„... najali si ho Sleroci, to sou ty, který byly tehdy za Lynhaardem v noci“, řekl Dergan. „Jo, to bejt voni, ta truhla zřejmě vobahovat něco moc dobrýho, pokračujem do toho Tezpuru, vemem peníze vod Karaků a zpátky domu“, shrnul všechno do jedné věty vůdce kroll Lynhaard. Nikdo nic nenamítal a všichni se opět uvelebili v sedlech. Následující den jízdy začala cesta stoupat. Na obzoru bylo vidět vysoké Kohimské pohoří. „Už to nebude daleko, ta vesnice by měla být asi den jízdy“, oznámil Páin ostatním a vůdce nařídil zastavit. „Tak, večer my normálně zastavit, ale vyhnout se všemu živýmu my muset, hlídky budou početnější, teda jako bude se hlídat dvakrát...“. „Chtěl si říct, že se bude hlídat po dvou, ne dvakrát“, vpadl vůdci do jeho složitého proslovu šťoural Tanris. „Držela klapačku, jo, hlídat po dvouch. Taky si celá kumpanie dá do pořádku zbraně a zbroje, jo? V ta vesnice se všici držet na jedna hromada a hlavně poslouchat moji osobu, nebo moc, moc zle“. Po cestě byly ještě probrány další podrobnosti. Truhličku hlídal dále Páin a po boku mu jel Lynhaard a Dergan, dva bijci. Následujícího dne však do Tezpuru ještě nedorazili. Cesta byla stále strmější a koně ani zdaleka nemohli držet rychlost, jako na rovině. Nakonec se však všichni dočkali. Další den byl Tezpur před nimi.

6. Zrada

Tato kapitola bude věnována trpkým událostem. Nurnští budou vlákáni do pastí a následně okradeni. Poté dojde ke krvavé bitce, ve které padne trpaslík Páin. Zvědavý čtenář bude svědkem jeho pohřbu a neslavného ústupu Nurnské družiny do údolí.

Nurnští vjeli v plné zbroji do vesnice. Jejich první kroky mířily do hostince, který byl stejně jako všechna podobná zařízení v této zemi neútluný a nepohostinný. Páin nesl truhličku pevně v rukách. „Hej hostinský, nalej nám a zavolej nám pana Olchoreda, potřebujeme s ním mluvit“. Nurnští se usadili, pouze dva hlídali venku koně. Vše se zdálo v pořádku. Hostinský přistoupil blíže a přisedl si k družině. „Pánové, Olchored byl před třemi dny zavražděn“, oznámil tiše družině. „Cože? To snad ne a co naše prachy!“, o Tanrisovi se ne nadarmo říká, že by za zlatku prodal vlastní matku a sestru by dal nádavkem. Zmateni byli ale všichni. „Tak to nééé, Lynhaard to tak nenechat!“. „Pánové, já opravdu nevím, ale já někoho zavolám, někoho odpovědného“, hostinský se odšoural ke dveřím a vyšel. „Zbraně připravit“, sykl Páin, ale nebylo toho zapotřebí. Onedlouho přišel hostinský v doprovodu muže ve zbroji. Ten si přisedl. „Jsem Gereg, velitel místní posádky, vím kdo jste i co nám vezete. Naneštěstí došlo k tomu, že Olchored, který vám měl předat peníze, byl zavražděn...“. „To už sme slyšeli! Kašlem na nějakýho mrtvého chlapa, chceme naše peníze“, vybuchl Páin a sáhl po meči. I ostatní se zvedli. „Jen klid, své peníze samozřejmě dostanete. Potíž je v tom, že ten, kdo zavraždil Olchoreda, sebral i obnos, který byl pro vás připraven. Jedná se pravděpodobně o práci Sleroků, těch spratků“, Gereg mluvil vážně. Nurnští utichli, všechno do sebe zapadalo. Příhoda s Kálkem Pajdavcem i zavraždění Olchoreda. „Dobro tedy, co vy navrhovat?“, opáčil Lynhaard, vůdce a tedy zodpovědná osoba. „Peníze pro vás jsou již na cestě z Gradogu, to je sídlo mých pánů Karaků. Jediná potíž je to, že cesta z Gradogu sem trvá asi čtyři dny. Mám vám tedy ústy mých pánů navrhnout, abyste vyrazili po cestě dále směrem na Gradog, do hor. Nemůžete zabloudit. Mým pánům na té zásilce, co vezete, velice záleží. Její předání i předání peněz pro vás by se tak zkrátilo na dva dny. K vzájemnému předání by tedy došlo v bývalém Slavičím chrámu. Dnes jsou to již jen ruiny, ale to místo je dobře chráněno proti případnému útoku Sleroků. Nebojte se, svoje peníze dostanete v plné výši“. „Nó, to je vážně dobrý, tohleto. To se jako budem vláčet do nějakýho kopce?“, začal protestovat Tanris, ale ostatní nakonec s podmínkami souhlasili. „Jestli chcete, dám vám jako doprovod deset mých mužů“, nabídl Gereg, ale byl odmítnut.

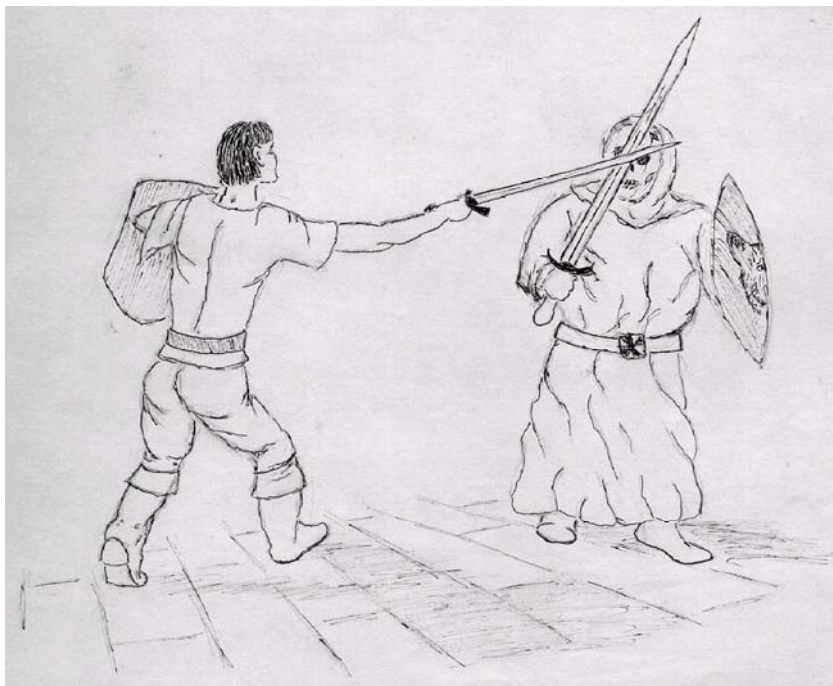
Druhý den ráno Nurnští vyrazili. Cesta nyní začala ztrácet na šířce a objevovalo se v ní čím dál tím více děr a kamení. Brzy se začala vinout podél řeky, která tekla odněkud z výšin. Krajina se také změnila, porost byl stále méně hustý, přibývalo pichlavých křovisek a jehličnanů. Tu a tam Nurnští minuli malou osadu, kde místní obyvatelé, převážně kudůci, pěstovali na malých políčkách trochu obilí, čočky a zeleniny. Děti pásly převážně kozy. Byl to chudý kraj. Nurnským to ale nevadilo, ti si jeli pro své těžce zasloužené peníze. Nyní jel vpředu vždy někdo jako průzkumník. Po dvou dnech se družina zastavila. V malém údolí byly vidět trosky chrámu. U nich tábořila skupina lidí.

„Sesedat, to být voní“, kroll se jako první spustil na zem. Ostatní jej následovali. Vedouce koně za uzdy se blížili ruinám. Byli očekáváni. V ústretu jim vyšel muž, který napadal na jednu nohu, oblečen byl v přepychový černý kabátec, který se blyštěl zlatem. Doprovázela jej skupina čtyř krollů, zakutých do železa, kteří svírali ohromné meče. Ochranka. „Vítejte, jste očekáváni, pojdte za mnou,

jmenuji se Bargath z Karaku a jsem bratr Bledorův, který si vás najal. Jistě po té namáhavé cestě přijmete malé občerstvení“. „Jo, já bych žral i vejčaly“, zaburácel Tanris, ale Lynhaard byl opatrnější. „A proč my muset jít do toho svatyně, dyť to bejt jenom poválený šutry, vy nám dát peníze na hromada a my vám tu truhlička a vyřízeno“. „Musím si prověřit, zdali jste přivezli opravdu to, co vám bylo předáno a také tam mám pro vás peníze, nevím čeho se bojíte“, mluvil Bargath přesvědčivě. Z bývalého chrámu stály již jen široké obvodové zdi, bývalé sloupové bylo většinou povalené na zem, celé prostranství bylo odkryté a zarostlé travou. Nedaleko tábořilo ještě asi deset vojáků. Jinak nikde nic. Nurnští nakonec souhlasili a vyšli za Bargathem. Vstoupili do trosek. Na jednom místě byl provizorní stůl a na něm stála truhla. „Vaše peníze“, ukázal na ni Bargath a předal ji Nurnským. Ti ji hned oteřeli. V jejích útrokách byla hrst drahých kamenů, které svojí hodnotou odpovídaly smluvené ceně. „V pořádku? A teď mi vydejte zásilku!“. „Jo, tady je“, Páin přinesl požadované. Bargath zkontroloval pečeti a pak i obsah, vše se zdálo být v pořádku..., náhle Bargath něco zamumlal a jeho tělo se začalo Nurnským mlžit před očima. Krollové se kolem něj seskupili, ostatní vojáci také vyběhli. Něco nebylo v pořádku. Nurnští kolem sebe zmateně koukali, zkušenější tasili zbraně. Nejhorší však teprve nastalo. Tlusté zdi, které jako jediné zbyly z původního chrámu se zhroutily a všude kolem družiny se objevily podivné bytosti. Všechny byly v brnění, měly meče, ale jejich pohled byl slepý a nepřítomný. Nemrtví. Zdálo se, že je všechny ovládá Bargath. Nurnští se sešikovali k obraně. „Složte zbraně a vraťte peníze, co jste dostali, už vás nepotřebujeme, svůj úkol jste splnili!“, rozkázal Bargath, krytý kouzlem. Aby podpořil své tvrzení, vylétlo náhle několik blesků z mečů podivných bojovníků a některé z nich zranily některé dobrodruhy. Několik okamžiků trvalo, nežli Lynhaard vydal příkaz k odevzdání drahokamů, bylo mu jasné, že nyní nemají šanci. Nurnští reptali, nejsou zvyklí pracovat zadarmo. „Che, a teď táhnete, odkud jste přišli, nebo vás pobijem, peníze si můžete vzít třeba u Sleroků!“, zašklebil se Bargath. Nurnská družina ustoupila. „To jim nedarujem“, zamumlal si Páin. Bargath se svým doprovodem kontroloval situaci, čekal a pak i se svým temným doprovodem vyjel nahoru po cestě do hor. Astorius zneviditelnal svého havrana a poslal ho za nimi. Havran mu hlásil všechny pohyby nepřátel a zároveň mu popisoval okolí. Náhle bylo spojení kouzelníka a jeho služebníka přerušeno. „Zabili mi havrana, to je jasné“, oznámil smutně kouzelník. „Ale dyť byl neviditelný“, namítl Mugzaš, taktéž kouzelník. „Tak ho asi vodhalil ten chlap, vsadím se, že to byl nákej mág, nebo čaroděj, nebo co já vim“. Došlo k poradě. Bylo rozhodnuto pokusit se pronásledovat zloděje a podvodníky v okamžiku, kdy padne šero.

Tma padá v horách rychle. Nurnští se rozdělili na dvě skupiny. Údernou a podpůrnou. Tu první tvořili Lynhaard, Páin, Dergan, Astorius a Mugzaš. Tu druhou pak Ěnmil, Plimskr a Alwynn. Sirion hlídal koně. První pětice postupovala velice rychle. Druhá se díky spekulacím a strachu, především ze strany Plimskra, značně opozdila. První skupina se dostala na kamenitou cestu. Z jedné strany byl prudký svah dolů k říčce, na druhé se tyčily skály. Bargath byl však mazaný

protivník. Nechal část svých lidí skrytých za jedním ohybem cesty a sám pospíchal se zbytkem napřed.

...Dergan sklátil k zemi tři nemrtvé bojovníky...

Pěťice odvážných byla opět napadena ze zálohy. Tu tvořilo asi tucet nemrtvých bojovníků v železe a dva krollové. Ti byli nejnebezpečnější. Byli to šílení zabijáci. Páin a Lynhaard se postavili k sobě dopředu, Dergan kryl konec a mezi nimi stáli kouzelníci Astorius a Mugzaš. Bílý a černý. Šlo o život. Padaly rány meči, krev se valila z otevřených ran. Několik nemrtvých již padlo, ale Lynhaard byl raněn a Páin již začal umdlévat. Náhle jeden z krollů zasadil trpaslíkovi těžkou ránu do odkrytého stehna. Páin řval. Vzadu mezitím Dergan sklátil k zemi tři nemrtvé bojovníky, ale byl zle popálen blesky, které tito vystřelovali ze svých mečů. Astorius i Mugzaš zabíjeli další, ale vpředu stále útočili dva krollové. Nakonec jeden zemřel s probodnutým hrdlem. Nemrtví byli již dobiti, předtím těžce poranili Mugzaše a Dergana. Astorioví ubývaly kvapem síly. Poslední kroll se odhodlal k zoufalému útoku, krev z něj cákala a on se řítíl na trpaslíka Páina. Lynhaard ustoupil a dobrovolně skočil ze strmého srázu, naštěstí pro něj se zachytil starého kořene a trsů trávy. I Astorius ustoupil. Páin byl sám. Vypadl a přesekl krollovi slachu. Ten však ještě z posledních sil zařal svůj obouručák trpaslíkovi mezi krk a klíční kost a trhal mu maso a kosti napadrt'. Ještě jednou zvedl trpasličí

rek meč a prosekl krollovi lebku a pak padl sám mrtev k zemi. Bylo po boji. Lynhaard vylezl a vyplivl krev. „Páin je mrtvej, to sme nezvládli“, zabručel Dergan. „Jo, jo..., to vidim“, zamumlal Mugzaš. Lynhaard mlčel a vypil rychle nějaký léčivý lektvar. „Muset vypadnout, sme na hadr“. Na bojiště dorazili i ostatní Nurnští. „Teda šéfe, tady to vypadá jak na jatkách, tý krve a vnitřností“, Alwynn vyvalil bulvy. „Drž klapačku, eště, že sme u toho nebyli“, mlel Plimskr a oddychoval. „Ale mistře, dyť vy byste je přece zrubal jednou rukou, né?“. „Idiote!“.

Nurnští se chopili mrtvého trpaslíka, jeho věci a vlekli jej nazpět ke Slavičímu chrámu. Je až s podivem, že nikdo příliš nelitoval Páina, v tuto chvíli jistě nejslavnějšího družiníka. Nebudeme raději příliš sahat do svědomí Lynhaarda a Astoria. Kdoví, jestli jejich ústup z boje a nechání trpaslíka napospas šílenému krollovi nebyl tak trochu záměr. Páin byl poslední dobou hodně nafoukaný a až příliš dával najevo, že je nejlepší, příliš pohrdal ostatními a možná, že to právě způsobilo, že mu v rozhodující chvíli nešel nikdo na pomoc.

U Slavičího chrámu se družina opět zformovala. Bylo rozhodnuto, že Páinovo tělo bude okamžitě spáleno a popel bude vzat do Liscannoru. Ještě za tmy vyšlehla k nebi hranice a na ní hořelo tělo trpaslíka Páina z Nórienu, jedné z největších postav, která kdy mezi Nurnskými byla. Nelze nevzpomenout na slavné činy muže, který přežil ohavný Mondragonský atentát, a který opět obnovil slávu Nurnských. V dalekém Liscannoru po něm zbyla vdova Lúniel se třemi dětmi. Smutný byl pohled na hranici...

Páinův popel byl již za světla nasypán do plátěného pytlíku a Dergan jej uložil do torny. „A co dál?“, rozhlédl se po ostatních Énmil. „Bez peněz domu nesmim, Wenora by řvala“. „Já bych se pomstil, šel bych za Slerokama a spojil se s nima“, navrhl Astorius. Ostatní souhlasili.

„A mistře, kdy začnem likvidovat mutanty?“, zeptal se Alwynn Plimskra. „Brzy, již brzy...“.

7. Bukový ostrov a starý důl

Tato kapitola se bude věnovat návštěvě Nurnských u Sleroků a tudíž se moudrý čtenář dozví o vyjednávání s nimi a o následném vyplenění starého dolu a dalších mrtvých družinících.

Trvalo několik dní než se oslabená a krajně nespokojená družina dostala na dohled Bukového ostrova, sídla klanu Sleroků. Po krátkém vyjednávání byli vpuštěni dovnitř pobřežní pevnosti a následně byli všichni přepraveni přímo na Bukový ostrov.

„No, Nurnský, to ste to teda pěkně blbě provedli, proč ste to předávali Karakům, to je pěkný nadělení“, spustil hned po formálním přivítání muž, který se představil jako Legerd Slerocký. „A komu sme to jako měli dát, slíbili nám víc peněz a koneckonců vy ste nás taky chtěli vokrát. My moc dobře víme, že ten spratek Kálek byl poslanej váma, tady na východě se vůbec blbě kšeftuje, když zrovna nemáte v ruce kudlu“, rozohnil se Astorius, který se neudržel. „Hó, tak o tom nic nevím, drzoto drzá, a přestaň si tady votvírat klapačku, nebo ti nechám

vyříznout jazyk“, začal Legerd vyhrožovat a Lynhaard sáhl po meči. „Počkat, počkat, to je jedno, to nemá cenu řešit, my sme se s váma přišli dohodnout, jak se Karakům pomstít, protože dobře víme, že se s nima nemáte rádi a ve dvou se to lépe táhne, že ano“, uklidňoval situaci Dergan. „Konečně rozumný slovo, sedněte si“, Legerd se pomalu uklidnil a Nurnští přijali nabízené místo. „Tak podívejte se, něco vám povím. Ta truhlička, kterou jste vezli, obsahovala pravděpodobně velice cenné ingredience, které Karakové potřebují pro své nekromantské pokusy. Ostatně v nekromancii je jejich hlavní síla. Kdyby ji neovládali, tak jsme je již dávno porazili. Proto jsme chtěli, abyste tu truhličku předali nám. Pomocí našeho špeha jsme zjistili o co se jedná. Nicméně jsme získali ještě jednu informaci. Na okraji Monghyru je starý zlatý důl, dávno se v něm již netěží. Již před lety jej však z obsadili Karakové, to jsme dříve nevěděli a podle nám dostupných informací narazili někde v hlubinách na něco, z čeho čerpají energii pro své pokusy. Jistě jste se při tom, když vás přepadli, setkali s jejich válečníky, kteří

...druzi pomalu procházeli dolem...

určitě nejsou z masa a kostí jako normální smrtelníci...“, Legerd se na chvíli odmlčel. Pauza byla vyplněna tichem a Tanrisovým pšoukem. „Tahleta stvoření se obtížně porážejí a právě v té zásilce bylo něco, alespoň podle našich informací, co by Karakům umožnilo energii z dolu ještě mnohem více využít k jejich nekromancii, to je všechno a i když se události momentálně vyvíjejí v náš neprospěch, je možné ledacos zachránit. Informace o bývalém zlatém dolu je pro nás cenná, velmi cenná a když už ste to takhle zbabrali a dali tu truhlici Karakům, můžete si ještě stále vydělat, když zničíte ten důl. Tak co?“. „My nic nezbabrali, prostě nabídli víc a pak nás vokradli, to vy koneckonců taky“, Astorius se naštvál. Padlo několik tvrdších slov z obou stran, ale nakonec došlo k dohodě. Nurnští dostali jako zálohu dvacet tisíc ve zlatě (nutno podotknout, že ryzost zlata byla okamžitě důkladně prozkoumána) a slib, že dalších dvacet tisíc dostanou po zničení dolu. „Tak a kvapem na ten důl“, křikl vůdce a Nurnští vyšli ven a nechali se přepravit na pevninu. Ve vesnici ještě dokoupili zásoby a Astorius se nechal zlákat

ke koupi koně. Kůň byl velice drahý, stál celé tři tisícovky, ale vypadal nádherně, takový se jen tak nevidí, však na něj byl také kouzelník náležitě pyšný.

Také je potřebné podotknout, že družina ve vesnici nabrala dva nové členy, ale jejich přínos byl nulový, a tak se o nich již nebudeme mnoho zmiňovat. Jednalo se o kudůka Krostu, nenápadného ale srdečného společníka, vyzbrojeného obrovskou kuší, který se s družinou setkal již při honu na barbary, ale pak šel svou cestou, jež nyní znovu protla cestu Nurnských, a trpaslíka Tathara, nemluvného tvora, který očividně nevěděl co ho čeká.

Podle mapy, kterou dostali, jim cesta k dolu trvala pouze čtyři dny, nebylo příliš těžké jej nalézt. Karakové si asi byli příliš jistí, že nikoho nenapadne se o vytěžený důl zajímat. Vypadal pustě a vchod byl částečně zavalen. Družina se postavila do bojového seskupení, vpředu Lynhaard a Dergan, hned za nimi kouzelník Astorius a střelec Tanris, za nimi zbytek. Důl nesl všechny stopy rychlého opuštění. Druzi pomalu procházeli dolem a hledali nějaké stopy živých tvorů. Nakonec se dostali k primitivní spouštěcí kleci a klesli do spodních pater. Louče a lucerny ozařovaly nevlídné a vlhké podzemní prostory. Náhle se z jedné zákruty ozval šramot a na družinu se sneslo několik krátkých šípů. Lynhaard tak málem přišel o oko. Vzápětí se většina družiny vrhla do boje. Půtka netrvala dlouho. Ukázalo se, že se jedná o tlupu skřetů, která nemohla zkušeným dobrodruhům činit vážnější potíže. Ukázalo se však, že skřeti byli dobře organizovaní, zásobárny byly plné a našly se i používané kutací nástroje, prázdné bedny apod. Ze všeho nejdůležitější však bylo chycení zajatce. Postaral se o to Plimskr a Alwynn, kteří svázali jednoho omráčeného skřeta. „Hola, hola, mistře, teď ho rozpáremo“, Alwynn se obrátil na svůj idol. „Ne, pěkně ho vyslechneme a když mu ta jeho hnusná kušna pojede pomalu, tak mu pomůžeme“, utišil svého žáka Plimskr. „Jo, držela teď ty a ty hlídka a my kolem, jak tudle stojím, ho vyslechnout“, rozhodl nakonec vůdce kroll. Následoval obvyklý výslech. Svázání nebohého zajatce, následné přivedení oběti k vědomí, přehlídka nožů, mečů, pochodní a oleje a dalších mučících nástrojů, výpověď oběti a její následná likvidace. „Takže to můžeme shrnout. Ta skřetí banda tady podle těch skřeků tohodle prdá“, kopl Astorius do mrtvoly bývalého zajatce, „těžila náký bahno, to dávala do sudů a nosila na povrch, tam má snad bejt náká bouda, tu hlídá několik lidí, jeden je tam furt, říkaj mu Slepej Sergeš a nákej jinej chlap, Černej pes, si ty sudy jednou za měsíc vodvází, kam, to ten blb nevěděl“. „Jo, já bych šla se podívat dolu, kde má bejt to bahno, prohlídlo si to tam pořádně a potom bysmejc mohli rozbít tlamu těm nahoře v tý budka a zjistit, kam to vozit“, kroll Lynhaard tak oznámil další činnost družiny a nikdo nic nenamítal. Pelechy skřetů byly prohledány, cennosti zabaveny. V bojovém šiku Nurnští sestoupili do hloubi starého dolu.

Úzké schody byly tesány ve skále, větší družiníci měli potíže se svojí výškou, občas se někdo praštil o strop, nebo o železný kruh na pochodeň, podlaha nesla nepochybné známky toho, že po ní někdo tahal těžký náklad, občas se někde objevila zaschlá hmota černé barvy, která očividně z něčeho vyšpláchlá. Chodba se o několik desítek sáhů níže začala rozšiřovat do většího prostoru. Louče a lucerny

dobrodruhů objevily poslední překvapení. Prostor měl asi pět sáhů vysoký strop, na délku měřil asi pouze dvacet až pětadvacet sáhů, šířka dosahovala maximálně deset sáhů, uprostřed místnosti vedla primitivní dřevěná lávka, v ústí chodby stálo několik sudů, bedniček a dřevěných lopat. Všude byl puch, který vycházel ze všudypřítomného černého bahna. Družina vešla dovnitř. To nejhorší ji teprve

...šik Nurnských se hroutil...

čekalo. Z bahna se náhle vynořila ohavná stvůra, zplozenec těch nejčernějších kouzel. Měřila tři sáhy na výšku, v pařátě svírala obrovský plamenný meč, její rysy byly neurčité, jasná byla pouze podivná přilbice na hlavě. A stvůra zaútočila. Druzi se zoufale snažili udržet se na lávce. Jako první utekl Alwynn, přidali se i další. První zahynul kudůk Krosta. Lynhaard a Dergan se zoufale bili. Zdálo se, že stvůra je nepřemožitelná. Další úder rozdrtil hlavu elfu Sirionovi. Šik Nurnských se hroutil. Kouzelník Astorius zasáhl nepřítele několika blesky. Šílený ryk naplnil okolí. Dergan konečně zasáhl na citlivém místě. Pouze on, Tanris a Lynhaard vlastnili magickou zbraň, schopnou zranit šíleného soupeře. Kroll Lynhaard polykal krev. Následující obětí se stal vůdce Bílé ruky, Plimskr. Pařát mu rozerval břicho a a vytáhl mu chomáč vnitřností ven. Plimskr umřel za strašných bolestí. Lynhaard se z posledních sil ohnal mečem a udeřil přesně. Stvůra chroptěla. Nakonec se

vzchopil i Tanris a společně s Derganem dokonali to, co Lynhaard začal. V tom okamžiku se přidal i Mugzaš a bylo po boji. Družina těžce oddychovala. Ozval se vzlyk. „Kurva, mistře, otevřete oči, mistře, vzbudte se!“, Alwynn plakal. „Neřvi, chcípáku, stejně ten tvůj mistr stál za hovno. Byl tlustej jako prase a když se potil, tak smrděl“, rozkřikl se Tanris na ubohého Alwynna. Všichni si ošetřovali rány, Tanris rozdával fáce a masti. Alwynn zařval bolestí, vrhl se ke skále, bil hlavou do zdi a ječel. Když to uviděl Tanris, ušklíbl se. Neměl, tak jako většina ostatních, Plimskra rád. Když viděl, že si jej nikdo nevšímá, vytasil kudlu, přikročil k mrtvému Plimskrovi a obratným pohybem mu vyřízl jazyk. Ten hned odhodil do bahna a vrátil se léčit družině zranění. Postupně se všichni dali alespoň trochu dohromady. Alwynn se nakonec vzchopil, utřel si slzy, napil se kořalky a šel k mrtvole svého mistra. „Přisáhám, mistře, u bílý pařáty, že vás pomstím, smetu všechny pronárody ze světa, budu pokračovat ve vašem velkém díle (Plimskr do této chvíle nevykonal vůbec nic), stanu se mistrem, ba přímo velmistrem, potáhnu vás na zádech a pohřbím vás ze vši slávou, denně za vás vykonám oběť..., fuj, kerý prase, kdo mu to udělal!!! Tohle mu ta bestie neudělala, to udělal někdo z vás, vy..., vy hajzlové, mutanti..., kurvy!“, Alwynn opět začal brečet, přičemž ohledával dále Plimskrovu mrtvolu, „Kde je ten jazyk, přiznejte se!“ „Neřvi, klidně si toho svýho bařtipána nalož na záda a strč si ho kam chceš, ale přestaň řvát“, rozkřikl se na Alwynna Mugzaš. Všichni sice tušili, že řezačem jazyka byl Tanris, ale nikdo to nehodlal Alwynnovi udat, naopak všichni se dobře bavili. Bylo po strašném boji, nepadl nikdo významný, nebyl žádný důvod litovat Plimskra, který pro družinu nebyl žádnou posilou. „Jít, deme nahoru, mrtvolu tady nechat, žádný pohřbívání. Vylézt nahore a eště vyrubat tu boudu, esli tam teda náák bejt“, kroll si nahodil tornu na záda a vyrazil v čele ostatních. Ostatní se přidali. Dergan se ještě ohlédl: „Tak tady se teda těžilo to slavný bahno, ještě zbejvá zjistit, co s nim dělali a kam to vozili“. Jako poslední se pajdal Alwynn s Plimskrovou mrtvolou na zádech. Likvidace mutantů se tedy odkládá...

8. Vůz a mlýn

Tato kapitola bude věnována tomu, kterak Nurnští odkryli další část karackého tajemství, budeme svědky přepadení transportu „bahna“, útoku na starý mlýn a laskavý čtenář se dozví i o pohřbu mistra Plimskra.

Družina se pomalu vracela na povrch. Z výsledku zajatce dobře věděla, kde se nalézá východ, kterým skřeti vynášeli bahno ven. Dobře zamaskovaný východ na povrch byl díky zajatcově výpovědi nalezen snadno. Netrvalo dlouho a objevilo se denní světlo. „Tst, ticho, něco slyšet“, Lynhaard lezoucí vpředu se náhle zarazil. A měl k tomu dobrý důvod. Vzápětí se u vchodu objevila skřeti hlava a proud vřící vody zalil Nurnské. Ozvaly se kletby a bolestivé výkřiky. Bylo to však to poslední, co skřeti dokázali. Jako první se z díry vynořil Lynhaard a jeho meč. Padlo několik ran a pro Dergana, který se prodral na povrch jako druhý, nezbyla žádná práce. Tři mrtví skřeti byli zřejmě poslední ze skupiny, která hlídala důl. Před Nurnskými se odkryl pohled na boudu s velkou stájí. „Héééj, Skragu! Děje se

něco“, ozval se hlas z boudy. Nurnští příbytek vzápětí obklíčili. Poté Tanris vyvedl zajatce. Byl jím vetřák stařík s černou páskou přes oči. „Á, tak to bude zřejmě Slepej Sergeš, no, vítáme vás pane!“, spustil Astorius. „Táhněte, mizerové, táhněte, bando, slyším vaše nečisté hlasy, slyším lomozy vašich zbraní, táhněte!“, na to v jaké situaci byl, se stařík netvářil dvakrát zlomeně. Mezitím se Mugzaš odebral dovnitř. „Heleďte se, dědo, když nám všechno pěkně řeknete, tak vás třeba pustíme“, zkusil to Dergan po dobrém. „Nic vám neřeknu, sem jenom slepý stařec, tak si mě klidně zabte, mně je to jedno“. „To taky klidně udělat!“, pokusil se Lynhaard o zastrašení. Mezitím se vrátil Mugzaš s truhlicí, která obsahovala účetní knihy a několik tisíc ve zlatě. Moudřejší družina se pustila do studování, Ěnmil šel pro koně, které družina nechala na druhé straně dolu, kudy Nurnští dovnitř vlezli. Slepej Sergeš byl nekompromisně svázan. Když se vrátil Ěnmil s koňmi, oznámil družině, že ji opouští a vrací se domů. Zřejmě dostal strach. Připojil se k němu i trpaslík Tathar. Nikdo se je nepokoušel příliš zastavit.

Z účetních knih vyplynula důležitá informace. Poslední dodávka „bahna“ opustila přepraviště před dvěma dny a směřovala na severovýchod do místa, které bylo v knize pojmenováno U mohyly. Stařík nakonec změkl a prozradil družině, kde se má ono místo nalézat. Ke cti Nurnských je třeba říci, že je nechali naživu. Zbytek družiny nasedl na koně a rozhodl se stíhat vůz se zásilkou „bahna“. Poslední jel Alwynn, který táhl mrtvolu Plimskra.

...zbytek družiny nasedl na koně a rozhodl se stíhat vůz...

Krajinou se kodrcal veliký vůz, tažený šesti koňmi. Na kozlíku seděl zarostlý muž, vedle něj ještě jeden s kuší. Nejpodivnější na voze byla otočná střílna

s šípometem, obsluhovaná kudůkem. Okolo vozu jelo pět jezdců na černých koních. Včele jel jezdec celý v černém, nejnápadnější na něm bylo jeho levé oko, které měl o dobrý coul níže nežli druhé oko. Zahojená jizva se mu táhla přes celý obličej a mizela v železném krunýři jeho brnění. „Je to dneska dobrá cesta, za dva dny budeme U mohyly, pak se vožerem a budeme mít pár dní voraz, že jo, Kosáku?“. „Jo, už se na to taky těším, už mám po těch šesti dnech v sedle zadek jako houžev, jenom jestli nás Černej pes nebude zase buzerovat s nějakou jinou prací, Orlegu“. Dva zadní jezdci se spolu tiše dohadovali. Náhle začal kudůk ve věži křičet: „Za náma sou nějaký jezdcí!“. Velitel v černém se zarazil a podíval se směrem, kterým ukazoval kudůk. Skupinka jezdců skutečně směřovala tryskem k vozu. Nurnští konečně dohnali vůz a teď se všichni vrhli neuspořádaně do boje. Včele se řítíl Lynhaard, mával mečem a šíleně řval. Ostatní za ním. „Dva vlevo, dva vpravo! Vůz ať jede co nejrychleji k Mohyle!“, začal udělovat rozkazy Černý pes a vydal se proti Nurnským. Ostatní zatím sňali luky a s podivuhodnou přesností začali Nurnské ostřelovat. Objevila se ošklivá zranění, ale většina šípů se odrazila od brnění. Řvoucí Lynhaard srazil jedinou ranou Černého psa k zemi, nechal ho ležet a jel za vozem. Srazili se i ostatní. Jednoho dostal Astorius bleskem, dalšího ubil mečem a kopyty koně Dergan, Tanris proťal dalšímu hrdlo šípem a posledního dostal Mugzaš, ranou z kuše se boje zúčastnil i Alwynn. Lynhaard se blížil k vozu, který se tryskem řítíl po prašné cestě. Kudůk na voze zoufale nabíjel šípomet. Jednou ranou minul, druhá probodla krollovi stehno. Ten však nevnímal bolest, projel kolem vozu a prudkou ranou ťal přednímu koni po noze. Zvíře se za plného trysku zřítílo k zemi a strhlo s sebou i ostatní. Ozval se skřípot, lámání končetin a zběsilý ryk. Oblak kouře zahalil kácející se vůz. Kočí i s pomocníkem vyletěli z kozlíku, střelec sebou mlátil ve střílně o stěny. Kroll seskočil z koně a mečem dobíjel raněné a vstávající. Krev tekla. Ostatní družiníci zatím obklopili Černého psa, který vstal ze země a srdnatě se bil řemdihem. Dergana srazil z koně a nebyť obou kouzelníků, kteří kdyby v sobě nenašli poslední sílu a kouzly Černého psa nezabili, mohlo to být s barbařím válečníkem vážné. Pak se všichni rozjeli na pomoc vůdci Lynhaardovi. Zůstal pouze Mugzaš, který mrtvolu rychle prohledal, stáhl jí z ruky masivní prsten s drahokamem, stáhl černé brnění, dokonce i boty zdobené kančími kly se kouzelníkovi zalíbily a nakonec sebral i zbraň, trofejní řemdih. Onedlouho se u něj však objevil i Tanris. „Cos našel, dělej, mluv“. Ále, tudle zbraň, boty, brnění, pár zlatek a to je všechno. Tanris zkušeným okem ostříleného zloděje přešel pohledem mrtvolu. Jeho bystrý zrak utkvěl na ruce mrtvolý Černého psa. Bledý kroužek na prstě mu byl hned podezřelý. „Ty zloději, ještě měl určitě prsten, naval! Rozdělíme se!“, s těmito slovy se šílený hraničář Tanris vrhl na kouzelníka Mugzaše a začal ho škrtit. „Ty zloději, tys mě chtěl vokrást, že se nestydíš, vokrátat vostatní a hlavně mě! Já ti rozbiju tu tvoji kebuli a uřežu ti ty tvoje zlodějský pracky!“. Vyděšený Mugzaš se nakonec přiznal a přistoupil na dělbu pouze mezi ně. Tanris se spokojeně zašklebil.

Ostatní se shlukli u převráceného vozu. Poranění koně byli dobiti, ostatní pouze změnili majitele. Vůz byl vypáčen, uvnitř bylo nalezeno několik truhel, ve kterých byl pouze prach s podivných zápachem. Nurnští okamžitě poznali, že se

jedná o „bahno“. Jinak uvnitř nebylo nic. Pouze z pod trosek se ozval nářek. Po uvolnění zpříčeného prkna se objevilo tělo kudůka-střelce. Ubožák byl celý zkrvavený a snažil si chránit obličej dřevěnou protézou nohy. Nebylo mu to nic platné. Lynhaard mu jediným kopem své chlupaté nohy přerazil vaz. Po kratší poradě bylo dohodnuto, že se dobrodruzi pokusí přepadnout cílovou stanicí vozu. Místo, které se nazývalo U Mohyly.

Poslední dny se Nurnským dařilo. Získali potřebné informace, zlikvidovali vůz a teď přesně věděli, kudy se dostanou k Mohyle. Události do sebe logicky zapadaly. Mstili se a zatím jim to vycházelo. Bylo jich málo, ale byli sehraní (až na Alwynna, který stále vláčel Plimskrovu mrtvolu). Udržovat směr bylo snadné, neboť stopy povozů byly jasně viditelné. Bylo jich šest. Lynhaard a Dergan, výteční bijci, Mugzaš a Astorius, mistři magie a Tanris, který dokázal být platný v boji i po něm. Alwynn se do boje zapojoval pouze občas a to výhradně z dálky střelbou, ale i to občas pomohlo. Všichni si však uvědomovali, že budou muset někde sehnat posilu. Jeli na koních a měli pro tuto chvíli jasný cíl. To je vždycky dobré.

„Tady někde by to mělo být, tam za ohybem toho potoka, připravte se“, sykl stopař Tanris. Nebylo však třeba, aby to ostatním sděloval, uvědomili si to okamžitě sami. Vzduchem zasvištěl šíp a odrazil se od Lynhaardova pancíře. Nebylo třeba slov. Všichni pobídli koně a vyrazili. Objevila se před nimi budova starého mlýna. Voda z potoka poháněla dřevěné kolo. Mlýn stál na malé mýtině, byl obehnaný nízkým plotem a při cestě stála dřevěná věžička. Právě z ní vyletěl šíp. Stál na ní voják v drátěné košili a zoufale zvonil velkým zvoncem. Moment překvapení tedy družina ztratila. Z mlýna začali vybíhat ostatní strážci, někteří jen tak na rychlo, pouze ve spodním prádle, ozbrojení byli většinou šavlemi, někteří měli krátká kopí. Bylo jasné, že Nurnští jsou na správné adrese. Sem tedy směřovala dodávka „bahna“ z bývalého zlatého dolu. Následovala krátká a prudká srážka. Překvapení strážci neměli šanci. Jejich zkrvavená těla se brzy válela na zemi. Muže na věži sestřelil nakonec Tanris. Poslední z vojáků stačil vběhnout dovnitř mlýna a zavřít za sebou vrata. Ta byla však vzápětí vyražena. Vzduchem létaly třísky a voják byl odhozen na zeď, vzápětí mu krollův meč rozpoltil lebku. Nurnským se naskytl pohled na místnost, uprostřed níž byla ohromná kamenná nádoba s válcem, který poháněla voda z potoka. Drtička. Po místnosti běhalo několik neozbrojených mužů, kteří se snažili schovat. Do toho zmatku vpadla Nurnská družina. Neozbrojenců si nikdo nevšímal. „Hledat nepřítele a kuchnout je všeci!“, řval Lynhaard a běžel k dalším dveřím. Rozrazil je, ale vzápětí byl odmrštěn zpět. Ve dveřích stál obrovský skřet, či spíše poloobr. Mával šavlí a řval, po jeho boku stál mrňavý hobit a střílel z krátkého luku. Tanris byl zasažen do obličeje. Skřet vpadl do místnosti s drtičkou a vrhl se na vůdce Lynhaarda. Šavle se míhala vzduchem a Lynhaard odrážel rány. Dergan se mu snažil pomoci, ale zdálo se, že skřet nevšímá rány. Lynhaard byl těžce poraněn. Naštěstí pro krolla mu na pomoc přispěchali Astorius a Mugzaš, kteří skřeta paralyzovali jakýmsi kouzlem. Válečníci skřeta dobili. Tanris si nakonec vyřídil účty i s hobytem. Bylo po boji. Neozbrojení muži se kolem sebe zmateně rozhlíželi. „Co čumět!“, zasupěl na ně Lynhaard, přidržující si krvavou ránu na břiše. „Jsme pouze dělníci, nechte nás být“, vystupil jeden z

nich. „Jo, to je dobře, že je Hamtus mrtvej, stejně nás akorát vokrádal a šikanoval“, přidal se druhý. „Jó, tak teď ste svobodný“, oznámil všem Tanris. „Jo, moct si dělat co chtít, kdo se chtít přidat k nám?“. Našli se dva. Člověk a hobit. Ostatní si sbalili své věci a opustili mlýn. Nurnští prohledali mlýn, našli slušně naplněnou truhlici se zlatem, pak vyšli ven a věnovali se odpočinku. „Tak vy dva, co ste zač?“, zeptal se Mugzaš dvou nováčků. „Já jsem Burug, dříve jsem se živil lovem, ale pak jsem se nechal zlákat tady na tu práci, ale šeredně jsem se napálil. Makali jsme vod rána do večera za pár stříbrnejch. A ten hnusnej Hamtus nás akorát mlátil. Jo, to byl ten

...já jsem Burug, dříve jsem se živil lovem...

nabušený skřet, co tady tak vošklivě posekal toho pána“, začal vyprávět člověk. Lynhaard něco zabručel. „A co ste tady vlastně dělali?“, vyzvídal Mugzaš. „No, drtili sme, drtili, vždycky nám přivezli ten sajrajt a my sme ho pak rozemílali a sušili, vodborná práce to byla“. „A dál?“. „Jak dál?“. „No, co ste s tím potom dělali dál, přeci ste to nemleli jen tak pro srandu“. „Hm, pak sme to nasypali do takovejch pevnějch koženejch pytlíků a voni si to vodvezli“. „Vodvezli? Kam?“. „To já nevím, ale vždycky jednou za měsíc sem přijel takovej skřet, my to všechno naložili na muly a von si to pak vodvez. My u toho nesměli bejt, to všechno řídil Hamtus a jeho vojáci, ale říkalo se, že ty muly doprovázelo ještě něco, něco strašnýho, ale my nevíme co“. „Musíme zjistit, kam to vodváželi, ten Hamtus to věděl, třeba má někde plánek nebo mapu, měli bysme to tu pořádně prohlídnout“, navrhl Astorius, elf a učenec. Následující půlden věnovala družina obracení mlýna na ruby, nenašlo

se nic. Družina byla v koncích. Večer všichni zasedli k ohni. „Málem sme zapomněli na toho druhýho novýho, Buruga už známe a co seš zač ty, hobite?“, otázal se Mugzaš vyjukaného hobita, který stále zarytě mlčel. „Já, já sem Olda Pracička, sem takovej hobit a myslím, že bych se vám mohl docela hodit. Umím střílet z kuše, když mi teda nákou seženete, a umím spoustu zajímavějších triků a tak“. „Co tak?“, chtěl se ještě zeptat Mugzaš, ale hobit mlčel. Byl to vůbec podivín. Od této chvíle věrně doprovázel družinu všude, kde se ocitla. Vždy, když druží dělali něco společně, jedli, bavili se, tak Olda Pracička stál opodál a mlčel. Nikdy neudělal nic zlého, ale také nic dobrého. Na hlavě nosil příšerný kýčovitý klobouk, o němž si nepochybně myslel, že v něm vypadá neobyčejně drsně, okolo krku měl růžový šátek a na batohu měl napsáno Z lásky. Byl to divný tvor, nedalo se s ním mluvit, těžko se mu i nadávalo, netrvalo dlouho a začal všem lézt na nervy, ale on stále šel a šel.

Družina se však nečekaně rozrostla ještě o jednoho člena, když se z blízkého lesa vynořil mlýnský přidavač černý jak bota, který zásluhou Nurnských přišel jak o práci, tak i o domov a nezbývalo mu tedy, než jít s nimi. „Surt z kmene Zirů“, představil se a to bylo jediné, co od něj kdo slyšel.

„Poslyšte, co kdybychom to udělali jako před tím“, ozval se barbar Dergan a pokračoval, „Víme alespoň přibližný směr, kudy si to na těch mulách vodváželi, pokusíme se na ně počkat a pak je buďto přepadneme a chytíme přitom nějakýho zajatce, pak to z něj vymlátime, anebo když budou moc silný, tak se je pokusíme sledovat“. Derganův návrh byl přijat sice jako nouzové řešení, ale nikoho nic jiného nenapadlo. Bylo tedy rozhodnuto čekat na příjezd karavany mul. K tomu mělo dojít ale až za několik týdnů a nikdo nevěděl, co se do té doby může stát. Situace se však vyřešila nečekaně rychle.

„Jééé, tenhle mizera eště dechá“, rozhlehl se náhle Alwynnův hlas zevnitř mlýna, „Je to ten, co ho sejmul Tanris z luku, jak bojoval s Hamtusem!“. „Tak ho podřež!“, zahulákal Tanris dovnitř. „Nééé, ty idiote, třeba z něj něco dostaneme“, zaječel Astórius a vrhl se dovnitř. Alwynn stál u ležícího hobita s nožem v ruce a již se chystal, aby mu podřízl krk. „Zadrž, ty troubo!“, elf přiklekl k ležícímu a okamžitě do něj nalil hojivý lektvar. Hobit zasténal, z úst mu vyteklo trochu krve, ale žil. žil! S pomocí Alwynna jej kouzelník vyvlekl ven. „Hele, to je Čmelák, pěkná svině, ten donášel Hamtusovi a společně s nim nás vokrádal. Ten bude vědět hodně!“, blýsklo Burugovi v očích. „Ho, ho, dobře, Tanris ho eště trochu léčit, aby to náš povídání vydrželo“, kývl vůdce Lynhaard na hraničáře a ten sice nerad, ale nakonec přece hobita uvedl do velmi dobrého zdravotního stavu. Poté byl hobit svázán a donucen vypovídat. V tom se družina vyznala, stačilo vytáhnout láhev oleje, zapálenou pochodeň, několik hřebíků a kladívko a zajatec rád promluvil. Otázky byly jasné. „Já vám to všechno povím, já to všechno vím, jenom když mě pustíte“. „Dyt' sem to povídal, je to svině, vždycky pekl s tím, kdo měl navrch“, rozčiloval se Burug. To se teď ale družině náramně hodilo. „Vždycky když se toho namlelo tolik, aby to vodvezlo dvacet mul, tak si pro to přijeli. Jezdil si pro to vozka, takovej skřet a s ním několik dalších, ale ty tam byly jenom kvůli mulám. Vochranu tvořilo několik stvůr, takovejch divnejch kostnatejch, strašně silnejch.

Pak to naložili a vodvezli to přímo na Gradog, do hor“. „Ale to je pěkně daleko, to museli objet celý pohoří dokola?“, zeptal se Dergan. „Ne, na severní straně hor existuje strašně stará chodba, kterou nedělali ani Karakové, je dobře ukrytá a ta prý

vede až na Gradog, jestli mě necháte na pokoji, tak vám řeknu, kde ta chodba je“. „Nesmysl, to by podle mapy musela být přílišně dlouhá, tomu nevěřím“, Astorius kroutil hlavou. „Jo, je tak dlouhá a má hlavně několik nebezpečných míst“, hobit mluvil a mluvil. „Jo, tak teď konec to namaluj a pak vidět“, nařídil Lynhaard a hobit Čmelák tak poslušně učinil. Výsledkem byl celkem věrohodný náčrtek. „Tak a držet pod kontrola, přitáhnout pouto a pomazat pak s náma, jistota“, rozhodl vůdce. „Já bych ho pustil, všechno nám řek, já myslím, že mluvil pravdu. Dyt' von je jako my, za peníze udělá všechno“, začal se Čmelák zastávat Astorius.

..., „A táhne se to votamtad“, přidal se Mugzaš...

„Hubu držet, bude s náma a pak se vidět!“. Astorius kroutil hlavou. Nakonec se všichni rozhodli, že zítra za úsvitu vyrazí.

„Mám hlada na flákotu masa“, nadhodil večer vůdce a z Hamtusovy soukromé zásobárny bylo doneseno všechno potřebné a druzi začali připravovat večeři. „Něco tu smrdí, něco mi tu nevoní“, popotáhl nosem Tanris. „A táhne se to votamtad“, přidal se Mugzaš. „Nic necejtim“, hlesl Alwynn. „Ale já jo!“, zařval Lynhaard a šel zjistit příčinu zápachu. „To smrdí ta Plimskrova mrtvola, co jí ten trouba furt vleče“, přisadil si Dergan. A skutečně. Mrtvola předáka Bílé ruky začala během poslední doby kolem sebe šířit šílený puch. Alwynn se rozeběhl, stoupl si před mrtvolu a rozpřáhl ruce. „Nikdo se pana Plimskra ani nedotkne! Je to předák Bílé ruky a jeho světlo nám ukazuje cestu. Nesmrdí, protože ani nemůže, jeho duše je věčná a jeho tělo je pevné a stálé, jako byla jeho síla. Ponesu ho až na kraj světa, protože...“. „Nenosila, poněvadž ho okamžitě kopala do díry, nebo dostalo na

hubu!“, kroll přerušil Alwynnův proslov. „Hele, Alwynne, vidíš tohle? To je červ, kdybys to náhodou nevěděl, tenhle hnusnej tlustej bílej červ vypadl z mrtvoly toho tvýho bařtipána!“, ukázal Mugzaš Alwynnovi skutečně červa, který vypadl z mrtvého těla. Plimskrovo tělo se doslova hýbalo a páchlo naprosto nepředstavitelně, však na to mělo již právo. „Nééé, vy... vy mutanti, chcípnete! Nechte ho bejt, já ho mám rád, von mi dal smysl života a...“, Alwynn začal vzlykat. „Tady máš lopatu a běž ho zahrabat, nebo tady zůstaneš!“, Astorius si přisadil. Alwynn se rozbrečel úplně. Slzy mu tekly po tvářích a jeho tělo se škubalo v křečích. Nakonec vzal lopatu a začal za mlýnem kopat hlubokou jámu. Předákovo tělo zatím zůstalo ležet na místě. Všichni se odebrali zpět k jídlu. Pouze Lynhaard zůstal, po tváři mu přelétl zlomyslný úšklebek. Rozhléhl se okolo sebe, pak si vyndal z kapsy upatlaný hadr, ovázal si jím obličej, popadl mrtvolu, dovlekl ji k potoku a vhodil ji do vody. Voda vystříkla, několik ryb vyplavalo na hladinu s břichy nahoře a pak již byl Plimskr unášen dravým proudem pryč.

Alwynn zatím kopal. Kopal hluboko a dlouho. Nebyl na manuální práci zvyklý, potil se šiléným způsobem, nadával na kamenitou půdu, ale vytrval, vytrval a po celé noci usilovné práce byl se svým dílem spokojen. Nejedl ani nespál. Živila ho víra. Pak protáhl své chatrné tělo a celý špinavý šel pro mrtvolu svého předáka, aby ji řádně svěřil zemi. Když přišel na místo, kde mrtvolu zanechal, našel jen hromádku bílých červů. Plimskr nikde! Alwynn nebyl schopen slova. Zíral na zem a lapal po dechu. Pak se z jeho úst vydral nářek, či spíše skřek. Skřek plný bolesti a nenávisti. Znělo to jako skřek mučeného zvířete: „Výýý hajzlovééé, výýý mutantííí, výýý svinééé, výýý prasatááá, výýý bastardííí, výýý... já vááás zabijúúú, já vááás podřežúúú...“. „Drž klapačku nebo ti ji zavřu!“, ozvalo se od ohně. „Já vás proklínám, chcípnete v křečích a já budu tančit na vašich hrobech a před tím vás pobleju a zavřu vám ty vaše držky mejma zvratkama a...“, nedořekl, neboť ho do hlavy trefil kámen. Alwynn se zapotácel a padl k zemi. Pak vstal a celý bleďý pozvedl pravici k přísaze: „Přisáhám, veliký Plimskře, že budu pokračovat ve vašem velkém odkazu, vymlátim všechny pronárody ze světa, budu šířit vaše světlo, budu pokračovat v organizaci Bílá ruka a brzy se za mnou potáhnou zástupy spravedlivých pod svitem loučí! Haikhtlá!“. Kdyby mu v tuto chvíli někdo viděl do tváře, poznal by, že jeho rysy ztvrdly. A pak bylo ticho.

9. Poražení

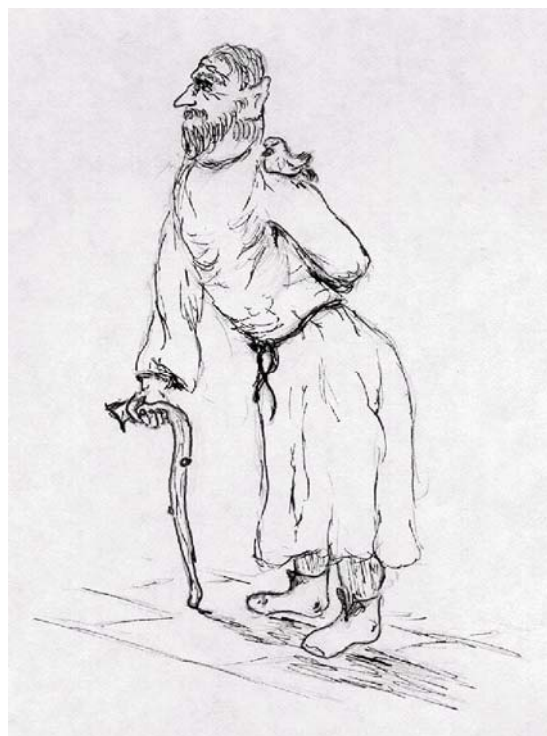
Tato kapitola bude věnována tomu, kterak Nurnští našli tajnou chodbu, jak málem podlehli nástrahám, kterak pronikli téměř až k cíli a kterak se utkali s Karaky. Čtenář se také dozví o smrti barbara Dergana a hrdinském boji Nurnské družiny, která však bude poražena, i o příčinách tohoto neúspěchu.

Následujícího rána všichni vyrazili. I Alwynn, který si nyní říkal Mistr Bílé ruky. Jel zamlklý a nikdo si ho nevšímal. Svázaného Čmeláka vezli také. Postupovali k severu. Po levici měli Kohimské pohoří, po pravici nekonečné travnaté pláně. Vlastně za tu dobu téměř objeli celé pohoří. Počasí bylo přívětivé, koně odpočatí. Každý večer vždy rozbili tábor, byly určeny hlídky, ale zdálo se, že

je nikdo nepronásleduje. Občas narazili na stopy a trus od mul. Důkaz, že směřují správným směrem. Čmelák tedy snad nelhal.

„Hele, Astorie, ten tvůj kůň se mi ňák v noci nezdál, celou dobu polehával“, oznámil jednoho rána kouzelníkovi Burug, který měl zrovna tu noc hlídku. Skutečně, Astoriův kůň těžce sípal, byl pokrytý studeným potem a ležel na zemi. „Koni, můj koni, co ti je?“, bědoval elf. „Stejně chcípne“, rýpl si jedovatě Alwynn. „Hm, je mi líto, ale ten kůň skutečně dlouho nevydrží, já se v tom vyznám“, podotkl Burug. A měl pravdu. Za pár hodin kůň zdechl. „Takový prachy, já za něj zaplatil takový prachy a von si klidně chcípne, takovej dobrej a věrnej kůň“, Astorius měl slzy v očích. „No, dost mluvy, jedeme dál a ty si vzít koně toho Čmeláka. Pomazat pěšmo“, nařídil Lynhaard. Od této chvíle se přivázaný zajatec vlekl za družinou pěšky. Velmi často se stalo, že nestačil a byl nějakou dobu doslova vlečen. Astoriovi ho bylo líto. „Hele, vůdče, pustíme ho, stejně je nám už na nic, von nikde nic neřekne“, přimlouval se. „Ticho, to mu radšejc krk podřezat, než pustit ho. Eště nás nabonzovat!“, zatřhl vůdce kouzelníkovi jeho úmysl. Další noc však Astorius, když měl hlídku, hobita Čmeláka skutečně pustil. Ke svému činu se ráno přiznal. Honit zajatce nemělo cenu, ztratili by moc času. Lynhaard byl rudý vzteky a řval na kouzelníka: „Pamatovala si, hovade! Když ten prašivka družinu někde prásknout, tak nedostala z podílů ani měďník, pamatovala si to!“. A svůj slib hodlal v případě potřeby dodržet. Naštěstí pro družinu byl hobit natolik vyděšený, že neměl pražádnou potřebu jít někam něco oznamovat. Snažil se především dostat z Monghyru pryč. Astorius i družina měli štěstí, že kouzelníkův nerozvážný čin, neměl tragické následky.

Družina začala teď směřovat zpět na západ a zároveň začala stoupat do strmých úbočí Kohimských hor. Občas museli druzi sesednout z koní a táhnout je za sebou. Vše však nasvědčovalo tomu, že druzi jdou správně. Čmelákův plán byl přesný. Za několik dní již mohl vůdce prohlásit, že se blíží k místu, kde má

...sem starej, počkám na vás venku...

být chodba. Nurnští však nebyli v tomto kraji zcela sami. Žili zde pastevci koz a ovcí. U jednoho takového nechali Nurnští všechny koně a dále pokračovali po svých. Stařík jim ještě dlouho mával, neboť obnos, který za svoji službu obdržel,

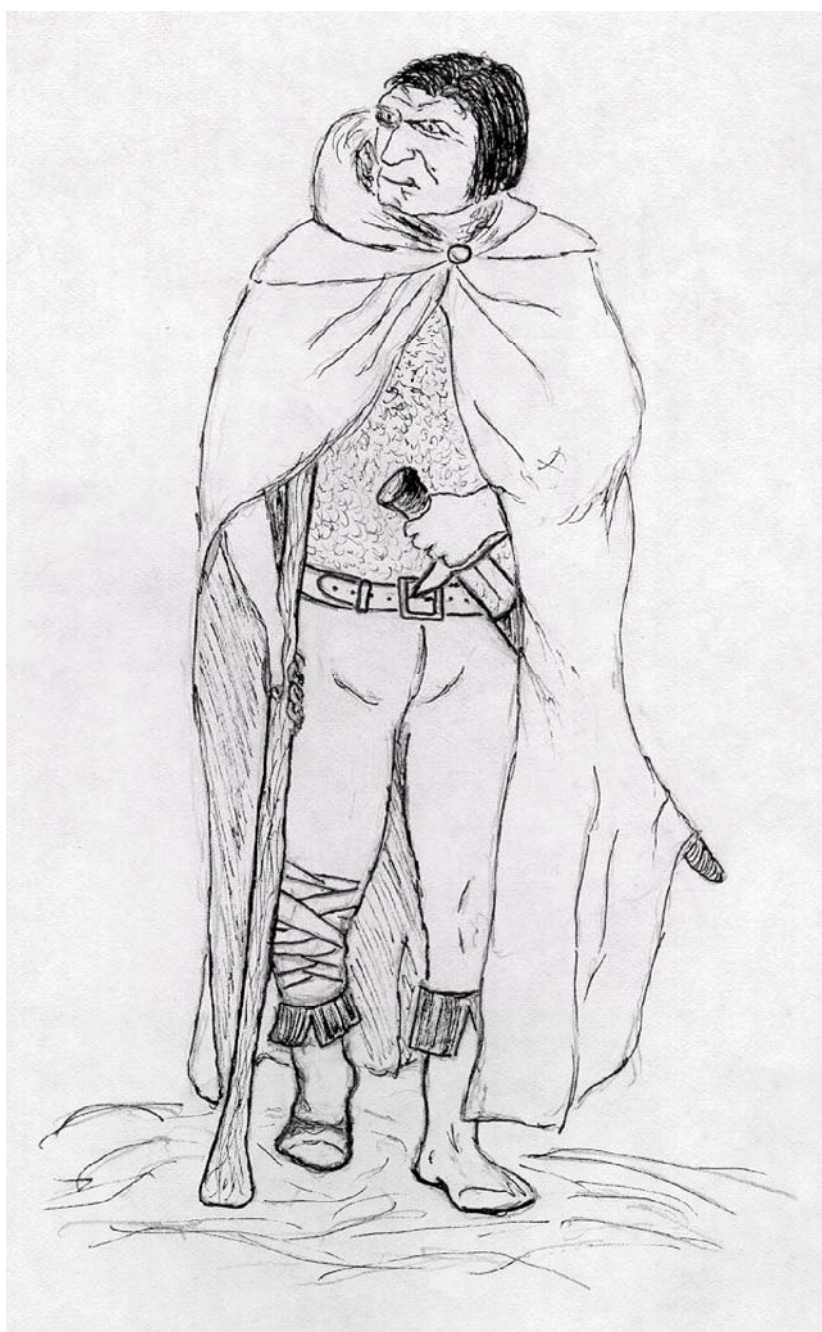

..., „Nevidím, já nic nevidím“, chytl se hobit za hlavu...

mnohonásobně přesahoval všechny peníze, které kdy viděl. Občas dovedli být Nurnští velkorysí. Kupředu byl nyní poslán Tanris, jakožto stopař. Podle plánu a dalších stop je nakonec hraničář dovedl na místo staré chodby. Byla ukryta za křovisky. Muly očividně zůstávaly upoutány o kus dále. Dále se náklad nosil pěšky.

„Uf“, vydechl Dergan. „Ba, ba, blížíme se ke konci“, přitakal Astorius. Družina vlezla do útrob skal. Chodba, místy široká pouze jeden sáh, mistrně využívala přirozených skalních průřev, které vyhloubila příroda. Pouze místy museli dávní stavitelé přírodě pomoci. Druzi pochodovali asi hodinu. Raději šli pomalu a obezřetně, kdo ví, co může být za nejbližším ohybem a jaká překvapení je ještě čekají. Nakonec došli na

křížovatku cest. Jedna cesta šla dále vzhůru a očividně to byla cesta do hradu. Druhá byla uměle vytesána do skály a mírně se svažovala. Její zdi byly pokryté prastarými nápisy a chodba očividně nebyla dlouho používána. Čtyři druzi se rozhodli prozkoumat tuto část. Lynhaard, Astorius, Dergan a Alwynn vešli dovnitř. Jako by na ně dolehly věky. Šli a šli a přitom měli pocit, že stárnou. A skutečně, některým začaly šednout vlasy. Konečně byli na konci. Ocitli se v oválné místnosti. Vyděšeně se na sebe dívali. Všichni vypadali starší o pěkných pár let. Nejhuře vypadal kouzelník Astorius. Učiněný stařík. Ale ani další nevypadali o mnoho lépe. „To je dobrý, to já znám, až pudeme nazpět, tak zase omládneme“, uklidňoval ostatní kouzelník a raději se věnoval prohlídce místnosti. Byla nalezena rozpadající se truhlice a v ní několik prastarých kultovních předmětů poměrně velmi slušné ceny, které se okamžitě přestěhovaly do kapes a batohů čtveřice dobrodruhů. Pak se vydali nazpět. Na konci je však čekalo nemilé překvapení. Jejich stáří se vůbec nezměnilo. „No, vy vypadáte“, přivítal je Tanris a pokračoval: „Co ste tam ukradli, ukažte kapsy!“. Vzápětí pocítil krollův meč na hrdle. „Držela hubu, nikdo nic neukradl a i kdyby my tam sebrali cokoliv, tak tobě já to nikdy neřekla!“. Tanris se zakabonil, ale neřikal už nic. „Já du pryč, já tady nebudu ani chvíličku, sem starej, počkám na vás venku, je mi špatně a vůbec“, nařikal Astorius a začal se štrachat ven. „Počkej, bez tebe tam nemůžem“, vyděsil se Dergan při představě, že družina bude bez kouzelnické podpory. „Já se na to fakt necejtim, já bych pro vás byl akorát přítěž, a kromě toho sem v noci zvracel a tak vůbec“, s těmito slovy se Astorius sebral a vydal se na zpáteční cestu. „Počkám na vás u koní, držim vám palce“. „No, to mít radost“ zamumlal si vůdce.

...Dergan zatnul zuby a šel dál...

Ještě jedna nástraha čekala na druhy před tím, nežli se dostali ke Karakům. V jednom místě Dergan a Olda Pracička šlápli na nastraženou past v podobě několika jedovatých šípek. Dergan zatnul zuby a šel dál, později se však ukázalo, že toto zranění bude pro šermíře tragické. Hůře se vedlo hobitovi Pracičkovi. „Nevidím, já nic nevidím“, chytl se hobit za hlavu, padl na zem a kopal kolem sebe nohama. Ostatní se kolem něj shromáždili a pronášeli cynické poznámky. „Jó, to je blbý bejt furt slepej, to člověk vidí dost špatně, skoro bych řekl, že vůbec nic“, šklebil se Tanris. „Nejhorší je prvních pět let, pak si prej člověk zvykne“, přisadil si Burug. Pracička nebyl v družině příliš oblíben a ostatní mu to teď dávali jasně najevo. Hobit vzlykal a držel si ruce na obličejí. Posléze však zjistil, že se mu tma před očima pomalu rozplývá a začíná opět vidět. Oddychl si.

Chodba nyní stoupala, čas od času se někdo, zvláště ti vyšší, praštil o strop. Ještě hodinu, ještě směnu a náhle se druzi ocitli v mnohem větší prostora, před nimi byly dveře. Pracička byl vyzván k tomu, aby je otevřel. Nepovedlo se. Lynhaard s Derganem to tedy zkusili silou. Dveře zaskřípaly. Vyrážení jim trvalo dobrou směnu. Pak dveře povolily. Všichni se připravili k útoku. Za dveřmi, či spíše vraty, byla ohromná místnost. Byla ozářena světly mnoha olejových lamp. Bylo vidět kamenné stolce plné run a krve, z otvoru v zemi plápolal krvavě rudý plamen. Na stolicích ležela mrtvá těla znetvořená šílenými mutacemi. Na protější zdi se lesklo zlato, pod tím stály kádě plné „bahna“. Nurnští zírali kolem sebe. Nebyli tam však sami. Kromě nich tam byl ještě dobrý půltucet nemrtvých vojáků. Ti okamžitě na vetřelce zaútočili. Rozpoutala si bitka, ve které Nurnští začali po chvíli získávat převahu. Pak však došlo ke zvratu. Do místnosti náhle vběhl muž a žena. Čtenáři můžeme prozradit, že to byl Kharan, vůdce klanu Karaků, a jeho sestra Hosara, oba zkušené kouzelníci. Jejich strašná kouzla udeřila do Nurnských. Lynhaard byl těžce raněn několika rudými blesky. Naštěstí pro něj jej statečný Dergan odvedl včas do bezpečí. Následoval bezhlavý útěk zpět do tajné chodby. Všichni byli zraněni. To nejhorší však nastalo po několika chvílích. Byli pronásledováni. Došlo k šílené řeži v úzkých prostorách osvětlených pouze matným svitem luceren. V čele pronásledovatelů běžel ohromný kroll. Jeden z těch, které družina již potkala u Slavičího chrámu. Podobný zlikvidoval trpaslíka Páina. Následovalo jej několik nemrtvých vojáků. Dergan s Lynhaardem ze sebe dali vše. Kroll byl nakonec zabit, ale za cenu toho, že Dergan ležel na zemi a těžce krvácel, kdyby mu v tuto chvíli někdo pomohl, možná by jej ještě zachránil. Všichni ostatní však byli nuceni ustupovat. Navíc v Derganově žilách stále kolovala otrávená krev z pasti. Jeden z nemrtvých, který pronásledoval Nurnské druhy, šlápl ležícímu šermíři těžkou botou na hlavu. To již těžce raněný Dergan nevydržel. Posekané tělo se naposledy vzepjalo a pak byl konec. Dergan byl mrtvý. Spolu s ním padl i černý Surt na proseknutou lebku. V záchvatu vzteku dobili ostatní zbytek pronásledovatelů. Derganovi však již nebylo pomoci. „Kdyby tady byl Astorius, tak sme aspoň mohli sebrat to zlato, co tam bylo, ale von si někde bleje venku“, vztekal se Mugzaš a měl pravdu. „Můžeme to zkusit ještě jednou, třeba prorazíme“, navrhoval Burug, ale ostatní byli proti. Byli definitivně odrazeni. Vůdce si otřel zkrvavenou rukou čelo a zavelel k ústupu. Derganovo tělo vlekli k východu. Tam

na ně čekal Astorius, který když je všechny viděl, tak se raději na nic neptal, bylo mu vše jasné. Ostatní po něm jedovatě loupili očima. „Domov, Lynhaard chtít domu“, oznámil kroll a nebylo třeba říkat více.

10. Návrat do Liscannoru

V této poslední závěrečné kapitole se čtenář, který mi už pěkně leze krkem, dozví, kterak Nurnští dorazili do své domoviny a o tom, jak Alwynn otevřel Cech Bílé ruky.

*...kromě nich tam byl ještě dobrý
půltucet nemrtvých vojáků...*

mělo fyzické následky. Naopak, přišel si teď zralejší a zkušenější. „Jsem teď vlastně mistr Bílé ruky, Plimskrův nástupce a dědic“, pomyslel si a po tváři se mu rozlil úsměv.

Několik dalších dní se družina vlekla nehostinnou krajinou na západ. Přesto je však potkalo alespoň malé štěstí. Kočující podivín, který cestoval krytým vozem, jim za přijatelnou částku prodal několik flakónků, o kterých tvrdil, že obsahují hojivé masti. Zranění druzi si je hned vyzkoušeli a ukázalo se, že cizinec nelhal. Představil se jim jako Gejrach, potulný lékař, alchymista a mastičkář. Byl okamžitě požádán o lektvar mládí. Gejrach se zasmál a za tučnou provizi ho druhům vyrobil. Astorius i Lynhaard jeho služeb využili. Pouze Alwynn si ponechal

Nurnští si vyzvedli své koně, o které stařík vzorně pečoval, a co nejrychleji sešli zpět do údolí. Ze strachu před pronásledováním jeli hlavně v noci a ve dne se skrývali. Byli zatrpklí a moc toho nenamluvili. Lynhaard se pomalu dával dohromady. K jejich špatné náladě přispívalo i to, že Lynhaard, Astorius a Alwynn od průchodu tajemnou chodbou pociťovali na svých bedrech tíži stáří. Všichni sice věděli, že existují různé medikamenty, které jsou schopné člověka omladit, ale také věděli, že za takové věci se platí tisíce. „Přece nemoct já starosta domu jak dědek, kerej si močit do peřin. Co tomu říct Wenora?“, rozčiloval se vůdce. „A co já, sem shrbenej, pajdám a blbě mi to myslí“, stěžoval si také Astorius. „Tsss, tobě to nikdy nemyslelo, ty pokojová fajnovko“, odsekl mu na to Tanris. Jediný, který si příliš nestěžoval byl Alwynn. Nezestárl zase o tolik, aby to pro něj

své falešně nabyté stáří. „Tak, už zase moci domů“, radoval se Lynhaard, když se mu vrátil jeho původní věk. Rozloučili se s Gejrachem a vyjeli domů na západ, do civilizace. Cestou je naštěstí nepotkalo žádné neštěstí. V pralese si všichni dávali bedlivý pozor a Tanris nyní již vedl družinu dobře. Únavná byla pouze cesta Karwellem, kde vinou občanské války bylo těžko k sehnání jídlo. Ale proti útrapám, které druzi zažili v Monghyru, to byla téměř veselá cesta.

„Liscannor, konečně“, vydechl si po mnoha týdnech výpravy Astorius. Pak se podíval po ostatních. Chyběl Páin, Dergan a Krull Tichošlápek. Ti všichni již Liscannor nikdy neuvidí. Což o to, Krulla ani Dergana nebude nikdo kromě druhů postrádat, ale po Páinovi zbyla vdova Lúniel. Nebude to veselé přivítání. Myslím si, že když ušetřím čtenáře srdceryvných scén při příjezdu do vesnice, udělám dobře. Zbabělec Ěnmil, který družinu opustil v Monghyru, seděl u hrocha a naléval se pivem. Tanris hned běžel ke svému bratrovi Herbertovi, aby si u něj nechal vyprat špinavé prádlo. Ostatní se rozešli do svých domovů.

Druhý den se všichni sešli na pohřbu ostatků trpaslíka Páina a barbara Dergana. Byly to smutné chvíle. Jediný, kdo na pohřeb nepřišel, byl Awynn Bílá Ruka. Ten se odebral do Nurnu. Na jednom náměstí si za hříšné peníze, které si vydělal na výpravě za své nicnedělání (v tom jsou Nurnští velkorysí, že při závěrečném dělení kořisti se dostane tučné odměny i flákačům), pronajal přízemí oprýskaného domu. „Mistře, kurva, mistře, kdybyste to viděl, já mám náborovou kancelář“, zaslzel při vzpomínce na tlustého Plimskra. Na dveře pak přibíl ceduli tohoto znění: „Cech Bílá ruka přijme nové členy za účelem šíření osvěty“. U místního kováře nechal vyrobit primitivní odznáčky ve tvaru ruky, které pak nabídl vápnem. Posléze ještě najal mezi místními žebračkami tzv. uklízečku, která se měla starat o čistotu pronajatých prostor. Večer se Velký Alwynn Bílá Ruka, jak si začal hrdě říkat, pořádně opil v místní putyce. Tak začala fungovat Bílá ruka.

Byl konec putování po Monghyru. V Liscannoru opět začal normální život. Hroby Páina a Dergana začaly pomalu zarůstat travou...

Bílá Ruka

Alwynn Bílá Ruka

Luční květ
z jara zrozený
rozchvívá se dechem větru
Běльмо z jeho květu září

Jemná ruka svírá
bílou krásu
Krásu času
Moc lásky
Moudrost nebe

Modré oči

Vlasy polité zlatem
Čistota je jen jedna
Květ bělmý nás spojí

Ruka září
Síla nás vztyčuje
do nebeských dálav
Jsme blíž, jsme výš
Osvícení čistotou
bělmého květu

Na jarním palouku
květ bělmý spí
Kol dokola krev prýští
Nečistá síla, špína
temnot hnusně vzhlíží

Pozdvihnout ruku,
pozdravit sílu,
poprosit víru
Čistotou smést
duše nevhodných

Mocným obloukem
rozsít
plémě čistoty
bělmých květů
Naše ruce budou
navždy zářit

...Hroby Páina a Dergana začaly pomalu zarústat travou...

V. Víno, krev, podsvětí

[Dešten 1037 Alwynn Bílá Ruka]

„Uáá... buch“, malá Wyndred právě zakopla o kámen a žuchla s sebou na zem. Všichni se začali chechtat, jenom slavný Lynhaard se pouze pousmál. Čím dál tím víc ho trápila představa, že je už starý dědek a že Wyndred je jeho jediné děcko. Náhle se pousmál o trochu víc. Třeba za to může Wenora, protože její pověst ji předchází na každém kroku, třebas už je vysloužilá... no ale každopádně večer se bude víc snažit. Krolla z jeho myšlenek vyrušilo zapleskání křídel. To Krochtův havran provedl prudkou obrátku nad jeho hlavou. Ozval se smích. „Ták, už si dělaj srandu i ze mě. No ale to se změni však oni všichni uvidí čeho je starosta schopen“, řekl si v duchu. Náhle jako blesk si vzpomněl na Alwynnovo přísloví: „Umřete v křečích a já budu tančit na vašich hrobech“. Ale tím se přeci nic nevyřeší. Tady pomůže už jenom Červená sedma nebo kořalka.

„Hééj, pojďte do putyky, já platím... vožérem se jako prasatá!“.

„Heh, vono to na ně funguje, teda já sem fakt hlava, vyzrál jsem na ně“, brumlá si kroll. Ostatní se rychle rozeběhli za Lynhaardem, který rázným krokem snižoval vzálenost mezi sebou a hostincem U hrocha. Za ním se utvořil pěkný hlouček, který se ho jal následovat. V hloučku chyběli dva občané Liscannoru. Wenora a Wyndred sklíčeně pozorovaly, jak je tatínek opouští. Wenora posmutněla a vzala malou Wyndred do náruče. Něžně jí chovala a přemýšlela: „Proč je Lynhaard takovej kořala? Proč je tak velikej? Na druhou stranu je tady starosta. Zlatý starý časy. Ještě že mám tebe, pusinko, ty jseš moje malá krásná princezna“.

V hospodě byli už všichni téměř namol. Veselý Lynhaard skákal po stole, až třísky létaly. Mugzaš Nekromancer, nový hrobník, nahlas pokřikoval tajnou formuli na vyvolávání nemrtvých. Krochta Moskyt decentně usrkával víno. Astorius na celé kolo řval: „Já nepiju, já slavím!“, a vyběhl ven a pozvracel se. Ostatní byli již tak opilí, že se váleli po zemi a demolovali zařízení hostince. Jeremiáš, hostinský, je postupně vyhazoval ven.

Zbýval pouze Lynhaard. Jeho chrápání vyhnalo i červotoče z děr. Jeremiáš ho polil vodou a zařval: „Starosto, zaplat' a táhni!“.

„Co jéé, platím z obecního... no jo, už jdu, čeká na mě Wenorka...“, uslintl kroll.

Ráno. Slunce svými paprsky zalilo Liscannor a vypadalo to, že bude krásný jarní den. Ne však pro bandu kořalů, kteří se postupně probouzeli s hroznými bolestmi hlavy.

V dálce se zvedla oblaka prachu. Zvolna bylo slyšet dusot kopyt. Do vsi vjel jezdec na krásném hnědákovi. Před radnicí prudce přitáhl otěže a umně zastavil před skupinou hrajících si dětí.

Nurnští nic netušili.

„Hola hééj, buďte zdrávi, kdepak najdu starostu?“, huláká na děcka.

„Támhle, vážený pane“, odpověděl nic netušící capart a ukázal na starostův dům, ze kterého byl slyšet nářek.

„Buďte zdraví, starosto i paní starostová, já jsem Gruim ze svobodné ostrovní říše Kodgick...“

„Co... co se děje? Jo, buďte zdrav, sakra, mě ňák bolí hlava... Co potřebujete?“, Lynhard se chytil za hlavu a vyvrávoral ven ze dveří.

„Ehm, měl bych pro vás práci, pověsti o Nurnských se dostaly až k nám“.

„Jo, jasně, přidejte večer do hospody, tam to proberem... uáách“, kroll zuchl do trávy a usnul.

Večer. Jemné nitky se zvolna dotahovaly. Hospoda byla jako obvykle plná. Rozrazily se dveře a vešel Gruim. „Ticho!“, zařval Lynhaard.

„Buďte zdraví, jmenuji se Gruim a jsem z Kodgicku. Chtěl bych vám nabídnout práci“. V hospodě nastalo rázem ticho jako v hrobě. Je to tak dávno, co každý z místních pracoval. A tak začali horečně přemýšlet, o co se bude jednat.

„Posaď se, Gruime, nalej si s náma a řekni, vo co de...“, přerušil ticho Lynhaard, též zvaný Starosta a nebo také Chobotnice d'ábelská.

„No, v naší říši máme diamantové doly, ale asi před rokem je přepadl klan Torkilů a doly si přivlastnil. A teď v nich začal těžit diamanty“. V mnoha očích se zablesklo. Diamanty, peníze, každý se v nich ve skrytu duše chce koupat, plavat, být jimi zasypán.

„A my bysme potřebovali, abyste nám ty doly vočistili vod tý nepřijemný chášky“.

„Za kolik?“, zařvala sborově celá hospoda, jen hostinský Jeremiáš přemýšlel o dnešní tržbě.

„No, král je ochoten dát tak čtyřicet tisíc, ale pokud budete rychlí, tak klidně i víc“, obchodnický nadhodil Gruim.

„Tak co tomu říkáte? Mně to docela šmakuje“, pronesl Lynhaard.

„Hmm, no je to zajímavý. A kde to vůbec je?“, pokusil se Krochta nenápadně vyzvídat.

„Je to dost daleko, asi tejdén cesty na západ lodí od Nurnu. Zaručuji skvělé ubytování a maximální pohostinnost v naší bohaté říši“, odpověděl Gruim.

„Hej, Ladó... Co ty na to?“, provokoval Krochta.

„Nechte mě spát...“, Ladot Chinský opět hlavou uhodil do stolu a usnul.

Celá hospoda hlasitě vyjádřila souhlas ve vidině diamantů. Gruim pouze upřesnil odjezd. „Přesně za týden v Nurnu v přístavu na lodi Zlatá rybka“, upřesnil Gruim, odcházející z hospody, a dával přitom pozor, aby nezakopl o nějakého ožralu. V hospodě se dalo vše do starých kolejí. Všichni se opili.

Nitky se pevně utahovaly.

V den odjezdu se všichni zájemci o výpravu shromáždili na návsi. V čele stál šeredný šermíř Lynhaard z Rugornu, za ním čaroděj Krochta Moskyt, velký chytrák a učitel šeredů, dále pak Mugzaš Nekromancer, zvrhlý černý mág, Griffin Linfalas a Aedd z Ruindoru, oba zdatní zloději, Tanris z Alfheimu, hraničář a švihák, Ladot Chinský, prcek a alchymista, a úplně vzadu se schovával Yonnathan, nováček, mladičká kouzelník, který ještě nebyl zvyklý na chování dobrodruhů. Ostatním se nikam nechtělo, bylo krásné počasí, lenošení a pití přímo svádělo. Po chvíli loučení družina pomalu vyjela z Liscannoru.

„Na činy veliké, na dálky nezměrné!“, vykřikl Lynhaard a zamával Wenoře a Wyndred, kterým do smíchu moc nebylo. Všichni doufali, že hospodu U hrocha ještě někdy spatří. Nurnští si zvolili ze svých řad velitele, ohromného a nepříteliš chytřého Lynhaarda, známého spíš svým šermířským uměním a pomalým myšlením.

V dálce se tyčil Nurn, hlavní město gwendarronské říše. Hrdinové se pomalu přibližovali. Z dálky byl slyšet hluk města. Někdo navrhl návštěvu hampejzu Červená sedma, ale návrh se příliš neujal.

Nurn je přivítal svými branami. Pomalu vjeli do města, prošli okolo rozpadlých chatrčí i okolo luxusních domů. Cesta je pomalu táhla k tržišti, k místu, kde se dá všechno sehnat, stačí mít jen peníze a silný žaludek.

Krochtův havran se vznesl nad tržiště, čaroděj vnímal všechn ten lomoz, pobíhání, kšeftování. Berel, tak se magický havran jmenoval, v jemných spirálách zakroužil nad tržištěm, nabral do křídel větřík, který ho vynášel stále výš. Náhle ho něco upoutalo. Čaroděj ho jemnou myšlenkou navigoval. V kluzké uličce, která sousedí s tržištěm, se něco dělo. Před zlatnictvím byli uvázáni koně. Lidé v okolí začali něco podvědomě tušit. Vytráceli se. Práásk! Dveře od zlatnictví se rozlétly a vyběhl chlap s černým šátkem přes obličej, na zádech pytel. Havran nabral rychlost, stáhl křídla. Let se změnil v pád. Za chlapem vyběhli další dva, barbar a hobit, obličje skryté pod černým šátkem, ruce od krve. Hobit nabil kuš.

Tržiště utichlo.

Berel nad střechami roztáhl křídla a prudkou otáčkou vnikl mezi domy. Krochta začal rudnout v obličej, cítil, jak se mu potí ruce.

Chlap naskočil na koně. Berel se rychlým letem přiblížil za něj. V těsné blízkosti nasměřoval všechnu svoji energii do jednoho bodu.

„Uááh!“, blesk chlapovi vypálil díru do hlavy. Strašlivý puch spáleného masa se rychle rozšířil po okolí. Muž spadl z koně. Hobit v mžiku vypálil svou kalenou střelu. Barbar sebral ze země vak s lupem. Střela jen o fous minula havranovo tělo, načež ten nabral výšku a pozoroval místo činu. „Přepadení! Pomoc!“, zakřičel kdosi z domu. Hobit a barbar i s lupem vyskočili do sedel a pobídlí koně k trysku. Lidé před nimi jen uskakovali a oni ujížděli z města. Běžný den v Nurnu.

V tu chvíli dorazili Nurnští. Dva odvážlivci prohlédli mrtvolu, další se šli podívat do zlatnictví. Po chvíli se jich většina vrátila a ti se slabšími žaludky zvraceli do písku. Ani Krochta netušil, co se uvnitř stalo. Pomalu se k místu činu blížily stráže... Lidé se začali rozházet.

Čaroděj v duchu zapřemýšlel. „Jaký je vlastně rozdíl mezi námi a těmi vrahy? žádný. Jediné, co je zajímavé, jsou peníze, moc a sláva. Nás zajímá to samé. Proč? Vždyť na světě jsou přeci větší hodnoty, třeba láska, přátelství. Já budu jiný, už nikdy nebudu bezhlavě vraždit pro peníze, budu ctít dobro“, usmyslel si a plný odhodlání a ideálů rázně vykročil s družinou do přístavu.

Cesta uběhla, přístav Nurnské uvítal zápachem rybiny a svěžím větříkem. U obrovského mola, které vybíhalo do moře, kotvilo plno lodí. Od nejmenších bárek až po obrovské obchodní karavely. Nurnští se prodírali davem a hledali tu svoji loď. Griffin a Aedd nenápadně pozorovali měšce, které se pohupovaly u pasu

zámožných občanů. Náhle před sebou zřeli v plné kráse velkou loď se třemi stěžni a obrovskými plachtami. Lynhaard nahlas přelouskal nápis: „žlá-tá Ryb-ká“. Kolem něho se vytvořil velký hlouček, který vynikal tím, že většina jeho členů se válela smíchy po zemi.

„No co, co? Nechte toho. Náhodou, já sem jeho učitel“, snažil se zastat krolla Krochta Moskyt.

„Á, Nurnští, vítejte!“, směje se plavčík a zve je po úzkém můstku na palubu. První šel Tanris z Álfheimu, na lodi je jako doma, i když doma je vlastně v lesích a také na ostrově Álfheimu. Ostatní vylezli na loď a ještě jim cukali koutky. Paluba byla krásně zdobena, vyleštěna, všude pobíhali námořníci, vše se chystalo k odjezdu.

„Jsem opravdu potěšen, že vás znovu vidím“, uvítal je Gruim. „Vidím, že najít naši loď nedělalo nikomu žádný problém“, řekl a významně mrkl na Lynhaarda.

„Děkujeme za uvítání, kdy vyrazíme“, zaptal se Tanris. „Vyrážíme hned. Ještě před odjezdem bych vám rád představil kapitána lodi, Morka Lišku“, řekl Gruim a představil obrovského člověka. „Vítejte na Zlaté Rybce, doufám, že cesta bude pro vás stejně příjemná jako pro mě a mou posádku“, přivítal se s družiníky kapitán.

„Děkujeme, rádi vás poznáváme“, ujal se řeči vzdělanec Krochta.

Lana byla odvázána a loď odstrčena od mola. Nurnští smutně sledovali, jak se jim jejich milované město vzdaluje. Většina z vyndala kořalku a nalila si do hrdla pořádný hlt té dábelské vody. „Na činy veliké, na dálky nezměrné!“, vykřikl Lynhaard se slzou v oku, neboť si právě vzpomněl na Wenoru a Wyndred. Nepříjemné vzpomínky stejně jako ostatní zahání alkoholem. Loď byla již na volném moři, všechny plachty roztaženy, kormidelník nabral kurs na západ. „Vzhůru na Kodgick!“, ozalo se ze strážního koše, načež se přidali ostatní námořníci. Nurn už bylo vidět jen jako malou tečku na potápějící se placičce.

Vítr se opřel do plachet, ráhna zaskřípala. Lodní příď se zabořila hluboko do vln. Na lodi zavládla pohoda dlouhého cestování.

„Dal bych si nějakou svačinku“, ozval se nesměle Ladot. „Si jí uvař“, rýpnul do něho mladičký plavčík, ale dostal za to pohlavek od Gruima, čímž vyvolal všeobecné veselí.

„Pánové mohou vás pozvat do kajut?“, pronesl Gruim a začal ukazovat směrem ke zdobeným dveřím, na houpající se palubě. „Ách, mě jě ale zle“, Yonnathan se začal v hrozných křečích motat k okraji paluby, za chvíli už byla vidět pouze zadní část jeho těla, která prováděla šubavé pohyby.

„Che ché, von nic nevydrží“, ozval se Lynhaard a ostatní se rozchechtali. „No tak, co se mu smějete? Buďte ticho!“, zastával se kouzelníka Tanris, známý ochránce mladších a slabších.

Zabij slabšího

Aedd z Ruindoru

Co tady děláš?
V bahně se brodíš,
krev z tebe cáká,
hlavu máš rozbitou
Jednoduchý život
jenom se mlátit,
nikdy se neprojdeš
krásnou krajinou

Tak zabij slabšího,
co ti to udělá,
zabít každého,
kdo je slabší než jsi ty
Tak zabij slabšího,
nic ti neudělá,
zapomeň přitom
na všechny pocity

Jsi jako trosečník
na moři krve
a jenom čekáš,
kdy se tvá krev smísí s ním
Jak vlastně žiješ?
Loupíš, zabíjíš,
dokud se sám
nesetkáš s silnějším

Zabij slabšího,
co ti to udělá,
zabít každého,
kdo je slabší než jsi ty
Zabij slabšího,
nic ti neudělá,
vychutnávej přitom
všechny pocity

Koukni se za sebe,
co tam jen uvidíš,
hromady mrtvol
a nad tím stoupá dým
Tak také skončíš,

na jedné hromadě
někoho jiného,
i když nepočítáš s tím

Zabij slabšího,
co ti to udělá,
zabít každého,
kdo je slabší než jsi ty
Zabij slabšího,
nic ti neudělá,
dej si však pozor
na svoje pocity

Když celé představení skončilo tak se všichni odebrali za Gruimem do podpalubí. „Budete ubytováni v kajutách po dvou“, přerušil mlčení Gruim. „A kdo bude spát se mnou?“, nesměle se ozval Nekromancer. „Já teda ne“, téměř vykřikl Krochta Moskyt a odplivl si. Po chvíli dohadování byly vytvořeny páry, které spolu měly sdílet kajuty. První do kajuty odešli Lynhaard a Aedd. Kroll si vybral dobře, Aedd toho moc nenamluví, sem tam nějaké to svoje „Hmm“ a vážné pokývání hlavou. Krochta Moskyt z Bažiny vzal pod svá ochraná křídla Yonnathana, který toho ví o světě zrovna tak jako o kouzlení.

Tanris se spolčil s Griffinem, který si odechl, že nemusí nocovat s Mugzašem Nekromancerem. Chudák Ladot, nikdo ho nechtěl, a tak mu nezbylo nic jiného než společně zamířit do kajuty s temným kouzelníkem, který byl skutečně rád, že jím alespon někdo neopovrhne.

Dobrodruzi unaveni rytmickým šploucháním, se rychle propadli do svých snů. Cesta rychle ubýhala, kořalky ubývalo a noc se měnila v den. Vítr ševalil v plachtách. Ještě šestkrát přešlo slunce přes oblohu než bystrý zrak uviděl v dálce zemi.

„Země na obzoru! Kodgick! Kodgick!“, burácivý hlas probudil všechny z letargie. Všichni se seběhli na palubě. Každý začal oslavovat návrat do vlasti, kořalka a rum tekla proudem, Nurnští byli udiveni co taková námořníci vydrží. Země se stále blížila, již byly vidět hory zahalené do jemných mraků a lesy které vyplňovaly jejich okolí. Ptáci nad hlavami je vítali svým štěbetáním.

Kodgické ostrovní království tvoří tři ostrovy. Girum, severní ostrov, Garum, jižní a Kodgick východní. První dva z ostrovů jsou méně obydlené a jsou velmi zalesněné a hornaté. Garum by se mohl dokonce pochlubit zlehka dýmající sopkou a Girum diamantovými doly. Ostrov Kodgick je centrum všeho dění.

Svěží vánek civilizace se Nurnským opřel do tváří. Loď míjela malé rybářské bárky. Námořníci na palubě zdravili utahané rybáře. Zlatá rybka se pomalu blížila k přístavu. Pohled na hlavní město Kodgick z dálky byl úchvatný. Město se zvolna táhlo do kopce, na kterém se tyčil nádherný hrad, pod kterým se leskla v odpoledním slunci řeka. Mohutné lesy svíraly pevně tuto scénérii.

Obrovské molo, které vybíhalo hluboko do moře je vítalo, stejně jako štěbetání racků. Přirazili k molu, země již byla na dosah. Spousta námořníků děkovala bohům, že se vrátili zpět domů. Banda Nurnských pod vedením Gruima seskočila na zem. Zem. Krásný pocit se jim zvolna vracel do nohou. Na moři si člověk připadal jako opilec jdoucí ráno z hospody. Holá země je úplně něco jiného, nehýbe se, ale krásně stojí v pozoru a čeká až po ní někdo přejde.

„Žijova, tady je ale lidí, jeden, dva, tři...teda tady jich je fakt moc“, promnul si oči Lynhaard. „Proč nás tu někdo nevítá?“, promluvil Krochta Moskyt. „Nebojte ještě si vítání užijete“, odpověděl Gruim a ukázal na hrad tyčící se ve středu města, „Král vás již očekává, prosím pojdte za mnou.“

Krochtův havran se vznesl do výše a poskytl svému pánovi krásný pohled na město. Všude se něco hýbalo. Město z výše vypadalo jako dobře fungující mraveniště. Domy byly postaveny z krásných kamenů, jejich střechy se leskly v odpoledním slunci. Nádherná scenérie. Čaroděje tak uchvátila, že nezpozoroval jak se ostatní vzdálili. „Tak pojd' ty pápěro“, strčil do něj Tanris, který vypadal jako švihák ve svých nádherných zelených šatech. „No jo, dyk už du“, probral se Krochta a zaostřil na nevábne vypadající postavy, které od něho byly dobrých patnáct sáhů (skutečně dvacet, ale to není důležité). Každý se chytil svého měšce a zapadl do davu. Ladotu Chinskému se točila hlava, protože každý byl větší než on a malé děti si z něho utahovaly až se červenaly. „Kuš holoto sic vám rozmáznou hlavu po stěně“, vyštěkl kroll na obranu malého Ladota. „Tfuj! Ty jseš ale prase, Lynhaarde, nech ty děti být“, zastával se Tanris malých výrostků, kteří na něm začali loudit sladkosti.

Cesta uběhla rychle, dříve než by kroll stačil říci „jájsemlynhaardzrugornskýchskal“, a ani by se při tom nastačil kousnout do jazyku. Před družinou se v plné kráse objevil hrad Aerin. Mohutná kovaná brána jim přehradila cestu. Všechny překvapilo když se brána otevřela jakmile k ní dorazili. Nurnští vstoupili na nádvoří. Bílé věže, které se tyčily do výšin, vytvářely stíny na nádvoří. Nikdo si jich téměř nevšímal. Až na jednoho. Postavička v kápi zaběhla do stáje. Nurnští slyšeli pouze vzdálený dusot kopyt. Zprávy se vskutku šíří velmi rychle. V tu chvíli o hostech věděl celý Kodgick. Ovšem pouze někteří věděli víc.

Gruim je vedl stále hlouběji do hradu, na němž všechny uchvacovala nádherná výzdoba. Aedd zvaný Hlína, v duchu počítal kolik by dostal za vyrabování jedné místnosti. Sluhové přidělily nurnským pěkně zařízené pokoje. „Za hodinu vás vyzvednu, umyjte se a převlečte se do čistých šatů, král vás přijme“, rozloučil se Gruim a odešel. Po hodině, kdy byly pokoje prohledány a ceně věci oceněny pevnou částkou, byly nurnští očekávání. Poslíčci obýhali pokoje a vyháněli hosty z pelechů.

Trůnní sál. Nurnští byli vedeni dlouhou místností překrásně zdobenou sochami panovníků a vykládanou mramorem, až stanuli před zlatem zdobenými vysokými dveřmi. Lynhaard který stál v čele zástupu celý spocený a smrdutý tak, že kdyby si mělo hejno masařek vybrat mezi ním a hnojem, kroll by vyhrál. Na všechny padla úleva, když se dveře bezhlučně otevřely a průvan se jim opřel do tváří. Zazněly fanfáry. Dobrodruhům přejel mráz po zádech, pohled na trůnní sál

byl úchvatný. Vysoké mramorové pilíře se tyčily do stropu. Celá místnost byla téměř pozlacená. Nádherné obrazy a sochy znázorňovaly nejrůznější motivy. Na trůnu seděl král, starší mohutný pán s plnovousem zvaný Korim Vznešený. Okolo něj rádcové, mágové, a dvorní dámy. Všichni se usmívali, pak pohlédli na Lynhaarda, a zatvářili se neutrálně. Nurnští nervozně vkročili do sálu. Yonnathan a Ladot zrudli a schovali se za ostatní.

„Nurnští...“, ozvalo se místností. Král rukou pokynul na pozdrav a s úsměvem pronesl: „Vítejte“. Mnoho lidí si oddechlo. Nurnští se králi poklonili až zbroj zazvonila.

„Jsem rád, že jste se dostavili, necht' je vám celý Kodgick domovem. Zítřka na vaši počest začnou Slavnosti léta. Nyní si odpočiňte po dlouhé cestě“, řekl král a lišácky se pousmál. Usmála se také jedna elfka, která stála za králem spolu s dalšími krásnými ženami. Na Tanrise, jelikož po ní už hezkou dobu pokukoval. Krochta Moskyt zachytil jejich úsměvy a nenápadně si začal upravovat vousatý porost na bradě. Křenil se na celé okolí.

„Co blbneš?“, sykl Griffin na čaroděje a věnoval se obhlížení stropu, pokrytého nádhernými výjevy z zlatem.

Zazněly fanfáry. Nurnští byli vyvedeni z trůnního sálu a odvedeni do svých pokojů, kde odpočívali nebo se opíjeli drahým vínem, které bylo červené jako krev tekoucí z ran. Ráno byli všichni dobrodruzi probuzeni, někteří se umyli a najedli. Pak se v dlouhém průvodu odebrali k aréně.

Ranní slunce jim vypalovalo svůj obrys do tváří. Dav lidí je hlasitým pokřikem uvítal v obrovské a prostorné aréně. Bylo tu snad celé město. Nurnští byli dovedeni do samého středu, na bojiště. Naproti v lóži byl král se svými blízkými. Pokynul jim. Dobrodruzi se poklonili, někteří s rozklepanými koleny. Ozval se gong. Dav vypukl v jásot. Řečník hlubokým a velitelským hlasem ohlásil průběh soutěží. První den byly na pořadu střelecké soutěže, zakončené kouzelnickými. Druhý den měly probíhat bojové soutěže a skupinové boje. Bylo zakázáno používat veškerá kouzla a magické lektvary. Nad vším měli bdít mágové svými bdělými zraky. „Hmm, tak to jsem z toho tedy jelen“, zamyslel se Lynhaard, když si srovnal myšlenky v hlavě.

Dav propukl v bouřlivý jásot. Byla ohlášena první disciplína: střelba do terče. Z Nurnských se do soutěže přihlásili: Tanris, Ladot, Aedd a Griffin, na kterého sázkaři dávali tak směšný kurs sázek, že se skrýval bojácně za svým lukem. Kodgick zastupovali: Aik, Mog, Daik a Broll. Bezpochyby největším favoritem soutěže byl Mog. Neustále soutěžící obcházel a vysvětloval, že o vítězi je rozhodnuto.

Sázky pomalu končily, když si Lynhaard svým líným mozkiem uvědomil, že si ještě nevsadil. Jeho mozek po dlouhé době naplno pracoval. Náhle ho popadl záchvat, protože mozek mu poradil tu strašlivě vychytralou věc. „Mám to na krku?“, řekl si a rukou zašmátral pod pancíř. „Hwuh! Je to tady“, vytáhl umazaný amulet a rozběhl se k nejbližšímu sázkaři. V běhu vytáhl slušný obnos peněz. Chudák sázkař, strašlivě se lekl, když k němu přiběhla velká opice s penězi v ruce.

„Všechno sázím třebas na... a... na Br... Brolla!“ vykoktal ze sebe Lynhaard a podal celých deset tisíc sázkaři. „Ano, pane, tady máte potvrzení“, začal koktat také sázkař. Kdyby tak věděl, co ho čeká, byl by jistě stál radši v aréně před terčem, nežli před krollem. Lynhaard mohutně zařehotal a vytáhl amulet. Amulet štěstí. Pronesl formuli, kterou se jistě učil půl roku zpaměti, a ukázal na Brolla. Magická síla přišla, byla zvána. Brollovy šípy se zaleskly v poledním slunci. Kroll podruhé zařehotal. Soutěž měla začít. Ostatní z Nurnských si také vsadili. Svěží větrík zatřepotal vlajkou Kodgicku a davy lidí se zklidnily a usadily se okolo arény. Nurnští spolu s králem usedli v lóži. Krochta Moskyt se zadíval na jednu krasavici a obratem jí poslal kytici růží. Byl vzrušen. „Jmenuje se Attrien, milostivý pane“, zašeptal poskok a dostal tučnou odměnu. Tanris též nelenil, neustále pokukoval po lóži, kde stála ona. Sličná děva, Merien, její modré oči svítily jako dva safíry uprostřed noci. Mladý álfheimský zvrhlík se začervenal, jeho ruka s lukem se rozklepala. Klepal se také Ladot. „Kam jsem se to přihlásil, já chudáček...“, potichu naříkal a potil se.

„Vyhrál jsem, já jsem vyhrál, jsem nejlepší“, vykřikoval Broll, když se poslední šíp zapíchl do středu terče. „Sakra, takhle mě dostat“, zasmušile vrtěl hlavou Griffin. „No, to jsem se tedy moc nepředvedl... sakra... Kdyby ten Daik neměl štěstí, byl bych třetí“, kopal kolem sebe Tanris se svým álfheimským temperamentem. Soutěž skončila, zvítězil ten nejlepší. Mog, největší favorit, vypadl hned v prvním kole a byl vypískán. Porazil ho Griffin, šikovný zloděj.

„Jsem boháč!“, zařval kroll po aréně. Král se zděsil, jeho ochranka se okolo něj pevně semkla. „Dejte mi výhru!“, řval Lynhaard a tlačil se k sázkaři. „Tak to dělá padesát tisíc. Naval prachy, prcku!“, zafuněl kroll a nastavil ruku. „Já tady mám pouze dvacet pět tisíc, milostivý pane“, krčil se sázkař. „Co si to dovoluješ!? Ty zmetku, naval všechny peníze, nebo tě kuchnu!“: Lynhaard už pěníl. Okolo sázkaře přibýlo stojících postav a ten hned pookřál. „Ano, pane, chvíličku strpení“, řekl a podal mu všechno, co měl. „Musím si odskočit za šéfem pro peníze, chvíličku strpení“, patolízalským tónem uklidňoval Lynhaarda. Mžik. Sázkař nikde. Pouze okolní postavy se snažily uklidnit Lynhaarda: „On přijde, jmenuje se Roll, má barák a pěknu ženu, kousek odtud“. Lynhaard se upokojil. Mžik. Kroll byl pohlcen proudícím davem. Zase naletěl. Podsvětí nepřelstí. Podsvětí je jako obrovská chobotnice s mnoha chapadly, Lynhaard má pouze tři, možná.

„Tak takhle to já nenechám, kde jsou stráže? Pomooc!“, zařval kroll.

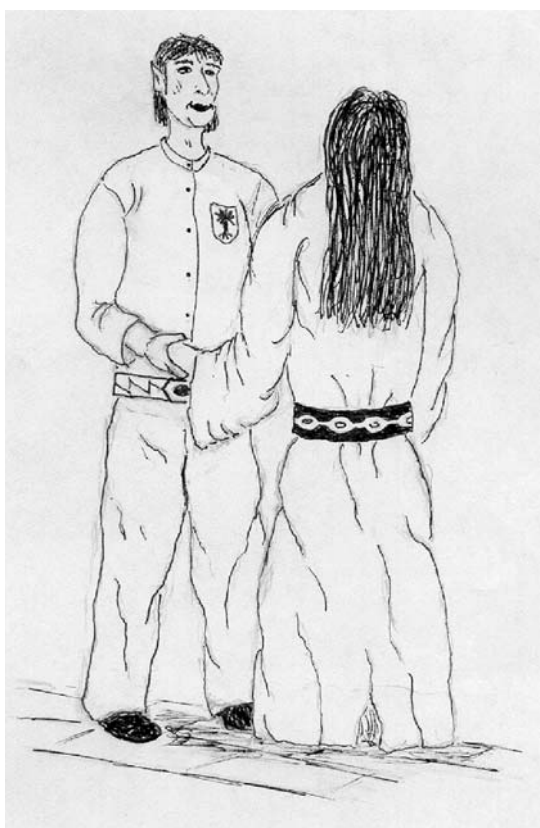
„Buď ticho, ty opilče, nebo budeš vyhozen!“, ozval se kdosi z davu. Dav se uchechtl. Lynhaard s rukou na meči ustoupil k lóži. Ostatní se radovali, ale on byl nepřítel. Kroll se přitočil ke Gruimovi a řekl: „Byl jsem okraden sázkařem, udělejte s tím něco, najděte ho!“. „To bude těžké. Víte o něm něco?“.

„No, jmenuje se Roll a má domek blízko odtud“, zasyčel kroll.

„Che che, tak toho nenajdete, pane Lynhaard, naletěl jste. Je mi líto. Toho už nenajdete“, smutně pronesl Gruim.

„Já to tak nenechám, chci svoje peníze. Jdu za králem. Ten s tím musí něco udělat“, řekl kroll spíše pro sebe a odešel ke králi na soukromý rozhovor.

„Co si přejete, pane Lynhaard?“, vznešeně pronesl král.

*...Tanris se rozplýval, když se na něho
Merien usmála...*

Tfuj... jdu se opít“, ulevil si kroll ve svých myšlenkách.

Když se kroll uklidnil, začala další soutěž: střelba do holubů. Lynhaard přísahal, že už si nikdy nevsadí. Ostatní, když se dozvěděli, co se mu stalo, se pochechtávali.

Soutěž zakončil ďábelský výkřik vítěze. Vyhrál opět Broll. Nemohl uvěřit vlastním očím, že znovu zvítězil, ti holubi mu prostě létali do rány. Po aréně se válelo množství mrtvých holubů, spousta se jich také třepotala ve vzduchu. Druhý byl opět Griffin, mistr řemesla. Třetí skončil Tanris před Daikem po dlouhém a napínavém souboji, kde hrály nervy a štěstí hlavní roli. Vítězové byli štědře odměněni. Hlavně Tanris, který se rozplýval, když se na něho Merien usmála.

„Tak, teď to přijde, Yonnathane a Mugzaši, teď bude naše soutěž, nesmíme zklamat, tedy hlavně já“, řekl Krochta, když slunce počalo klesat k obzoru a do arény byly dotaženy žulové kvádry. Začne soutěž magická, soutěž v propalování do kamene.

„Byl jsem okraden sázkařem, chci své peníze zpátky“, snažil se o slušnost i kroll.

„O jakou částku se jedná, pane Lynhaard?“.

„Pětadvacet tisíc“.

„Hmm... Tak s tím já sotva něco udělám, za tím stojí podsvětí. Oni řídí sázení“, řekl král s podivným chladem.

„To není možné. A co mám tedy dělat?“.

„V nejlepším případě nic, jestli se nechcete zítra probudit s dýkou v zádech někde v moři. To byla, ale jen soukromá rada. Podsvětí má ruce všude. Proto je lepší neprovokovat. Nyní mě omluvte“, řekl král.

„Tak vám děkuju“, řekl kroll a odešel.

„Tfuj... tady jsou tedy poměry. Já se na to... Hééj, doneste mi kořalku. S tím já nic neudělám. Tady nikoho nezajímá, co se stalo. Jestli ho někdy najdu, tak roztáhám jeho střeva po celém městě.

„Musíte se soustředit do středu kamene a všechno vypálit do jednoho místa“, poučoval Krochta.

„A Mugzaši, žádnou černou magii, tfuj, hezky buď slušnej, jsme tady na návštěvě“, Krochta opět vysvětloval, ukazoval jak je zkušený a dával si pozor, aby to Attrien vše slyšela.

Mágové byli rozestaveni před svými kameny a mohutně se soustředili. Puch spáleného kamene je lepší než puch spáleného masa. S tím by souhlasila většina kouzelníků. Ne však Mugzaš, pro něho byla smrt nejlepším přítelem.

Když vítr odvál puch spáleného kamene a kameny vychladly, začalo měření. Zvítězil s mohutným pokřikem Krochta Moskyt o pouhou píd' za Erionem a Kerilem. Yonnathan totálně propadl tím, že kámen jenom opálil, a Mugzaš si nevedl o moc lépe. Aréna běsnila, řev lidí byl mohutný a svým způsobem krásný.

Attrien se na Krochtu usmála a pokynula mu. On zrudl. Po chvíli se vzpamatoval a poslal jí květiny s pozváním na večeři. Neodmítla. Krochta si nechal zamluvit stůl v hostinci U pečené kachny, nejdražšího podniku Kodgicku, tam kde večeři vládci podsvětí.

Skončil první den soutěží. Celý průvod se odebral do hradu. Začala obrovská oslava. Pilo se, tančilo se, vyprávěly se zapomenuté příběhy a všude vládla veselá nálada. Vyznamenal se pouze Lynhaard, který se nemožně opil a dlouho do noci obtěžoval celý hrad svými jednoduchými popěvky.

Krochta Moskyt se ve svém pokoji rychle opláchl a vzal si na sebe nejlepší šaty, na kterých ještě neulpěla krev. Polil se parfémem a vyrazil na místo schůzky, klepal se jako osika. Byla tam. Stála na smluveném místě. Krásná jak červánky v zapadajícím slunci.

„Ruku líbám, milostivá slečno“, koktal čaroděj.

„Jsem potěšena. Dnes je ale krásný večer, že ano?“, odpověděla Attrien, které tato situace připadala jako komedie a vychutnávala si svého obdivovatele.

„Dovolte, abych se představil, jmenuji se Krochta Mo... Mo... Moskyt z Baž... tedy z Liscannoru“, vysoukal ze sebe za podivného přeshlapování.

„Velice mě těší, mé jméno je Attrien, jsem dcera knihovníková“, řekla se smíchem Attrien.

„Jsem potěšen, knihy mám rád, velice rád čtu“, snažil se Krochta vybrousit z trapné situace.

„Snad nejsi knihomol?! Jako můj otec“, rychle vykřikla.

„Né, to tedy v žádném případě. Snad bychom mohli už jít na večeři“, řekl Krochta a nabídl dívce rámě.

Večeře byla skvělá, podávalo se vybrané jídlo, staré víno teklo proudem a oba se velmi pěkně bavili. Jediné, co Krochu zarmoutilo tento večer, byl účet. Celých tisíc zlatých. „No, to je tedy síla“, řekl si pro sebe, protože věděl, že v Nurnu by zaplatil sto zlatých za to samé. Ale takový je život. Konečně našel přítelkyni. Po večeři Krochta doprovodil Attrien, slušně se rozloučil a šel veselý spát. Na hradě byl slyšet pouze krollův falešný vokál.

Druhý den se opět celé město sešlo v aréně. Většinu Nurnských pěkně bolela hlava a byli nevyspalí. Aréna opět bouřila, každý věděl, že začnou bojové

soutěže. Boj muže proti zvěři. Nikdo ovšem nevěděl proti jaké. Jako první se přihlásil Lynhaard Nepodrobitelný, jemuž se po včerejšku zvedla nálada, i když všude chodil s rukou na meči. Druhý se přihlásil Tanris, chtěl se předvést před Merien. Za Kodgick se přihlásili: Chiron, muž z ocele, Knuk a Giron. Vítěz musí zabít nejvíce zvěře a vydržet tím pádem nejdéle v aréně.

Gong. Soutěž začala. První byl vylosován právě Lynhaard, na kterého si vsadila většina

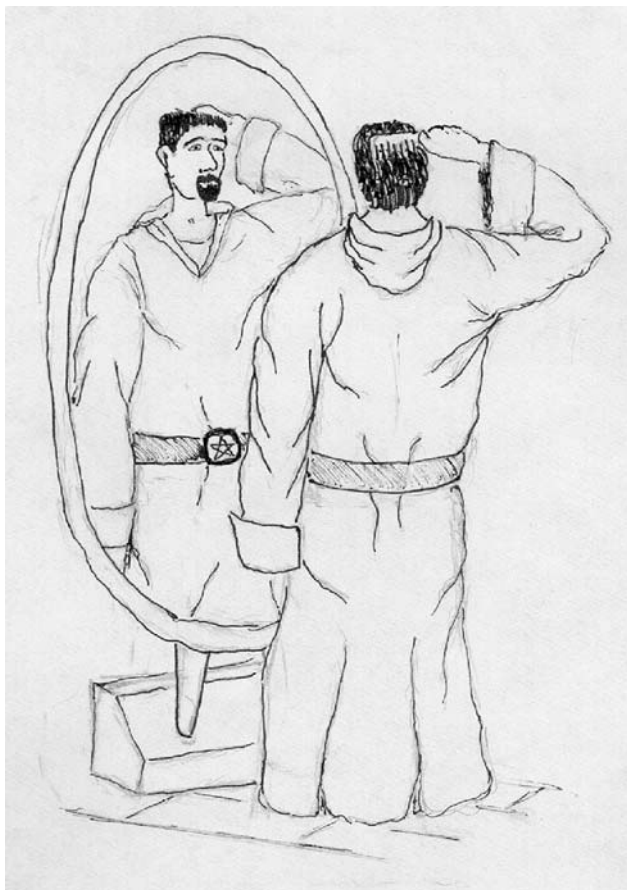
N u r n s k ý c h . Sebevědomě skočil do arény a s hrozivým zavrčením vytáhl meč. Dav ztichl. Ozvalo se zavržení, obrovské mříže se zvedly.

Do arény vběhl drak. Modrá rohovitá kůže s jemnými šupinami lehce zářila. Dav ztichl. Kroll se zděsil. Na druhý pohled zjistil, že je to pouze mládě. Ozvalo se zasyčení a dráček se svými pařáty zasekl do pancíře. Lynhaard zařval a sekl mečem tam, kde tušil krk. Krev začala téct. Dráček mu zatál zuby do ruky, ozvalo se praskání a řev. Lynhaard poslepu vrazil meč do dráčka.

Ozval se chropot, píchl ho do krku. Z dráčka stříkala krev,

...Krochta Moskyt se ve svém pokoji rychle opláchl a vzal si na sebe nejlepší šaty...

jeho pohyby se zpomalovaly, až utichly. Lynhaard stál sotva na nohou. Dráček byl mrtev. Aréna byla ztichlá. Lynhaard se probral z šoku a když viděl mrtvolu, procedil skrz zuby vítězný skřek. Mouhutný aplaus mu byl odpovědí. Někteří to ovšem celé sledovali se zamračením, lidé z podsvětí. Soutěž ovšem pokračovala dále. Chrabří bojovníci postupně bojovali s tygry, vlky, medvědy, kanci a hateriemi. Zklamal Tanris, který po uzření protivníků utekl z arény, měl bojovat s medvědem

a vlkem. V posledním kole zbyl pouze Lynhaard a Knuk, oba velcí favorité. Nakonec z posledních sil zvítězil Lynhaard po těžkém boji s dvěma rozzuřenými vlky a shrábl tučnou odměnu. Kroll se stal miláčkem davu. Jeho sebevědomí stouplo, byl hrdý na svoje vítězství.

Po obědě začalo vyvrcholení Letních slavností. Do arény byly natahány různé překážky a nerovnosti. Nurnská družina měla předvést své umění všem divákům. Bohužel se našli i tací, kteří tuto poctu odmítali, za nejmenované třeba Yonnathan, Ladot Chinský. Byli nazváni zbabělci. Tento okamžik využil kolem se motající trpaslík s velkým kladivem v ruce.

„Já se k vám klidně přidám. Jmenuju se Torug a umím se bít skoro jako tady pan Lynhaard. Chtěl bych zažít nějaké to dobrodružství a vydělat nějaké peníze“, pronesl vážnou řeč trpaslík.

„Potřebujeme živé štíty. Bereme tě!“, řekl Lynhaard, dosud v euforii z vítězství.

Do arény naskákala většina Nurnských. Rozprostřeli se po překážkách. Střelci nabili kuše a luky. Okolo kouzelníků vznikla mlha, bojovníci vytáhli zbraně, ty se zaleskly v odpoledním slunci. Zazněl gong. S obrovským zavržením se zvedly mříže a do arény začala vbíhat zvěř. Nejprve vlci, ti však byli odstřelováni střelci, pak přiběhli medvědi, bitva vyvrcholila velkým počtem haterií. To už někteří vysílení a pokousaní dobrodruzi ustupovali k několika žebříkům z arény.

„Dyk říkali, že jenom pár zvířat“, zařval Tanris.

„Já nevím, je to nějaké divné, už jsme jich zabili aspoň třicet“, křičel přes celou arénu Griffin.

Všichni dobrodruzi se modlili, aby nápor zvířat přestal. Byli vysílení. Lynhaard začal tušit podraz. Slabším povahám při pohledu na vyhřezlé mrtvoly nebylo dobře od žaludku. Poslední haterie dokvákala a do arény již nic nelezlo.

Dav v aréně aplausoval jejich výkon. Nurnští vylezli na ochozy a byly jim ošetřeny rány. Pak přišel Gruim a začal se omlouvat, že se zasekly mříže a tudíž pozabíjeli všechnu divou zvěř. Lynhaard se temně zašklebil a řekl: „Podsvětí“. Ostatním přešel mráz po zádech.

Tím skončily Slavnosti léta. Večer vše zakončila obrovská hostina. Tanris se dvořil krásné Merien a Krochta nezůstával pozadu. Lynhaard se rychle odebral do pokoje, kde se zamkl a zavřel okenice a pojídal svoje zásoby. Byl znechucen. Chtěl zabíjet. Báł se podsvětí. Spal v brnění s rukou na meči. Měl těžké sny. Ostatním bylo dobře, skvěle se bavili. On trucoval.

Ranní větřík se prohnal po chodbách paláce. Na dveřích pokojů se ozvalo zaťukání a pak prosebný hlas: „Prosím, pánové, vstávejte, snídaně a lázeň jsou připraveny“. Na všechny měla tato slova účinek, pouze Lynhaard, který byl ještě v šoku a při slově podsvětí tasil meč a po bradě mu tekly sliny nenávisti. Ve svém pokoji zatloukal okenice a jedl pouze jídlo z vlastních zásob, okolní svět ignoroval. On se dokonce přestal mýt. Z dálky vypadal jako pět obrovských opic, okolo něho byl vymezen okruh, do kterého směly pouze mouchy, protože ostatní padali k zemi dřív, než se k němu přiblížili.

„Buch... buch“, jednoduché beranidlo vráželo do dveří pana Lynhaarda, až je vyrazilo.

„Ták, pane, už toho má Jeho Veličenstvo dost, umyjte se a pojďte s námi!“, pronesl mladý svalnatý jinoch.

„Sákryš, já bych to tu vyrubal... No dobře, už jdu, ty násosko“, kroll se pomalu zvedl a hlasitě říhl.

Král si nechal Lynhaarda zavolat do místnosti, dobře provětrané a se silnou vůní kadidla. Není důležité, kolik pážat při doprovodu krolla upadlo do bezvědomí, ale faktem je, že Kodgick bude příště na takováto setkání řádně připraven.

„Je čas, pane Lyhaarde, abyste zdárně dokončili svoji práci“, začal král.

„Dejte mi mapu a vyrazíme“, vydechl kroll z tlamy smradlavý oblak a krále v úskoku minul.

„Mapu...“, zaúpěl kroll.

„Vše potřebné dostanete. Večer vyrazíte“, řekl král a ustoupil stranou.

Dva zamilovaní blázinci právě platili tučné zpropitné poslíčkům a posílali svým milým nádherné květiny. Ostatní se připravovali na boj. Každý jinak. Někdo přípravy vynechal.

Zapadající slunce vrhlo do oken svůj denní příděl světla a tepla. Ve městě pomalu začínal noční život. Nurnští byli dovedeni do sálu ve sklepních prostorách. Na zemi byl vyrytý velký kruh. Dobrodruzi byli jemně dostrkáni doprostřed kruhu. Král a čtyři temné postavy vystoupili ze stínu.

„A sakra“, hlesl Yonnathan. Král došel k Lynhaardovi a řekl: „Takhle se cestuje u nás, bezpečně a rychle“.

„A jak se dostaneme zpátky“, promluvil Krochta Moskyt, zamilovaný chlap.

Král vytáhl z kapsy krvavě červený kámen na řetízku a řekl: „Tohle vám pomůže se vrátit, stačí být v kruhu tam v dole a soustředit do toho magickou sílu“.

„Hé...“, kroll opět zdřevěněl uprostřed věty. Mugzaš ho obratně nakopl do hýždí a kroll se začal znovu hýbat, inu, stáří si bere svou daň.

„Šťastnou cestu“, ještě stačil utrousit král při odchodu. Čtyři temné postavy s kápěmi na hlavě a v tmavých pláštích kruh obstoupily. Pomalu zvedly ruce a začaly mumlat podivná slova. Nurnským se podlomila kolena, všem naskákala husí kůže a přejel jim mráz po zádech. Všechno se začalo zvětšovat, nějaká síla všechny tlačila do středu kruhu. Náhle vyšlehl z rukou mágů záblesk. Ticho. Nic. V dálce se rozsvítil bod. Přibližoval se. Rostl obrovskou rychlostí, až jasné světlo obklopilo vědomí. Záblesk. Yonnathan otevřel pomalu oči a první co uviděl, byli družiníci, kteří se potácivě zvedali ze země.

Po chvíli, když se všichni posbírali, si většina uvědomila, že stojí v kruhu. Zatuchlý vzduch jim zvedl žaludek. Byli v kamenné místnosti. Téměř všechny upoutala obrovská páka v rohu a výklenek, ve kterém se nalézal svitek. Kus smotaného papýru, převázaný zašlou stuhou.

„Vítejte!“, přečetl nahlas Krochta Moskyt a někteří by dali krk za to, že slyšeli v dálce zachechtání.

„No to je divný“, prohlásil o situaci Lynhaard.
„Třeba o nás Torkilovci už vědí“, klepal se Griffin.
„Sakra, že by podsvětí mělo tak dlouhá chapadla?“, zašeptal Mugzaš a kroll vytáhl meč.

„Já se bojím“, ulevil si Ladot Chinský.
„Kde to jsme?“, rozčeřil hladinu Torug, trpaslík s válečným kladivem.
„Ticho! Já tu velím, všechno, co se hýbne, to zabijeme, za to nás platí. Jdeme do toho! Aedde, zatáhni za páku“, se zablesknutím v oku ze sebe vychrlil Lynhaard a zamával mečem až to svištělo.

„Už mě láká vůně mordu...“, procedil skrze zuby Tanris.
Ozvalo se zaskřípění, když Aedd zatáhl za páku. Stěny se pomalu s rachotem propadaly do země. V dálce zaznělo hlubokým tónem troubení. Dobrodruzi se přikrčili.

„Past ! Zachraň se kdo můžeš!“, vykřikl kdosi. Stěny se již úplně propadly do země. Okolní svět pohltila temnota.

Záblesk světla ozářil strašlivou scénérii. Z mnoha hrdel se ozval skřek. Družina byla obklíčena zombiemi. Cáry masa jim odpadávaly v pohybu, mrtvolně bledé obličejy a cvakající zuby, lačné po krvi, po smrti, se přibližovaly. Jejich smrdutý dech již někteří ucítili, svítící krvavé oči dychtily po zabíjení. Šly a sekaly svými pařáty. Byly zrozeny zlou mocí. V dáli se rozzářila pochodeň. Hrdinové letmým pohledem spatřili postavu, celou ve zbroji a s rohem v ruce. Postava se smála a pobízela své sluhy hlasitým troubením k práci, odměnou jim bude maso a teplá krev.

První se probudili jako ze sna Lynhaard a Krochta. Všichni zaujali postupně obranné postavení. Krochta roztáhl ruce a zamumlal formuli. Jeskyni ozářilo bílé světlo, krásné jako polední slunce. Ozval se šílený skřek a několik zombií se rozlétlo na kusy. Tento signál ostatní vyburcoval k boji. Meče sekaly, kladiva drtily, sekery utínaly údy. Krev tekla. Po chvíli se zombie válely rozsekány na kusy a družina s Lynhaardem v čele se blížila k stvořiteli zombií. Tomu zmrzl úsměv na rtech, odhodil roh a tasil meč.

Jeho useklá hlava se odkutálela kamsi do tmy. Z těla náhle zmizelo maso a zůstala pouze kostra pokrytá cáry kůže. Krochta Moskyt si odplívl.

Při obhlídce jeskyně byly objeveny též dvě spící děti. Jak strašné bylo, když otevřely oči, ty zazářily krví a z úst jim vytékala krev a vnitřnosti. V jejich očích se mísila krutost a beznaděj. Vrhly se v beznaději kupředu a sekaly rukama. Tanris vytáhl z kapsy lahvičku a začal cákat na děti vodu. Svěcenou vodu. Při doteku s pokožkou se jim propalovala do těla. Děti strašlivě vysokými hlásky kvílely, až se drsnější povahy smály. Náhle řev utichl, zemřely v hrozných křečích. V jeskyni bylo ticho jako v hrobě.

Světlo z lucerny ozářilo schody. Někteří si hlasitě oddechli. Družina se organizovaně uskupila a sešla po kamenných schodech. Kamenné zdi místnosti, do které Nurnští vešli, byly již pěkně vytesány, všemu vévodila postava muže vytesaná do zdi. Na zemi byl vyryt menší kruh se čtyřmi důlky po obvodu. Zbytek

...družina s Lynhaardem v čele se blížila k stvořiteli zombií...

teleportačního zařízení. Chyběly v něm silnou magií nabitě kameny, tzv. Perly světla. Místnost měla dva východy, dvoje dveře.

„Půjdeme vlevo“, prohlásil velitel a otevřel dveře. Procházeli chodbou, která se různě točila, až vtrhli do místnosti osvětlené pochodní. Před nimi byla vysoká barikáda ze skříní a postelí. Za barikádou bylo živo. Náhle zpoza skříní vylétl kulatý předmět. Dopadl přesně pod nohy Krochtovi a vybuchl jasným

světlem. Čaroděj byl odhozen ke zdi, z nohou mu cákala krev. Bolest mu zalila mozek, na chvíli omdlel. Aedd nelenil a útok odvrátil, jeho ohnivé hlíny jsou proslulé, dělají více škody než užitku. V tu chvíli vyběhl kroll s bojovým pokřikem. Tanris se držel u zdi za ním. Griffin vystřelil z luku. Ohnivé hlína s výbuchem dopadla na střelceho hobita, který s výkřikem padl k zemi. Lynhaard prorazil za barikádu a před sebou spatřil tři muže v šedých zbrojích a s dlouhými meči. Za nimi stáli dva hobiti, v rukou svírali kuše, a třetí stál v rohu a tahal za páku. Ozvalo se zaskřípění.

„Uáááhh“, vykřikl Yonnathan, když se pod ním otevřela země. Měl smůlu společně s Torugem. Oba spadli někam do hlubin, někam do tmy. Kolem sebe zaslechli pištění a zmatené pobíhání.

„To jsou krysy“, vykřikl s hrůzou v hlase Torug. Yonnathan zazmatkoval, nevěděl co má dělat, máchal kolem sebe dýkou, pak zapálil pochodně. Uviděl potlučeného Toruga, jak kladivem mlátí krysy. Náhle se mu jedna zakousla do nohy, pak druhá. Omdlával. „Pomoc!“, vykřikl slabým hlasem a ztratil rovnováhu, krysa se mu zakousla do obličeje, do oka. Dolů seskočil náhle jako blesk Tanris a společně s Torugem krysy dobili. Ostatní zatím bojovali u barikády.

„Je mrtvý... sakra, chudák“, utrousil Tanris, když uviděl Yonnathana s okousaným obličejem, jeho krev se smísila s krví mrchžravých krys.

„Prohledáme ho a rozdělíme se“, mrkl Tanris na Toruga a začal probírat kouzelníkův batoh.

„Dva tisíce zlatých, to jsem nečekal, rozdělíme se a budeme mlčet, jasný?“, v Tanrisovi se zase naplno rozproudila álfheimská krev.

Mugzaš si stoupl vedle Krochty, oba se mocně soustředili. Z jejich očí vylétlo světlo. To s rychlostí blesku udeřilo do střelceho hobita. Ten s výkřikem padl k zemi. Lynhaard již jako bojový stroj sekal a drtil muže za barikádou. Je dobrý. Je skutečně skvělý bojovník. Jde z něj hrůza, před ničím se nezastaví, je chladnokrevný. Umí vraždit. Bitva byla dobojována, nepřítel se válel rozsekání a postřílení. Griffin vytáhl s hnusem šípy z mrtvol, některé by ani vlastní matka nepoznala. Pak následovalo oblíbené obírání mrtvých.

Náhle přišel zezadu Tanris s Torugem a řekli: „Yonnathan je mrtev... zabily ho krysy. Chudák“.

„A co měl u sebe?“, zeptal se kroll s hrudí od krve.

„Celkem nic, byl chudý“, odpověděl přesvědčivě Tanris a Torug přikývl.

„To se mi nelíbí...“, šeptl Krochta Lynhaardovi.

„No jo, tak tedy půjdeme dál a někde si tu odpočinem“, řekl kroll a vyrazil v čele chodbou.

Utábořili se v obytných pokojích mužů, které zavraždili. Našli malou spíž s jídlem, vodu pramenící ze skály a smradlavou temnou díru, u které každý pochopil funkci. Někteří, hnání vidinou diamantů, ji chtěli prozkoumat, ale byli včas přesvědčeni.

Krochta si zavolal Toruga k rozhovoru.

„Co si přejete, pane Krochta?“, řekl malý trpaslík.

Krochta se mu zadíval do očí a zadrmočil jakási slova. Náhle měl pocit jako by se mu zmenšil mozek. Jeho myšlení bylo pomalé, každé druhé slovo, které mu mozek napověděl, znělo: „zlato“. Byl v mozku Toruga. Procházel jeho pamětí. Viděl poslední zážitky. Viděl Yonnathana, jak se mu naposledy zachvělo tělo. Viděl Tanrise, jak dobíjí krysy, jak prohledává kouzelníka, jak vytahuje měsíc a rozděluje peníze. „Tisíc... tisíc...“. Cítil, jak je Torug šťastný, stačí mu málo, je to primitiv. Krochta se usmál, něco zamumlal a jako blesk opustil cizí mysl.

„Chtěl jste se mnou mluvit“, řekl zmateně Torug.

„Vlastně ne, jdi si odpočinout“, řekl Krochta a odešel za velitelem.

„Já jsem si to myslel, okradli Yonnathana, každý tisíc.“, řekl Krochta a zavolal Tanrise.

„Já jsem nikoho neokradl a ten trpaslík taky ne“, řekl na obranu Tanris.

„Všechno víme, za tohle ti pěkně zkrátím podíl na kořisti!“, rozhodl Lynhaard.

Tanris se urazil, začal se tvářit zamlkle a klel.

„Já v týhle družině něco znamenám, narozdíl od tebe, ty budižkničemu“, zařval na Mugzaše, který se na něho divně podíval. Nevydržel s nervy.

„Buď zticha, teď už nic neznameneáš, ty okradačí mrtvol!“, řekl Lynhaard a Tanris se ještě víc urazil. Byl sám. Všichni proti němu. Nikdo mu již nevěřil. Podobně dopadl i Torug, který se také ke svému hanebnému činu nepřiznal.

Nurnští po těžké dřině ulehli na provizorní lože a spali svůj bezesný spánek. Byly rozestaveny hlídky.

Po probuzení snědli něco ze svých zásob, naplnili měchy vodou a vyrazili zpět k vytesanému obrazu muže. Griffinovi a Aeddovi to nedalo, aby obraz neprozkoumali. Po chvilce usilovného prohledání a proklepání našli to, co hledali, tajné tlačítko v malíčku na pravé noze. Sklidili za to od ostatních uznání. „Cvak... tsss“, kamenná deska pomalu zajela a před nimi se objevila chodba. Po chvíli uviděli dveře ze dřeva. Zatlučené silnými prkny.

„Co to má znamenat“, ptal se kroll sám sebe.

„Propálit!“, hned rychle rozkázal. Na tuto špinavou práci byl pozván Aedd. Dveře polil olejem a pochodní zapálil. Všichni si zacpali nos a čekali až dveře prohoří. Po chvilce, když už všichni kašlali a byli načichlí, Lynhaard dveře vykopl. Kouř se rychle rozptýlil do díry ve stropě, která jistě vedla na povrch, ale byla úzká.

Náhle všem ztuhla krev v žilách. Před sebou uviděli rakev.

„Upír“, řekl Mugzaš a rozklepal se, jak mu přešel mráz po zádech.

„Klid, dostanem ho“, převzal roli Krochta a nechal ostatní rozestavit kolem rakve.

„Až řeknu, tak otevřeme rakev a probodneme ho a usekneme mu hlavu“, řekl Krochta a všichni se připravili.

Ozvalo se zaskřípění, když silné ruce nadzvedly víko dřevěné rakve. Všemi projelo zamrazení. Rakev byla prázdná. Slabší povahy si hlasitě oddechly a silnější nervózně prohmatávali opotřeбенé rukojeti zbraní.

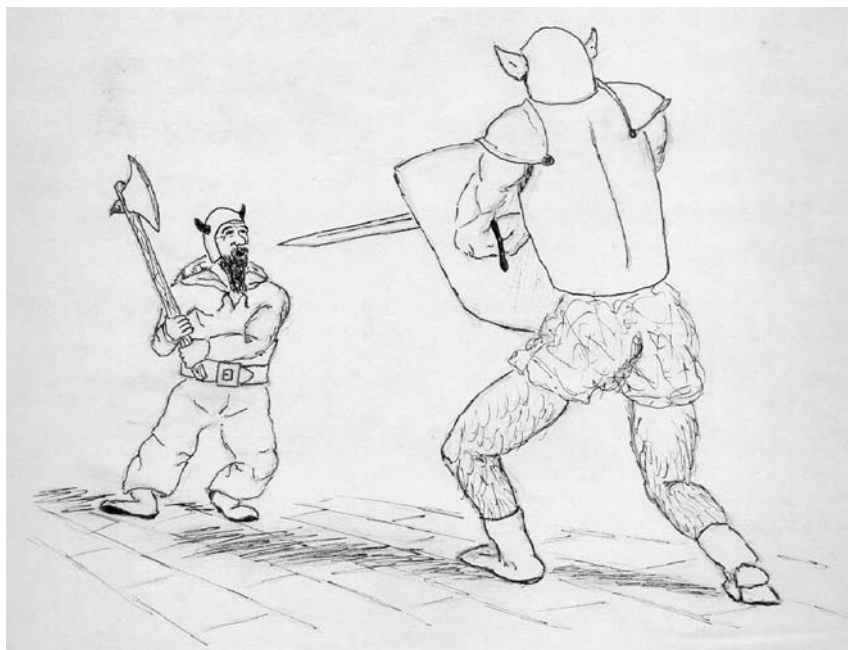
Rakev převrátili, hlína se vysypala. Těžké rány mečí ji rozlámaly. Pak to Lynhaard pomohl.

Pozornost všech se obrátila k místnosti. Byla skromně zařízena, jednoduchý stůl uprostřed s dvěma židlemi, stará almar se téměř dotýkala nízkého stropu. Naproti vchodu byly temně černé dveře. Místnost jemně voněla po parfému.

Dobrodruzi stanuli před almarou, která se skřípěním ukázala svoje útroby, když ji Griffin otevřel.

Na několika policích seděly jedna vedle druhé baňky s tmavě červenou náplní, zapečetěné špunty. Griffina ovál ledový chlad.

„Krev, to je krev! Tfuj“, vykřikl Krochta.

...vykřikl Lynhaard a vrhl se s mečem na trpaslíka...

„Rozmlátit!“, vykřikl velitel a rozmáchl se mečem.

Když ničení skončilo, země pod almarou se krvavě zbarvila.

Dobrodruzi stanuli před dveřmi. Po jejich otevření Aeddem uviděli před sebou díru vedoucí do temnoty. Na dně něco pobíhalo a kapala voda.

„Jdeme zpátky“, rozhodl Lynhaard a družina se poslušně obrátila a odešla za tajné dveře. Ty se po chvíli po Griffinově zkušeném pohybu zacvakly.

Nurnští se vydali chodbou vedoucí kamsi do tmy. Do temnot zaprášených časem, který pamatovali pouze věční. Malí neviditelní skřítci, kteří je neustále pozorovali a doprovázeli. Byli veselí a zároveň škodolibí. Doprovázeli je do dolu, do temnot obývaných jimi a malými trpaslíky, které rádi škádlili.

Klikací chodba změnila svůj ráz. Byla nízká, hrubě tesaná. Lucerna vrhala dlouhé, temné a vlnivé stíny. Neustálé odírání o stěny celou družinu unavovalo.

V dálce se zableskly dva páry očí. Jejich majitelé byli malí. Byli to trpaslíci navlečení do opotřebovaných zbrojí. V rukou drželi dvojhlavé sekery s mnoha zuby a nánosem rzi. Zbraně měly dlouhá topírka. Z úst trpaslíků, obložených dlouhými tmavými vousy, vycházel pravidelný dech.

Uviděli světlo Nurnských a cinkání zbroje. Zaujmuli bojové postavení.

Torkilové, pomysleli si druzi. Jejich představitost je zklamala.

Nurnští dobrodruzi se nikdy moc neptají, když zabíjejí. Ted' se také nebudou ptát.

„Stát! Kdo jste?“, ozvalo se, když světlo ozářilo vousy přichozích.

„Co ti je do toho!“, zbrkle vykřikl Lynhaard a vrhl se s mečem na trpaslíka.

Ozval se výkřik a zvuk drcených kostí, pak zařval také Lynhaard. Druhý trpaslík s pomstou v očích udeřil obrovskou sekou do krollova odkrytého ramene. Lynhaard se při pohledu na vlastní temnou krev rozzuřil a sekal hlava nehlava. Jeho reflexy byly téměř dokonalé. Po chvíli marného odporu padl druhý trpaslík do krvavé louže mrtvého přítele.

Spravedlnost opět zvítězila. Vraždění Lynhaardovi připadá jako opíjení v hospodě. Sláva vrahům.

Družina ve vražedné pouti pokračovala. Dorazila k malým dřevěným dveřím. V okamžiku byly rozkopnuty a světlo ozářilo další temné prostory. Několik malých chlupatých skřítků uskočilo rychle před ničivým světlem do stínu.

„Cítím peníze...“, řekl si Tanris, jenž byl uražen a ve tmě skládal pomstychtivé nápady.

Nurnští pokračovali dál, chodba se rozšiřovala a zužovala, všude plno temných odboček a vzdálené šumění vody vytvářelo zlověstnou atmosféru ne strachu, ale smrti. Kdo ví čím.

Cesta je zavedla před masivní okované dveře s malým zamřížovaným okénkem.

Hlasitý hovor přilákal k okénku malou postavu. Trpaslík s širokými rameny zkušenou rukou zavřel závora a zamknul. Skřípání Nurnské vyrušilo z letargie.

Lynhaardovo rameno narazilo silou na dveře. Ty zaskřípěly a temná ozvěna se vezla dálavou. Kroll zatnul zuby a zkusil to znova. Tentokrát (a více již nikdy) dveře nevydržely. Panty pukly, zámek se zkroutil a závora praskla.

Lynhaard vpadl do vězení.

Vězení jak známo není příjemné prostředí. Nyní to nebude o nic lepší.

Ozvalo se švihnutí. To dvojhlavá sekera malého trpaslíka opsala oblouk a trpaslík ji v elegantním úkroku zasekl do krollova těla.

Vůdce se zapotácel, krev vytryskla, těžká slina zbarvená krví ukápla na zem.

Lynhaardův řev zněl do dále. V okamžiku jeho meč zastal funkci menších fungujících jatek v Nurnu. Neskončil, dokud na podlaze nebyl trpaslík spolu ze svými údy, mozkem a krví.

„Pomooooc! Prosim...“, ozval se chroptivý hlas z klece uprostřed zapáchající místnosti.

Vězení. Hmm. Vězení musí smrdět, tohle smrdělo dvojnásob. Výkaly, zvratky, krysy a mršina dávaly zatuchlému vzduchu jakousi patinu.

Družina obestoupila klec. V ní se hrbil dočista nahý a špinavý muž. Jeho vous byl černý a plný prachu a jiného neřádstva.

„Kdo jseš, chlape?“, optal se Krochta Moskyt.

„Jsem Dagon a otočte se, já se před vámi stydím“.

„Tůdle!“, řekl Aedd a svými šperháky otevřel celu.

„Hele, chlape, co tu vlastně děláš?“, vyšetřoval Tanris.

„No, byl jsem ve vězení, né?“.

„Tak proč tě zajali, sakra, blbe!“, probral se Lynhaard.

„No, pracoval jsem pro Torkilovce, ale nějak jsem se jim přestal líbit, zvláště po tom, co se ztratily nějaké ty diamanty. Ale já nic nevzal, na mou duši“.

„Diamanty?!“, každý z dobrodruhů toto slovo několikrát opakoval a lesk v očích prokazoval diamantový chtíč.

„A kde jsou Torkilové?“, vychladl první Griffin.

„Teď tu nejsou, ale jezdí sem pro diamanty každý týden lodí. Jsou to šmejdi, mají ztročené trpaslíky a ti jim kutají diamanty“.

„Hele... a proč nám to vlastně říkáš... Torkile?“, zeptal se Krochta, mladý lišák.

„To je jednoduché, pánové. Chci se k vám přidat“.

„Hmm, tak jo. Dejte mu nějaké spodní prádlo a meč. Jde s námi. Vše nám ukáže a jestli ne...“, Lynhaard si přejel prstem po krku a zašklebil se.

Dagon si oddechl. Byl zachráněn. Smrt Torkilům, smrt trpaslíkům.

„Teď nám ukaž, kde je skladiště, chceme diamanty“, rozkázal Lynhaard.

Spoře oděný muž je tedy odvedl temnou chodbou ke skladišti.

Bylo prázdné. Spousta malých truhlíček byla prázdná.

Hrom aby to vzal.

Dagon vysvětlil, že si je museli odvést lodí dnes.

To je rozhněvalo. To byla poslední kapka. Zabíjet, vraždit. Krollovi se zatmělo před očima. Krev, tohle spraví krev!

Vedl je neomylně dál. Došli k dvěma žebříkům.

„Tady se jde do hlavní části dolu. Na naleziště. Je tam stovka dělníků, kopáčů“, řekl jim Dagon, když první z Nurnských vyzkoušel pevnost žebříku.

„Jdem tam!“, rozkázal Lynhaard.

Se skřípáním slezli žebřík. Byl jednoduchý a dlouhý deset sáhů. Dole se chodba rozšiřovala a po chvilce chůze spatřili něco nevídaného.

Chodba se protáhla v obrovskou dlouhou místnost. Na dně zářily desítky lucerniček a ozývalo se rytmické kutání. V zemi byly různé hluboké díry, vypadalo

to jako malé mraveniště. Zde se těžil ten krásný zázrak, který dokázal zkrášlit i ošklivou dívku.

Na stropě se hýbaly matné stíny malých trpaslíků v práci.

„Stát! Kdo jste?“, přicházel k nim hlas z dále. Práce se zastavila, umouněné obličeje vzhlédly. K dobrodruhům přicházel mohutný trpaslík s bičem v ruce.

Ještě než stačil promluvit, zablesklo se. Krochta Moskyt nevydržel napětí. Jeho mysl, jeho um, rozsévala smrt. Mohutný trpaslík s obličejem zkrouceným ve směšnou grimasu padl k zemi. Z jeho těla se kouřilo.

„Nikdo se ani nehne!“, zakřičel Lynhaard a jeho hlas se rozhléhal místností.

...Ladot, můj první sluha...

„Tak a teď se vrátíte do práce a budete těžít pro nás. A kdo nebude, zemře!“, promluvil znovu kroll a v očích se mu zaleskl třpyt.

„A kdo nevytěží za pracovní směnu diamanty v ceně sto šedesáti zlatých na hlavu, bude bez milosti popraven!“, pokračoval velitel a aby bylo vidět, že to myslí vážně. Došel k nejbližšímu.

Zasvištění meče, praskot kostí a krev ukončily popravu. Lynhaard se pousmál, teror se mu začínal líbit. Ostatním z družiny se to nelíbilo.

Trpaslíci začali postupně kutat. Chtěli pryč.

Po třech hodinách jeden trpaslík promluvil.

„Končíme. Směna skončila, jsme unaveni, potřebujeme spát, milostivý pane“.

Lynhaardovi proběhl hlavou plán.

Nechal družiníky vybrat diamanty od trpaslíků. Přinesli pouze sedm tisíc zlatých v diamantech. Pak ostatní nechal zkoumat podzemí v čele s Dagonem.

U sebe pouze nechal Ladota, známého sraba a nechápavce. Ten mu vadit nebude. Teď udělá něco, co by neudělal ani ten nejhorší špinavec.

Vražda, co to je?

Budu králem podzemí, velký otrokář. Oni budou pro mě žít a chcípat. Jsou to svině a já jsem jejich král. Já, Lynhaard Nepodrobitelný a ten šašek Ladot, můj první sluha.

Ve jménu starých bohů, já jsem ten vyvolený, já budu bůh. Budu ničít, budu bůh zkázy a pekla.

V Lynhaardově hlavě tyto myšlenky vytvořily nekonečnou smyčku.

Chtíč.

Krev.

Řev.

Maso.

Bolest.

To chci jim dát.

S tímto v hlavě začal postupovat mezi nevinně spící trpaslíky. Jeho sluneční prsten se zaleskl ve světle lucerny.

„Chcípní, svině!“, vychrlil ze sebe kroll a vypálil smrtící blesky z prstenu.

Klidně spící tělo se vzepjalo, pach spáleného masa projel nozdrami směřujícího se krolla a pak se přestalo hýbat. Nedýchalo.

Jde to tak lehce.

Meč se zasvištěním dopadl na dalšího, stříkala krev. Ruce, nohy, hlava, hrud', to vše praskalo a odpadávalo. Z těla zbyl pouze krvácející a škubající se trup.

A další.

Vyhřezlá střeva, rozpolcená lebka, krollův nelidský smích.

Další a další, teď onen a tamten.

Poslední dvacátý. Useklá hlava v místě rtů. Rozčtvrcené tělo.

Krev už mu nevoněla, nudilo ho to. Dostal další nápad.

Tfuj.

Ladot nechápal.

Nechápal, ani když mu Lynhaard řekl o provaz. Dostal ho.

Udělal katovskou smyčku a pověsil dalšího chudáka na žebřík.

Pak vyšel znovu do davu, hrubě vytáhl jednoho rozespáleného trpaslíka a začal ho kopat do hýždí a hlavy.

Táhl ho k žebříku.

Vytáhl ho na žebřík, přehodil smyčku kolem krku a utáhl.

Ladot se na to díval s otevřenou pusou.

Kroll trpaslíkovi podrazil nohy.

Ozval se přidušený výkřik a škubání těla.

Po chvíli křeč skončila. Lynhaard se zasmál z plných plic. Něco ho napadlo.

Lynhaard popravčí.

Vytáhl z batohu flakónek. Jed. Došel pomalým krokem k jámě, kde spalo asi deset trpaslíků. Jemně flakónek hodil mezi ně a pozoroval. Rozbil se a začal z něj stoupat nažloutlý plyn. Ten vyplnil celou jámu.

Spící trpaslíci sebou začali škubat, sáпали se po čistém vzduchu. Chrčeli, z úst jim vytékala krev. Jejich ruce a nohy kolem sebe mávaly. Po chvíli pohyb ustal.

Lynhaard masový vrah.

Kroll unaveně zívá a šel si sednout k Ladotovi, který byl mimo. Neuvědomoval si, co se stalo.

Velitel vybalil jídlo a začal klidně jíst. Nabídl Ladotovi.

„Chtěli se vzbouřit, svině, museli dostat lekci, zítra budou těžít víc“, řekl Lynhaard Ladotovi a šel si lehnout. Byl ukojen.

Mrtvola trpaslíka na provazu se jemně houpala.

Když se ostatní vrátili z průzkumu, nestačili se divit.

„Hej, Lynhaarde, co se tu stalo?“, se zděšením pravil Krochta.

„Chá, měli chcípnout všichni...“, uchechtl se Dagon.

„Vzbouření... nic jiného, tak jsem jich pár pro výstrahu popravil“.

„Hm... pár...“, hlesl Krochta, když se prošel mezi ležícími trpaslíky.

„Vstávat! Makat!“, zakřičel po chvíli kroll. Pak si sáhl rukou po brnění. Ne tam ne. Trochu výše. Nahmatl amulet a cosi zamumlal. Pak ukázal na trpaslíky, na ty živé. Usmál se. Budou těžít více, u všeh bohů, budeme boháči.

Trpaslíci s lesklými očky postupně vstali a odklidili své zavražděné druhy. Začali smutně kutat.

Na stráži zůstali Griffin a Dagon. Ostatní si šli do skladiště lehnout. Zbývalo ještě pár dní do příjezdu Torkilů. Musejí nabrat síly. Pak se začaly dít divné věci.

Malí tvorečkové, skřítki, byli rozezleni. Teď Nurnští dostanou lekci. Několik se jich neviditelných přiblížilo ke Krochtovi, jemně mu sáhli do torny a z váčku mu odcizili tisíc zlatých v diamantech. Nikdo nic neviděl.

Tou dobou Aedd provedl svůj plán. Počkal až všichni usnou a připlížil se k Torugovi. „Hm, dostane lekci“, pomyslel si. Obratně prokličkoval mezi oddechujícími těly a pod rouškou tmy se dostal nad trpaslíka. Zloděj bude okraden zlodějem. Jeho ruka nahmátla batoh. Pak měšec. Ten sevřel pevně v ruce. Ruku rychle vytáhl z batohu a obratně ho zavřel. Odcházel. Tak tohle mu nevyšlo. Odcházel nadšen z lupu a vypadla mu dýka. „Do pytle!“, ozval se výkřik. Torug křičel. Někdo rozsvítil lucernu.

„Cos tu dělal?“, vykřikl Torug a začal kontrolovat svůj batoh.

„Ukradl mi peníze! Zloděj!“, křičel na Aedda, ale on na něj apaticky koukal a řekl pouze: „Lže!“.

Družina nic nedělala, byl zticha i Tanris. Aedd peníze odevzdal Krochtovi, samozřejmě nenápadně, ten je pak odevzdá vůdci.

Torug se cítil ukřivděn, svíral své válečné kladivo pevně v ruce a mlčel.

Každý si pro jistotu prohledal batoh. Krochta vykřikl, nemohl najít tisíc zlatých.

„Ihned si zavolal Aedda a prolétl mu mozkem. Byl čistý, tedy pouze v tom, že nic neukradl. Jemu. Mladý Moskyt nevěděl, koho podezřívát.“

Nikdo nikomu nevěřil. Malé postavičky se zachechtaly a začaly se pošťuchovat.

Konec směny. Družina vybrala diamanty. Bylo jich méně než předchozí směnu. Lynhaard byl rozzuřen, ale věděl, co si může dovolit. Kdyby bylo po jeho, tak by všichni trpaslíci umřeli v křečích.

„Zítřka přijedou“, řekl Dagon, když vybrali od trpaslíků diamanty. Bylo jich málo, důl byl prázdný.

Začaly přípravy na boj. Dagon všem ukázal jámu hlubokou deset sáhů, v níž se třpytila voda. Vysvětlil, že jeskyně vede do moře. Mugzaš Nekromancer si vyrobil zvířátko, malého kostlivce, který ho poslouchal na slovo. Oblékl ho do šatů. Bude dělat stráž. Pak se šli hrdinové z Nurnu posilnit zbytky kořalky a odpočinout. Trpaslíky už nehlídali, ti se pomalu chystali k odchodu. Znali tajnou chodbu ven z temnoty.

Druhý den všichni, odpočatí, vstoupili do zavodněné jeskyně. Voda zde vytvářela jezírko, do kterého vtékal proud z podzemní říčky. Jezírko pokračovalo do moře. Na stropě se vlnily odlesky hladiny, říčka šuměla, od moře přicházel čerstvý vzduch. Nurnští obestoupili jezírko. Kostlivec seděl na bedně a měl v ruce lucernu.

Všichni byli napjatí. Malý stín se mihl na jezírku. Dlouhou chodbou přiletěl první posel. Neviditelný havran obhlédl situaci, nelíbilo se mu to. Odletěl.

Lynhaard se nechal zneviditelnit a skočil do vody. Prsten černé vodoměrky mu zabránil potopení. Krochtův havran Berel nad ním tiše létal ve spirálách. Kroll tiše kráčet po vodě směrem k moři. Uviděl v dálce denní světlo a zaslechl mlaskání vody. Chodba široká osm sáhů se různě vlnila. Šel blíže a uviděl to. Malá loďka s šesti lidmi na palubě. Všichni byli v temných pláštích.

Berel odletěl ke Krochtovi. Lynhaard dál zkoumal. Všiml si malého šípometu na přídi a otřásl se. Jedna postava v lodi měla dlouhou hůl.

Kroll u stěny znehybněl a nechal se obeplout. Vpadne na ně zezadu.

Lod' se pomalým odrážením dlouhého bidla sunula vpřed. Nurnští byli připraveni na poslední bitvu.

Malá loďka vplula do jezírka. Nad postavením družiníků se objevilo světlo. Vyletěly šípy. Zasahovaly. Lynhaard procitl z nicoty a zasadil nečekaný úder. Loďka se zbarvila krví. Krochta Moskyt vypálil blesky, nezasáhly. Rozptýlily se do prostoru a narazily do stěn jeskyně. Griffin, který byl ukryt na převisu, střílel na loď své šípy. Pak zapálil pochodeň a hodil ji dolů. Postavy z lodi vystoupily a spěchaly ke kostlivci s Lynhaardem v zádech. Nepřátelé postupně odpadávali. Bránili se. Kostlivec padl jedinou ranou a roztříštil lucernu. V tu chvíli mezi ně dopadla Griffinova louč. Lynhaard útočníky dorazil. Dupal jim po střevech. Muž s holí skočil do vody. Zůstal na hladině a rozeběhl se ven. Dostali je.

Na jednoho zapomněli, ten pod rouškou tmy přeskočil potok a šel na Dagona s Torugem. Nedoběhl. Krochta ho umlčel, jeho prsteny zazářily do tmy.

Po důkladném prohledání se hrdinové odebrali ke spaní. Trpaslíci unikli tajnou chodbou ven. Hlídal pouze Griffin. Po třech hodinách hlídky se přiblížila postava s holí k lodi. Prozradil ji pouze úzký svazek blesků a smrad spáleného dřeva. Propálil do lodi díry a znovu utekl. Čekal na záchranu a pomstu.

Druhý den ráno se všichni vrátili k teleportu. Všichni si stoupli do kruhu a Krochta soustředil do kamene, který dostal, magickou energii. Nic se nedělo.

„Podsvětí... za to může podsvětí!“, vykřikl Lynhaard a družina se odebrala do jámy s jezírkem. Kdosi zručný opravil poškozenou loď. Vypluli z pozemí a zahlédli po dlouhých dnech sluneční světlo. Tento zážitek každému připomněl, že je krásné žít jako nájemný mordýř. Krochtův havran vyletěl do oblak na obhlídku. Něco letělo za ním. Věrně to kopírovalo jeho let. Pak to zaútočilo. Vylétl svazek blesků. Skřek a pád do moře. Tak skončil Berel, zabit svým sokem. Krochtovi se podařilo ve vodě najít havraní pírko a nechal si z něho udělat amulet. Kdo ví, čím bylo.

Siláci se chopili vesel a zabrali. Vyvinuli rychlost běžícího hlemýžďe a nabrali směr Kodgick. Cesta ubývala pomalu, ale město se přibližovalo.

Náhle za sebou uviděli loď. Velkou bárku s plachtami. Jela z ostrova se sopkou. Byla Torkilů. Trestná výprava. Nurnští se lekli a začali veslovat ze všech sil. Loď nejela za nimi. Jela do dolu, nastolit pořádek.

Po dvou hodinách dopluli vyčerpaní dobrodruzi do města. žádný z nich už nemyslel na podsvětí, na Torkilovce. Chtěli domů, do klidu a pohody. Všichni byli sklíčení a mlčenliví. Normální se jevil pouze Krochta Moskyt, jehož jeho chtíč nezklamal.

...skřek a pád do moře...

Družina pospíchala ke králi.

Král přijal Lynhaarda. Dal mu polovinu peněz a odůvodnil to tím, že úkol nebyl úplně splněn. Torkilové se totiž znovu vrátili do dolu.

Krochta Moskyt nelenil a rychle pospíchal za Attrien. Když jí znovu uviděl, její krása a vůně ho ohromila. Začal se potit a koktat. Zrudl.

Něžně ji pozdravil a šel rovnou k věci.

„Milá Attrien, moc tě mi... miluji, přál bych si, aby ses stala mojí ženou, na věky věků“, vytrousil ze sebe Krochta.

Attrien se usmála, vzala Krochtu za ruku a vedla ho domů. Rodiče ho přivítali. Krochta vyklopil vše o vztahu s Attrien a požádal rodiče o její ruku. Po chvíli přijali. Byli chytří. Věděli, že je to ten pravý, i když to jeho jméno jim bylo k smíchu.

Když se Lynhaard dozvěděl, že si budou muset zaplatit cestu domů a že budou mít pouze na obyčejnou nákladní loď, tak zuřil. Chvěl se po celém těle. Ostatní s ním souhlasili. Okradli je. Okradlo je podsvětí. Okradl je král. Všechno je podsvětí. Vše do sebe zapadalo. Rychle pryč!

Krochta se svojí nevěstou počkal na luxusní obchodní loď, mohl si připlatit, nemusel si na cestu vydělávat prací, mohl se věnovat budoucí ženě.

Mnohokrát jim vítr pročísl vlasy, mnohokrát je ruce a nohy zradily, mnohokrát měli kocovinu, ale po týdnu uviděli zemi, uviděli Nurn.

Někteří štěstím plakali (třeba Lynhaard, který byl úplně jiný, i když stejně smrděl).

Došli do Liscannoru. Byl stejný. Všichni se rozběhli domů. Ti, kdo žádný neměli, šli ihned do hospody. Večer tam přišli ostatní, aby rozdělili kořist.

Přišel jsem tam také já, Alwynn, mistr cechu Bílé ruky a pozdravil je: „Haikhtlá!“.

Po rozdělení kořisti se všichni zpili do němoty, každý byl rád, že se probudí v Liscannoru.

Přes všechny ty bolesti hlavy a kocoviny začal další den.

Lynhaard si krátce pohrál s dětmi a zatáhl ženu Wenoru do postele. Tanris si popovídal se svým bratrem Herbertem, uprchlým vrahem, který prý Tanrisovi pere prádlo. Povídá se, že spolu i spí. Ostatní dělali spoustu věcí, ale dohromady vlastně nic. Odpočívali. Krochta Moskyt připravoval svatbu.

Svatba byla.

Byla asi pěkná, ale nic si z ní nepamatuji a ostatní asi také ne.

Je na čase skončit povídání o vraždění, zlobě a hlouposti.

Nad námi bdí Bílá ruka. Cítím její světlo, teplo a lásku. Každý toho světla, tepla a lásky dostane různý díl. Nenajde se na světě nikdo, kdo by nedostal.

Haikhtlá!, ať světlo ozáří naše duše, ať je na světě víc čistoty!

VI. Za hlavou Krvavého Zyffa

[Hodovan 1037 Getd z Ruindoru]

Jednoho dne zazněl před hospodou dusot kopyt. Hostinský Jeremiáš Čipera se zaradoval, že jdou hosté, ale ukázalo se, že se jen vrátil starosta Lynhaard. Z něj nemá pan Čipera prázdný užitek, neboť kroll pije za nákupní ceny, pod hrozbou vyhnání z vesnice. Lynhaard se právě vrátil z Lurgrapsu, kam doprovázel svou ženu Wenoru na návštěvu k nějakým jejím kamarádkám z oboru, které se stejně jako ona usadily. Spolu s nimi jel také elf Astórius, vyděděnc rodů zelenovrškých. Společně ve městě narazili na několik letáků nabízejících vysokou odměnu za hlavu pana Zyffa, nebezpečného lapky. Lynhaard ovšem prohlásil, že jeho dcera Wyndred bude mít za pár dní narozeniny, a on chce uspořádat malou oslavu, proto by se nehodilo, kdyby nebyl doma. Astórius se rozhodl zůstat prozatím v Gergelu a pokusit se vypátrat něco víc.

Lynhaard zatím přijel do Liscannoru a rozhodl se svolat bojovou radu. Druhého dne obešel Liscannor a sezval všechny na večer do hospody. Pak sedl na koně a rozjel se do Nurnu informovat Ladota Chinského, který žije U prasete. Ten slíbil účast, a tak se Lynhaard vrátil zpátky domů. Když umyl a vyhřebelcoval koně, zamyslel se, znovu ho osedlal a vyrazil k Nurnu za barbarem Dagonem, jenž tam žije v podnájmu. I on slíbil, že dorazí a kroll se vrátil domů. Opět umyl koně, opět ho vyhřebelcoval a opět se zamyslel. Pak ho znovu osedlal a rozjel se do Nurnu, kde zakoupil dárek pro Wyndred, dřevěnou kačenku na kolečkách. Pak potřetí vydrbal koně a zamířil ke Hrochovi přemýšleje, že příště si musí takové ježdění rozdělit do více dnů.

Večer se dobrodruzi sešli v hospodě U hrocha a několik projevilo zájem o účast na výpravě. Její začátek byl stanoven na ráno po narozeninách Wyndred.

Narozeniny se opravdu vydařily. Wyndred dostala spoustu krásných dáreků a měla radost. Wenora oznámila Lynhaardovi další radostnou zprávu a kroll se mohl štěstím zbláznit. Navíc zároveň probíhala oslava U hrocha, takže si slavnostního dne užili opravdu všichni.

Druhý den se nepočtená skupina vydala k jihu. Za vůdce byl zvolen kouzelník Krochta Moskyt, kterému jeho mladá manželka, Attrien Moskytová, dlouho mávala. Dále tu byl velitelův zástupce Lynhaard, jenž po dlouhé době musel opustit vůdcovský post, mladý elf Griffin Linfalas, hobit Simonn Čarostřelec, nováček družiny, svérázný trpaslík Torug, temný kouzelník Mugzaš Nekromancer, liscannorský hrobník, kudůk Ladot a barbar Dagon. Pravdou je, že nejeli nejrychleji, neboť žaludky některých si ještě vzpomínaly na včerejší vydařený večer. Přesto ale někteří otrslíci tahly sebou zásoby alkoholu, Ladot měl kupříkladu soudek třešňovice způli tak velký jako je sám. Vůdce ovšem vyhlásil částečnou prohibici až do splnění úkolu. Samozřejmě musel občas přimhouřit oko. Takový Ladot Chinský pokud si nedá hned po ránu pořádný lok pálenky, tak netrefí svou vzácnou kuší jelena ze dvou kroků.

Po několika dnech dorazila skupina do Lurgrapsu a hned namířila na radnici. Tam se družiníci dozvěděli, že Zyff je šlechtic, který dal přednost kariéře

*...Ladot měl kupříkladu soudek třešňovice
způli tak velký jako je sám...*

loupeživého rytíře. Obklopil se bandou pobudů a s nimi přepadá, loupí, vraždí a pálí. Jeho drzost dosáhla rozměrů přesahajících únosnou míru, proto se páni r a d n í rozhodli vypsát odměnu na jeho hlavu. Zyffova smrt by měla stačit k rozpadu jeho družiny. Základnu má Zyff na svém hradě v lesích odkud vyráží pouze na loupežné akce. Dobrodruzi byli ještě upozorněni, že Zyffa tady každý zná, a není proto možné přinést hlavu prvního žebráka, na něhož narazí. Nakonec byla popsána cesta na Zyffovo území a s přáním šťastné cesty opustili druzi radnici.

Před radnicí dal Krochta rozchod do druhého dne, aby hrdinové mohli získat další informace a připravit plán. Je pravda, že někteří, jako Lynhaard či Ladot, žádné informace nesháněli, zcela beze studu se zpili a noc ztrávili U červeného jazyka. Přesto ale druhý den padlo několik návrhů k útoku na Zyffovu pevnost.

„Slyšel jsem“, prohlásil Krochta, „že lupiči několikrát přepadli kupce na hlavní cestě. Mohli bysme si koupit vůz a rozhlásit, že jedeme na východ s cenným nákladem. Mohli bysme se nechat přepadnout, využít překvapení a porazit je“. „To není nejlepší nápad“, poznamenal Griffin, „Byl sem se mrknout u městský brány. Provoz je tam tak velkej, že by byla děsná náhoda, aby přepadli zrovna nás“. „Radní prej vyslali svého špeha, aby se vetřel do Zyffovy bandy. Za pár dní ho našli připíchnutýho na městských hradbách“, oznámil Dagon. „No, my se nejdřív podíváme na to jejich sídlo a pak uvidíme“, rozhodl Krochta. „Já sem slyšel, že ten Zyff prej ovládá magii“, nadhodil Torug. „A sakra“, zaklel Krochta, „Ale co. Přece se nezalekneme každého kouzelníka“.

Družiníci dojeli na koních až do nejzazší vesnice na pokraji Zyffova panství. Ves byla částečně opevněna hradbou z vozů. Podle několika vypálených domů se dalo soudit, že Zyff už tato místa poctil svou přítomností. Druzi tu nechali koně v péči místního kováře a pěšky se vydali do lesů směrem k sídlu lupičů. Jejich úmyslem bylo za noci proniknout k tvrzi, tam se nenápadně utábořit, vyčkávat a pozorovat.

Lupiči však nespali. Na jejich vůdce byla vypsána vysoká odměna a to jistě přiláká dobrodruhy z širokého okolí. Proto byli hlídky drženy ve dne v noci. A jednu noc byly hlídky zburcovány podezřelým hlukem. Jakási skupina se snažila připlížit ke hradu. Nevypadali jako další nováčci přicházející rozšířit početní stav bandy. Pohybovali se rádoby potichu a obezřetně. Když došli na dohled hradu, utábořili se. Poskytli tak lupičům čas připravit se na jejich zajetí.

Nurnští postupovali temným lesem. V neznámém prostředí se necítili nejjistěji, proto se drželi na dohled cestě k hradu. V lesní temnotě se jim však nepodařilo zahlédnout žádnou z četných hlídek. Nakonec spatřili hrad. Stál na pahorku a v jeho okolí byl vykácen pruh asi třista sáhů široký. Druzi poodešli od cesty a rozbili tábor tak, aby mohli pevnost pozorovat.

Začalo se rozednívat, když Nurnští zaslechli hlas: „Postavte se a odhodte zbraně“. „A sakra“, zaklel Lynhaard. „Co teď?“, otázal se Ladot. „Budeme bojovat“, připravil si meč Dagon, ale Krochta ho uklidňoval: „Poslechněte ho. Uvidíme co se stane“. Dobrodruzi tedy odhodili zbraně na zem, ale ne zase moc daleko. Z lesa se vynořilo několik mužů a přistoupilo blíž. „Ty zvládnem, na ně“, zavelel Krochta, načež se Lynhaard chopil svého meče a vyrazil proti ozbrojencům. I ostatní popadli své zbraně a Krochta srazil dva muže k zemi blesky. „Do nich. Bijte je“, ozvalo se z lesa. Vzápětí se objevil původce hlasu, statný kroll, několik dalších lidí a po dvou barbarech, elfech a hobitech.

Nurnská družina vytvořila obranné postavení, ale z tváří dobrodruhů přímo číselna panika. Loupežníci vlétli do boje neohroženě a rozvrátili pověstnou nurnskou obranu. Pod Lynhaardovým mečem sice padali k zemi jako hrušky a rovněž Dagon se činil jako zkušený válečník, nicméně zranění neustále vzrůstala. Zvláště elfové a hobiti, kteří zasypávali skupinu šípy ze svých luků, respektive kuší, působili dobrodruhům těžká zranění. Ve chvíli, kdy družinou projel jako olifant kroll velící útočníkům, a Lynhaard, využívaje magicky získané rychlosti, zvolil útěk, nastala v družině naprostá panika. Krochta a Mugzaš opustili bojiště magicky, Griffin zahodil tornu a odlehcen zmizel ve stínu lesa. Torug už se na útěk obrátit nestačil, anžto byl doslova rozpůlen ranou krollovou. Ladot už už mizel v lese, když ho dostihl hobití šíp. Kudůk udělal ve vzduchu přemet a dopadl bezvládně na záda. Dagon a Simonn se ve chvíli, kdy viděli, že nemají naději uniknout, raději vzdali. Tím skončil první pokus o získání Zyffovy hlavy.

Krochta, Lynhaard, Mugzaš a Griffin se sešli ve vsi u svých koní. Jelikož se však v málo opevněné vsi necítili nejjistěji, odjeli do Lurgrapsu, kde prospali následující den a noc, a většinu dne dalšího. Po té se vydali zpět k Zyffově tvrzi.

Tři zajatci, Ladot, Dagon a Simonn, byli mezitím uvrhnuti do tmavých kobek. Mohli si alespoň ošetřit šrámy, i když před nimi byla málo optimistická

vyhlídka budoucnosti - měli být předhozeni medvědovi. Nikdo z nich neučinil žádný pokus o útěk. Čekali na vysvobození. Čekali tři dny.

Čtyřlenná družina nezašla tentokrát příliš hluboko do lesa a utábořila se. Kouzelník Krochta se zneviditelnil a vydal se sám na obhlídku nepřátelských hlídek. Jakožto neviditelnému se mu podařilo lupičské hlídky celkem snadno odhalit a s plánem na jejich likvidaci se vrátil k druhům. Společně pak postupovali lesem, až dal Krochta pokyn k zastavení. „Tak támhle za tím křovím je první hlídka. Ty, Lynhaarde, vyběhneš a sejmeš toho chlapa, než stačí cokoliv udělat. Já se hodim dál a když to bude potřeba, tak nějaký sejmu. Vy dva počkáte v záloze“, rozvinul vůdce svůj plán.

Lynhaard tedy neváhal a vyrazil kupředu, mávaje nad hlavou svým mečem. Loupežník ukrytý v křoví stačil jen slabě vykřiknout a byl sražen smrtícím úderem. Třesk zbraní však zburcoval další hlídky a několik mužů se rozběhlo Lynhaardovi vstříc. Ani kroll však nečekal a rovněž jim běžel naproti. Dva z lupičů srazil náhle se objevivší Krochta svými blesky, posledního probodl kroll. Když bylo po tomto chabém boji, vyrazili družiníci směrem ke hradu, ale zvuk rychle se blížících kopyt je přiměl skrýt se v křoví. Kolem nich se přehnala skupina asi dvaceti jezdců, jež se posléze zastavila v místech, kde se před chvílí odehrálo krvavé divadlo. No, tak krvavé zase nebylo. Už tu byla i krvavější. Nicméně, nurnští dobrodruzi prchli hluboko do lesa. „Jestli maj stopaře“, děl Krochta, „Tak nás stejně najdou. Měli bysme se radši připravit“. Mugzaš, hned jak to slyšel, začal se drápat na strom. Griffin zase zmizel v hustém trnitém křoví. Krochta pohlédl na Lynhaarda, poplácal ho po zádech a prohlásil: „Tak, válečníku. Já teď lezu tady na strom, tak se drž. Když budu moct, pomůžu“. Po té se vyhoupl na vysoký buk a ukryl se v koruně. Zkoprnělý Lynhaard zůstal stát pod stromem a tupě se rozhlížel na všechny strany, snaže se zahlédnout některého ze svých druhů. Nepodařilo se mu to.

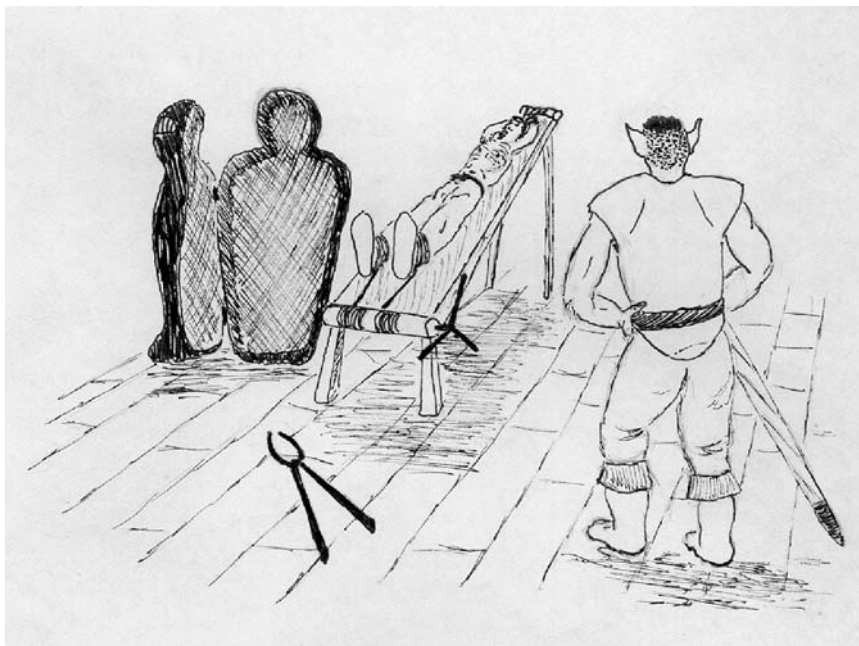
Zakrátko jeho bystrý sluch zaregistroval chřestění zbraní a krátce na to spatřil blížící se skupinu lupičů. V jejím čele šli dva elfové sledující stopy družiníků, ale jen co ho viděli, vytáhli luky a stáhli se. Dopředu se postavili muži s meči, popoháněni zezadu velkým krollem. Poslední místo ve skupině zaujímal člověk ve zbroji, který jen cosi prohodil, načež se muži vrhli do útoku.

„Hej, Mugzaš, dát mi rychlost“, zašeptal opatrně starosta Lynhaard. „Ale pak mi už nezbyde na zmizení“, ozvalo se ze stromu. „Dělat, už se blížit. Nebo vás tady nechat“, zahrozil rugornský kroll. „No dobře“, zaslechl po chvíli, načež zachytil mumlání magické formule.

„Uááá“, vyrazil zrychlený kroll mezi loupežníky a netrvalo dlouho a osm mužů se válelo na zemi v krvi. Proti němu však stanul mocný kroll, ale Lynhaard mu vrazil meč do břicha. Navíc mu přišla nečekaná pomoc v podobě blesků, které vyslal ze stromu Krochta. Z krolla cákala krev na všechny strany, ale on propadl bojovému šilenství, proto žádnou bolest nevnímal, a zasadil Lynhaardovi tvrdou ránu kyjem. Lynhaard, zděšen tím, že by ho dvě nebo tři podobné rány mohly zabít, raději klesl k zemi, děláje mrtvého. Zuřící kroll ho chtěl dorozit kyjem, ale Mugzaš ho ze stromu sestřelil jedním zeleným bleskem. Krochta mezitím vyslal několik blesků na velícího muže, ale ten se jen otřásl, zmizel z jeho dosahu a nařídil dvěma

elfům, aby oba kouzelníky ze stromů sestřelili. „Nééé, vzdáváme se“, zavolal Krochta a mával ze stromu směrem k nepřátelům. „Už nevykouzlim ani prd“, dodal směrem k Mugzašovi. „Já taky ne“, odvětil Nekromancer. Čtyři nurnští dobrodruzi byli tedy svázáni a odvedeni do hradu. Ještě před zatčením však spolykali všechny své cenné prsteny.

Griffin, Lynhaard a Mugzaš byli zavřeni do cel, pouze Krochta, na něhož cela nezbyla, byl přivázán na skřípec. Podařilo se mu ale kontaktovat svou neviditelnou kočku, a ta krátce na to dorazila k němu, a začala mu hryzat pouta. Mugzaš a Lynhaard se snažili spát, zatímco Dagon, Ladot a Simonn napjatě očekávali, co udělají nově příchozí dobrodruzi pro jejich záchranu. Griffin zatím

..., „Si se mnou chtěl mluvit?“, zeptal se kroll Krochty...

prohlížel zámek na dveřích kobky a litoval, že mu byly zabaveny paklíče. Snažil se za ně najít adekvátní náhradu a nakonec se mu to podařilo; objevil docela pěknou klíční kost.

„Hej, ty“, zavolal ráno Krochta ze skřípce na muže kontrolujícího vězně, „Kdy bude snídaně?“. „Vězni dostávají co zbyde vod voběda a co nechaj psi“, odvětil muž a ošklivě se na kouzelníka usmál. „Hele, zavolej mi velitele. Chci s ním mluvit“. „No jo. Možná mu řeknu“, odpověděl lupič a odešel pryč.

Po několika hodinách přišel mohutný kroll. „Si se mnou chtěl mluvit?“, zeptal se Krochty. „Ano. Já jako velitel družiny bych vám chtěl nabídnout spolupráci“. „Tak ty seš velitel. To pudeš jako první k medvědovi“. „Co?“, vytřeštil

oči Krochta, „K jakýmu medvědovi?“. „My tady vězně předhazujeme medvědovi v hradním příkopu. Musíme ho nějak živit“. „Ale já jsem vám chtěl nabídnout pomoc“. „Zabili ste nám spoustu chlapů, vám nemůžeme věřit. Přišli ste si sem pro šéfovu hlavu, takže pudete k medvědovi“, děl kroll a odkráčel.

Už se blížila půlnoc, když Krochta pocítil, že pevný provaz svírající jeho ruku konečně povoluje pod úsilím malé kočičky. Krochta uvolnil zbývající provazy, načež si odskočil do rohu místnosti ulevit. Své dílo pak začal přehrabovat hledaje v něm ukryté prsteny, což se mu nakonec podařilo. Rovněž Muzgaš už své cené šperky získal, a jedině Lynhaard se doposud marně snažil, dostat ze sebe ještě aspoň trochu pro tělo nedůležitého odpadu.

„Cvak“. 'Dokázal jsem to. Já to dokázal', pomyslel si Griffin Linfalas a uznale si prohlížel klíční kost, kterou právě odemkl dveře své cely. „Ty si taky venku“, konstatoval Krochta ke Griffinovi, čistíc si ruce o shnilou slámu. „No já. Tímhle sem to vtevrěl“, pochlubil se elf. „Tak zkus dostat ven vostatní“. Griffin si klekl ke dveřím do Lynhaardovy cely a zkoušel zopakovat svůj úspěch s kostí. Dveře kupodivu po chvíli povolily. „Lynhaarde, nech toho a pod' pomáhat“, velel Krochta, „Musíme dostat z cel vostatní“. „Moment“, odvětil kroll valíc bulvy, „Lynhaard to ze sebe muset dostat“.

Griffin se pokusil otevřít ještě ostatní dveře, ale to se mu již nepodařilo, a tak nastoupil Lynhaard a za pomoci železného cejchovadla dveře vypáčil. „Tak chlapi“, prohlásil Krochta, „Seberte si náký kosti, ať se máte čím bránit, a vyrazíme“. Všichni se rozešli po celách a sbírali nejvhodnější zbraně. Griffin pečlivě uschoval svou klíční kost a sebral ještě dvě lebky, které hodlal použít jako vrhací zbraň. Lynhaard našel velkou stehení kost, jež se dala použít jako kyj. Největší radost však měl Mugzaš, správce Liscannorského hřbitova, který objevil téměř neporušenou kostru. Pohládl vybělenou lebku a začal mumlat zaříkadlo:

„Všechny síly temna noci
Přijďte mi teď napomoci
Ať ožije toto tělo
Které hnít by dávno mělo
Jen ať chodí ještě chvíli
Ať má jak za živa síly
Ať jen já jsem jeho pánem
Vífa morfum filakánem

Kostra na podlaze se pohnula a v prázdných očích lebky se rozsvítily rudé plamínky.

„Jé, kostlivec“, zvolal Simonn, který o podobných bytostech slyšel doposud pouze vyprávět. „To je přítel“, prohlásil Mugzaš poplácávaje kostru po lopatkách, až kosti chřestily. „Á, vida, vida“, usmál se Krochta a mnul si přitom bradu, „Aspoň má kdo chodit ve předu“. Dobrodruzi vytvořili bojovou formaci a opatrně vyrazili ven z vězení. Ve předu šli Lynhaard a kostlivec ozbrojeni kostmi, za nimi pak Mugzaš s Griffinem, kteří drželi v rukou lebky, připraveni vrhnout je na nepřítele.

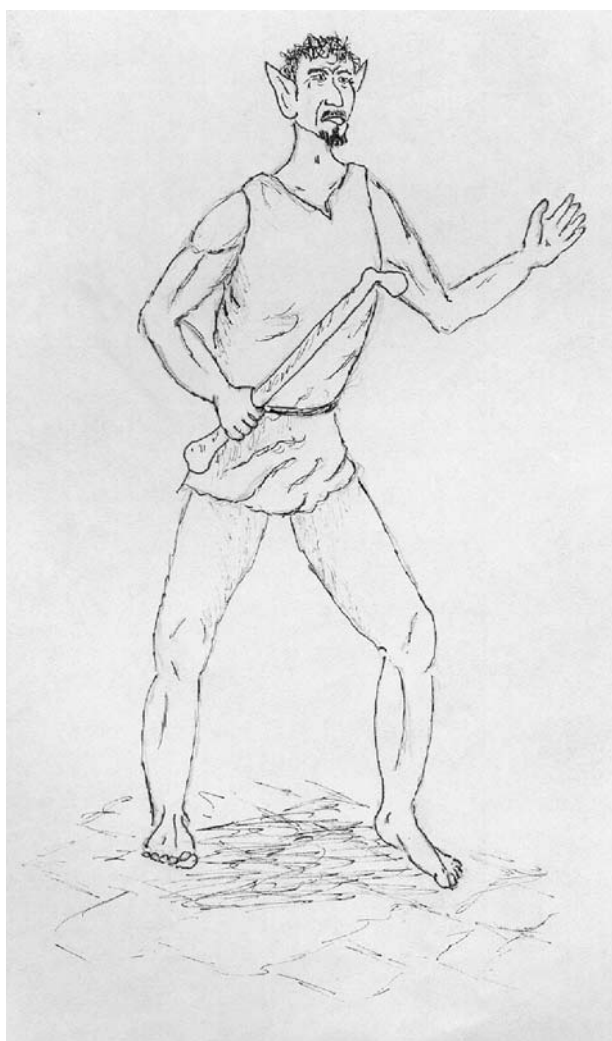
Dobrodruhům se podařilo proniknout na nádvoří a rozhodli se nejprve prozkoumat postranní budovu, jež se ukázala být stážnicí. Lynhaard spolu s kostlivcem vtrhli dovnitř. Kroll zabil tři muže pádnou ranou kosti dřív, než se stačili vůbec vzpamatovat. Také kostlivec se činil a boj byl rychle ukončen.

„Ty tou kostí bojuješ líp než mečem“, poplácal Lynhaarda po zádech Krochta. „No jo, dyť je to jeho rodová zbraň“, smál se Griffin, „Čim si myslíš, že v jeskyni bojoval?“. Lynhaard zatím s nostalgií vzpomínal na léta, kdy se se svými kamarády mlátili medvědími kostmi po hlavičkách.

„Nesmíme se zdržovat“, naváděl druhy k rychlejšímu pohybu Krochta, „Seberte zbraně a brnění a deme“. Několik temných siluet přeběhlo nádvoří a zastavili se před branou do vnitřku pevnosti. „Je zamčeno“, zašeptal Griffin. „Klid, to není problém“, sebevědomě prohlásil Krochta, pak přistoupil blíž a cosi zamumlal. Brána se skutečně otevřela. „Kudy teď?“, zeptal se Lynhaard, když zjistil, že z malé vstupní místnosti vedou dvě chodby. „Doprava“, zavelel Krochta, načež kroll vyrazil vlevo a kostlivec, který ničemu nerozuměl, ho mlčky následoval. „Budu s ním muset ještě několik lekcí probrat“, pomyslel si

...Největší radost však měl Mugzaš, správce Liscannorského hřbitova, který objevil téměř neporušenou kostru...

Krochta, Lynhaardův učitel, ale mlčky šel dál.

Druhá vpadla do prvního pokoje, kde na kavalcích spalo několik loupežníků. Lynhaard se na ně vrhl a několik jich probodl mečem, jeden muž v noční košili však ráně smrtící čepele uhnul (možná měl Lynhaard zůstat u kosti) a pokoušel se uniknout druhým vchodem, ale na prahu ho dostihla lebka vržená Mugzašem a ranou do týla mu přerazila vaz. Inu, Nekromancer holt umí s lebkami zacházet.

Druzi bez váhání vtrhli do další místnosti. Tam už byli lupiči zbucováni rykem boje, ale neměli žádné zbraně, protože se snažili bránit pěstmi. Jeden z banditů však popadl židli a přetáhl jí dotírajícího kostlivce, který se na místě

...kroll zabil tři muže pádnou ranou kosti dřív, než se stačili vůbec vzpamatovat... rozpadl. „Můj kostlivec“, vyjekl Mugzaš a rozdrtil

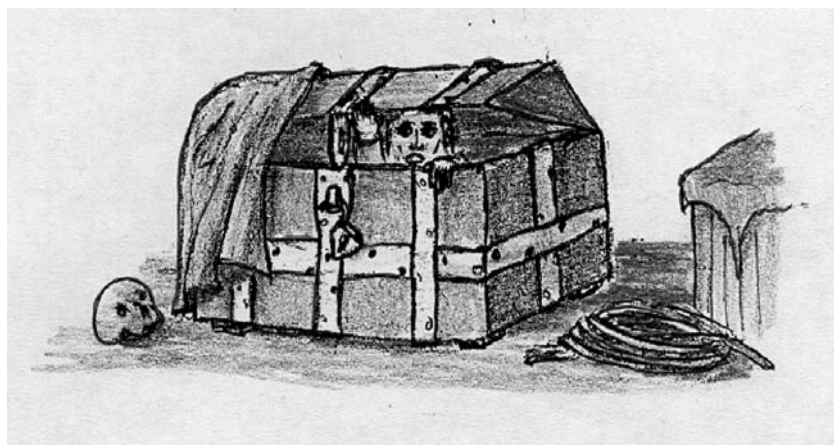
loupežníkovi hlavu druhou lebkou. „Nenechte je utéct“, volal ze zadu Krochta, a Lynhaard s Dagonem, který zaujal kostlivcovu místo vyrazili za prachajícími.

„Au, sakra, něco dali za dveře“, zaklel Lynhaard, když chtěl otevřít dveře v běhu, ale místo toho do nich narazil. „Vykopneme je“, nevrhl Dagon, „Raz, dva, tři...“. Po rázném kopanci krolla s barbarem se dveře vyvrátily z pantů. „Dali za dveře stůl... Au, zatr, který... No počkej“, rozlít se kroll, když mu jakýsi loupežník,

při pokusu vejít do místnosti, rozmlátil židli o hlavu. Chvíli na to už ležel na zemi v tratolišti krve.

„Můj soudek“, zvolal Ladot, jen co vstoupil do místnosti, a uviděl svůj sud, ještě při zajištění téměř plný vinikající třešňovice, na zemi rozbitý. Na zemi kolem však nebyly patrné žádné stopy po drahocném nápoji, lupiči zjevně nenechali ani kapku. „Hele, Krochto“, obrátil se na vůdce Griffin, „Ta krabice je mi nějaká povědomá, není náhodou tvoje?“. „Moje doutníky!“, chytil se za hlavu kouzelník, „Voni mi vyčadili doutníky“. „Hele, tady na zem se ještě válet pár špačků, moci je dorazit“, zachechtal se Lynhaard. „Mlč, nebo ti strhnu podíl z pokladu“, prskal Krochta, „Já jim dám doutníky“, zamumlal si ještě pod vousy.

Družina zamířila dále a rabovala další místnosti, když tu vběhli do chodby, na jejímž druhém konci byli připraveni tři střelci. „Uááá“, zařval kroll Lynhaard, když se do něj zapíchly dva šípy. „Já vám ukážu“, vykřikl a vrhl se na loupežníky. Na místo střelců se však již postavili muži s meči, někteří si ještě nandavajíc drátěné košile. Lynhaard sice mezi nimi řádil jako černá ruka, ale sám utřil četná zranění. Rovněž Dagon zasadil několik pádných ran, přestože věnoval zvýšenou pozornost obraně. Za chvíli už se lupiči váleli mrtví na zemi, avšak lukostřelci, kryti temnotou další chodby, vyslali opět salvu šípů. „Mizíme“, zachroptěl Lynhaard,

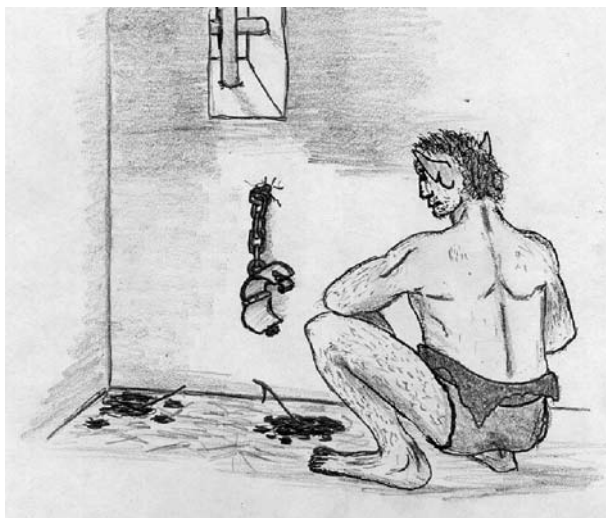
...a Simonn si vlezl do jedné z truhel...

tahaje si z břicha šíp, a sám jako první zapadl do jedonoho z pokojů z dostřelu. Ostatní za ním. „Co teď?“, otázal se Griffin. „Schováme se v tom skladišti ve věži“, přikázal Krochta, načež se družina odebrala určeným směrem.

Zatímco si druzi léčili četné šrámy, začaly se ozývat hlasy lupičů pročesávajících okolní pokoje. „Asi nás tu za chvíli najdou“, pronesl s obavou Krochta, „Griffine, zkus zamknout ty dveře“. Elf kývl, přistoupil ke dveřím a snažil se cosi udělat se svojí klíční kostí, ale dveře se mu zamknout nepodařilo. „Připravte se k obraně“, zavolal tlumeným hlasem Krochta, když se dupot bot ozval těsně za dveřmi. Lynhaard a Dagon zaujali postavení po obou stranách dveří, Krochta s

Mugzašem za nimi, a Ladot, připravující si ohnivou hlinu, vedle. Oproti tomu, Griffin se ukryl ve stínu na druhém konci místnosti mezi koberci, a Simonn si vlezl do jedné z truhel.

Dveře se rozlétly a do místnosti se vřítily dva muži. První byl hned sražen k zemi Lynhaardem a druhý kouzelnickými blesky, ale za nimi se hrnuli další. Několik mužů už bylo mrtvých na zemi, ale i zranění družiníků byla četná, a tak dal Lynhaard přednost svému oblíbenému manévru - předstíral mrtvého. Dagon po té zvedl ruce nad hlavu a vzdal se, zatímco Mugzaš okamžitě zmizel. Krochta ještě usmažil jednoho loupežníka blesky a zmizel také. Jediný Ladot ještě zlostně mrštil mezi lupiče ohnivou hlinu, ale vzápětí byl nevybíravým způsobem sražen k zemi.

Lynhaard si ještě na zemi uskl z vedle ležící lahve s olejem, aby si pročistil střeva a dostal z nich konečně své prsteny.

B a n d i t é prohledali místnost a podařilo se jim vytáhnout z truhly vzpírajícího se Simonna. On a tři ostatní dobrodruzi byli odvedeni do vězení, kde však, vzhledem k poškozeným dveřím, byly pouze dvě cely použitelné. Do nich

...když skončil, začal se ve své hromádce hrabat... byli umístěni Simonn s Ladotem, zatímco

Lynhaard byl natažen na skřípec a Dagon zavřen do železné panny.

„Venku se něco děje“, prohlásil elf a vstal z postele. Jeho tvář byla plná vrásek, ač nebyl ještě nijak stár, a jeho vychrtlé tělo při pohybu budilo dojem, že se prohýbá pod nápoem větru. „Možná už dorazili mí kamarádi“, pokračoval. „Bangord chtít spát“, podíval se na elfa ze svého kavalce mladičský kroll, a zašilhal na něj ospalýma očima. „Neměli bysme se tam podívat?“, vykoul zpod deky třetí obyvatel pokoje, člověk. „Být zamčený“, podotkl kroll. „Nevadí“, ozval se znovu elf, „Ven se dostaneme. Ale počkáme až to utichne“. „Bangord nemít zbraň“. „Nějakou už najdeme“, uklidnil krolla elf.

„Tak, už je tam ticho“, prohlásil elf po chvíli, „Podťe sem, tady se postavte a buďte zticha. Za chvíli se objevíte za dveřma“, dokončil a začal mumlat zařikadlo. „He?“, vypravil ze sebe kroll a zmizel. „Heeeee?“, ozvalo se zpoza dveří. „Teď ty“, houkl elf na člověka.

„Dál půjdeme neviditelný“, oznámil elf, když se jako poslední objevil na chodbě, načež seslal zaklínadlo. „Bangord vás nevidět... A sebe taky nevidět“. „Bud' zticha“, ozvalo se z prázdna.

„Bud' zdrav, Lynhaarde. Jak se ti leží?“, „Astórius. Rychle Lynhaard dostat pryč“, zavolal kroll do míst, odkud slyšel přicházet hlas. „Ale to nemůžu. To bych se zneviditelnil. Možná později“. „Nekecat a dělat nebo být zle“. „Chceš mi snad vyhrožovat?“, pronesl elf zvýšeným hlasem. „Ale blbost. S Lynhaard být zle. Vypít volej“. „A proč si vypil volej?“. „Potom, dělat“, pronesl kroll zoufale, neboť břicho mu už stahovaly nesnesitelné křeče. „No dobře“, řekl Astórius a objevil se vedle Lynhaarda. Ten, hned jak byl osvobozen, stáhl kalhoty a odběhl do kouta. Když skončil, začal se ve své hromádce hrabat. „Fuj, prase. Co to děláš?“, vykřikl s odporem Astórius. „Hledat prsteny. Předtím je spolknout, by lupiči nenajít. Ha. Najít“, vykřikl Lynhaard radostně a nasadil si své šperky na ruku.

„Kdo to být s ty?“, optal se Astória a zíral na dva muže stojící opodál. „To je Bangord a Rántir. Nechali jsme se chytit jako zájemci o přidání se k lupičům. Tak bysme mohli Zyffa zavraždit, aniž bysme museli pobít jeho lidi. Jenže řekli, že do první akce nám nemůžou věřit, a tak nás zatím zamykali. Zbraně nám samozřejmě sebrali, ale ty vevnitř neměl nikdo. Voni se předtím ty lupiči vozrali a porubali navzájem, takže zbraně dávali do nějakýho skladu. My ale nevíme, kde je“, podal vysvětlení Astórius, zatímco Lynhaard vysvobodil Dagona z železné panny. „A kdo je vůbec náčelník?“, zeptal se ještě zelenovršký kouzelník. „Krochta“, odpověděl Lynhaard. „Bravo. Konečně zvítězila inteligence nad hrubou silou“, zvolal Astórius a Lynhaard jen cosi zabručel. „Tak, a co teď?“, nadhodil Rántir. „Lynhaard slyšet kroky“, varoval náhle kroll. „Pod'ťe sem“, zvolal tlumeně Astórius. Všichni náhle zmizeli.

Kroky se blížily, ale stále nebyl nikdo vidět. „Tady chrápe Ladot a tady Simon“, ozvalo se náhle z prázdné chodby, „Ale kde je sakra Lynhaard? Au, dávej pozor“. „Promiň, neviděl jsem tě“, ozval se druhý hlas. „Krochta, Mugzaš, tady být“, zašeptal Lynhaard. „Fuj, to sem se lek. Jaktože nejsi vidět?“. „Astórius přijít“. „No vida. Bud' zdrav, Astórie“. „I ty, Krochto“, odpověděl elf. S Mugzašem si z pochopitelných důvodů zdvořilosti nevyměnili. Jejich vzájemná antipatie je všem zcela zřejmá. Astórius dává otevřeně najevo svou nenávist k černé magii a každý ví, že on dává přednost kouzlům, jako jsou neviditelnost, duha a teleport. Mugzaš při Astóriových nárážkách raději mlčí, maximálně pohrdavým úsměvem dává najevo co si myslí a snaží se být užitečný družině.

„Tak co budeme dělat?“, optal se Dagon. „Ty si tu taky? To bys moh vylomit dveře a dostat ven ty dva prcky“, navrhl Krochta. „To je nemůžete dostat ven kouzlem?“. „Já ne. Sem hotovej“, oznámili Krochta a Mugzaš současně. „Já jo, ale pak budem všichni vidět“, řekl Astórius. „Ale takhle budu vidět já“, protestoval Dagon. Lynhaard raději mlčel, aby si na něj někdo nevzpoměl. „Nebudeš“, prohlásil vědoucne Krochta. „Vylamování dveří tě nezviditelní... Snad“. „No dobře“, nechal se přesvědčit barbar a pustil se do práce. Po chvíli byl Ladot Chinský volný. „No jo. Nejsem vidět“, pochvaloval si barbar a šel se věnovat druhým dveřím. Ty také za chvíli povolily, ale Dagon si nemohl nevšimnout, že teď už vidět je.

„Tak, sme všichni venku, tři sou vidět. Co teď?“, promluvil Krochta. „Mohli bysme se ukrýt v našem pokoji“, navrhl Astórius. „Vy máte pokoj?“, vytřeštil oči Ladot. „Jo, ale sme tam zamčený“. „A jak se tam teda dostaneme, ha?“, zeptal se Dagon. „Já vás tam pošlu. Vevnitř už můžeme bejt viditelný“, odvětil Astórius. „A zvládneš to?“, optal se pochybovačně Krochta. „No jasně, to je jeden, dva, tři,... čtyřííí, ééé“. „Aha“, pronesl chápavě Krochta, „A co s těma, co se tam nedostanou?“. „Já bych šel do toho skladiště, pravděpodobně tam zůstal Griffin“, navrhl Mugzaš. Nakonec se většina dobrodruhů odebrala do pokoje Astória, Bangorda a Rantira a pouze Krochta a Mugzaš se vrátili do skladiště. Všichni bez výjimky se uložili ke spánku.

...dveře také za chvíli povolily, ale Dagon si nemohl nevšimnout, že teď už vidět je...

Ráno byli dobrodruzi probuzeni křikem lupičů. „Utekli vězňové“, ozývalo se ze

všech stran. „Musíme to tu řádně prohledat“, zaslechli druzi posléze. Lynhaard naposled využil svého magického amuletu a požádal vyšší sféry, aby lupiči neprohledávali tuto místnost. Pak pokračoval ve spánku.

Bandité jejich místnost skutečně neprohledávali, pouze zavolali Bangorda s Rantirem, aby hlídali na hradbách, kvůli nedostatku mužů. Astórius zůstal v posteli, protože před loupežníky simuloval nachlazení, což mu při jeho tělesné stavbě nedalo mnoho práce. Ostatní mezitím vyspávali pod postelí a ve skříních.

Krochta vstal až odpoledne. Lupiči sice prohlíželi i jejich místnost, ale ne tak důkladně, aby si všimli neviditelných kouzelníků a ve stínu schovaného Griffina. Ostatní ještě spali a vůdce výpravy se tedy vydal na obhlídku. Za svůj cíl zvolil kapli, kterou už předtím dobrodruzi navštívili, ale neměli čas se tam zdržovat. Dostal se tam bez problémů, jelikož hrad byl dost velký na počet lapků, který v něm, po několika střetech s Nurnskou družinou, zůstal.

Kouzelník z Bažiny kapli prozkoumal, ale neobjevil nic zvláštního, až na oltář, na němž byl zvláštní znak se šesti pohyblivými kameny. Zamyslel se a pohnul jedním kamenem. Ucítit chvění, po němž následoval tlak v hlavě. Když vše přešlo, cítil se Krochta slabý jako dítě a navíc neschopen kouzlit. Opatrně se vrátil k ostatním, aby si mohl odpočinout.

„Kde jsi byl?“, otázal se hned po jeho návratu Mugzaš. Krochta mu pověděl o návštěvě kaple i o svém pokusu s oltářem. Po té se do kaple vydal Nekromancer a vyzkoušel si rovněž pohrát se znakem na oltáři. Samozřejmě byl dostatečně varován na co nemá sahat, proto se po několika pokusech oltář odsunul, a pod ním začínala chodba kamsi do podzemí. Mugzaš otvor zase zavřel a vrátil se zpět, kde svůj objev oznámil. „Já se musím vyspat“, prohlásil Krochta, „Dost to se mnou zamávalo. Potom se tam podíváme“.

Lynhaard a spol ještě spali, když se dva kouzelníci, Krochta a Mugzaš, vydali do hlubin podzemí. Griffin raději zůstal ve skladišti. Po několika sázích klesání se před nimi otevřel vstup do místnosti. V ní byly čtyři hroby. „Rači to nebudem votvírat“, zašeptal Krochta, „Boží vědí, co tam je“. Mugzaš souhlasně zamručel, neboť měl z obyvateli hrobů své zkušenosti. Dva kouzelníci se vydali chodbami dále a objevili ještě jeden katafalk, tentokrát větší. Dál se však věnovali prozkoumávání chodeb, při čemž zlikvidovali jednoho pavouka, v jehož doupěti Krochta objevil několik zlatek, našli podzemní cestu z hradu a studnu, která zřejmě vede do vnitřních prostor hradu. Kromě toho vedlo z chodby několik dveří. Namátkou jedny vybrali a Krochta nahlédl dovnitř. Pohybovali se tam čtyři kostlivci, tak mezi ně kouzelník vypálil bílou střelu. Jediného, který se nerozpadl v prach, dorazil Mugzaš blesky. Důkladná prohlídka místnosti však nepřinesla žádný zvláštní objev. „Zkusíme další“, řekl Krochta a vydal se k následujícím dveřím. „Dobrý, nic tu není“, ohlásil, když nahlédl dovnitř. „Jau. A přece“, zaječel Moskyt a opražil téměř průsvitného ducha, jenž ho napadl, několika blesky. Pak prudce zabouchl dveře. „Vrátíme se“, rozhodl vyčerpaný Krochta, a tak se oba druzi dali na cestu zpět.

Druhý den nad ránem konečně Lynhaard uznal, že je dostatečně vyspán a vyléčen, a může tudíž opustit pokoj. Navíc Bangord s Rántirem zjistili, kde je skladiště zbraní a dobrodruzi se tam rozhodli vypravit. Postupně tedy opustili svůj pokoj a ve skladišti se setkali s Krochtou. Obě skupiny si vyměnily postřehy a zamířily do zbrojírny. Tam dobrodruzi po chvilce hledání objevili své zbraně a zbroje naházené mezi ostatními. „Konečně se cítím zase bezpečný“, konstatoval Dagon, když se navlékl do své zbroje. „Tak, tak. Lynhaarda slova“, přitakal kroll. „Tak, a teď do kaple“, přikázal Krochta, „Je to hned tady vedle, tak rychle“.

Družina se rychle přesunula do krypty a zkrz oltář do podzemí. „Ták, tady sme sejmuli pár kostlivců, ale jinak tam nic není, tady to vede ven z hradu, tady to naopak studní dovnitř a tady, tady sem viděl dva duchy, ale jednoho sem dost narubnul. „Lynhaard dorubat“, prohlásil kroll a vřít se do místnosti. Se dvěma duchy skutečně neměl mnoho problémů a brzo je rozprášil. „Tamhle být další dveře“, zvolal kroll a spolu s Dagonem vběhl do další místnosti. „Ááá“, ozvalo se dvojhlasně z místnosti. Ostatní přišli na její kraj a zjistili, že její podlaha je o dobré dva sáhy níž než doposud, a navíc je pobita ostrými hřeby. „Raděj jít opatrně“, prohlásil Lynhaard, když se vydrápal z díry.

„Tahle místnost je prázdná“, oznámil Dagon ostatním, když nahlédl za další dveře. „Tak ji prohledáme“, rozhodl Krochta. „To teda nevím“, bručel si pro sebe Astórius, „co v tak malý místnosti chce naj... Uááá“. „K sakru. Propadlo“, zaklel Krochta, „Astórie, žiješ?“. „Ale, jo. Jenom sem si trochu pochroumal kosti“. Jen co byl kouzelník vytažen, okamžitě se zneviditelnil, jen tak, pro jistotu.

„Za ty dveře něco chodit“, oznámil Bangord, když chvíli poslouchal za posledními neprozkoumanými dveřmi. „To tam snad nebýt díra“, prohlásil Lynhaard a vykopl dveře. Šest zombií nebylo pro Lynhaarda, Dagona a Bangorda přílišnou překážkou. Zvláště, když je kouzly podporoval Mugzaš, který dobře ví, co na nemrtvé platí.

„Tak vocaď vedou troje dveře“, rozhlédl se Dagon, „Tak co náčelníku, kudy?“. „Doprava“, prohlásil Krochta, načež Lynhaard otevřel levé dveře. Vyvalil se hnilobně zapáchající oblak a několik nejbližších dobrodruhů dostalo záchvat kašle. Mugzaš se zakuckal a svalil se v bezvědomí na zem. „Fůj“, prskal Ladot, „to je hnus. A není ani čím to zapít. Už abych byl doma“. „Přů, přů“, odfrkl si Dagon, když se oblak rozplynul ve vzduchu. „Za těma dveřma je jenom výklenek a ten je plnej plísně“, oznámil pak ostatním, „Radši to zavři Lynhaarde. „Jau, zatr..., tady něco leží“, ozval se Rántir a začal prozkoumávat něco na zemi, ale nic nebylo vidět, „A je to měkký“. „Není to Astórius?“, vykřikl zděšeně Krochta, „Astórie“, zavolal. „No jo. Má to tvar člověka“, oznámil Rántir prohmatávající na zemi neviditelnou, „A uši to má docela špičatý. Ale vůbec to nedejchá“, dodal. „Podívejte, už získává barvu“, upozornil ostatní Ladot. „Už vychládá a kouzlo přestává působit“, pokýval hlavou Krochta. „Nemůže mu někdo pomoci?“, optal se ještě, ale pohledem upozornil Mugzaše, že jeho pomoc nemyslí.

„Vyzkoušíme ty druhý dveře“, rozhodl Krochta po chvíli ticha, „Odstupte ode dveří. Lynhaarde, otevři!“. Kroll bez velkých protestů vyrazil ke dveřím a prudce je otevřel. „Jau“, trhl s sebou vzápětí, „Co to být?“. „Ode dneška můžeš nosit náušnici“, smál se Krochta a sebral ze země malou šipku, která prolétla Lynhaardovým netopýřím boltcem. „Vo to zrovna stát. Lynhaard nebýt Ěnmil“, odvětil dotčeně kroll. „Nó, dobře, dobře“, uklidňuje krolla vůdce, „Tak se podívej za ty třetí dveře“. „Do třetice...“, pronesl ještě Ladot. „Jau, gahar (starou řečí trollů -motýl -pozn. překl.(???)), Lynhaard toho mít dost“, vykřikl kroll, když se mu ostrá čepel zasekla hluboko do stehna. „No jo“, děl na to Krochta, „To byly poslední dveře. Teď se vypsíme a ráno se podíváme studnou nahoru“.

Po ránu druzi vyrazili ke studni. „Rumpál s provazem jsou nahoře“, přemýšlel nahlas Krochta, „Griffine, dokážeš tam vylézt?“. „No jo“, prohlížel si stěny studně zloděj, „Ale co když tam někdo bude?“. „Nic se nahoře nehýbat“, prohlásil Lynhaard, napínající svá ušiska. „Tak dobře“, řekl Linfalas, plivl si do dlaní a začal se škrábat vzhůru. „Uf, to byla fuška“, oddechl si když byl nahoře. Inu, mokré stěny jsou mokré stěny. Pak hodil dolu kýbl na laně, po němž se nahoru vydrápali ostatní. Několik dobrodruhů teprve šplhalo nahoru, když se otevřely dveře a v nich stanul tlustý muž se dvěma vědrys v rukou. Lynhaard bez váhání tasil a zapíchl lupiči meč do sádelnatého břicha. Nurnští vtahli tělo dovnitř, zavřeli dveře a čekali, ale nic se zatím nedělo.

Když byli nahoře všichni, utvořili druzi bojovou formaci a vyšli ze dveří. Vpředu kráčel Lynhaard s Dagonem, za nimi kouzelníci Krochta a Mugzaš, spolu s Griffinem a konec seskupení tvořili Simonn, Ladot, Rántir a Bangord, který kryl družině záda.

Druzi nejprve vešli do spíže, ze které je Krochta zahnal jen s problémy. Zvláště Lynhaard cestou ještě dlouho cosi přežvykoval, ale i ostatní si naplnili batohy, a někteří, co to stihli, i žaludky jídlem. Pak družina navštívila kuchyni, kde se právě na ohni cosi pánilo. Neměl na to kdo dohlížet, když kuchař ležel v kaluži krve opodál. Dobrodruzi prošli velkým, luxusně vybaveným sálem a zastavili se před dalšími dveřmi. „Vlítí tam“, přikázal Krochta. „Raději opatrně“, odvětil Lynhaard a nahlédl dovnitř.

Uvnitř seděl známý kroll a právě si čistil meč. Ve chvíli, kdy uviděl Lynhaardovu hlavu, vyskočil a vrhl se vpřed. Ani Lynhaard s Dagonem však na nic nečekali a zaútočili a Krochta zezadu pomohl blesky. Kroll začal zuřit, od úst mu létaly sliny a jeho obouručák se míhal vzduchem, rozsekáváje vše, co mu stálo v cestě. „Bhe“, vyjekl barbar Dagon, ale vzápětí s rozseknutou lebkou klesl k zemi. Lynhaard s Krochtou však běsnícího krolla dorazili.

...Bangord kryl družině záda...

Právě v té chvíli se rozlétly druhé dveře a do místnosti vběhl muž v brnění a s mečem planoucím jasným plamenem v ruce. „To je Zyff“, vydechl kdosi. „Dát mi rychlost“, zavolal Lynhaard na Mugzaše, stojícího opodál. „Hned“, odpověděl kouzelník a počal se soustředěním. Mezitím se Lynhaardův a Zyffův meč setkaly. Lynhaard mocně udeřil, ale v zápětí dostal ránu znásobenou plameny. Využívaje rychlosti, získané od Mugzaše, bleskově se svalil k zemi, předstíraje mrtvého. Tím se ale ocitl v první řadě obětavý Mugzaš, kterému již nezbývala magická energie na ústup. Ohnivým mečem byl doslova rozseknut vejpůl. Krochta si vyvolal duhu a stanul Zyffovi čelem, chystaje se do něj vypražit všechnu svou zbylou sílu, a pak své prsteny. Zyff ještě zaútočil na Griffina, který se jako jediný snažil pomáhat střelbou, ale elf se se štěstím vyhnul a raději prchl ze schodů za ostatními. Zyff však již také umdlával a jelikož se mu nepodařilo zasáhnout pravého Krochtu, neb útočil jen na jeho obrazy, byl nakonec usmažen. V tu chvíli se Lynhaard bleskově zvedl, uřízl vůdci lupičů hlavu a zabavil jeho meč.

Po chvíli začali pomalu přicházet ostatní. „Tak sem jistil záda, ale nic se tam neděje“, prohlásil jakoby nic Simonn. Krochta si cosi zabručel, načež dal příkaz k prohledání Zyffova pokoje. Druzi našli několik flakónků a svítek, ale žádné jiné cennosti. „Popadněte mrtvé a děte ke studni, potřebujem se vyspat“, nařídil Krochta, „Já se eště mrknu nahoru na věž“. Moskyt tedy vylezl až do nejvyššího patra věže a rozhlédl se kolem. Výhled byl opravdu pěkný, ale kouzelník si neuvědomil, že na okolních věžích jsou lupičské hlídky, a ty ho můžou docela dobře vidět. A také viděly.

„Pozor, viděli mě“, volal Krochta, běžíc po schodech za ostatními, ale zatím se před Bangordem vynořil člověk a elf. Mladý kroll však neváhal a pustil se do nich obouručákem zabitého bojovníka. Muž po kratším souboji klesl k zemi mrtev a elf se dal na útek. Bangord se sice pustil za ním, ale v těžké zbroji se mu neběželo tak dobře a rychle, tak toho zanechal. Než stačili dorazit další lupiči, spustili se druzi do studny, a v podzemí se ukryli v jedné z místností.

„Sakra, prchají“, zvolal pojednou Krochta, kterého kontaktovala jeho kočka ukrytá ve stáji. Posledních osm banditů, kteří přežili návštěvu gwendarronské výpravy, zjistilo, že Zyff i jeho pobočník jsou mrtvi, a jelikož neměli, co by je tu ještě drželo, sebrali všechno co šlo, včetně koní, a odtáhli. Dobrodruzi nebyli ve stavu, kdy by jim mohli v odjezdu zabránit, nehledě k tomu, že pěši by koně doháněli jen těžko. Raději se tedy v klidu vyspali, a po té se vydali rabovat hrad.

„Hele, támhle je nějaká kočka“, zvolal pojednou Simonn Čarostřelec. „To je určitě Mugzašova“, prohlásil Ladot, když si ji pořádně prohlédl. „Mugzašova? Čí, čí. Pojď blíž, neboj se“, začal se Simonn přibližovat ke kočce, ale ta se dala na útek. „Stůj mrcho“, zvolal Čarostřelec a strhl z ramene kuši, aby vzápětí malou šelmu proklál šípem. „Ták“, řekl Simonn, když ukázal kočku Krochtovi, „Můžeme ji pohřbít s ním. Měl ji rád“, a tak se také stalo.

Když se dobrodruhům nepodařilo v pevnosti najít nic nového, a už vůbec ne zajímavého, zamířili do podzemní místnosti s několika hroby.

„Ták, kdo to otevře?“, rozhlédl se po ostatních Krochta. Nakonec se po dlouhém přesvědčování uvolili krollové, Lynhaard a Bangord, aby odklopili desku

prvního katafalku. K velké radosti dobrodruhů byl plný zlata. Zlatomilní dobrodruzi se rázem vrhli k ostatním hrobům a začali je hromadně exhumovat, což ovšem vedlo k poněkud nepřehledné bitce s několika nemrtvými. Ta se nakonec obešla bez vážnějších šrámů, pouze Ladot Chinský byl zle potrhán přízrakem.

Jelikož Nurnští už žádné další zlato nenašli, nastrkali to co měli do svých vaků a toren, zabalili to do dek a prostěradel, prostě, nenechali na hradě ani zlatku, a poněvadž v pevnosti pochopitelně nezbyl žádný kůň, odtáhli všechno na smyk. Krochta se domníval, že ve vesnici najdou družiníci své koně, ale ta byla zcela vyplundrována, když lupiči zjistili, že vesničané poskytli gewendarroňanům podporu. Podařilo se tam však najít vůz, který, nehledě k tomu, že potřeboval opravu, byl v celkem slušném stavu. Dobrodruzi na něj tedy naložili zlato a cestou do Lurgrapsu se střídali v jeho tažení, což se stalo terčem posměchu kolemjedoucích cestovatelů. Pohled na bandu po zuby ozbrojených zabijáků však odradil všechny od jeho otevřeného vyjádření, a tak cesta proběhla bez krveprolití.

V Lurgrapsu dobrodruzi vyměnili hlavu za slíbenou odměnu a po patřičné oslavě se odebrali domů, do Liscannoru. Tam proběhl pohřeb dvou hrdinů, Astória ze Zelených vrchů a Mugzaše Nekromancera, na obecním hřbitově. To že oba kouzelníci, kteří se bytostně nesnášeli, leželi pohřbeni vedle sebe, vedlo ke vzniku několika báchorek. Například se tvrdilo, že se Astórius, když se dozvěděl, vedle koho bude pohřben, pokusil uprchnout. Zkušenější dobrodruzi však tvrdili, že to, že Lynhaard nesoucí rakev zakopl, nebylo, vzhledem k jeho stavu, nic divného. Také se začalo tvrdit, že na hřbitově v noci straší. Příčinou všeho byl pravděpodobně Bangord, který po návratu z hospody často popadl lopatu a šel kopat hrob, jak říkal, do foroty. Po té, co se pověra rozšířila, s tím však přestal, neboť se začal bát. V hospodě potom sám tvrdil, že se kouzelnické hroby od sebe vzdalují, ale nebyl schopen to dokázat.

Po pohřbu nastala další důležitá akce v liscannoských dějinách, volba starosty, poněvadž Lynhaardu Rugorskému skončilo velební období. Jeho nástupcem se stal Krochta Moskyt z Bažiny, především díky svým slibům, že zabezpečí dovoz lacinějšího alkoholu, čímž by se ceny U hrocha mohly podstatně snížit. Díky lakotě hostinského Jeremiáše Čipery, zůstalo sice jen u předpokladu, nicméně tím Krochta získal tolik potřebné hlasy a těsně vyhrál před Rugorským krollem.

Krochta se rozhodl, že bude úřadovat na radnici, k velké nelibosti bezdomovce Yalleda z Erinu, který se v době nevyužívání radnice do domu nastěhoval a zařídil si tam bydlení. Nakonec však souhlasil, že Krochtovi přenechá jednu místnost k úřadování, ale musí si zřídit úřední hodiny a pořídit si vlastní zvonek, který ho nesmí rušit. Krochta sice hodlal prosadit přísnější opatření proti bezdomovcům, ale vzhledem k příbuznosti Yalleda s Gréttou Erinskou, rozenou Liškovou, vdovou po Rolldovi, které radnice patří, nemůže se současnou situací nic dělat.

Lynhaard se zase rozhodl zbourat dům po kudůku Torpovi Katzbalgerovi, který, vzhledem k nízkému vzrůstu jeho stavitele, má nízké stropy, a vysoký kroll se tam často praštil do hlavy, a místo něj postaví dům nový a větší. Wenora ho však

nakonec přesvědčila, že bude lépe nejdřív postavit nový dům, a až potom zbourat ten starý, protože jinak by nějaký čas neměli kde bydlet. Kroll se nakonec nechal přesvědčit a začal se stavbou svého nového domu. Starý bude zbourán až po přestěhování.

Tak život v Liscannoru běží klidně dál, dobrodruzi se zdokonalují ve svých řemeslech, odpočívají nebo staví domy, a všichni společně se pak scházejí v hospodě, čekaje na nějakou seriózní nabídku k práci...

VII. Rhandirův seznam

[Předradostiny 1038

Lynhaard z Rugornu]

Pomalu se rozednilo. Rozplynul se mléčný opar a vycházející slunce ozářilo svými hřejivými paprsky louky a pastviny pod liscannorským lesem. Odkudsi z veliké dálky se rozléhalo cinkání zvonice. Asi někdo umřel, pomyslel si smutně pan řídící Rhandir, dřepíce u zurčícího potůčku a chladíce si bolavé nohy. Je to pech, takhle skončit. Úplná katastrofa. Snad alespoň ti nájemní žoldáci pomohou, když už i gwendarronské úřady zklamaly. Jsou poslední nadějí. Jinak snad už zbývá koupit si provaz a vyhlédnout nějaký pěkný strom. Nejspíš topol. Therfastský pan řídící nebýval jen tak leckdo. Až do té zlé tragédie. Jeho slovo mávalo ve vsi velkou váhu. Ted' mu všichni usilují o život. Pan Rhandir si pomalu omotal nohy hedvábnými onucemi, nazul ochozené škorně, přehodil přes sebe omšelý převlečník, na prolýsalou hlavu nasadil usedlý klobouček a vykročil směrem k Liscannoru.

* * *

„Dobrej den vinšuju, pane kroll“, slušně pozdravil Lynhaarda Rugorského, který právě svačil na zápraží svého starého domu, malý chlapík a uctivě smekl ne zrovna lacinou koženou čapku z červené tinderské kůže. „Cha, cha, ty bejt sranda trpajzlik!“, zatleml se svojí mastnou hubou nad hochovou vizáží kroll, „Co je to za trpajzlik, když bejt bez fous!“. „Nesmějte se lidskému neštěstí, pane“, prohlásil mírně ten holobradý trpaslík, „Kdo se jiným směje, do záhuby spěje“. „Uff“, zakabonil se kroll Lynhaard nad složitým příslovím, nemohouc přijít na jeho smysl. „Jmenuju se Orglaff Bezbrada. Vidím, že stavíte nový dům. Chtěl bych se nechat najmout do vašich služeb. Umím maltu míchat, cihly pálit, všechno na co si vzpomenete, i tesařinu zvládnou obstojně“. Lynhaard okamžitě nového dělníka přijal, tuším že za dva zlaté na den, a ihned mu vysvětlil, že 'ten novej dům stavět a ten starej dům zbourat'. Orglaff Bezbrada se ihned chopil lopaty a jal se ve starých neckách míchat maltu, což je dost důležitá činnost, neboť na maltě nejvíce záleží, jak bude stavení držet pohromadě. Orglaff měl tvrdou dřinu rád. To je něco jiného, než to protivné lichvaření jeho sadistického otce. Proto od svých rodičů utekl. Nesnesl ten věčný pocit, že okrádá lidi.

Práce na Lynhaardově pozemku se rozjely v plném proudu. Několik námezdních dělníků pobíhalo sem a tam, nosilo trámy, opracovávalo stavební kameny, práce se našlo všude dost. Postupem času se však začaly množit stížnosti na zedníka Orglaffa Bezbradu, prý kvůli jeho lajdáctví a darmožroutství. Vývoj nových překotných událostí však dal na nějaký čas zapomenout na trpaslíkovu neschopnost.

Bylo by zřejmě správné hned na okraj uvést jména dvou nových družiníků, kteří se přihlásili díky vývěsce na místní jabloni, stojící vprostřed vsi. Kouzelník Sagraš, bratr zesnulého hrobníka Mugzaše, se ubytoval v hostinci U hrocha. Zároveň převzal několik drobností, které po nebohém bratrovi zůstaly v místní márnici. Sagraš se na první pohled jevil býti tichým, ba přímo zapšklým elfem, to však ani zdaleka neznamená, že by byl špatným společníkem. ženským ani kořalcem

neholdoval, jak by také ano, vždyť to je pro kouzelníka smrt. ženské láskou srdce a pití kalí mozek.

To druhý nováček byl jiného zrna. Potulný válečník Gerhard, lidského to plémě, vlastního stavení nemaje, od rána do večera vysedával v hospodě a napájel se Jeremiášovým zvětralým pivem. Přitom tak seděl v rohu a se zaujetím naslouchal vyprávění starousedlíků. Však hovorný sám mnoho nebyl, ač nad jakýmkoli žertem projevoval takřka dětinskou radost. A ty jeho karty, to byl mor. Jak viděl příležitost ke karbanu, to hned bylo šup, šup, a paklíček karet už se tetelil mezi Gerhardovými svižnými prsty. Ne nadarmo mu lidé říkali: 'Gerharde, Gerharde, ty kartičky tě jednou zničeji'.

* * *

...Therfastský pan řídící nebýval jen tak leckdo...

Toho dne bylo

U hrocha nezvykle plno.

„Jedno pivo, krčmáři“, ukázal zdviženým prstem hladce oholený trpaslík a znaveně se sesul na dubovou stolicí. Hospodský Jeremiáš se přitočil ke stolu, dal si ruce v bok a zlostně zavrčel: „Ale hned se běž kalupem vopucovat na zápraží, padá z tebe vomítka a jílový hroudy!“. Chlapík oděný ve špinavém pracovním oděvu vstal a odešel na zápraží. „Kdo to je?“, protáhl obtloustlý Jeremy svůj hobití ksichtík do pitvorného šklebu, „Trpajzlik bez fousů snad ani nemůže bejt normální?!“.

Za zády štamgastů bouchly dveře. „To je nákej Bezbrada, co fachá na Lynhaardovic baráku. Je to vobyčejnej zedník“, ozval se kdosi. „Já nejsem, herdek, žádněj zedník“, bouchl pěstí do stolu Orglař Bezbrada, „Já sem náhodou správce

zedníků“. Lokál propukl v bouřlivý smích. Správce zedníků dostal svůj korbel, přetékající bílou pěnou. Asi o dvě hodiny později dostal líný Orglaff psaníčko psané úhlednou ručkou Wenory Rugornské: 'Pane zedník, máte padáka'. A pod tím se na zděšeného trpaslíka šklebil kocouří podpis: 'Lingart'.

„Rum!“, zařval propuštěný dělník Bezbrada, „A rovnou šest, ať to za něco stojí!“. „Jen jestli máš čím platit, správče“, položil kousavou poznámku krčmář. Trpaslík hrábl hluboko do kapsy a s cinknutím rozkutálel po stole několik mincí. „Takže jen čtyry a máš ještě na skývku chleba. Pak vocat' vypadneš“.

* * *

Yalleda Erinského probudily rány zašlého mosazného klepadla od rzi prožrané vchodové brány. Ač se slunce na obloze přehouplo přes nejvyšší bod své každodenní pouti, zde v neútné prostě zařízené místnosti vládlo příšeří. Zchudlý vesničan Yalled vylezl zpod opotřebovaných duchen, nazul papuče, tělo zahalil vybledlým převlečníkem a rozevřel dokořán okenice. Ostré paprsky oslnily hraničářovu bledou tvář a prosvětlyly komoru. Nedočkávané bušení klepadla se rozléhalo obrovskými prostorami chátrajícího domu, který kdysi z těžko pochopitelných důvodů nechala vystavět Grétta Erinská jako obecní radnici. V tomto domě se však nikdy neúřadovalo a v pozůstalostním řízení práva na jeho vlastnictví přešla právě na nynějšího pána. Rozespálý Yalled trhl hlavou, obrátě se vyhnul krajáči, jímajícím vodu prolínající hnijícím krovem a začal pomalu sestupovati po vrzajícím červotočivém schodišti do prázdnou skvici vstupní haly. Pán domu vyprostil závoru a s hrozivým zaskřipěním rozevřel právě křídlo kovaných vrat.

Vytáhlý hubený chlapík v černém obleku s otlučenou špacírkou zavěšenou přes ohbí levé paže odložil na nejvyšší kamenný schod objemnou cestovní kabelu ze surové telecí kůže a napřáhl roztřesenou pravici k pozdravu. „Dobrý den, pane starosto, mohu dále?“. „Co blázníte, člověče?“, odsekl navztekaně rozcuchaný Erinský, „Tudle už dávno nejní žádná radnice. Tudle je chalupa starýho mládence, co svůj žal utápí v laciný kořalce a karbanu. Starostou Liscannoru je nákej Moskyt“. S těmito slovy Yalled zlobně máchl rukou směrem k domu Krochty Moskyta a nevychovaně práskl dveřmi, až se ze zdi odloupl pěkný kus lišejníkem prorostlé omítky a rozprskl se o zem.

* * *

Přijetí u starostů bylo o mnoho vlídnější. Sečtěle vyhlížející pocestný byl paní Attrien usazen do pohodlného křesla ve starostově pracovně, hned blízko mramorového krbu, a za chvíli se dostavil i samotný pan Moskyt a posadil se za důstojně vyhlížející pracovní stůl z tmavého ebenového dřeva, plný lejster a pergamenů.

„Jsem Krochta Moskyt, starosta obce Liscannor“, usadil se tomu pánovi samolibý výraz ve tváři, „Předneste mi, s čím přicházíte. Můj čas je drahý“. „Mé jméno je Rhandir a jsem řídícím therfastské obecné školy“. Tímto byly potřebné formality odbyty. Krochta se pohodlně rozvalil v křesle a se zaujetím se zaposlouchal do Rhandirova plačtivého vyprávění.

Vesnička Therfast leží na úpatí Černých vrchů. Pod gwendarronskou korunou zde žije několik desítek usedlíků, živících se sedlačinou a pastevectvím. Obec to byla vždy chudá, ale velmi upravená, zejména přičiněním místního starosty, který v době přijetí úřadu nechal vystavět obecní školu. Pan Rhandir se v ní stal řídícím a ve škole zaměstnával ještě tři učitele a kuchařku, korpulentní paní Búrinu. Školu v té době navštěvovalo jedenatřicet žáků různého věku, vesměs ze starousedlických rodin, ale i přespolních. V rámci zpříjemnění výuky pan řídící rozhodl o uspořádání školního výletu na tradiční jarmareční slavnosti, které se každoročně pořádají v Gorganu. Tou dobou se do hlavního města sousedního království sjíždějí kejklíři a komedianti z blízkého i dalekého okolí a zvláště pro děti tam bývá k vidění mnoho zajímavého. Organizací školního výletu byl pověřen pan učitel Pulkas, který pro akci ze zdrojů školní pokladnice zajistil velký povoz s dvěma páry koní a kočího Hengira, námezdního to povozníka. Před šestnácti dny vyrazil školní povoz plný školáků, doplněný o učitele Pulkase, kuchařku Búrinu a kočího Hengira, na cestu do Gorganu.

„Bylo to tenkrát, jak přišly ty velké letní bouřky“, pohlédl smutným očima na Krochtu pan Rhandir. „Jo, taky padaly kroupy“, odvětil starosta, jehož už zřejmě nezajímavé vyprávění začalo nudit, a zapálil si tlustý doutník z bukového listí, „Pěkně nám to potlouklo ourodu“.

Řídící Rhandir si ztěžka povzddechl, utřel si čelo šátkem a pokračoval v dlouhém vyprávění. Asi po dvou týdnech po odjezdu dětí obdržel pan řídící list s pečeti gorganského zájezdního hostince, ve kterém bylo smluveno ubytování výpravy, že povoz dosud nedorazil. Zpráva o zmizení dětí se nějakým zázrakem rozkřikla mezi obyvatele obce. Druhý den ráno byla škola vzata útokem rozběsněnými rodiči ozbrojenými vidlemi a kosami. Nechybělo málo a pan řídící byl málem kamenován. Jen díky svižnému zásahu starosty za přispění ponocného a místního ševce bylo sročení lidu v poklidu rozpuštěno. Přesto Rhandir, nenechávaje nic náhodě a na vypůjčeném koni, se rozjel do Nurnu ohlásit u úřadů zmizení therfastských dětí. To ale nepočítal s problémy.

„Co se stalo dál?“, pozdvihl obočí liscannorský starosta, jehož pojednou vyprávění postaršího učitele začalo zajímat. „Na úřadech mi sdělili, že pátrat po zmizelém je možno až tehdy, kdy je pokládán za pohřešovaného, což jest prý podle gwendarronských zákonů po čtrnácti dnech. V případě hledání zmizelých na území cizího království lze začít až po provedení jistých kroků mezi panovníky států. Nelze prý vyslat královské vojáky, aby po někom pátrali v cizí zemi, tím spíše ne, jde-li o zemi zpřátelenou. Tomu se říká vměšování. Učinění patřičných opatření by prodloužilo čekání nejméně o týden, což by mne mohlo stát život. Byl jsem tedy odkázán na vás, že znáte pár odvážných chlapíků, kteří si ze zákonů nic nedělají“. „Oni si ze zákonů něco dělají, alespoň vesměs“, pronesl zvolna pan Moskyt, dodávaje tak svým slovům patřičnou váhu, „Jenže nebojují pod královskou zástavou. Jsou svobodní a žádné hranice pro ně neplatí. Jmenují se Nurnští. V královském městě vám poradili dobře“.

* * *

V hospodě U hrocha to vřelo jako ve včelím úle. Před řídícího Rhandira, který se choulil v koutě jako zvadlá luční květina, postavil krčmář džbáněk perlíku, tedy bílého perlivého mallikornského vína. Krochta Moskyt vyskočil na stůl až korbele poskočily. „Zmlkňte, sic mě šlak trefí!“, zahulákal mocně a udeřil se v prsa, „Kdo de se mnou najít ty ubohý děti?“. „Hele, Krochto, mně se to nák nezdá. Tady ten chlap chce po nás nákou práci a nějní schopnej říct, kolik za to dostanem“, povstal rázně Tanris z Álfheimu a založil své chlupaté neelfsky vyhlížející pracky. „To je snad věc morálky, Álfheime“, začertil se starosta a odměnil hraničáře zlým pohledem, „Co bys dělal, kdybys neměl peníze a někdo ti unes dítě?“. „Parchanti sou jenom na vobtíž, chá“, zaburácel elf a praštil pěstí o desku stolu. „To je pravda, zadarmo nikoho žádný fakani nezajímaj“, přidal se propuštěný zedník Orglaff Bezbrada.

Pan Rhandir povstal, ale podlomily se mu nohy. Prosebně sepnul ruce, pomalu řka: „Prosím vás, pánové, pomozte mi. Škola vám zaplatit nemůže, jsme takřka na mizině, ale rodiče dětí určitě něco dají. Tomu věřte“.

„Znovu se ptám, kdo de se mnou?“, ozval se opět Krochtův přeskakující hlas. „Já“, ozval se malý dobrák Ladot Chinský a vyskočil na dubovou lavici. „Já du třeba taky“, nesměle zakuňkal chudý válečník Gerhard. V hospodě to zahučelo, každý překřikoval toho druhého, občas padly i nevybíravé výrazy a sprostá slova. „Tak dost!“, mávl rukou starosta, „Kdo chce, připraví se zejtra za svítání k odjezdu. A vostatní ať si třeba shnijou nudou!“.

* * *

Liscannor se toho rána probudil velmi časně. Na obecním rynku už stálo několik koní, kterým právě několik nadšenců připínalo postroje. Vískou se rozléhalo skřípění okovů, kterak hrdinové plnili měchy vodou. Bylo lze slyšet i chřestění zbrojí, křik a pobíhání, dojemné loučení s rodinami, mumlavé rozjímání před novou výpravou. Zloděj Griffin dřepěl na Ladotově alchymistické truhle a nervózně škubal na kousky list pergamenu. „Hej, hoši, všichni sem“, zaječel Aedd Ruindorský, zvaný Hlína, „Bude volba vůdce!“. Hlouček rozespálých dobrodruhů, každý ve spěchu upustil, co právě držel a popoběhl k zloději Hlínovi. „A každej napište méno chlapa, co vám nejvíc štymuje. Vofikslovanej hlas bude neplatnej“. S těmito slovy každý obdržel trhanec pergamenu a kousek olůvka.

Aedd Hlína vybral lístky a předal je panu Rhandirovi. Ten do papírků zavejral, chvílku dumal a pak s vážnou tváří obřadně pravil: „Vůdcem společenstva z hlasu lidu zvolen Krochta Moskyt“. „Do sedel!“, zavelel nový vůdce a vysápal se na svého koně. Vedle něj přicválal na strakatém poníkovi Ladot Chinský a nechal si podat svou truhličku, již příšněroval pevně k torbám. Dalšími členy výpravy se stali válečník Gerhard, Griffin Linfálas, hrobník Bangord, kouzelník Sagraš, bývalý zedník Orglaff Bezbrada a protivný hraničář Rántir, jehož nikdo nemá rád.

„Tak pane Rhandir“, povstal Moskyt směle v sedle, „Jako že se Krochta menuju, tak vám slibuju, že pro ty vaše děti uděláme co budeme moct“. „Smradi hnusný“, zamumlal si pod vousy, tedy vlastně pod holou bradu, trpaslík Orglaff. „Počkám na vás“, zaštkal dojetím pan řídící a zamával bílým kapesníkem, „Božstvá vám oplatíte vaši šlechtnost“. „Ať už drží hubu, nebo se z něho pobleju“, prohodil

polohlasem neurvalec Álfheim, jenž sice účast na výpravě odmítl, ale přesto si nemohl odpustit poctit shromaždiště svou společností. „Kupředu!“, zavelel vůdce a pobídl koně. Jízda se rozjela směrem k Nurnu, pozeptat se.

* * *

Skupina jezdců na koních následována oblaky zvířeného prachu se řítila hlavní nurnskou ulicí směrem k severní bráně města. „Jestli tudy vůz projel, tak není možný, aby si ho strážný nevšiml“, zvolal Griffin a přikrčil se ještě více v sedle. Před městskou branou jezdci seskočili z koní a zasypali strážné dotazy.

„Opravdu, tenkrát před tou bouří tudy skutečně vůz s nějakýma capartama projel“, pokýval hlavou vartující voják v plechové přilbici s kravskými rohy, když si zapálil nabízený doutník, „To vám byl takovej rachot a brebentění, že si toho nešlo nevšimnout“. „Takže tudy projeli v pořádku“, prohrábl si zachmuřeně neholené strniště kouzelník Sagraš. „Nedá se nic dělat, to je jasné“, zhodnotil stávající vyhlídka Aedd, „Prostě vyrazíme na Gorgan a všude se budeme ptát“. Nurnská družina vyrazila směrem na severovýchod.

Cesta koňmo po známé cestě se vyznačovala svou nudností a prázdnotou. Tři odporné dny v sedle, doprovázené krom úděsného spěchu nicneděláním, měly na morálku družiny přímo ničivé následky. A vůdce Krochta, ješitný a tvrdý čaroděj s vizáží zbohatlého sedláka, zakázal jakýkoli odpočinek. Jenom těch pár hodin spánku, přerušovaných občasnými strážemi, nepočítaje krátké zastávky na studený oběd ze skrovných obsahů sedlových brašen. Ani Ladotu Chinskému nebylo po cestě dovoleno si odskočit na maličký kousek sladkého cukrkandlu, ani na obyčejnou homolku cukru. A Chinský má sladké tolik rád, až mu z toho jde občas huba nakřivo.

Na cestě

Aedd z Ruindoru

Podívejte, jak slunce svítí z nebe,
a zatím nás sníh v botách zebe,
jdeme dál po vzoru mužů velkých,
čeká nás snad jednou hojnost, přepych
Zatím však jsme v bahně po kolena,
od úst nám všem stéká rudá pěna
Proč jdeme vpřed? Abychom zpátky nešli
Cíl jsme však nejspíš už dávno přešli
Prší nám do očí plných strachu,
ve kterých lze spatřit stopy strachu,
mladou tvář už vrásky pokrývají,
vrásky, jež na mnohé vzpomínají,
srdce bije, aby jasně slyšet bylo,
aby se jen tak nezastavilo
Vodou jdeme, déšť nás do tváří bije,
lepší než ti, jimž tělo v díře hnije,

měkké bahno nám čvachtá pod nohama,
 záda jsou ohnutá pod ranama,
 krev z rukou lze smýti jenom stěží,
 každému kámen na srdci leží
 Jako zvěř vlezem do každé díry,
 krev stříká, dokud nám stačí síly,
 znaveni, špinavi krví, potom
 vylezem nebo v té díře pojdem,
 najdem snad jednou, co hledat chceme,
 osudu stejně neunikneme
 Stín smrti nám leží nad hlavami,
 tenký led křupe pod nohami,
 přesto jdeme dál, neb zpátky nemůžeme,
 otočíme-li se, tak v hrůze ustrneme
 Za námi zůstaly krve stopy,
 smrtka tam mezi mrtvolami chodí,
 chtě nechtě musíme pokračovat dál pěšky,
 abychom zjistili, co je na konci cesty,
 po které tak dlouho jdeme,
 na které už asi zůstaneme,
 blátem tím se budeme brodit dále
 a krev nám z ran bude prýštit stále,
 mnohý z nás se ještě rozloučí,
 protože cesta ta nikde se nekončí

Třetího dne k večeru znavená nurnská jízda míjela tábořiště cirkusáckých povozů. „Hmm, Muzgerleho děti“, přelouskal nápis na plachtě jednoho z vozů Griffin Linfalias, „Komediantům bysme se nejspíš měli vyhnout, sic přideme o všechny cennosti“. „Jó, cirkusáci byli dycky zloději a šejdíři“, zazněla do větru poznámka Aedda Hlíny. „Měli bysme taky najít nákej tábor, už sme všicky unavený“, obrátil se válečník Gerhard na vůdce. „Jo, i hrobník Bangord je unavenej“, zatvářil se pitvorně kroll Bangord a na důkaz svých slov spustil bezvládně své pavoučí paže podél vyhublých boků kostnatého koně. Aedd z Ruindoru náhle prudce zatáhl za uzdu a na místě zarazil strakatého oře. „Čum na cestu, hrobníku“, rozkřikl se mocně na ušatého Bangorda, „Málem si přejel dítě“.

A opravdu, z příšeří se nečekaně vynořila malá postavička a za ní dvě další. „Hele, děti!“, zajásal nenáviděný hraničář Rántir, seskočil ze sedla a vrhl se k malé holčičce. Dívka vykřikla nějaké sprosté slovo a natáhla k Rántirovi zaťatou pěstičku. „Nech je bejt, chlape!“, pronesl nepříteliš přesvědčivě Gerhard, „Né každý dítě musí bejt to naše“. Druzi obklíčili děti ze všech stran, aby si je mohli lépe prohlédnout.

Děvče bylo zřejmě starší, možná tak okolo devíti let, divokého zjevu a zacuchaných dlouhých vlasů s vpletenými stříbrnými penízky. Bylo bosé, oděné jen v roztrhaných hnědých šatech se zašlým krajkovým lemováním. Dva umounění

chlapeci, jeden černý a druhý zrzavý jak liška, jakoby své přítelkyni co se týče pestrosti oblečení z oka vypadli. Roztřepené krátké nohavice, držící kšandou na jeden mosazný knoflík, propálené hazuky, pruhovaná a světle modrá, na hlavách kožené čapky. Dva kluci, ozbrojení klacky se zamračili a zaujali varovný postoj. Dívka přistoupila ke Krochtovu koni a s láskou se zadívala na jeho milovanou čarodějnickou kočku Mafii.

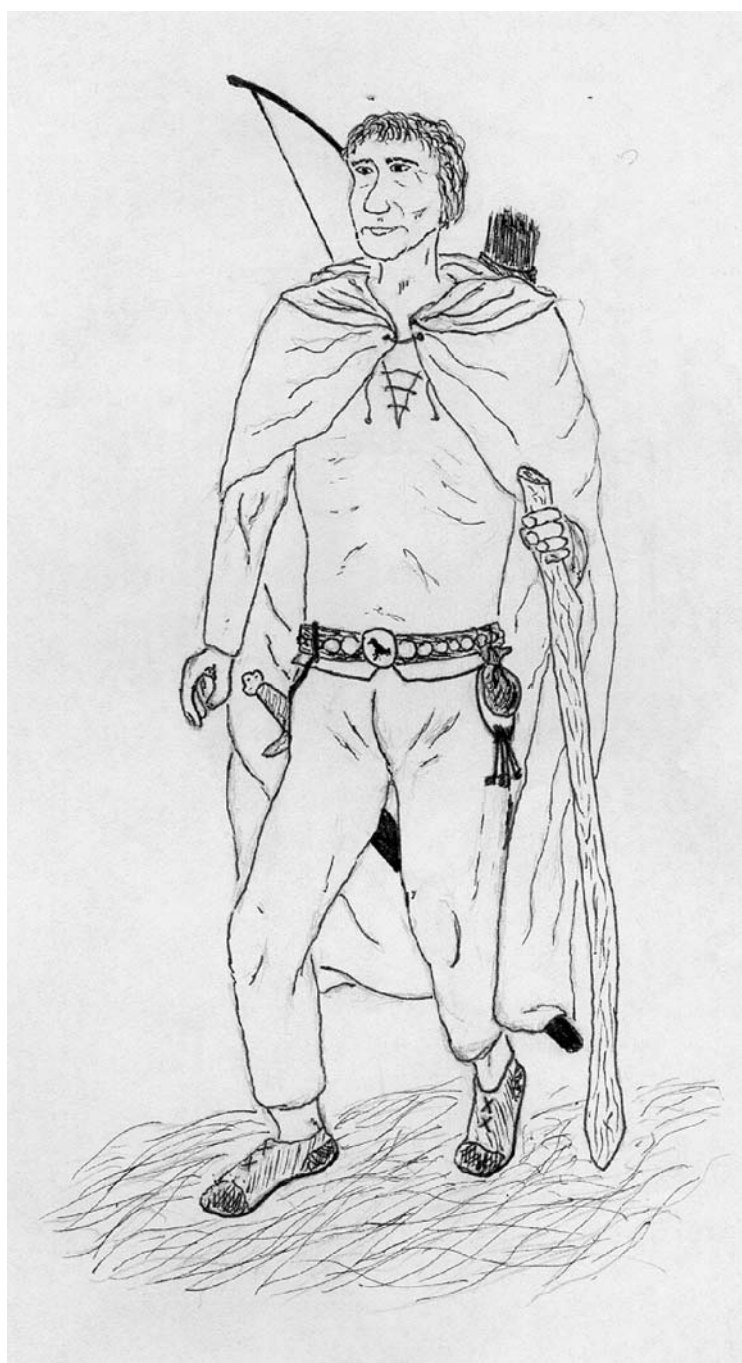

„Pěkná kočička“, usmála se holčička. „Jó, moje Mafie je nejkrásnější kočka, jakou sem kdy viděl“, začal se Moskyt, jak je v jeho zvyku, bohůpustě vytahovat. „Dej mi kočičku“, zaprosila dívka a vztáhla své špinavé ruce na prskající nerudné zvíře. Vůdci Moskytovi přelétl po obličeji zlý škleb. Ale jen na chvíli, na okamžik.

.....*„Hele, děti!“, zajásal nenáviděný hraničář Rántir...*

„Odkudpak ste, děti?“, ozval se Sagraš. „Vodevšad“, zamračil se ten zrzavý kluk a postoupil o krok dopředu. „Sme komedianti vod Muzgerleho cirkusu“, pravil ten druhý a pyšně se nadmul. Zřejmě čekal, že to udělá na pány dojem. Ale na Nurnské cirkusáči neplatí, od jistých dob je nemají rádi. „Táboříme támdle“, ukázalo malé černovlasé škvrně na tábor zaplavený září plápolajících ohňů. Krochta seskočil z koně a zalovil v torně. Potom natáhl k děvčeti dlaň plnou bílých cukrátek. Ladot Chinský vytřeštil oči a od úst mu ukápla velká slina.

„Já chci kočičku!“, vyjekla dívka a vrhla se k Moskytovu koni. Vůdce však včas zasáhl a odstrčil dívku stranou. Ladot Chinský se vrhl k zemi a začal vybírat z prachu cesty rozkutálené sladkosti. Děti se vydaly na úprk.

... „Aha“, zavrčel temně Aedd zvaný Hlína, „Takže ta baba krade děti“...

Než stačil Ladot Chinský vyžrat všechno cukroví a zlý Moskyt nařídil Mafii, aby každého, kdo na ni sáhne, nemilosrdně zabila, děti se vrátily i s doprovodem. Postarší chlap s omšelou námořnickou čapkou založil ruce na hrudi a rozkřikl se: „Co ste udělali tudle našim dětem, páprlapá?!“. Uslzená holčička ukázala malým prstíkem směrem ke Krochtovi a potají vyplázla jazyk. „Chtěla mi vzít kočku, pane“. „Tak vy ste tudle ctěného pána chtěly vokrást?“, rozčílil se cirkusák a plácl děvče přes ruku, „To se dělá? Co si pak lidi vo komediantech pomyslejí?“. „že kradou“, zabrumlal pod vousy Orglaff Bezbrada.

„Hej, pane, jak se menujete?“, otázal se komedianta Griffin. „Šický mi říkaj Kapitán, pane“. Druzi seskočili z koní a zasypali Kapitána dotazy o zatoulaných dětech, zda o nějakých neví nebo jestli nějaké neviděl. Kapitán však zakroutil hlavou. „No nic, vyrazíme asi na Gorgan“, radil Bangord, „Ale někde bysme měli přespát“. Nurnští se rozloučili a krokem, neboť nechťeli v té tmě, jež se mezitím rozhostila, štváti koně.

Pomalou jízdu, pátrající po kraji po nějakém vhodném místě k odpočinku, dohnal cválající kůň. Vlastně malý strakatý poník. „To je ta holka vod Muzgerleho“, vypískl Ladot Chinský. „Hej, pane“, ozval se nejistý hlásek cirkusáckého nedochůdčete, „Mám pro vás novinu“. „Ale kočku nedám“, zatvářil se rezolutně vůdce Moskyt a mimochodem hrábl do měšce pro pár zašlých měďáků. Jistým pohybem ruky v dlouhé kožené rukavici nasypal cinkající hromádku do malých nenasytných prstíků. „Dobře tedy, vím o někom, koho hledáte“, zatvářila se rozčuchaná komediantka tajemně a ztišila hlas, „Malej kluk, našli sme ho. Je to asi den cesty“. Fííí, pohvízdl si válečník Gerhard. Na popud ostatních se dívka dala do nedlouhého vyprávění. Chlapec prý byl natolik vyhládlý, že nebyl schopen se udržet na nohou. Ležel jen tak u cesty. Jeho ošetřování se ujala stará vědma, které říkají Věštyně. Zavřela jej ve svém voze a dala mu najíst. Navečer Věštyně prohlásila, že hoch je její syn. „Aha“, zavrčel temně Aedd zvaný Hlína, „Takže ta baba kradе děti“. „Jó, kradе malý smrady a to se nedělá“, přidal se buran Orglaff Bezbrada. Špinavé děvče zastrčilo odměnu do kapsáře a odcválalo pryč. Krochta Moskyt, Ladot Chinský, Sagraš a Aedd obrátili koně a jako výzvědný předvoj se rozhodli vrátit k cirkusáckému táboru. Ostatní sesedli z koní a rozvalili se pod vysokými stíhlými topoly. Orglaff odšněroval od sedla objemný měděný kastrůlek a jal se připravovati chutnou trpaslickou krmí, tedy sekyrovou polévku, tak zvanou sekyračku.

Čtveřice liscannořanů projela smečkou štěkajících psů a nemenší tlupou komediantských dětí a zarazila utahané koně před vozem té věštyně. „Hej hola, je vevnitř někdo?“, houkl zhluboka Ladot Chinský a hrozivě se zašklebil. Kolem potulných žoldnéřů se v uctivé vzdálenosti utvořil půlkruh potichu šuškačících zvědavců. Ta věštyně zřejmě požívala mezi zdejšími značné úcty. Plachta nad kozlíkem se zavlnila a vyšla statná žena v šarlatovém šatu. Zmalovaná až hanba, černé vlasy, splývající na ramena, zlý pohled očí jako uhel, ukrývaných za neprostupnou hradbou dlouhých prohnutých řas, zaručeně falešných.

„Hohó, kdo to ruší klid vědmý věhlasné?“, zazubila se žena a odkryla tak nevzhledně vyhlížející řady svých zkažených zubů, „Tot' poutníci potulní? Jen račte dále, račte vstoupit, za pár drobných tu odhalím věci minulé i budoucí, klikatou cestu osudu. Tak jen račte, račte dále, však jen jeden z vás smí býti v sále!“. „Já, já to budu“, vypískl Krochta z Bažiny, „Já to musím bejt. Sem vůdce“. A jak tak zaječel, vrazil té ženské do dlaně několik kulatých penízků a vpadl do vozu.

Po čtvrt hodině vpadl ven. Bledý, sklíčený. Nejistým krokem se doklátil ke koni a svezl se na zem. „Mafie, moje milovaná Mafie“. „Co se stalo, Krocht'áčku“, optal se zdvořile malý pan Chinský. „Viš, Ladó, asi mi chcípne Mafie, moje kočička, řekla to ta ženská, sviňa“. „Hele, třeba kecá, to nikdá nevíš“, usmál se kudůk, „Uvidíme, co z toho vyleze. Ted' je tam Sagraš“. Sagraš však vylezl ven s úsměvem na rtech. „Velké štěstí uhlídáš až mnou o kámen zacinkáš? To je divný“, pomyslel si v duchu. A pomyslel si spoustu jiných věcí, třeba o té trojkmenné bříze, jež jeho život změnil od základů. Pokud ji tedy najde. Ale proč by ne, vždyť čeká na něj, právě na něj.

Ladot Chinský nerozhodně odhrnul plachtu a vstoupil do vozu. „Brej večír“. „Posad' se, pane“, vyřkla obřadně vědma a ukázala zlatem ověšenou rukou na zelenou pohovku v koutě. Chinský si způsobně dřepł a bázlivě se rozhlédl kolem. Velice stísněné poměry, i na kudůka. Zelená pohovka, objemné křeslo, karetní stůl z ebenového dřeva, několik truhlic, to bylo vše, co stálo za povšimnutí. Za jejími zády zakrýval další tušené prostory těžký černý závěs s blýskavým lemováním. Vědma se na kudůka zahleděla svýma hypnotizujícíma očima a on se přistihl, jak se dloube v nose. „Budete si přát znát minulost, současnost či budoucnost?“. „Ále třeba budoucnost“, hryzl se do rtu světlovlasý alchymista. „A přejete si věštít z bylinných usazenin, popela, křišťálové koule, či snad z dlaně?“. „Z ko... koule, jó, z koule“, zadrhl se Chinskému jazyk. Nikdy neměl rád takovéhle situace, dotýkající se intimních záležitostí jeho samého. Aby řeč nestála, položil na stůl obvyklý obnos, to pro podpoření spojení s astrálními sférami. Žena shrábla peníze a zmizela za plentou. Ozval se zvuk skřípajícího kovu a slabé zakňučení. K Ladotovu údivu se vědma vrátila, táhnouce za sebou malé ušmudlané dítě, mohutně se vzpečující.

„Médium“, dodala ta škaredá trýznitelka a vrazila dítěti facku, jež by možná skolila i Ladota, „Kuliva spojení“. Kudůk byl vědmou donucen uchopit vzlykající dítě za druhou ruku a upadnout do transu. Věstkyně se mocně zahleděla do koule a začala s exekucí. „Tvůj život, pane, bude dlouhý..., dlouhý a klikatý... Cesta za štěstím je krkolonná, vidím překážky a nástrahy..., vidím však i neúprosnou vůli malého muže... A vidím i ženu... ženu, jež stane po boku muži a podpoří jej v dobách zlých... Ta žena však není ženou, ona čeká... na malého muže... Vidím túni v horách... Slyším hlas srdce... a vidím malého tvora... On je ženou... Pannou nepolíbenou... Cesta za štěstím je krkolonná... Jdi, pane...“. Vědma odtrhla tmavé oči od koule a zahlédla kudůkovu tvář zalitou nachem. „To... to... to...“, vyblekotal ze sebe, „To je tra... trapas“. Chinský otřel rukávem oosené čelo a svlažil vyschlé hrdlo vodou z karafy. „Ža... žába, to je trapas. Líbat žabu, to... to je průser“. Vědma odvedla plačící dítě za závěs a Chinský se vypotácel ven.

„Co je, Ladote?“, optal se slušně Aedd. „Pru... pru... průser. Trapas“. „Mizíme“, rozhodl stále ještě bledý Krochta Moskyt z Bažiny, když se vrátil i Aedd. „Co ti věštila?“. „Hmm“.

* * *

Družiníci sesedli z koní a sešli se ke krátké poradě. „Vemem cirkusáky útokem a zamordujem, koho jen uvidíme!“, rozhnil se kroll Bangord, liscannorský hrobník. „Jestli je to jedno z dětí, který hledáme, tak ho musíme dostat živý“, zavrtěl hlavou Krochta Moskyt, „Navíc nevíme, co vod tý vědmy můžeme čekat, takže žádný plundrování a ty, Aedde, žádný vohnivý hlíny, rozumíš?“. „Mám už svůj plán“, zatvářil se dotčeně Aedd Ruindorský, „Přiblížíme se na dohled a potom už všechno nechte na mně“. „Dobrá tedy“. Bylo ujednáno.

* * *

Byla už tma. žhavá ohniště ještě stovkami rudých uhlíků svítila do noci, ale všude vládl klid. Aedd Hlína objel na koni spící tábor a přiblížil se k zadní straně vozu. Tam neslyšně seskočil a využívaje těch nejprotřelejších zlodějských figlů se vyšvihl na vůz a malým nožikem rozřízl plachtu. Chvilku nato zmizel v černém otvoru.

Uvnitř byla tma a všude se rozléhalo pravidelné oddechování té hnusné ježibaby. Aedd se obratně svezl dolů po mříži a odsunul závoru klece, za níž tušil předmět svého zájmu. A opravdu. Brzy nahmátl bezvládné dětské tělíčko. Dítě sebou trhlo a probudilo se. Ještě štěstí, že mu zloděj zacpal ústa pravačkou. „Tss, tss“, zašpitl Aedd, „Sem strejda Aedd a jdu tě zachránit. Musíš ale bejt hrozně zticha, jinak se ta bába probudí a začne tanec“. Malý chlapec na důkaz souhlasu pokýval hlavou a zloděj povolil sevření. Poté vyzdvihl chlapce na rezavou mříž a sám se vyhoupl za ním. Vědma přestala oddychovat a zavrtěla se na loži. „Rychle pryč“, vyjekl Aedd Ruindorský a prohodil hocha skrz díru v plachtě. Baba se dala do šíleného křiku.

Vědmin výkřik roztřásl ticho jako máchnutí ostří meče. Odkudsi ze tmy se ozval dusot koňských kopyt. „Ted!“ , zařval Orglaff Bezbrada a nějakými dvěma předměty vyloudil kovový zvuk, až odlétlo hejno jisker. Kroll Bangord na kostnatém koni vyrazil vpřed a s burácivým řevem zdvihl nad hlavu soudek s olejem. Plác! Sud se roztříštil o postranici vědmina vozu a hulákající Bangord zmizel z dohledu. Z vozu vyskočila rozcuchaná žena a rozplácla se o travnatý plac. Poté se zdvihla a odskočila stranou. „Únos, únos!“ , zaječela nervydrásající fistulí, „Kradou mi dítě!“ . Odkudsi se vynořil zpěněný kůň, hlasitě zaržal a vzepjal se do výšky. Jeho jezdec, trpaslík, máchl paží a jasným plamenem plápolající pochodeň odhodil přesně mířenou ranou na plachtový vůz. „Nééé!“ , zavřeštěla žena. „To máš za mučení malejch fakanů, bábo nečistá“, zařval nenávistně Orglaff Bezbrada a zašklebil se tak ukrutně, až před tím pohledem tuhla krev v žilách. Vědma se postavila a započla zařikávat. Na Orglaffovu prořídlou hlavu se snesla kletba, proroctví.

* * *

Úprk se změnil v cval a posléze byl vůdcem vydán příkaz k zaražení koní. Družina se utábořila poblíž malého potůčku na dohled od cesty. „Jsme všichni?“ ,

optal se Sagraš, bratr Mugzašův. „Je tady i Aedd s tím ubohým pacholetem“. „Seš fakt dobrej, Hlino“, poplácal ruindorského zloděje uznale po zádech Gerhard. „Já vim“, nafoukl se dotýčný, houpajíc malého chlapce na koleni. „Chci spát, strejdo“, zaštkal hoch. „Já vim“, usmál se Aedd, „Usteleme Simovi v poctivejch žoldáckejch dekách“. „Sim?“, ozval se Krochta, „Takže je to jedno z našich dětí“. „No jo, je na seznamu“, zahleděl se do Rhandirova seznamu kudůk Chinský, „Měli bysme ho vyslechnout“. „Až ráno“, namítl Aedd, přikrýváje bezvládné Simovo tělíčko kůží z berana, „Už spí, chudinka“. Krochta rozdělil hlídky a druzi se odebrali na kutě.

Ladot Chinský seděl u zkomírajícího ohýnku zachumlán do teplé daukenské pokrývky. Odporná stráž. Jak rád by se natáhl a pěkně si zdříml. Alespoň na chvilku, na chvilíčku. Nebo kdyby alespoň bylo něco dobrého k snědku. Něco dobrého na zub, něco sladkého. Třeba cukroví... „Cukroví?“, pomyslel si kudůk a mlsně se olízl, „Moskyt má cukroví. Plnej pytlík. V torně“. Chinský se zatvářil spiklenecky, odhodil deku, klobouček si narazil hluboko do týla a vydal se plížením plazením vpřed, tedy k torně, ležící vedle pochrupávajícího vůdce Moskyta z Bažiny.

Netrvalo dlouho a pytlík plný cukrátek se neslyšně přesunul z Krochtovy torny do Ladotovy kapsy. A bez povšimnutí. Tedy ne úplně. V hromadě poházených věcí se zlověstně zaleskly zelené oči kouzelnické kočky Mafie. Také bez povšimnutí. Chinský se svalil k ohni a začal si cpát to svoje kulaťoučké břicho až k prasknutí.

* * *

Ráno. Zlá zrzavá kouzelnická kočka se otřela svému pánovi o obličej, ten se však převálil na druhý bok. Proto na něj upřela proud silných myšlenkových vjemů. Do Krochty jako by udeřilo, vyskočil na nohy a rozeběhl se k Chinskému, klimbajícimu u ohně s hlavou zabořenou do ukradeného sáčku s dobrotami. „Vstávej, zmetku!“, zaječel vůdce a nakopl malého nevinně se tvářícího kudůka špičatou botou. „Co, co, co?“, zašklebil se rozespálý Ladot a zakryl si tvář dlaní. „Vstávej a vrať, cos ukrad“, rozpřáhl se nakvašený vůdce k dalšímu úderu, „A vrátíš všechno, i kdybys to měl vyblejt, to ti povídám!“. Ladot Chinský, nepředstavitelně vyčůraný chlápek, se zatvářil jako hromádka neštěstí, jen ta očiska se mu leskla lstivostí. Ukolébal Moskytovu ostražitost. Potom šlo všechno ráz na ráz. Než bys řekl švec, poloprázdný pytlík zmizel do kapsy a malý alchymista se rozeběhl ke koním. Krochta zareagoval pozdě a navíc zakopl. „Ty prašivá kreatúro, já ti kožich vypráskám, to uvidíš jak ti ho vypráskám“, ječel Moskyt za uhánějícím koněm s tlustou postavičkou v sedle, vesele juchající a cpoucí se kradenými lízátky. Vůdce se obrátil na kramfleku, tvrdé rysy jeho tváře povolily a ústa se protáhla do letmého úsměvu. Ladot Chinský zarazil koně na dohled od družiny a tam se utábořil.

I ostatní družiníci se probudili. Násilně. Neměli na vybranou. I kdyby se aféra s cukrátky odehrála v naprosté tichosti, to co následovalo, by se dalo hlučností přirovnat k poplachu při možném vzplanutí královského sídla v Nurnu. Na obzoru, v jasné záři vycházejícího slunce, se totiž vynořily dvě postavy. Jely koňmo, provázeny nelidským řevem jednoho z nich.

„Héjhahááá, to sou vonííí“, rozeřvalo se na celé kolo vlasaté individuum a zaclonilo si oči dlaní, „Eéé, jóó, to sou voni, to sem je našel, kurňa, docela rychléé, néé?“ „Ale jó“, pravil s naprostým klidem ten druhý, „Bdí nad tebou Bílá ruka. Nad každým bdí. Haikhtla“.

„To jsou Tanris s Alwynnem“, vypískl Griffin Linfalus a upustil miskou se snídaní, „Tanris s Alwynnem jedou!“ „Jó, sem to já, herdek, ať si flusnu na hlavu, esli to néjni pravda, váš Tanris Álfheim“, zaburácel ten divný elf s prackama špinavýma od hnoje, rozevíraje přitom hubu dokořán jako rudý jícen sopky, „Přesně ten chlap, co je v družině tak děsně váženéj narozdíl vod vostatných, co je děsně respektovanéj a kuliva němu sou vůbec Nurnský Nurnskejma“. „Haikhtla, pravda a láska vítězí nad lží a mutantama“, pozdravil Alwynn Bílá Ruka a mávl rukou na pozdrav. Většina družiny se zašklebila, ale bouřlivý příchod těchto dvou mužů zapříčinil, že se zapomnělo na noční krádež Ladota Chinského. Vůdce Krochta Moskyt svolal všechny družiníky a hodný strýček Aedd Ruindorský provedl výslech malého Sima, hochu z therfastské obecné.

Sim se dal přemluvit, samozřejmě za několik posledních pomačkaných koláčků, které kdosi vytloukl z pana Chinského, a povyprávěl něco málo o tom, co se cestou přihodilo. O strašlivé bouři, kdy blesky ozařovaly oblohu, o provazcích zpěněné vody, o burácení hromových ran. To bylo vše. Potom přišlo ráno. Ráno čisté a jasné. Všichni byli unavení, vůz se kodrcal po kamenité cestě, kdesi na severovýchodě se tyčily hory. A ještě ta hospoda. V ní přespali. A druhý den ráno, ten pán s holuby. Měl tolik holubů a děti je směly hladit. Sim vyprávěl o cestě do hor a o strašných chlapech, smrděli potem a špínou, kteří se vrhli na vůz. A dále už jen ten zběsilý útěk, cestou necestou, nekonečná doba osamění, hladu, zimy. Šel dlouho, potloukal se po nějakém hvozdu, točil se dokola, až jednou les prořídil a přešel v rozsáhlé pastviny. Bylo to k ránu, slunce se koupalo nízko v horizontu a hřejivé paprsky oživily zdřevěnělé a zkřehlé dlaně a nohy. Brzy nato Sim dočista vyhladovělý a zesláblý dorazil k velké cestě. A právě tam jej objevili potulní komedianti, vracející se z gorganských jarmarečních slavností.

Hraničáře Tanrise přestalo vyprávění malého dítěte zajímat, odvázel od sedla prut, z kapsy vylovil několik vyžralých červů, které pro takové příležitosti nosí vždy pohotově, a vyrazil k nedalekému potůčku na ryby. Brzy se mohl pyšnit vcelku slušným úlovkem. Vykuchaného pstruha, jehož vyhřezl hned na místě (jaképak s tím cavyky), nesl nad hlavou a vyřvával do kraje něco o álfheimských elfech, kteří zabíjejí jenom to, co sami sežerou, a nikdy víc, nebo něco v tom smyslu. Záhy však zjistil, že ryba je na jednoho elfa trochu moc, tak se zařekl, že malého Sima bude během výpravy živit, tedy alespoň do té doby, než se pstruh zkaží.

Vůdce, za pomoci ostatních, sesumíroval dostupné informace a rozhodl o pokračování ve směru na Gorgan až do té doby, než se střetnou s nějakou odbočkou na západ. Dolů k moři. To rozcestí leží kus na sever od rozcestníku na Naglin.

Cesta na západ by se dala popsat jako velice klidná a bezpečná. O malého Sima bylo královsky postaráno, zejména přičiněním hodných strýčků Aedda a

Tanrise. Tanris, to ješitné chlapisko, se musel neustále kasat před ostatními, jak je dobrý stopař a lovec. Chvilí co chvíli se neslyšně vzdálil od výpravy a střílel po čem jen mohl. Mrtvoly zvířat však nechal tam, kde skonaly. K té kruté zábavě se připojil i pochybný hraničář Rántir, takže místa, jimiž družina projela, byla zbrocena krví a pokryta tělíčky nevinných tvorů (asi proto, že álfheimští elfové zabíjejí jenom to, co sami sežerou). Krochta Moskyt se celou dobu příšerně vztekal, že ti dva jsou vrahové a družina se courá jako smrad. Svého lamentování však brzy zanechal, nemaje pražádné podpory, krom tupých pohledů očí Bangordových, Gerhardových a Griffinových. To Ladot Chinský se věnoval plně svým myšlenkám. Přemýšlel o proroctví staré věštkyň, o osudu a jeho naplnění. A snad právě tehdy si usmyslel, že se o záchranu neznámé dívky zakleté v ropuchu pokusí. A koně zatím unaveně klopýtali, nejprve přes širé pastviny a lesíky, potom hlubokými bory, až se cesta počala vinout vzhůru, ke skalám.

„Hele, hoši“, zalkal plačtivě Ladot Chinský, když nabíral u lesní tůňky vodu do čutory, „Musím si vodskočit. Klidně jedte napřed, já vás doženu“. „Přece tě tu nenecháme“, ozval se dobrák Sagraš, bratr Mugzašův, „Před našincem se stydět nemusíš, my sme už na ledasco zvyklý, Ladó“. „Jó, vychčij se mi třeba do báglu, já sem kámoš, chá“, sprostě zařval ten nevychovaný elf Tanris a navrch táhle říhl. „Ně, jedte napřed“, vypouklil oči kudůk Chinský a zrudl do tmavě červená, „Mám tu nějaký soukromý řízení“.

Družiníci tedy nasedli na koně a naoko odcvālali pryč. Hned za první zatačkou však zvědavý álfheimský hraničář seskočil a počal se plížit mlázím zpět. Zbytek společenstva důstojně posečkal. Jak by také ne, každý má přeci právo na soukromí. I když na Álfheimu možná vládou jiné pořádky.

Ladotova hlava se vynořila z dlouhého rákosí a bedlivě se rozhlédla. Vzduch byl nasycen kvákáním žab. Snad tisíce hrdelních skřeků splývalo ve zvláštní silný zvuk, jež naplňoval Ladotovo srdce vzrušením a očekáváním. „žábá, žabičkáá“, volal kudůk úpěnlivě, zatímco se bořil do bahna. Po chvíli hledání rozhrnul rákos. Zelené tělíčko obojživelníka vystřelilo jako šíp do výšky, pláclo sebou o hladinu tůně a zmizelo pod hladinou. Chinský se akorát upatlal od bláta, a tak není divu, že začal brzy nadávat jako špaček. „Krucipísek tatrman, ajť se střelim, jesli ta vědma nebyla kráva“, ozval se znovu nazlobený Ladot, brouzdající se stále bahnem kolem tůně, „To bude zase takovej trapas, až se vrátím celej vod bahna a smradlavej. To zas bude trapas“. Ladot hrábl mezi zelené lodyhy a vtom se nějaký hnědý předmět svalil do bahna (jak by řekl klasik - vypadlo cosi hnědého a moc to zapáchalo). „Fuj!“, zaječel pan Chinský. Z bahna se zdvihla malá bradavá pracička, která patřila velké hnědé ropuše. Zvíře se vybatolilo na opevnou zem a sápal se rychle pryč, vydávaje ošklivé brblavé zvuky. „To je ona, má láska“, vypískl kudůk radostí, bez odporu zvedl žábu do výšky a celou ji zulíbal, od hlavy až k patě.

Ladot Chinský stále čekal. Byl netrpělivý a našťvaný. Ta vědma si z něj ztropila žert a on teď bude ostatním pro smích, za šaška. Ropucha v Ladotově náručí měla ztrápený výraz a za každou cenu se snažila dostat ze zajetí. Marně. Chinskému došla trpělivost. Vstal a mrštil s ubohým tvorečkem o strom. Bezvládně

týrané zvíře se rozpláclo o zem. V dálce se ozval zlý záštipný smích Tanrise z Alfheimu, který hned vyběhl říci ostatním o Ladotově příhodě s žábou. Chinský se mlčky vrátil a vyšplhal se do sedla. Měl zlomené srdce.

Nurnští projeli skalami a cesta se začala svažovat do údolí. V dálce hořelo slunce krvavým západem. Další den na cestě.

Druzi rozbili ležení uprostřed cesty. Mistr Alwynn, ideologický předák zločinné organizace Bílá Ruka, byl vybrán jako průzkumník, který sejde po ztemnělé vozové cestě dolů do údolí a zjistí, zda-li je bezpečná. S nechutným výkřikem: „Haikhtla“, na důkaz neúcty k recesivním rasám se mocně zašklebil,

přehodil přes křivý hřbet objemný sud s kořalkou a vyrazil. I zželelo se Krochtovi p o t r h l é h o zaprodance rasové nesnášenlivosti a v dobré víře nakázal své ošklivé zrzavé kočce Mafii d o p l n i t i průzkumný oddíl, hlavně však o d o b r é h o informátora než o ochránce slabých. Čaroděj se opřel o balvan v příkopě a oddal se vysílání telepatických přenosů, tedy kočkokrochtích signálů. A hrdinové nurnští svalili se v blátivou zem a

...bez odporu zvedl žábu do výšky a celou ji zulíbal...

zachumlali se do poctivých houní.

Mistr Alwynn si to tak karasil po cestě, dávno již vyprchala jeho odvaha, teď měl oči vypouklé strachem, vždyť všude byla černočerná tma a stromy tolik nepřátelsky hučely bičovány vlhkým větrem od západu. „Cejtím moře“, pomyslel si alchymista a brzy došel až do míst, kde skaliska pozvolna přešla v rovinu a kde úvoz vybíhal do stříbřitým svitem zaplavených rozlehlých plání Zamořských rolí. A kdesi daleko odsud Krochta Moskyt definitivně ztratil kontakt s věrnou kočičkou

Mafií, neboť na takovou vzdálenost ani ta jeho nekonfesní kouzelnická moc nestačila. Inu, pro každého platí hranice možností. A Alwynn zůstal sám, docela sám. A ze tmy jej upřeně sledoval zelenkavý pár smutných očí.

„Fuj, to je ale puch!“, chytil se člověk Alwynn za nos a mocně polkl zvratky, jež minily prorazit si cestu jícnem ven na svobodu. „V tom křovišti je snad doupě skunků nebo podělanejch krolích podvlíkaček!“. A aby si spravil chuť, ukousl špunt od sudu a zhluboka se nachlemtal kořaly. Alkohol působil takřka okamžitě. Ne, Běloruký nebyl opilý, to v žádném případě, ale vyprchaly z něj veškeré obavy ze tmy a jiných smyšlených bubáků. „Mám chuť na procházku“, zapištel Alwynn a napil se ještě jednou, „Na činy veliké, na dálky nezměrné! Ať každý do sebe ruma vrazí. Haikhtla“. Bělorukého paže se zlomila v neuvěřitelném úhlu, opravdu velké gesto. A potom se ten skrček v podroušeném stavu, namísto pohodlné procházky po cestě, začal šplhat do kopců po pravé straně. Mafie nevěřicně zakroutila hlavou a v jejím kočičím mozečku proběhlo několik kočičích vulgarismů na účet svého pána, nějakého Moskyta, an způsobil, že se teď táhne potmě cestou necestou za ožralým chlapem, a to, nota bene, jenom za kus toho žvance. A skály jsou v noci tak zrádné!

Opilý alchymista, bývalý průzkumník, teď horal-sebevrah, notně si přihýbající ze sudu, se potácel horami dlouho, předlouho. Tu šel tam, potom zas onam, točil se dokola a pak zase zpátky a když mu na ochmelený rozum přišlo, že zabloudil, zařval jen: „Haikhtla!“ a děšivě se rozchechtal. A aby mu nebyla dlouhá chvíle při té pouti, začal si zpívat písničku.

* * *

„Stůj a ani se nehni, sic tě provrtám střelou kalenou!“, zařval hrubý hlas zpoza velkého balvanu. „He... he?“ zablekotal opilec a slabě se zapotácel. „Co seš zač a co tu pohledáváš?“. Na skalní rozsedinu, ozářenou svitem luny, vystoupil chlap s kuší v ruce. Vypadal jako horal, asi jím opravdu byl. Olysalý kožešinový kabátec, rozpuštěné vlasy a dlouhý divoký vous budily dojem divokého zjevu. „Sem Alwynn, mistr cechu Bílý Ruky, což je zorganizace na vochranu potřebnejch. Třeba uklízeček“, zaškytal dotázaný. Horal provrtal alchymistu pohledem. „Ty seš vožralej, dyť ty seš normálně vožralej. Táhne z tebe laciná kořalka. Už notnou dobu poslouchám, jak tady po kopcích hulákáš. To je hned poznat člověk z města“, usoudil vousáč, „A to se nebojíš, že tě někdo přepadne? Hory sou zrádný a prej tu řáděj lapkové“. Alwynn se nahlas zachechtal, vrátila se mu sebedůvěra a krev do tváří: „Na Bílou Ruku si nikdo nepřide, panečku, ta je mazaná všema masťma, vod hlavy až k patě. Ale víš ty co? Mám tady soudeček, tak spolu popijeme a seznámíme se“. Oba dva si sedli na balvan a začali se zcela plánovaně opíjet. Alwynn se ve své dobrotě okamžitě přiznal, že se ztratil, že hledá kamarády, kteří spí na velké cestě a ti že ráno vyrazí hledat ztracené děti z Therfastu. „Za tvou dobrotu tě dovedu, kam potřebuješ. Ale hory jsou opravdu zrádné...“. A hory zrádné jsou, jen co je pravda. O chvíli později, když ze soudečku ukápla poslední kapka, odvedl horal svého svěťence přímo do pasti. Byl to totiž lapka, a poblíž jich bylo vícero. Ubohý alchymista se ve své opici ihned dobrovolně vzdal, nechal se

svázat a odvléci neznámo kam. Ale to už Krochtova kočka neviděla. Už dávno, hned, jak zachytila slabý signál svého pána, se vrátila k němu.

* * *

„Alwynn de pryč s nějakým chlapem”, vykřikl Krochta a několik spících druhů se probudilo, „A je prej totálně vožralej. Zachytil sem Mafii”. „To je přece vůl”, zaskuhral Bangord hlasem zmutovaným rozespalostí a ulízl si přeleželou kšticí. „Dem mu na pomoc, né?”, vyskočil Aedd Ruindorský a škodolibě kopl do Orglaffa Bezbrady, válícího se v neuspořádané hromadě houní a teplých pokrývek. Nic nechápající trpaslík, oděný jen ve staré zelené spodky a dlouhé rádoby bílé podkolenky, se vztyčil v celé své velikosti a rozmrzele pravil, že příště Aeddovi rozbije hubu. Ze tmy vyskočila uřícená kočka Mafie a hlasitě zamňoukala.

Záchranná výprava, čítající Krochtu, Bangorda, Orglaffa, Aedda, Tanrise a ještě jedno zrzavé zvíře, vyrazila narychlo do hor. A zlá kouzelnická micka je všechny brzy dovedla na místo, kde ještě pořád stál bukový sud, tedy prázdný Alwynnův soudeček. Druzi se sesedli a dali hlavy dohromady. „Pošlu kočku, aby se trochu porozhlídla”, pronesl vážně Moskyt, „Ale myslím si, že Bělorukej je na tom nejspíš blbě”. „Má co chtěl, je to šmejda”, rozhulákal se Tanris, prý elf s duší barbara, což je nejspíš dědičné, „Kdyby bylo na mně, tak bych ho nechal chcípnout v křečích, jak to dycinky sám přeje vostatním”.

Po nějaké době se Mafii konečně poštěstilo. Objevila tichý zástup tří lumpů, vlekoucích svázaného Alwynna. Alchymista se tvářil jako hromádka neštěstí, hlasitě škytal a pofňukával. Kočka se otočila na zadních a vyrazila pro změnu hledat svého pána. Už byla moc daleko.

„Tak Alwynna nám vedou svázanýho na konopnej šňůře jako to podsvínče!”, zatvářil se vážně vůdce Nurnských, když mu probleskly hlavou Mafiny obludné vjemy, „Musíme posečkat na kočku, aby nám ukázala správnou směr”. „A kolik těch hajzlů je, smim-li se voptat?”, ozval se Aedd z Ruindoru. „Tři”. „Rozdrtim jim ksichty”, zapřisáhl se Orglaff Bezbrada, směšné stvoření bez vousů a osobní cti.

Tímto způsobem se pátrající družiníci snažili udržet stopu a stíhali nepřátele, kteří dokonce i přešli již známou cestu a vyšplhali se do skal na protější straně. Někde tam však zmizeli. Ubohá utahaná Mafie je už nenašla. Mozek jí vypovídal službu a pálily ji pacičky. Ubohé týrané zvíře. A Alwynn Bílá Ruka, zvaný občas Velký, zmizel beze stopy...

* * *

Zbytek Nurnských, osiřelá čeládka, už té noci nezamhouřil oči. „Už bych neusnul, né, dokud se nedovím, co je s Alwynnem, tak dočista určitě neusnu”, posteskl s Griffin Linfálas, oblékl se a ozbrojil a zasedl ve vysoké trávě pod skalkou. Ladot Chinský, známý obětavec, šel ke koním, hlídat. Dobrovolná varta. Kouzelník Sagraš si potichu nervózně omílal zaklínací formule, aby je nehojným používáním náhodou nezapomněl. Válečník Gerhard chlupatou pazourou přejížděl zánovní ostří svého meče a přihloupke se usmíval, majíc takřka dětinskou radost z hlasitého cvrkotu lučních kobylek. A Rántir? To je podivná osoba. Nesympatická, bez přítele. Zalezl do houní a hlasitě chrápal. Jako jediný. Stranou od všech.

Poklidné hloubání nurnských dobrodruhů vyrušil zvuk kroků. Ze směru odkud přišli. „Stůj, kdo tam?!“, vyštěkl Chinský a poodstoupil od koní. Dva cizinci se proti němu rozeběhli a zachřestily tasené zbraně. „Poplááách, poplááách“, zaječel Chinský, naslepo vystřelil z kuše a rozhodl se pro rychlý ústup. Griffin se přikrčil, chráníc tak malého Sima, a i ostatní zalezli do všelikých děr, tahaje za sebou sbalené torny. Rántir se probudil, naházel nejnnutnější věci do torny a vrhl se po zbrani. Pozdě. Jeden z nově příchozích, barbar, se vrhl k němu. Ladot se věnoval překotnému ústupu, odhodil kuši a vytrhl z pochvy krátký mečík. „Vzdát se, vzdát se, hajzli jedne!“, zařval kdosi nad Griffinovou hlavou a rozeběhl se z příkré kamenité stráně dolů, „Síc Uff rubnout, co sa pohnout... uááá“. Bum! Třetí z nočních útočníků zakopl o balvan a nekontrolovatelným pádem se zřítíl o pár metrů níž. Pád byl doprovázen zvuky kutálejících se plátových kamen. Griffin použil jakýsi bezmeg. Kouzlo jím způsobené rozšířilo jeho modré zornice na plnou šíři očí. Sice hnusný pohled, ale zloděj mohl vidět jako ve dne. Okamžitě se zahleděl do tmy a spatřil mohutného oplechovaného krolla, pátrajícího hmatem po ztraceném kyji. „Uff mít rozbitou držku, hajzli, to zaplatit vědrom krvi!“, zařval postižený. „Nahóře je ňáká vobluda!“, zaječel Linfalas a vystřelil tím směrem několik šípů, čímž krolla popudil do nepřičetnosti. Zraněný Rántir se rozhodl pro bezhlavý útěk. Svou záchranu bláhově spatřoval ve skrytu pod kopyty koní. Tam jej trpaslík znovu dostihl. „Vzdej se, kupče!“ „Ano, ano, prosím, ano“, klekl si nezkušený hraničář na kolena a začal šátrat v torně. Nahmátl flakónek, svoji poslední naději. Prásk. Trpaslík Rántira ošklivě nakopl, lahvička opsala oblouk a roztránila se o kameny na tisíc kousků. „Nech se svázat, nebo ti rozmašuju škebli nacimpracmr!“ Rántir, nedbaje na svou osobní hrdost natáhl ruce, a kdyby tak neučinil jeho přemožitel, spoutal by se snad sám. A nepřítel jej vlekl temnou nocí po cestě vzhůru. Nikdo z Nurnských nepřiběhl ubohému druhu na pomoc. Vůbec nikdo.

Na cestu dopadly mohutné nohy mohutného krolla, oplechované tělo zahučelo vzduchem a teď teprve nastal ten správný tanec. Do Nurnských jako když střílí, vesměs začali prchat. Tu a tam sice někdo zaútočil, uštědřil ránu, dokonce i Sagrašovy blesky v krátkých okamžicích probleskovaly tmou, ale co naplat. Ladot Chinský dostal takovou řachu přes přilbici, až příšerně zašilhal a rozplácl se na zemi. Jenom chudák Gerhard, duše dobrá, zůstal na inkriminovaném místě opuštěn všemi. „Vzdaj se, hňupo!“, zaburácel tupý kolos. „Dobře, vzdávám se“, usmál se důvěřivě Gerhard a odhodil meč. V následující chvíli dostal pořádnou facku, až se mu podlomily nohy. Prohrál, byl zlomen. Dostal pouta a kopanci byl dohnán ke spěchu. I nepřátelům docházely síly. Gerhard ve své dobrotě, snad aby krolla nepohněval, se ani nevzpouzel a dokonce utíkal se svými pány jak nejrychleji mohl! Za chvíli se krajinou rozhostilo ticho. Nurnští hrdinové, krvácející z četných ran, se shromáždili nad tělem pana Chinského. Ten se brzy probral z bezvědomí a mlčky se odplazil do stínu modřínů a ulehl v mechu. Tam vzlykal aúpěl tak žalostně, až srdce plesalo. Maličký Sim, vyděšený k smrti, zvracel opodál. „Kde je, kakraholte, ten zapráskanej Krochta?“, zanačoval si pěkně od plic Sagraš a snad se mu i ulevilo. „Je to vůdce a prdí na nás“, posteskl si Griffin, „Taky sme tady mohli

všický pochcípát jako hejno začmelikovanejch slepic”. „žbuchle v puchle”, zablekotal chudinka Ladot, ale nikdo se mu nesmál. Taková rána do hlavy už zamíchala zdravým rozumem jinším chlapům. Třeba Rvizovi Hnisovi.

* * *

Průzkumná výprava vedená Krochtou si vytýčila jako hlavní cíl objevit místo, kam ti tři odvěkli ubožáka Alwynna. To se jim po přehršle hodinách opravdu podařilo, však veškeré zásluhy by měly patřit právě Mafii, zrzavé kouzelnické kočce. Průzkumníci se zastavili na jihozápadním okraji hluboké skalní pukliny. „Je to támdle. Támdle naproti”, zašeptal kroll Bangord a ukázal dlouhatánskou paží před sebe, „Vidíte ty světýlka?”. „Jó, vypadá to, jako by tam měli vykutaný komůrky ve skalách”, přitakal horlivě Aedd, „Asi jich v tom doupěti bude víc”. „Měli bysme jim všem rozpárat břicha, prasákům zlodějskej”, rozčílil se hrubián Tanris tak nahlas, až mu Orglaфф musel bleskurychle zacpat tu jeho uslintanou hubu. „Myslim, že se vrátíme k našim. Snad tam Alwynn do rána vydrží naživu. Těch lapků tam může bejt klidně vícero”, začal pan Moskyt vymýšlet plán na záchranu druha. „No bodejt”, přidal se Aedd, „V noci je houby vidět. Eště bysme se posekali navzájem”. Hrdinové se vrátili co nejkratší cestou zpět k posekanému zbytku Nurnských.

„Stůj, kdo tam?”, ozval se nejistý hlásek z přitími na kraji cesty. „Co blázníš, kašpare, to sme přece my”, vyhrkl zlobně Krochta. Ze skrytu stínu se vynořily zkrvavené postavy zbylých družiníků. „Co se vám, probůh, přihodilo?”, otázal se Aedd. „Přepadla nás náká cháska nečistá a vodvlekla Gerharda a Rántira”, pronesl vyčítavě Griffin, „Neměli sme se trhat. Já to říkal”. „žbuchle kuchle”, zaštkal slabounký kudůčí hlásek z mechu a kapradí. „Co se mu, u všech prašivek, přihodilo?”, zaúpěl nad nebohým Chinským ve svitu zažehnuté lucerny Aedd Hlína. „Nó, dostal na držku, to je toho, tak je krapet vyšinutej”, zaburácel hrubým hlasem elf Tanris a vyndal si ze svého nepořádného felčarského vaku špinavou gázu a odporně páchnoucí kozlí mast. Potom ještě křívou rezavou jehlu, původně na štipování starých ponožek, a ševcovskou nit. Poklekl k ubohému kudůkovi a začal jej sešívát dohromady. A tou smradlavou mastí chudáka pomatlal od hlavy až k patě, to prý aby se brzy zahojil. Rituál zakončil tím, že kolem churavce divoce zakřepčil, třikrát dokola a potom obráceně, a zanotoval nějakou strašně sprostou álfheimskou píseň, údajně prý k zahánění zlých duchů. „Tak a teď si eště vodflusnu do všech světovejch stran a eště pak nahoru a dólu, to pro sichr”, rozeřval se ten léčitel a učinil, jak řekl. Dlužno dodat, že ač se to zdá nemožné, Chinskému se skutečně ulevilo a co víc, vrátila se mu paměť. Bangord se postavil na hlídku a ostatní šli konečně dospat to, co zameškali.

* * *

„Vstávat, vstávat, ouplně sme zaspali!”, zalarmoval své druhy ranní ptáče Sagraš a jal se je tahat po jednom z pelechu. Dokonce i Bangorda, který, hlídka nehlídka, docela obyčejně pochrupával v poloze skrčenec. Nurnští se opásali tlustou kůží a plechem, přesně tak, jak činívají před bojem, chopili se svých vražedných nástrojů a vyrazili pěšky ke skalní průrvě ze včerejší noci.

* * *

A kdesi v dálce, u malé tůně, ztýraná žába zacukala nožičkou a probrala se z bezvědomí. Ó jak žalostně zakvákala. Zubožené stvoření ztýrané člověkem. Vlekouc za sebou levou přední nohu se rozhodlo odplazit se zpátky k vodě. Ale co to? Podivný úkaz. Před časem políbený obojživelník se začal pomalým procesem převtělovat v lidské stvoření. Onedlouho bylo lze v blátě spatřiti ležící dívku v potrhaných šatech. A ona, sténajíc a hlasitě oddychujíc, se opřela o strom a její hlavou běžely myšlenky, zprvu zmatené, leč formující se v ucelený základ. Osud a věštba se naplnily. Prokletí bylo jednou provždy zlomeno, i když za cenu potoku krve.

* * *

Dnes se šlo podstatně lépe, dobrodruzi dokonce narazili na vyšlapanou pěšinu, jež je k překvapení dovedla k dlouhému provazovému mostu na druhou stranu. Před mostem hrdinové zalehli ve strategických pozicích. Pozorovali a vyčkávali. Most končil slepě na malé plošince. „Vidíte ty střílny?“, upozornil všímavý Aedd Hlína, „Tam nebude lehký se probít“. „Vypadá to, že tam maj vejtah. Vidíte tu železnou klec?“, přidal se Griffin Linfalias, „Spouštěj se tudyma k votvoru tam dóle. Asi je to jedinej vstup. Pěkněj průšvih. Na to nemáme“. „Zatim počkáme a budeme pozorovat“, navrhl Orglaff Bezbrada, braje přitom ohledy na Sima. A dobře že tak.

Vyčkávající družiníky vyburcoval z netečnosti zvuk skřípajícího řetězu. Jejich nečesané hlavy vyhlédly zpoza rozeklaných balvanů. Řetěz, na němž visela klec, se dal do pohybu. Mizel ve skále, v takové malé díře. „Ve vejtahu sou náky dva lidi. Esli mě zrak nešálí, tak kroll a trpajzlik“, zahlaholil až nebezpečně nahlas elf Tanris. „Počkáme až přejdou a pak je za zatáčkou rubnem“, ozval se do té doby mlčenlivý Krochta Moskyt, vůdce a tedy zodpovědná osoba, „A ty, Sime, běž si hrát vo kus dál. Strejdové si potřebujou popovídat“.

„Uff plivat vztekly hleny, když jít přes houpavej most, po kerym se dycky poblejt, a to jen kuliva těch hajzlam!“, hulákal kroll, zřejmě jménem Uff, až se skály otřásaly ozvěnou, když definitivně přešel vzpouzející se provazovou lávku. „Hele, nebud' vzteklej, de nám přece vo kořist', né? Tak žádný mordy, né jako s těma dětima“, snažil se jej uchlácholit ten druhý, ale i na něm bylo vidět, jak je vzteky bez sebe. Měl ovázanou paži a strupy v obličejí. Když zmizeli z přímého dohledu od pevnůstky, vyrazili Nurnští, poschovávaní po skalách, do útoku. Krochta se vzepjal a z jeho nenávisných očí vyšlehly blesky. Stejně tak učinil i Sagraš. Zbytek vcelku potichu dokonali Aedd, Griffin a Tanris střelbou. Do bitky se odkudsi přimotal i Bangord a dorazil trpaslíka. Mrtvá těla byla odvečena a zamaskována. Potom družiníci sebrali Sima, hrajícího si s oblázky a rozhodli se pro rychlé stažení zpět k cestě. Ale neviditelnou kočku Mafii nechal Krochta na stráž. Uvelebila se v okně střílny a brzy usnula.

* * *

Vraťme se však o pár hodin zpátky. Bylo časně po ránu. Skalami se rozléhal zvuk kroků a ozvěna s sebou nesla žalostné vzlyky. Bylo lze spatřiti podivnou čtyřčlennou skupinku poutníků. Jeden z nich se velmi odlišoval. Barbar. Byl plně ozbrojen a oděn v teplých kožích. Není divu, vždyť nad ránem bývá v

horách dosti chladno. Zato ti tři ostatní! Šlo snad o spolek horských otužilců? Vždyť všichni byli nazí, až hanba mluvit. Navlečení jen do různobarevných spodek, ruce svázané za zády, přes hlavy natažené pytlíky od mouky, pod krkem převázané. Nebyli to otužilci, alespoň ne dobrovolní. Byli to zajatci. A ten mocipán je někam vedl.

„Au, au, au”, zaštkal spoutaný hraničář Rántir, „Ukop sem si palec, sem dočista zraněnej”. „Hubu drž, nebo ti ještě ukopnu hlavu a budeš mít to zranění tuplovaný”, pohrozil padouch. „J... je mi z... z... zima”, rozbřečel se Alwynn, ponížený mistr cechu, až mu nudle prosakovaly skrze moučný pytel a na hrubém plátně tvořily slizké mapy. Třetí zajatec, Gerhard, se choval pokorně. Útrpně škobrtal přes kameny, občas usykl nějakou tu sprostotu, avšak jen potichu, potichoučku. Zanedlouho podivný průvod zastavil na cestě, barbar sňal oloupeným pocestným z hlav kápě a přeřízl konopné provazy, zařezávající se jim do zápěstí. „A teď táhněte, smradi, a běda, esli vás tady někdo z našiňce ještě někdá zmerčí. Páč to bysme potom museli... kch”, a přejel výmluvně nataženou dlaní přes hrdlo. Strašné gesto. Následně, považujíc tak věc za skončenou, se otočil na patě levé škorně a vyrazil dále na jihozápad. Zřejmě po své další práci. Hanbatí družiníci, třesoucí se zimou, zostuzení a okradení, se rozeběhli poklusem dolů po cestě směrem, kterým tušili ležení Nurnských. Ke svému překvapení jej shledali prázdným, jen stádo koní zde spásalo chudičké trsy trávy mezi kamením. A chlapci si lehli do mechu, navzájem se zahřívající vlastními těly v toužebném očekávání prvních hřejivých paprsků slunce.

Gerhard, ležící na kraji, zaslechl kroky. „Někdo sem zase de, ale tentokrát sám”, upozornil opatrně své dva společníky a vykoul zpoza balvanu. Spatřil zuboženou ženu, kudůčku, špinavou a potrhanou, její obličej byl bledý a plný táhlých strupů a zaschlé krve. Její černé zčuchané vlasy vlály ve větru jako nějaké divoženice. Opírala se o sukovitý klacek, máje levou paži ukotvenou v provizorních dlahách a narychlo obvázanou na cáry roztrhanou spodnicí. Gerhard, tak jak byl, vyskočil z úkrytu a radostně zvolal: „Hola, mladá pani, kam si to špacírujete?”. Žena, snad naprostým vyčerpáním, možná z pohledu na nahého chlapa v rozervaných kožených spodkách, vytřeštila své modré oči, upustila berli a omdlela. Dobrosrdeční chlapci ji odklidili z cesty, aby ji nepřešel případný povoz, a uložili ji do měkkoučkého zeleného mechu. „Hle... hledám pana Ládo... Musím najít...”, zanaříkala, když mdloby povolily a upadla do spánku. „Koho ta potrhla ženská myslela tím Ládo?”, zadumal Rántir. „A néjni to ten náš Chinskej?”, ozval se do té doby nemluvný alchymista Alwynn, „Von se nezdá, proutník jeden, hehé”.

* * *

Nurnská družina se opět setkala. To bylo jásotu. Sagraš ihned ve vyhaslém ohništi, pozůstatku po včerejším táboráku, rozkřesal oheň a Griffin rozdělil mezi hanbatce houně. „Ty, Krochto, mám pro tebe smutnou novinu”, řekl Gerhard, máje v očích slzavé oudolí, „Chcíp ti kůň. Ouplně zničehožnic tak nešťastně zařehtal a svalil se na bok. Potom chvilku kopal kopejtkama a bylo po něm. Nemohli sme nic robit”. Moskyt zesinal. „Já to tušil, to ta prokletá komediantská baba. Proroctví se naplnilo”. A měl pravdu. „Jó, a Chinskej tu má návštěvu, čeká támdlejc v kapradí.

Je to ženská, hehé”, rozchechtal se Běloruký a ukázal k modřínovému háji. „Ale aby ses nehněval, tak takhle vypadala už když přišla”, ozval se Rántir, „My sme na ní ani nešmátli”. Ladot Chinský k b u j a r é m U veselíostatních zrudl jako rak a vrhl se k potlučené kudůčce. „žába, to je žába. Já to věděl”, začal koktat malý kudůk a vzal dívku do náručí, „T... to je tra... trapas, muj trapas”. Potom odvěkl zubožené děvče ještě hlouběji do lesíka tak, aby na ně nebylo vidět, což zapříčinilo ještě větší salvy smíchu. Tanris, ten chorobný kleptoman a zvědavec, padl do trávy a jal se plížiti za nimi.

Dívka se probudila. „Jsi to ty...”, usmála se spokojeně a položila hlavu na jeho klín.

...Jó, a Chinskej tu má návštěvu, čeká támdlejc v kapradí...

„Jó, sem Ladot Chinskej, jó, jó”, vyblekotal ze sebe ten chlápek, trapič žab, ale jinak čestný a hrdý gwendarroňan. „Děkuju ti”, rozplakala se ta žabí slečna, „Šla bych za tebou na kraj světa. Budu ti sloužit, vařit, prát, poklízet. Jen mě nech u sebe”. „Ne... nejsem z daleka. Takřikajc vod Nurnu. Postarám se vo tebe. Za to, jak sem byl k tobě šerednej”, slibuje kudůk tomu děvčeti, jež si následky úderu o strom zřejmě ponese celý život. Alespoň jizvy. „Jmenuju se Grimeľ”, pronesla tenoulínským hlasem a

znovu omdlela. „Felčááár”, zavřeštěl nešťastně Ladot, „Rychle, zavolejte toho Tanrisa”. Álfheimovec se vztyčil nedaleko Chinského. Všechno slyšel. Šíleně se rozchechtal. „Huhúúú, huhúúú, je to žabááá”, rozechvěly se skály burácivou ozvěnou, „Hnusná žaba a Chinskej je hnusnej voblizovač žab. Hnusnej žabák, chééé!”. A s těmito ostudnými skřeky se rozkřepčil álfheimským vítězným tancem a sprostě vykřikoval na účet těch dvou ty nejhnusnější urážky, které ho napadly. Divný elf, tenhle Álfheimovec. „Tak, sakra, vošetříš jí nebo né?!”, ozval se Ladot, který i v této těžké chvíli zůstal při Grimel. „Hééé, žaby a ropuše neléčím, skrčku”, rozvibroval hlasivky dotázaný, „Ty totiž akurát žeru!”. Ladot odnesl Grimel k ohni, něžně jí podložil hlavu kožešinovým kabátem a provizorně ji ošetřil několika lektvary tak, že mohla být schopna alespoň pochodu. Alespoň k něčemu je ta alchymie dobrá. A zbytek dokonal nezkušený hraničář Rántir.

Po krátkém odpočinku se družina rozhodla sjet dále do údolí. Orglaff Bezbrada vyskočil do sedla a koni se rozjely nohy. Když se potlučený trpaslík zvedl ze země, zanařikal: „Koni, muj koni. Co ti je? Felčááár”. Tanris koně, pokulhávajícího v kruhu, prohlédl a zvažněl. „Nevím, co mu je, do řiti”, zamumlal hraničář, „Má voteklý klouby. Nejspíš ňáká infekce, ale moc prapodivná. Nevím, co s tím mám dělat”. Orglaff koníka pohladil po nozdrách a vzal jej za uzdu. Ladot vysadil Grimel na svého poníka a také se chopil otěže. „Tanris koně neléčí, ten je totiž akurát žere”, pošeptal Alwynn Gerhardovi. Oba se svorně zasmáli. Už jim bylo zase dobře. Vypadali jako hastroši v těch vypůjčených svršcích. A Gerhard si zasunul za opasek vypůjčený meč z výprodeje.

* * *

Procesí daleko nedošlo. „Fůj, to je smrad”, zalapal po čerstvém vzduchu Aedd. „To je skuňčí hnízdo, co sem ho vobjevil včera”, hrdě se hlásil ke své neslavné průzkumné výpravě alchymista Alwynn. Zřejmě mu už otrnulo. „Ba né, tady hnije maso, chlapi. To je přesně stejnej smrad, jako když zapomenou na slunci nebožtíka nebo flák vepřovýho k vobědu”, ozval se hrobník Bangord. „Prohledáme to tady. A malýho Sima radši držte dál”, nakázal vůdce Krochta Moskyt z Bažiny. Po zevrubné prohlídce pangejtu hrdinové odhrnuli do očí bijící hromadu klestí. Hrůzou rozšířeným očím gwendarroňanů se naskytl pohled na rozbitý povoz a... pět mrtvol. Z toho dvou dětských. „Upf”, ozval se dávivý zvuk z Griffínova hrdla a vyvrhl ranní snídani Orglaffovi na nové botky. Potom už to šlo řetězovou reakcí. Nurnská družina našla spásu na druhé straně cesty. Tam se všichni svezli do trávy a chladili si bledé tváře větříkem. Dlouho trvalo, než někdo promluvil. „To je tvoje práce, Bangorde”, otočil se na krolla Orglaff Bezbrada, „Seš přece jenom hrobník. My na to nemáme žaludek”. „Vykopej jim hroby a řádně je pochovej”, ozval se roztřeseným hlasem Krochta, „A potom zjisti, co to bylo za děti. Tady máš Rhandirův seznam”. „Já neumím číst”. „Tak s tebou pude Tanris, tomu mrtví nevaďej”. Tanris číst uměl a šel rád. Alespoň mohl všem nebožtíkům prohledat kapsy.

Mrtvá těla patřila kočimu, tlusté kuchaře a panu učiteli Pulkasovi. Identifikace dětí však byla prvotním intersem. Tím menším byl devítiletý černoušek Bumbun, syn přespolní rodiny z černovršských hor. Patřil k jednomu

nepočetnému horskému kmeni. Druhé dítě bylo už vlastně muž. Věčný repetent kroll Dergl, ve věku nedožitých třinácti let. Stvoření nezdvořilé a blbé. Je až s podivem, že právě jeho skon vyvolal mezi Nurnskými největší vlnu hořkosti. že by vzpomínky na dětství? Snad.

* * *

Rozcestí v údolních pláních, na severu zdvihající se pohoří. „Vzpomeň si. Spali ste tenkrát v támhletý hospodě, Sime?“, optal se vlídně Griffin Linfalas malého chlapce, posazeného v sedle před elfem Tanrisem. „Ano, pane, myslím...“. Nade dveřmi nevzhledené pastoušky z hrubých klád, obklopené verandou s několika schůdky a stájí zamčenou na masivní visací zámek, se ve větru klímala skřípající cedulka s téměř rzí zakrytým nápisem Taverna Na koncích.

Buch, buch, buch! Tanrisova obří pěst zalomcovala zamčenými dveřmi. „Héj holááá, je tam někdoóó?“. Nic. Jen skřípot vývěsního štítku byl odpovědí. „Herdek, co je toto za hospoda? Zavretá k chlapum s žízni?!“, odplivl si odporem kroll Bangord, jemuž po nedávné pohřební ceremonii pořádně vyschlo v krku. „Já cheu žrát zas jednou pořádný žrádlo!“, zařval Tanris a znovu zalomcoval pevnými dveřmi. Někde v úrovni elfova pasu se v křídle otevřelo maličké okénko. „Co je, griškhag?“. Hraničář s úlekem poodskočil a i zbylí udiveně vzhledli. Z okénka se na ně zašklebila divoká skřetí hlavička. „Tfuj, to sem se lek“, zaklel Aedd Hlína a tasil kuší. „Počkej, Hlino“, zarazil věhlasného zloděje Orglaff Bezbrada, „Ty seš tu hospodskej, skřete?“. „Ušgh bhag“, pokýval hlavou hnusný skřet, „Pomahač“. „Dem do skřetí hospody?“, otočil se na své kumpány útlocitný Moskyt. „Hele, když je hlad a žízeň, tak de vkus stranou“, pronesl rezolutně kroll Bangord. Družina vkráčela do temného špinavého lokálu a rozesadila se kolem stolů. Každý si ihned objednal pití, skřet, hygieny zřejmě neznaje, roznesl zvětralé pivo a kopřivovou kořalku dle libosti. Nic jiného v denní nabídce stejně nebylo. „A co to žrádlo?“, zadupal vztekle Tanris Álfheimský. „Zavolám pani“, odvětil rádoby úslužný špinavý prťavec a odběhl malými dveřmi do soukromých částí putyky.

To, co se dělo v soukromí nevlídného hospodského sklepení, nikdo z přítomných neviděl. Hnusný skřet s chlípým funěním sestoupil po křivých schodech a rozžehl louč na stěně. Odložil otlučené křesadlo a ve svitu plamene se v jeho chlupaté dlani zaleskla skleněná lahvička. „Glušk heg!“, zachrčel skřet. V rohu se cosi pohlo, rezavé řetězy zavržaly. Tam v koutě, k masivnímu oku, trčícímu z nízkého stropu, visela přikovaná žena. Tedy spíš dívka, pravda, postarší, které však z dlouhého pobytu zde ve vlhkém nevlídném podzemí a snad i trýzní z prožitých hrůz zbělel nejeden vlas, tvář měla nepěstěnou, kadeře nečesané, oči uplakané. Škubla sebou, ale to bylo marné. Snažila se vykřiknout odporem, ale to bylo také marné. Roubík jí svíral ústa. „Neboj, holubica, dnes tě neuhryznu. Snád večír, až hosti vypadnou, miluša, grgšagh...“. Zajatkyně se odhodlaně svezla, až kam jí řetěz dovolil. Byla zlomená. Vždyť jak už dlouho musela snášet ponižování a chlíplosti od toho zpropadence zbaveného jakýchkoli morálních hodnot a zábran. Hanbou by se propadla. A vzpomněla si, jak už to bylo dávno, když ji a její rodiče, zámořské rybáře, přepadli lapkové a okradli o vše, co jim patřilo. Ji potom darovali tomuhle zvířeti. Prý za jeho dobré služby. Fuj. Skřet se přiblížil a láskyplně se

zahleděl. Obsah lahvičky si nalil do hrdla a blaženě zamlaskal. A potom, náhle, jeho údy se protáhly, tvář ztratila své typické ochlupení, rysy změkly. Rázem tu stála žena, jako by té spoutané z oka vypadla. Ale sprostý skřetí dialekt, ten zůstal. Hostinská sáhla do truhly a oblékla si o něco čistší a zachovalejší šaty.

Hostinskou přivábilo zlobné bušení z lokálu. To Tanris, za podpory některých dalších otrapů, mlátil pěstí do stolu a skandoval: „My máme hlad, my chceme žrát!“. „Držte huby, chlapiska, nečekala sem takovej nával“, zaječela paní domu. Hrdiny tento ostrý tón poněkud zarazil. „Jídlo mám, ale musíte si ho uvařit. Támdle je krb, přitáhnu nějaký flaksy a snád' i nákou tu delikátěsku, prostě takřikajc chuťovku, né?!“. „No co je toto za hospoda?“, otázal se vychovaně kroll Bangord, ale po té, co jej žena zpražila zlým pohledem, zmlkl jako puťka. A zatímco několik dobrovolníků odběhlo do dřevníku pro trochu toho otopu, knajpárka došla pro velký začouzený hrnec a naplnila jej ze spíže masem všelikým, vesměs zeleným, prostě takovým, které si skřeti ponejvíce vychvalují. A druhý kastrol naplnila bramborami, a ty samozřejmě nemyté a neškrabané postavila na oheň a uklohnila je. Družiníci si nacpali břichy a byli spokojení. Paní už dávno odběhla a vrátil se skřet, který prohlásil, že paňmáma odešla do vsi a už se nevrátí. „A bude nákej ten dezertek?“, vehementně se dožadoval dalšího přísunu potravin nenažraný Orglaff Bezbrada, ten chlapík, co určitě jednou pukne. Oba dva hrnce totiž zely naprostou prázdnotou, Bangord ještě poslední zbytky, ulpělé na stěnách, vylizoval svým drsným jazykem. „Hešleg“, zaradoval se prťavec, „Mám tady už eném žabí stěhna ve volejičku nakládány“. Tváře Nurnských se zkrivily odporem, ne však ta trpaslíkova. Když ochutnal nevábne syrové žabí nohy, louhované zřejmě v kolomazi, vytáhl ze skřeta ještě jednu sklenici do zásoby. „To spořádám až doma“, olízl se labužnický Bezbrada. „Divná hospoda“, pomyslel si Krochta, „Ale co, jinej kraj, jinej mrav.“ „A teď bych šel chrápat“, ozval se Orglaff Bezbrada a táhle zívá. „Nó, máme tady pro pány pokoje“, vycenil špičaté zuby krčemní pomahač a už pomýšlel na to, jak poutníky pěkně rozdělit na dvoulůžkové cimry a pak je bude moci v poklidu okrást. Gwendarroňanům se to však mnoho nelíbilo, a tak skřetovi ztuhl úsměv a pravil, že na pokojích jsou stejně jenom švábi a štěnice, takže se ani nediví. „Já se vyspím klidně pod stolem“, řekl Aedd, „Mně je to jedno, hlavně když dodržím svůj předepsanej denní příděl spánku“. Nurnští na prkenné podlaze rozbalili deky a odebrali se spát. Jen kroll Bangord, když všichni usnuli pokojným spánkem, připlížil se k Orglaffově bagáži a do milované žabí pochoutky naplil sliny zelené, táhlé.

Ráno bylo kruté. Skřet byl na nohou už od rozbřesku, cupital po místnosti se smetákem, spíše se však o něj opíraje, a přeukrutně falešně pískal táhlé tóny, jež se stěží mohly pojit do jedné písně. „Spal sem jak na trní, vůbec sem si nevodpočinul“, zakňoural válečník Bezbrada, „Je mi šoufl“. „Neměls žrát to svinstvo“, vynadal mu Sagraš. Ale neměl pravdu. To temná kletba staré komediantky se začala naplňovat. Ještě dlouho budou Orglaffa ve snech pronásledovat přízraky, pokud dříve, než kouzlo pomine, nezemře vyčerpáním! Nurnští hrdinové se, ač neradi, spakovali a jen tak letem světem vytáhli z ošklivého prťavce několik cenných informací. Tak především. Kraj, ve kterém se octli, je

severozápadním výběžkem Gwendarronu. Hranice se severními kraji je tvořena řekou Kanicí, ve vznešeném jazyce Cantharan, jež se vlévá do moře, a Helegonskými horami, s nimiž měli Nurnští po průchodu průsmykem Emerun tu čest se setkat. Cesty z křižovatky, u které byl hostinec svého času vystavěn, směřují na Emerun, na Dymor, což jest poslední královské opevnění na Moriondu, a třetí cesta míří ke vsi Kubruk, dále pak ke zřícenině Tohiru už prakticky neexistuje. Škoda, že skřet je jenom skřet a nemohl tedy říci více. Hrdinové se ještě dopídili, že před časem zde byla ubytována therfastská výprava, pouze však na jednu jedinou noc, a vpořádku odjela na místní doporučení za jistým Pošťákem, což jest prý osoba velmi moudrá a sečtělá, lidem vezdejší uznávaná. Po obšírném výkladu cesty se skřet optal na placení. „Platit?“, zakroutil hlavou Griffin, „A za co?“. „Každý tři zlatky za žrádlo, chlast a vejchrupný“, dupl si skřet. Někteří zaplatili, ale válečník Gerhard ne. „Já nezaplatím“. „Tak to ti taky můžu rozbít hubu“, zaječel prcek a to si dovolil příliš. Bum! Gerhardova čepel proťala nebohému podnikavci hrdlo a malá chlupatá hlavička se odkoulela do kouta. Ticho. Nurnští stáli jako zařezaní. Kde se jen v nemluvném a dobrotivém Gerhardovi vzala taková rozhodnost, taková síla? Těžko říci. Nebyli by to však Nurnští, aby mrtvolu v tichosti neodklidili do lesa a nevyrabovali hostinec. Dokonce Tanris, ten amorální zloděj a loupežník, si něco ukradl jenom pro sebe. Pět lahviček, záhadných lahviček. Nikomu o tom neřekl. A jakou měl ohromnou radost. Ale sklepu, tomu se všichni vyhlí. Zajatá dívka tam zůstala bez pomoci, neobjevena, nezachráněna krásnými jinochy. Strašný osud, umírat v křečích smrti hladu. Brrr... A veselá Nurnská jízda, i když částečně pěší, vyrazila směrem k místu, jemuž se v kraji říká Pošťákův kopeček, vstříc novým zážitkům.

Pošťákův kopeček. Nebylo to daleko. Jen co by kamenem dohodil a ještě kousek po svých. Za takovým malým lesíkem ve stínu rozeklaných skal se krajina přirozeně zvlínila a vytvořila travnatý pahrbek, na kterém si lidská ruka zrobila nevzhlednou pastoušku, malou salaš. V oblacích se ladně prohánělo hejno švitořících holubů. „Podle mýho a podle vyprávění tudle děcka ten chlap bude nejspíš ptáčník“, zatvářil se záłudně Griffin Linfalas, to právě ve chvíli, kdy skupina opustila koně a jala se plaziti vzhůru, tedy nepozorovaně na dohled. „No a?!“, zahřměl kroll Bangord, „Náký vtákance nejsou chlapu k vobtěži, né?“. „Tak podivej, krolle blbej“, ozval se Aedd a vysoukal z rukávu své bludné rozumy, „Ptáčník je obchodník, který prodává zpěvné ptáky v klecích, v závorce papoušky. Ptáčníci bývají zpravidla lidé, někdy elfové, ale mohou být i jiné rasy. Nosívali dobré brnění a přes ně plášť z barevných ptačích pírek...“. „Hele, Hlino“, skočil mu do řeči trpaslík Orglaff, „Kdo má furt poslouchat ty tvoje nebetyčný kydy?“. Aedd zbrunátněl a zvýšil hlas: „Ptáčníci jsou velice obratní a proto je těžké je zasáhnout. Málokdy chodí pěšky, většinou mají svojí vlastní létající nestvůru, často inteligentní a vždy pojmenovanou, a tu nikdy neprodají ani se jí nevzdají...“. „Nevěř žvástům, kerejma tě krmila tvá pomatená babička. Todle je reálnej svět, kde nic není pevně daný nějakou úchylnou formulkou, tak už si to konečně jednou uvědom!“, umlčel podivného Hlinu vůdce. Ještě k Hlinovi. On jde těmi svými učenými řečmi občas opravdu na nervy. Kdyby se svět řídil podle Aeddových zákonů, vypadal by v

dnešní době asi jako ostrov Álfheim, kde Lícáci, tedy bílí, se vrhnou na ty černé, tedy Rubáky, a budou se tak dlouho bít, až se navzájem zatlačí do hor, přičemž na ústupu černí a bílí všechno zapálí, nebo něco v tom stylu. Ale zpět na zem. Nurnští se utišili, jejich pohledy se upřely k chatrči. Obyčejná pastouška, pasoucí se kůň, vysoko k obloze ční holubníky na kůlech. A kolem hejno vrkajících opěrenců všech možných zbarvení a velikostí. Z chýše vyběhly dvě malé děti a s bujarým smíchem rozehnaly hlouček modravých ptáků. „Víš co, kurva pes? Vochočíme holoubka“.

„To je Kerrgon“, zavýskl Sim, „A ten druhý, podle toho sprostého slovníku, je, hádám, Kurpes“. Nurnští vyrazili rychlým během k chajdě. Kurpes s Kerrgonem stáli s otevřenými pusami jako opaření, když zaslechli ten chřestivý zvuk uvolněných zbrojí a spatřili špinavé obličejy plné jizev a zaschlé krve. „Nazdárek, hoši“, zamával ručičkou Sim a rozběhl se ke kamarádům, „Todle sou hodný strejdové, těch se nemusíte bát“. „Brej den, strejcu“, usmál se nejistě osmiletý Kerrgon na trpaslíka Bezbradu. „Vodpal, smráděl!“, zašklebil se válečník jako tlupa lesních bubáků. Kerrgon odskočil a Kurpes suše pronesl na trpaslíkův účet nějakou sprostotu. Ve vstupním otvoru chýše se odhrnula kožená zástěna a na denní světlo vyšel důstojně vyhlížející poustevník prošedivělých skrání. „Co tady chcete?“. Nurnští mlčky Pošťáka obestoupili, zatímco děti si odběhly hrát s holuby. Pošťák, tak mu tady v okolí říkají. „Voč nám de?“, zakřenil se hrobník Bangord, „Vo tý děcka“. „Kdes k nim přišel, chlape?“, atakoval Ladot Chinský, objímaje okolo ramen svou odřenou Grimel. Pošťák povyprávěl částečně upravenou historku o tom, jak je náhodou našel v lese, a tak jim zajistil alespoň nocleh, než jim sežene pomoc. O tom, že pomáhá lapkům z Emerunského průsmyku, neřekl ani slovo. Neřekl ani to, že za každé dítě dostane řádně zapláceno. Už včera vypustil holuba s hlášením o odchytu dvou dětí. I ten hnědák, pasoucí se za domem, patřil výpravě. To právě Pošťák zařídil přepadení vozu. „Á, kurva pes“, ozvalo se stranou, „Holoubek vypustil dušičku...“.

S Bangordem šli všichni čerti. Hryzal si nehty a díval se na spokojené děti, kterak si hrají. On si chtěl taky hrát. Měl těžké dětství. Nevydržel tíhu situace a vrhl se k holubníku. Jeho nosný kůl objal oběma rukama a jal se jím mocně kymáčet. Hejno holubů zatřepotalo křídly a s ohlušujícím plácáním perutí se vzneslo do výšky. Děti se vyděsily k smrti a kůň se málem splášil. Z budky na konci kůlu vypadlo bezvládně několik holoubků, kteří nestačili domeček opustit včas. „Ihned toho nech, vobludo!“, zaječel Pošťák a mírně rozkročen s bojovně vysunutou bradou zaujal zastrašovací pózu. V tu ránu vystřelil jako šíp Orglaff Bezbrada (kdo jiný) a vrhl se proti druhému holubníku. Po zjištění, že tvrdé břevno malou trpasličí hlavou nepřerazí, pověsil se na kůl a po příkladu svého velkého hrobnického vzoru, hrobníka Bangorda, začal jím lomcovati ze strany na stranu, až mu sliny litaly od huby a lehce tupá očka se podlila krví. Pošťák stál nehybně, vzteky celý rudý, a bezmocně koulel očima. To si celkem špatně vysvětlil vůdce, tedy vesnický čaroděj Krochta Moskyt z Bažiny, jelikéž mu tato strnulost připomněla svou vlastní, když se takto nahrben soustředí na vyvolání každého svého kouzla. Inu tedy i on se shrbil, vystrčil bradu, vypouklil oči a vystrčil jazyk,

div si ho samým koncentrováním mysli nepřekousl, a předváděje takto několik drahocenných okamžiků velmi trefně baziliška před útokem na nic netušícího moskyta či jinou hnusnou breberu, zaštkal to svoje: „Bindman!“, a nic netušící Pošťák se skácel k zemi, mocně přitom nadávaje na odpornost útoku ze zálohy. „Do chajdy s nim, ať to děti neviděj“, navrhl Gerhard a chytl znehybněného, leč sprostě pokřikujícího poustevníka, a jal se ho vláčeti dovnitř. Nurnští se nahnuli za nimi, až chatrč pukala v zásecích. Jen Orglaff s Bangordem si nedali pokoj, dokud holubníky nepadly. A Tanris? Ten si šel hrát s dětmi. Doufejme, že jim v dobré víře nezlomí vaz, nebo je třeba neuškrtí. On už je to takový hromotluk.

Krochta znovu zaujal baziliščí postoj, skláníc se nad přemoženým Pošťákem a temně brblajíc něco ani při nejlepší vůli srozumitelného. „Hele, co to dělá?“, strčil loktem do kouzelníka Sagraše velký pan Alwynn. „Myslim, že se mu bourá do hlavy“. „No fuj, to zní ale hnusně...“. Je to odporné, štrachat se někomu v mozku, ale občas to přináší své plody. Jako třeba dnes. Díky Krochtově odbornému zásahu v cizím vědomí se družiníci dozvěděli pravdu o emerunských lumpech a o této lstivé spojce. Také o tom, že loupežníci po dětech pasou. Chystají se za ně, až situace vyzraje, požadovat slušné výkupné. „Víte co?“, ozval se Griffin, „Pošleme těm padouchům po holubovi list, ať si přijedou pro děti“. „Jó, rozumím“, zadumal se poněkud pomalejší Gerhard, „A až přijedou, tak je vodpravíme“. „To dá rozum, barbare“, ušklíbl se Sagraš. „Ale ty děti nejprv vodklidíme na nějaký suchý místo“, založil ruce na prsou Ladot Chinský, „Třeba do Dymoru“. „Podle toho mrtvého skřeta z hospody je to prej poslední královský vopevnění, prej někde na Moriondu. To je pro naše účely jako stvořený“, zapřemýšlel nahlas Aedd Ruindorský, zvaný Hlína.

Plán byl jednoduchý. Pošťák byl pod pohružkou mučení a pomalé smrti donucen naškrabat moták pro loupežníky. Holub s depeší byl vyslán okamžitě. Krochta Moskyt s holobradým Orglaffem posadili tři zachráněné děti, včetně zajatého Pošťáka, na koně a vyrazili směrem k hostinci a potom dále na jih k dymorské pevnůstce. Za nimi se ze zcela neznámých důvodů vydal ještě elf Tanris, avšak u hostince zastavil, slezl z koně, natáhl se na zápraží a usnul. A dole ve sklepě zatím umírala spoutaná dívka. Nikdo jí nepomohl, i když záchrana byla takřka na dosah.

* * *

„Tohle není z Pošťákovy hlavy“, zařval Drug Krutichlup, hobit a vůdce loupeživé tlupy. „Ale psal to von, to musíš uznat“, ozvala se jistá Kilkar, žena ozbrojená od hlavy až k patě. „Hubu drž“, zaječel nepřítelně Drug, „Zdá se, že máme štiky v revíru. Zabili Thúna a Uffa a to se nedělá, že ne?“. „Ne, pane“, zaštkal úslužně kudůk Špidlák. „A proto je potřeba na štiky udělat vejlov“, odplivl si Drug Krutichlup. Barbaři Hekhem, Nubhad a Gerbun se po sobě nechápavě podívali. Nepochopili, že onou štikou jsou pravděpodobně Nurnští. Nicméně za několik hodin spěšné přípravy a po krátké roztržce ohledně Gerbunova podběráku a krabice s červy vyrazila z loupežnického sídla sedmičlenná trestná výprava.

* * *

Dymorská pevnost. Alespoň tak ji nazývali místní usedlíci. Ve skutečnosti se jednalo o větší srub z hrubých tesaných klád vytmelených mechem a modravým jilem. Kol dokola se táhla nevzhledná palisáda z tlustých borových kůlů, ke konci narychlo zašpicatělých. Na nádvoří se líně povalovalo několik vousatých vojáků, mezi tím pobíhali koně, pár koz, několik prasat. Všude smrad a špína. Vojín, vlekoucí sud plný splašků z polní latriny ukázal cizincům, kudy se jde k veliteli.

Krochta slušně zaklepal na chatrné dveře na primitivních závěsech z tlusté hovězí. Zevnitř se ozvalo vzteklé zavrčení, což zřejmě na místní posádce znamená: „Vstupte“, tak s přítelem, zajatcem a třemi pošťuchujícími se svěřenci vešel do přítmi velitely.

Obloustlý muž středních let s prořídilými vlasy promaštěnými psím sádlem, to aby se leskly a lépe držely tvar, zakrývající tak důmyslně rychle se rozšiřující pleš, ukrajoval právě velkým nožem maso z pečeného podsvinčete. Ani se nenamáhal k přichozím zvednout zrak. Rozvaloval se za stolem a hlasitě mlaskal. Obnošená uniforma vůbec nebudila dojem důstojnosti. Inu, poslední výspa gwendarronské civilizace. „Ehm, ehm“, odkašlal si významně trpaslík Orglaff. S chlapem to ani nehlo. „Pane...“, zvýšil hlas liscannorský čaroděj. Velitel pevnůstky, ač s neskrývanou nelibostí, odložil tesák, odsunul podnos a rozeplnul řemen u kalhot, snad aby se mu lépe trávil a uvolnil přečpanému žaludku. Potom provrtal poutníky očima a učinil pravicí jakési gesto, jež s notnou dávkou fantazie snad připomínalo oficiální gwendarronský vojenský pozdrav.

Čaroděj Moskyt se usadil do rozvrzané židle a nedbaje velitelova nevychovaného krkání převyprávěl popravdě všechny události posledních dní. Ty věci o hledaných dětech, o emerunských loupežnících a hlavně o podivném chlápku z Pošťákova kopečku. „... Proto vás žádám o vyhlášení pátrání po zbylých dětech, potření těch lumpů z průsmyku a tudle toho donašeče strčte za katr“, domluvil Krochta. „Jó, a ještě bysme tady rádi na nějaké čásek vodložili ty tři nalezený caparty“, zakuňkal trpaslík Bezbrada. „To víte, sou malý, mohli by nám eště chcipnout vod nějaký nešťastný náhody“. Je pravdou, že Orglaff už byl z těch malých prcků s nervy v háji, to se musí nechat. Navíc jej sužovaly ty strašné sny. „No tak, podivaj se“, nadechl se mocně velitel Dymoru a křečovitě se pousmál. „Ty děti vám tu nechám tři dny, víc ani frňk. Ale je potřeba si říct' na rovinu, děti žerou jako prokopnutý, prostě tím chcu říct', že něco stojej. A my sme vohledně zásobování zrovínka v dost' překerní situaci, jesli mi rozuměj. A navíc vono to taky s těma deťma mohlo bej všelijak, že jó?“. Nurnští rozuměli. Orglaff Bezbrada před vojáka vysypal obsah naditého měšce a ten rozkutálené penízky zálibně shrábl do šuplíku. „Vohledně toho pátrání po dětech jich asi nepotěším. Tak za prvně nemáme takříkajc ouřední voznámení vod rodičů vo pohřešování, prostě takový ty frky jak se spisujou, a navíc nemám lidi“. To Krochtu rozčílilo k nepřičetnosti, hlavně skutečnost, že o loupežnících nechtěl ani slyšet. Rozeřval se, velitel nevelitel, že ten chlap jakožto zástupce gwendarronské branné moci, která je placena nota bene z daní veškerého občanstva, má chránit lid a jemu pomáhat, a ne si nácipávat břicho, válet se jako to prase a vykládat svoje opatnické řeči. Pak mu ale došlo, že ten chlapík je zřejmě chudák, jehož za trest převedeli do takové díry,

aby tady shnil a utopil se v kořalce. Není divu, že se bojí problémů a nechce si připustit, že by tento kraj sužovala loupeživá banda. Vždyť mohl dopadnout ještě hůř, třeba jako žebrák. A to by bylo to největší ponížení. Proto se mu vůdce Nurnských omluvil, aby oba mohli uzavřít co nejvýhodnější domluvu, jak jen to bude možné.

Děti našly za tučný peníz dočasný útulek za palisádami Dymoru, na což si protřelý Krochta samozřejmě nechal vystavit potvrzení opatřené pečeti a podpisem, a zlotřilý Pošťák šel za katr. Tedy jen na chvíli, dokud družinici neopustili Dymor. Potom byl s poklonami propuštěn na svobodu. Není přeci moudré poštvat si proti sobě místní lid. Cizici odjedou jak přicválali a nezbyde po nich nic. Ale místní starousedlíci tu budou žít dál. A Pošťák k tomuto kraji patří, zná jej kdekdo.

* * *

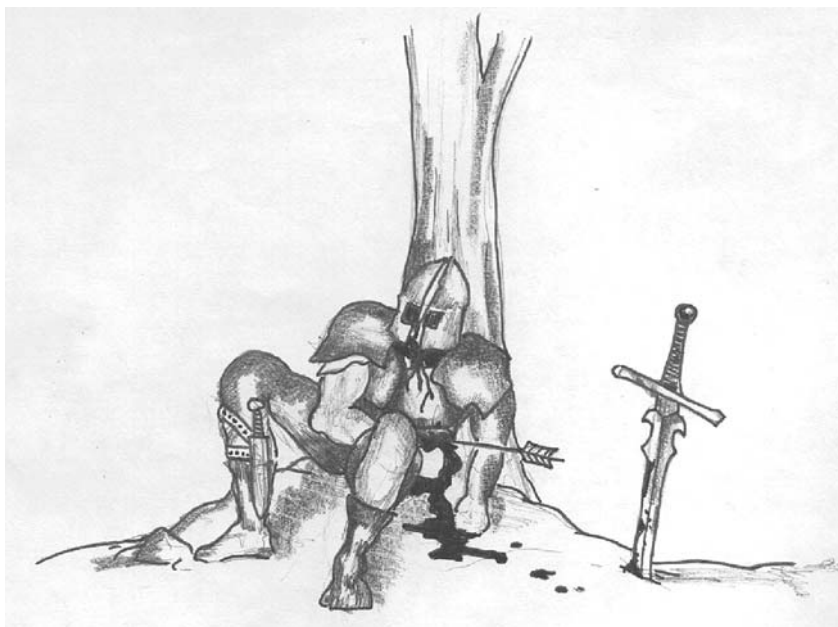
Dvoučlenná výprava, doplněná o elfa Tanrise, který se na zápraží hostince pořádně prospal, se vrátila k Pošťákovu kopečku a po chvíli dohadování se Nurnští počali hotovit k boji. Válečník Gerhard zalehl v skrytu kapradí hustého lesíka, aby tak strážil palouk ze severu. Nutno dodat, že to byla velká neprozřetelnost od tak nezkušeného dobrodruha. Výtečný střelec Griffin, alchymista Alwynn, nenáviděný Rántir a Ladot, opečovávající svou znetvořenou Grimel, mezi nimiž zaplála láska jasným a čistým plamenem, obsadili Pošťákovu chatrč. Zbytek Nurnských se rozptýlil v malém remízku na jihu. Na západě bylo vidět daleko do kraje a na východě se tyčilo několik vysokých skalek. Druzi se skryli a trpělivě v předtuše těžkého boje vyčkávali, až přijdou nepřátelé. Všechno utichlo.

* * *

Přišli ze severu. To, co nikoho z Nurnských ani ve snu nenapadlo, se dalo dost dobře očekávat. Bylo jich sedm. Jejich temné siluety se pomalu blížily ševlícím lesem. Šli rozptýleně, sem tam zapraskala větévka. Gerhard vypouil oči a z náhlého leknutí se po celém těle osypal malými svědivými pupínky. „Co teď, co teď“, zaplakal v duchu a válečnickova nepřiliš zkušená mysl začala rychle propadat hysterii. Bývali by si jej ani nevšimli, kdyby zůstal ležet v úkrytu a zhluboka dýchal. Ale události se v jednom jediném okamžiku vyhroutily a dostaly rychlý, zcela jiný spád. Gerhard zaječel, vyskočil, vzal nohy na ramena a pelášil co nejkratší cestu ke srubu. Jak se zdál být nyní vzdálený! A nepřátelé za srdcervoucího řevu vyrazili za ním. Občas se některý ze střelců zastavil a vypálil nelitostný přesně mířený šíp.

Když se vzlykající Gerhard vynořil na palouku, připomínal ježka. Ze zad mu trčely šípy, několik také z končetin. A za ním jako honící psi patero chlapů, mávajících nad hlavami topory seker a čepelemi mečů. Dva z lumpů, zřejmě střelci, se skryli za posledními stromy. Kdo ví, proč nepokračovali ve střelbě, zřejmě potřebovali načerpat nových sil, či narychlo opravovali prasklé tětiny. Nurnští, přivolaní Alwynnovým skřekem, mezitím na otevřeném prostranství utvořili bojový řad a vrhli se vstříc útočníkům. Dvě linie se setkaly. Plačící Gerhard, plazíce se po kolenou a zanechávaje za sebou cestičku upadaných plátů, kusů výstroje a zbraní, dostal ránu sekerou a rozplácl se jako zašlápnutý plž. Ne, nebyl mrtev. Jen ztratil

vědomí. Z mnoha ran prýštila krev a rychle barvila trávu kolem. Orglaff, Bangord, Chinský a Tanris se rvali jako lvi. Dokonce i Rántir se vrhl do té strašné řeže. Není divu, rubali se o život. Kouzelníci Sagraš a Krochta ustoupili o krok vzad a mumlali svá opotřebovaná zaklínadla. Ó, jak byli strašní ve své zlobě! Ústa stažená v tenké

...Ne, nebyl mrtev. Jen ztratil vědomí...

čárky, oči přimhouřené a zlověstné. Aedd Hlína zalehl za dubovým polenem a střílel po všem, co se jenom hlo. Přítel nepřítel. Ve chvíli nejtěžší byl připraven se svým pytle plným ohnivých hlín vrhnout se do té rozběsněné zápolící masy a vybuchnout. I snad za cenu svého života. Alwynn ve srubu vřeštěl, jako by ho na nože brali. Naplňoval vzduch bojovým rykem, hrál si s nervy nepřátel. Zloděj Griffín zmateně obíhal chatrč, vyhledávaje ty nejneočekávanější palebné pozice. Ač díky tomuto snažení mnohokrát nevystřelil, snad jeho podivné prostocviky alespoň zmátly útočníky. Zasněžení však míní, že se chtěl vyhnout přímému boji a nemínil vystavit svůj život v nebezpečí. Podle hesla dělám, že dělám tak činil jistě s dávkou profesionality. Tuto bitku, jak ji znám z vyprávění, považuji za jednu z nejdelších a nejvyrovnanějších. Do poslední chvíle se vítězství zdálo být na vahách. Záleželo na každém činu jednotlivce, na taktice boje. Střelci v lese opět zahájili palbu. Na bojujících bylo znát naprosté vyčerpání. Bangord se po tvrdém zásahu svalil k zemi a dělal mrtvého. Po něm byl skolen i Sagraš, mladý kouzelník. Jaké štěstí, že rána mečem nebyla vedena přes hlavu, ta rána by mu ji rozpoltila ve dvě. Na straně útočníků došlo k panice po té, co dva z barbarů padli. Nebýt kouzelníka

Krochty, jenž dělal co mohl, nenachýlila by se miska vah na stranu Nurnské družiny a nepočala by nezadržitelně klesat. Myslet si však, že na Moskytových bedrech leží větší díl zásluh, by bylo hotovou pošetilostí. Rozhodl ovšem jistě fakt, že na straně Krutichlupových kumpánů nebyl jediný, kdo by ovládal alespoň drobátko moc záludné magie. Hrdinové se v převaze vrhli na oslabené a padl další. Dva zbylí se obrátili na útěk, ale daleko nedoběhli. Dílo dokonala Aedd Hlína s Griffinem Linfalasem, který pro změnu střílel zpoza krovu. Než se tam vysápal, muselo dát jistě nemalou práci. Nurnská banda se vrhla do lesa, kde zamordovala oba střelce. Z Pošťákovy domu vyběhl Alwynn a jal se za bojovného pištění uřezávat mrtvým hlavy. Tanris, namísto aby pomohl zraněným, obracel nebožtíkům kapsy. Prý je to nemoc, nebo nějaká neznámá úchylka. Objevily se domněnky, že jde o postižení dědičné. Musím se však toho ubohého hraničáře zastat, neboť po ukončení své podivné činnosti pomohl každému potřebnému (kromě Grimel ovšem, to je prý 'ženská a tudíž kráva').

Zranění byli opřeni o vyvrácený holubník, aby k jejich ranám mohlo slunce, nejlepší felčar. „Tadyta svině eště dejchá!“, vykřikl Běloruký a s odporem odskočil stranou, „Mám mu taky uřezat hlavu?“. „Né, né“, zastal se ošklivě poraněného barbara Ladot Chinský a přiskočil k němu se špagátem, „Zraněný nikdy netejrej, je to nelidský!“. A, kroutic hlavou, svázal zajatci zápěstí pevnými smýčkami spojenými felčarským uzlem, zakončeným pojistkou, tedy kličkou. Ale Běloruký, ač sám člověk, se nikterak netajil s tím, že je nelida, což vyplývá ze stanov jeho organizace, a zamluvil si právo 'až jako nebude potřebnej, tak mu tu hlavu uřeže jako prga'. Druzi ještě chvíli nadšeně hulákali zážitky z boje a vůbec jim nevadilo, že plaší ptáky. Potom ukryli mrtvoly a odvěkli zajatce ke koním, ukrytým v lese. Aedd z Ruindoru ještě pronesl: „To je teda dobrý, že nikdo z našince nechcíp“. Bangord si na to akorát vztekle odflusl, neboť se ledva belhal a na zbytečné řeči už neměl dostatek sil.

Zajatci se brzy rozvázal jazyk. Stačilo pár facek a kopanců. A odměnou byl hrubý neumný náčrt loupežnického hrádku. Potom mu Alwynn uřezal hlavu a tělo bylo odklizeny do bujného trnkovi. A ještě jedna věc, Orglaffovi chcipl kůň. Byl už nějakou dobu celý takový neduživý.

Bylo rozhodnuto. Nurnští se pokusí ztéci doupě té nekalé lúzy a osvobodí žalářovaná dítk. Koně zanechají tady v lese.

* * *

Pozdní odpoledne ve skalách nad propastí. Krásná scenérie. Krvavé slunce rozehrálo skály tisíce barev, až oči přecházely. Provazový most tiše vrzal ve větru, pohupoval se. Všechno vypadalo tak mírumilovně, i ty ztmavlé střílny naproti. V loupežnickém sídle. Druzi se ukryli a kouzelník Sagraš rozbalil náčrt štol, který vymlátí z popraveného zajatce. „Je to takový dost hrubý. Bacha na to, vod skutečnosti se to může krapet lišit“, zamudroval Ladot Chinský, tulíc se ke své malé družce. Rántir seděl opodál, pohvizdoval si a pozoroval koruny stromů. „Zmlkni, blbe!“, zamračil se Aedd. Rántir ztichl a zatvářil se ukřivděně. „Jak to teda provedeme?“, optal se Alwynn, který byl pyšný, že konečně ukořistil kuši. Od té doby, co byl oloupen, neměl při sobě žádnou zbraň. „Rozbijem jim držky, né?“,

zaburácel až nebezpečně nahlas hulvát Tanris, který snad jinak, než sprostě, ani mluvit neumí. V tomhle jde nejspíš o výchovu v rodině, a na Álfheimu, jak známo, rodinu, jako základní soudržnou jednotku, zrušili. „Já mám takovej nápad“, pokýval hlavou ze strany na stranu Griffin, zatímco balil náčrtek do točny, „Já bych jako třeba s Aeddem vylez támdlejc na tu skálu nad mostem, ta co je na druhý straně, no a pak se uvidí“. Druzi nad Linfalasovým nesmyslným návrhem vyvalili užasle oči. „Nó a pak si můžem třeba posílat signály“. A než se k tomu stačil kdokoli vůbec vyjádřit, už oba dva zloději, o nichž se mimochodem říká, že jsou nepokrevními dvojčaty, zmizeli mezi skalami. Je pravdou, že na lození po stěnách bývají právě zloději těmi nejzkušenějšími, při výcvicích u mistrů bývá toto jednou z věcí, na niž je kladen důraz, ale těch dvou akce se jevila jako nepřipravená a krajně nedomyšlená. Leč nepředbihejme událostí děj.

Po nějaké době se ti dva opravdu vynořili na vrcholku skály asi čtrnáct sáhů nad římsou na konci mostu, je také pravdou, že vysílali signály, leč jejich obsah byl tak nepochopitelný, či signály zmatené, že hrdinové na druhé straně jen kroutili hlavami, občas polohlasem zakleli. Poté uznali, že je lepší se uchýlit k činům a pomatený Griffin dostal další nápad. „Víš ty co, Aedde? Přelámeme tyhlety stromky a svážeme je k sobě. Až se vyrojej loupežníci, tak jim ty polena pěkně shodíme na hlavu a bude po nich. A ještě bysme mohli nahromadit nějaký šutráky“. „Hm“, pronesl Aedd a oba dva se dali do práce. A tak bylo lze vidět dva blázny, jak lezou po stromech a s notným lomozem ulamují větve, tu a tam menší suchotiny vyvracují i s kořeny. A ti nevědomí chudáci tam naproti si akorát mohli ťukat na čela a plivat sliny vzteku. Navíc se snesl soumrak, který zčernal v naprostou temnotu, takže signály či jakékoliv jiné dorozumívání pozbylo na důležitosti.

Když byla práce hotova, sedla si dvě dvojčata na zem a přemýšlela co dál. „Kde sou, kde sou?“, zaštkal udřeně Linfalas, „Proč ještě neútočej?“. „Hm“, zabručel Hlína, „Dal bych si pivo“. Tak čekali ještě asi hodinu, ale všude vládlo ticho. „No nic, slaníme se dólu a vlezem k těm lumpům sami, co na to říkáš?“, vytasil se s novým nápadem dlouhomasý zloděj. „Hm“, pravil ten krátkomasý. Po uvázaném laně se oba dva spustili do míst, kde tušili spouštěcí klec a černý vstupní otvor do skály.

* * *

„Bejci“, zanádal netrpělivě Krochta Moskyt, až se mu čelo orosilo, „U mně sou to tvrdohlavý bejci, nic jinýho“. „Dáme jim eště hodinu, voni se vrátěj“, snažil se uklidnit vůdce mírný Sagraš. „Rozbijem jim držky, né?“, zahromoval zase Tanris, který měl cukání v dlaních od pomýšlení, že dvě zlodějská dvojčata nerušeně vykrádají loupežníkům pokladnici. „Tu hodinu bych jim dal, pak provedeme útok přes most“, pravil Ladot Chinský. Však ani tu hodinu nevydrželi nedočkavci posečkat.

* * *

Oba dva zloději stanuli v černé díře. Tma byla tak černá, že by se dala krájet. „Pst, pst“, sykl Griffin, „Pudeme beze světla a potichu, jak jen to de. Vobhlídnem situaci“. „Hm“, špitl Aedd a pevně sevřel hroudu ohnivě hlíny. Dva průzkumníci, potichu našlapující, vykročili vpřed, vstříc novým zážitkům.

Nedutaje, prošli dlouhou hrubě raženou štolou a vystoupali po nerovných schodech vzhůru. Aedd ohmatal přilehlé stěny. „Máme dvě možnosti“, ozvalo se sotva slyšitelné Aeddovo brblání, „Tahle chodba končí dveřma a ta před náma vede dál“. „Snazší cesta vítězí“, prohlásil Linfalas a tak spoustu drahocenného času věnovali osaháváním kuchyňského vybavení, krbu, studny a rozmanitého proviantu na policích ve spíži. „Tady asi nic nenajdem, leda tak červy v zelenym špeku“, zhodnotil po chvíli slepého tápání Hlína. Hoši se vrátili ke dveřím. Klikla cvakla, kování zaskřípělo, ale veřej se ani nepohla. „Sou zamčený“, usoudil linfalaský zloděj a jal se potmě probíratí objemným svazkem šperháků, aby vybral ten jediný správný.

Trpaslík Twalf, odbývajíc si v místnosti za dveřmi v naprosté temnotě Krutichlupem nařízenou ostražitou hlídku, zbystřil. Cvakla klikla a odkudsi z chodby sem doléhalo slabounké štrachání Griffinova paklíče. Musel rychle jednat. Nevěděl o koho jde, nechtěl zmasakrovat vlastní kumpány. Pokradmu obešel dlouhou postel a vsoukal se do skříně. Dveře za sebou přivřel, jen malou škvíрку nechal. To pro všechny případy.

* * *

„Dem na to“, zavrčel Tanris, jenž si už v pokročilém stavu nervozity hryzal nehty na rukou. „Střílny hlídá jeden chlap, asi hobit, ale uvnitř je zhasnuto“, pronesl vážně Krochta Moskyt z Bažiny. „Čekaj na nás, já to vim“, vyjekl pan Bezbrada, „Než přeběhneme most, tak nás postřílejí“. „Počkej“, zarazil ho rukou vůdce, „Toho spratka zvládne Mafie, dám jí na dálku příkaz. A nás vostatní tam přehyperprostořím. To bych moh zvládnout“. „Jó, náš Krochta je pašák“, usmál se mile Ladot Chinský, neopouštěje náruč své milé. „Už byste se vy dva mohli přestat muchlovat. Kdo se na to má furt dívat“, obdařil milence zkyslým obličejem Sagraš. „Maj sa radi, tag to ma bejt“, zamračil se naň Bangord, stále ještě zafačovaný od hlavy až k patě.

Stalo se, jak čaroděj pravil. Z místa, kde ležela ostražitá Mafie vyšlehl svazek blesků. Nic netušící hobit, jistý Hadimrch, se svalil mrtev k zemi s propálenou dírou v hrudníku. Naježená zrzavá kočka nabyla své původní podoby a vztekla zaprskala. V tu chvíli se v místnosti objevil Tanris, první z magicky teleportovaných. Chvilí na to se zde utvořil mlčenlivý hlouček tvořený zbytkem Nurnských. Kdosi zažehl plamen lucerny. Tmavá zákoutí haly vystoupila ze stínu. Byla to prostá místnost, strážnice. Jen okamžik útočníci věnovali důmyslnému rumpálu ke spouštění zdviže, tedy oné klece tam venku nad propastí. „Pitomej Griffin“, zalamentoval Sagraš, když prohrabal batoh skrz naskrz, „Vodnes mapu hrádku!“. Nikdo se však nestačil připojit jadrnou nadávkou. Z jedné z vnitřních zdí, v níž byla zasazena střílna, ne nepodobná těm venkovním, vylétl šíp. „Musíme rychle jednat!“, zaječel Gerhard a spolu s Bangordem se vrhl proti prvním dveřím, které spatřil. Nutno však podotknout, že před tím zkusil, nejsou-li náhodou zamčené. Byly. Modřínová deska se v místě závěsů rozštípla a náraz rozbírácel podzemí ozvěnou. Okamžik na to vpadla tlupa nájezdníků do čtvercové místnosti. Z protilehlé části kobky vyskočily dvě dlouhovlasé ženy, barbarky, od hlavy až k patě pokryté pláty. Nurnští zaváhali. Vražditi ženské se mnohým příčí. Tím však dali

protivnicím, válečnicím bez zábran, možnost tasit. Čepele se zaleskly ve světle lampy. Došlo však k politováníhodné nehodě. Čaroděj Moskyt zaujal výhodné postavení a zamumlal zlověstné zaklínadlo. Vinou nedorozumění cestu tlustého svazku rudých blesků prot'al svým tělem mladý kouzelník Sagraš, ve snaze najít si také výhodnou pozici, a tak většina smrtící energie skončila své dílo předčasně v jeho vlastním těle. Neměl naději. Zbyl z něj jen ohořelý uhl. Zitt a Kilkar, Krutichlupovy nevěstky a osobní stráž zároveň, získaly výhodu překvapení. Nurnští hrdinové však měli výhodu převahy a ta rozhodla. Rozpáraná těla barbarek pod ranami liscannorských válečníků odlétla do kouta. Kdesi v dálce za dveřmi po levé ruce rozechvěl vzduch silný výbuch. Brzy všem došlo, že to má na svědomí Aedd Hlína. Druzi se rozeběhli proti dveřím.

* * *

Griffin Linfalas otevřel dveře skříně a dostal takovou ránu plochým koncem sekery, až se mu udělaly mžitky před očima. Postavil se na chabý odpor, avšak před Twalfovým bojovým uměním by dlouho neobstál. Aedd Ruindorský se rychle stáhl z dosahu a metl tím směrem ohnivou hlinu. Minul, ale dosah exploze přeci jen trpaslíka zranil. Postiženým se stal i Linfalas. A Hlína, nedbaje rizika svého počínání, hned šmátral po další. Prásk! Skříň se rozlétla na několik kusů a dopadla na oba bojující. Griffin se rychle odplazil k posteli. V do té doby skrytém otvoru se objevila rozšklebená tvář krolla Bangorda a Nurnská družina se jako lavina vlila dovnitř. Přes tělo trpaslíka Twalfa, uvězněné pod poctivou deskou. Ten s klením vyskočil na nohy a vrhl se nic netušícím příchozím do zad. Vzduchem se mihla další metnutá hlína a vybuchla těsně vedle Orglaffa Bezbrady. Twalf se bez života zhroutil. Tím ale bitka neskončila. Jen se přenesla do řad Nurnských. Krvácející Orglaff s tváří zkřivenou bolestí se vrhl na bezbranného Aedda a přetáhl jej řemdihem. „Auu“, zanařikal postižený a podlomila se mu kolena. Ostatní jen vzpurně přihlíželi. Nadávkami a sprostým urážením vyjadřovali krajní nelibost nad Hlínovým hazardním počínáním. Kdosi, nepamatují si kdo, ale musel to být pěkný dobrák, mezi ty dva skočil a odtrhl je od sebe. Hlavy vychladly. „Chudák Sagraš“, lamentoval zasmušile Krochta, „Já ho zabil, chudáka jednoho dobrýho!“. „Teď máš máslo na hlavě, Krocht'áku“, ozval se Rántir.

Dobrodruzi začali hledat Druga, leč jejich počín přerostl v rabování a prohledávání zařízení. Prahli po zlatě. Na nějaké zajaté děti ani nevzdychli. Děti počkají, říkali si. A hobit Drug Krutichlup, chlápek bez zábran a poslední přeživší, se uchýlil k poslednímu, co mu zbývalo. Ke smečce psů, chovaných ve velké kobce. Nejprve otevřel vězení a pak své čtyřnohé miláčky vypustil. Prahli po mase. A mladé maso chutná nejvíce! Když nebudou zajatci patřit Drugovi, to ať raději nepatří nikomu.

Nurnští, zabývající se ohromně zábavnou hrou na vyrážení dveří, zaslechli psí štěkot. Náhle jim všechno došlo. „Do vězení! Do vězení!“, zařval Orglaff Bezbrada a krátkými přískoky vyběhl nejkratší cestou k žaláři. A za ním další.

Jestli nebylo pozdě, byl nejvyšší čas. Všechny dveře zotvírané, jukot a dětský pláč. Smečka hladových rozdívočelých psů a banda bezbranných dětí, zatlačených do kouta. Na pomoc malým škvřnatům vyběhli jen někteří. Část

družiny nečinně přihlížela, ale našli se i tací, kteří se notně bavili. Orglaff Bezbrada, opřen o futro, se klátil v mocných návalech smíchu. Mistr Alwynn se za břicho popadal a hloupému Bangordovi tekly po bradě sliny. „Sázim támhle na toho fakana tři zlatý!“, ječel nadšeně Bezbrada. „A já se vsadím, že to ten ouchcapek už nerozchodí!“, přidal se Alwynn svým mutujícím hlasem. Bangord něco huhňal, ale nebylo mu rozumět. Tanris se vrhl mezi psy a rozdával rány kde mohl. Krochta Moskyt se obrnil jakýmsi kouzlem a nastavoval své tělo jako živý štít, než přijde pomoc. Byl už unaven. Většinu své duševní síly zbůhdarma vypotřeboval na ubožáka Sagraše. Griffin Linfalas se v boji vyznamenal ze všech nejvíce. Konečně zase jednou ukázal, jakými jsou Linfalaští výtečnými střelci. Aedd Hlína si pohazoval s další smrtonosnou hroudou výbušného jílů, ale pak se ohlédl na Orglaffa a alchymistické detonátko opět pečlivě uložil do vaku. Leč zlý trpaslík Bezbrada nic nevnímal Aeddova rozhodování. Byl napaden dvěma zle pošramocenými hafany a tak byl přinucen také tasit. Brzy bylo po boji. Bylo to smutné zúčtování. Pět dětí mrtvých, šest zachráněných. Tanris vyňal Randirův seznam a jal se odškrtnout. „Máme tady Cárka, Erkamma, Gurdynkatta, Stalistu, Struffena a Túmiwindala“, podal stručnou zprávu elf, „mrtvej je Čepec, holka ménem Hemilinda, dál Smelt, Thúdar a Zingul“. Nastalo hrobové ticho. Ostatky mrtvých musel hrobník Bangord alespoň upravit do nějaké důstojnější polohy. Tuto práci dělal z donucení.

Aeddovi náhle problesklo hlavou, že zapomněli na Druga Krutichlupa. Nurnští prolezli nevelké podzemí křížem krážem a vyběhli chodbou k místu, kde dva zloději nechali spuštěné lano. Nebylo tam. „Von se určitě vyšplhal na skálu“, zauvažoval Linfalas. Nurnští se navěsili na řetěz od zdviže a šplhali vzhůru k římse u provazového mostu, vláčeje děti s sebou. První se tam dostal Tanris.

* * *

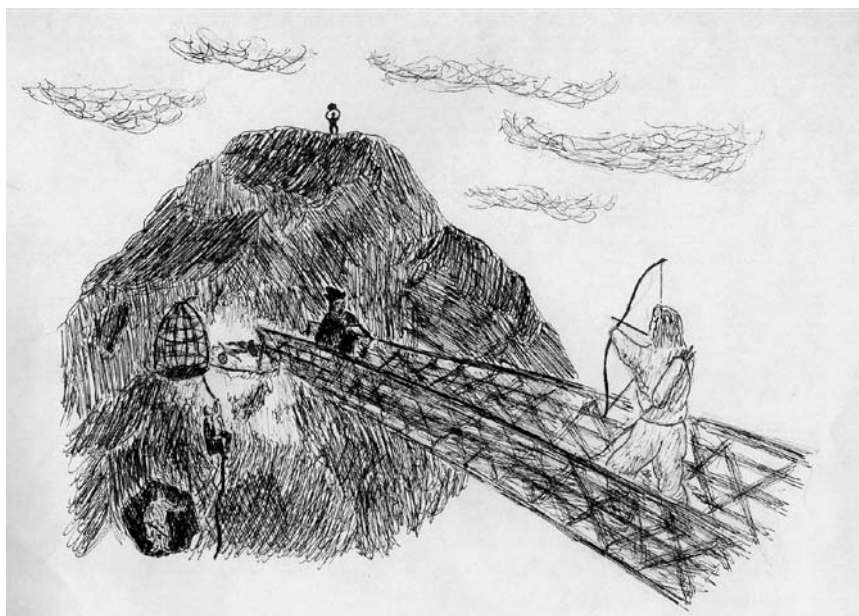
Vůdce loupežníků opustil podzemí a ke svému štěstí objevil Linfalasovo lano. Jako by bylo pro něj připravené. Vyšplhal se s vypětím sil na vrcholek skály a provaz vytáhl. Potom objevil připravený spletenec klád a hromadu balvanů. Nešlo si jich nevšimnout. A tak je použil k účelu, který původně zamýšlel Griffin. Všechno naházel tam dolů. A potom by málem pokojně utekl. Tedy kdyby jej nedostihly kalené šípy Linfalasovy. Mrtvé tělo Druga Krutichlupa se svalilo na zem.

* * *

Buch! Na Tanrisovu hlavu dopadla hromada svázaných klacků. Pod jejich vahou se složil k zemi. Těžce pochroumaný Tanris se vyprostil a snažil si v hlavě dát dohromady, co se to vlastně stalo. Bum! Těsně vedle hraničáře dopadl velký balvan a ostré úlomky se mu zasekly do obličeje, hrudníku, stehen. „Uteč, vodplaz se ke stěně!“, zařval Orglaff. Elf Tanris, ještě nic nechápající, se pomalu odsoukal z dosahu padajícího neřádstva, šťastně se mu vyhýbaje. Drugovi došly zásoby a padání ustalo. „Nemá cenu se za tím chlapem hnát. Má náskok“, usoudil málomluvný Gerhard. Oči družiníků se vyčítavě soustředily na Aedda s Griffinem. Linfalaský zloděj se zatvářil jako jeliman. Nurnští v poklidu ještě pořádně prohlédli

kobky sídla zločinné bandy a vytahali kořist. Tanris v koutě plival krvavé sliny, lízal si rány a sprostě klel. „Dem ke koním“, zavelel Moskyt.

* * *

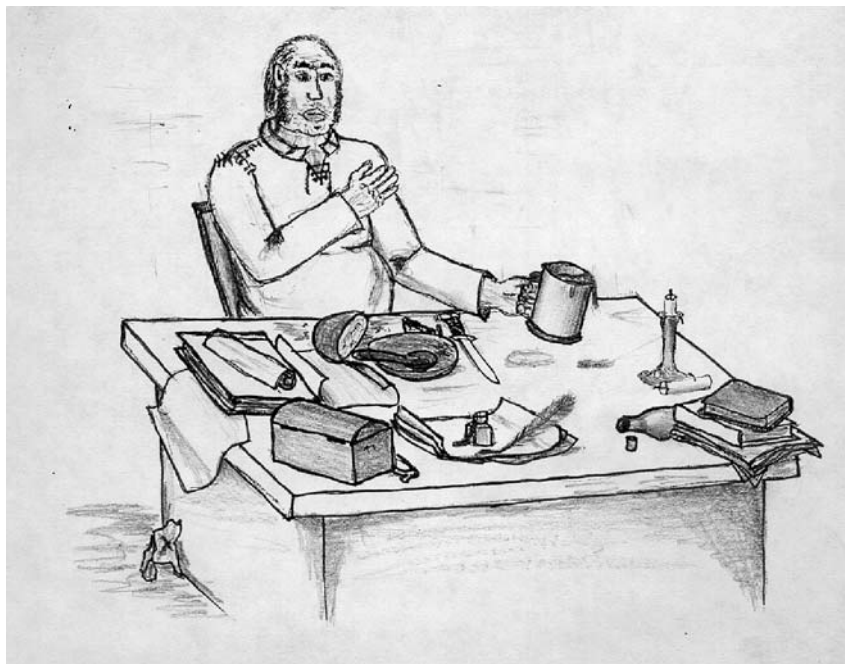
...všechno naházel tam dolů...

Hrdinové za doprovodu šesti zubožených capartů se vydali směrem k hostinci, kde se nalézá křižovatka cest. Na zápraží si na chvíli odpočali. „Chybí nám spousta dětí a já už vážně nevím, co dál“, pravil sklesle vůdce Krochta. „Vodložíme děti do dymorského outulku a pak se ještě porozhlédnem po kraji“, opáčil zamilovaný Ladot. „Chtělo by to mapu okolí“, posteskl si Orglaff. Je s podivem, že to dosud nikoho nenapadlo. „Dal bych pivo“, pohlédl na své druhy zasmušile stále ještě otřesený kroll Bangord. I ostatní dostali patřičnou žízeň.

Hlouček halasících pivařů rozrazil vstupní dveře a rozeběhl se po lokále. A kde jinde hledat studený životabudič, než ve sklepě. „Na sedmém schodu má pívko tu nejlepší teploturu...“, ozval se kořala Alwynn Bílá Ruka zvaný Velký, ale myšlenku už nestihl patřičně rozvést. Nurnským zdřevěněly jazyky hrůzou a palčivé ticho se zařízlo do nervů. Hrůzný obraz! Od stropu visící rezavý řetěz byl napnutý. Napnutý vahou těžkého břemene. To ubohá dívka, držená tu v zajetí šeredným skřetem, visela v okovech, klimbajíce se bezvládně při zemi. Byla mrtvá. Mrtvá! „Skřety sou dobytky!“, zahlaholil po chvíli kroll Bangord. Krochta Moskyt, zelený hnusem, jen mlčky přitakal. Tato hrůzná příhoda uhasila veškerou žízeň a hrdinové utekli, běželi pryč, pryč.

* * *

Dymor vypadal stejně jako prve. Zpustlý, špinavý. Smutná ukázka slavné gwendarronské armády. Ladot Chinský se otrásl nelibostí. Měl totiž vojsko rád. Líbily se mu pestré uniformy a nablýskané šavle vojáků. Jejich rázný krok a hrdá čela. Však tahle čeládka umaštěných chlapů se s jeho představami jaksi neslučovala. Posádka právě obědvala, sedíce na starých bednách a vyřazených válečných vozech a dojídaje zbytky od včerejší večeře z dřevěných misek. A Krochta Moskyt, čaroděj z bažiny a vůdce, se nechal předvést před velitele pevnůstky. Tam předlouze smlouval o pečovatelskou výpomoc o šest hladových děcek. Dostal tři dny a potvrzení o převzetí 'šesti kusů nezletilých'.

...nechal se předvést před velitele...

„Brý poledne, pane voják“, přistoupil Orglaff Bezbrada s blahosklonným výrazem k jednomu z místních, který z dlouhé chvíle brejlil do vojenského plánu přidělené oblasti, „Nemoh byste mi tu mapu prodat?“. „To sou tajný vojácký plány“, odvětil záludně dotázaný a hrábl si zamyšleně do rezavých vousů, „To je totiž přísně zakázaný, pouštět tajný informace kdejakejm hranolům, kerý můžou bejt klid'áňko nepřátelskejma zvědama“. „Ale já sem poctivej vobčan Gwendarronu, toho času poctivej zedník. Mý méno je Bezbrada Orglaff, sem synem nurnskýho lichváře a tudíž sem čistej jako lílium“, dušoval se trpaslík a jen tak, aby se neřeklo, podstrčil vojákovi několik zlatek. Obchod byl uzavřen. A ještě

jedno se přihodilo. K družině se přidal jistý Lugduš, potulný kouzelník bez cíle a bez domova, který byl do Dymoru vzat přespat přes noc. Nurnští, zjevně šťastní z toho, že se jim v patách netáhne hlouček ubřečených ratolestí, opustili dymorskou základnu a na stráni u cesty se sešli nad Bezbradovou mapkou k bojové poradě.

* * *

Byla to dlouhá rozprava. Dlouhá a úmorná. Každý chtěl říci svůj názor, každý chtěl dát najevo, že ví, oč tu kráčí. Z bouřlivé diskuse však vyplynulo jedno, v čem se druzi vzácně shodli. Tohirske polesí. Obrovský kus zalesněné oblasti táhnoucí se na jih. I Simovo vyprávění ukazovalo naň. Kdyby se děti dostaly do obydlených částí severozápadního Gwendarronu, jistě by je dobří lidé vrátili rodičům. Nebo nějaké zvěsti by pronikly. Ale staré tohirske polesí, spadající kdysi pod správu dnes již rozpadlého hradu tohirske pánů, se alespoň podle výpovědi kresličů map zdálo být velmi řídké osídleným. „A mohli bysme to vzít tudle přes Kubruk“, ukázal Aedd Hlína malou tečku v mapě, ležící na jih od Pošťákova kopečku na samé hranici lesa, „A poptáme se lidí, jestli náhodou něco nevědí“. To byla moudrá myšlenka. Však místní lidé se této vsi od jistých časů obloukem vyhýbali.

* * *

Kubruk byla opuštěná víska nevelkých rozměrů. Zbylé domy, které se ještě nezřítily, byly zpustlé a šeredné. Červotočivé krovy, prolezlé plísni, se prohýbaly pod vahou došků a šindelů. Obyvatelé před lety vymřeli na mor nebo na nějakou podobnou ošklivou chorobu. Vesměs. Do jednoho. A ty zvěsti, co se nesly krajem! Darmo mluvit. Zdejší vzduch byl prý zkažený a jedovatý. Babské řeči, řekne si člověk z města. Darmo mluvit. Nurnští se rozeběhli po smutném rynku a několikrát zvolali to své: „Haló, je tu někdo?“, a pan Chinský jen tak smutně zakňoural oblíbené: „Jsme přátelé“. Jen ozvěna byla odpovědí a vítr dál ševalil ve vytlučených oknech. „Divná vesnice“, pronesl do ticha Tanris Álfheimský. Tu se v liscannořanech ozvala věrná přítelkyně, zvědavost. „Mohli bysme prohledat ty baráky“, navrhl válečník Gerhard, „Třeba je tu něco, co by se dalo zpeněžit, třeba nádobí, hadry a tak“. „Já vám nevím“, posteskl si nováček Lugduš, „Mám v hlavě takový podivný pejchání, takový ouvej ouvej, jako abysme vocat' vypadli, dokád je čas“. Nebyli by to Nurnští, aby nedali na strachy nezkušeného mladíčka a vstoupili do prvního a také největšího domu. Šlo o bývalou radnici.

V domě vládl nehorázný nepořádek, usedlý prach a špína. Nenašlo by se nic, zařízení bylo nahlodané zubem času a vlhkostí, kdyby kdosi nebyl našel tu rakev. Krásnou černou rakev, tak odlišnou od všech věcí kolem. „Tady něco smrdí“, odušil Griffin Linfalas. „Jó, dejchá to tu hřbitovem“, pokusil se o úsměv Běluruký. „Divná věc“, ozval se zpovzdálí Aedd, „Vynesme tu truhlu na světlo a podívejme se záhadě na zoubek“.

Tanris s Gerhardem odklopili víko a sluneční paprsky se vlily do míst, kam jim byl přístup zakázán. Vytáhla postava bledého muže se stáhla křečí a doširoka otevřená víčka odkryla dvě rudé panenky. „Co to za ogar?“, zašklebil se kroll Bangorá a tasil zbraň. „To je upír, to je upír“, zaječel Hlína, „Vysává lidi“. Upír, v předchozím životě poklidný starosta této obce, vztekle odhrnul pysky a ukázal

dlouhé bílé špičáky, ostré jako břit. A začal se sápat z truhly, která mu sice byla domovem, ale neskýtala mu dobré podmínky k útoku. „Bangord tě kuchnout, Vysávač!“, zahromoval kroll a zbraně liscannorských t'aly pěkně zostrá. Upír byl mrtev dřív, než se stačil chopit šance. „Padáme“, křikl zloděj Griffin. „Ale kam? Probůh, kam?“, chytl se za vlasy podivný hraničář Rántir. „Tady k tý Klumový samotě“, vyřkl Orglaff Bezbrada svůj názor, konzultovaný s mapou, „Poptáme se místních usedlíků“. „Jenom se třesu, esli taky nevychcípali jak kubrucký!“, zachechtal se hraničář Tanris, prý po předcích elf.

* * *

Klumova samota ležela asi osm mil jihovýchodovýchodně, družiníci si zkrátili cestu lesem, vedli koně a kráčeli mlčky. Samota se vynořila na malém paloučku u studánky s křišťálovou vodou. Jediné stavení, nevzhledná chatrč bez oken s dveřním otvorem zakrytým hrubým kusem jelení kůže, čpělo prázdnotou. Jen napínací rámy na vydělávání zvířecích kůží s rozpracovanými kusy a hromady odškrabaných chlupů vypovídaly o přítomnosti člověka.

„Je tu někdo?“, provolal uctivě kouzelník Lugduš. V chajdě to zavržalo, ozval se zvuk šouravých kroků. Kostnatá ruka jakéhosi starce odhrnula závěs a zrakům poutníků se zjevil vetchý stařec neurčitěho věku a divokého vzezření. Opíral se o dubovou sukovici, šedé oči působily netečně, chladně. Temně zamručel s notnou dávkou nelibosti. „Vy ste asi pan Klum, že?“, uklonil se trpaslík Bezbrada, nespouštěje z chlapa oči. „A co má bejt?“, zaskuhral dotázaný, hledíce neurčitým směrem, snad dával na odív, že Nurnské přehlíží, že mu nesahají ani po špinavé kotníky, trčící z kožených sandálů. „Chtěli sme se jenom optat na cestu“, zazněl nejistý hlásek Ladotův. „Pomozte si sami“, zabrbľal chlap, „Vypadněte z mýho lesa, sic z vás nadělám hromadu bukvic pro divoký svině, ouchcapkové!“. „My bejt ochcapka?“, rozezľil se kolohnát Bangord, „Ty bejt ochcapka!“. Tanris bleskurychle zacpal prostořeká ústa krollova tlapou: „Držte huby, dyť je to druid, přímo ukázkovej případ!“. Klum zavravoral, šľápnuv do výmolu, a opřel se o hůl: „Tim spíš byste měli mazat pryč, nebo bude zle“. „Ochcapka, ochcapka“, zakrouťil nechápavě hlavou kroll. Aedd zaštrachal v torně a pro jistotu vyňal ohnivou hľínu. Druid nastražil uši a znejistěľ. Byľ slepý, viděľ jen tmu. Ale ten štrachavý zvuk zněľ nepřátelsky. Všimavějším liscannořanům tento letmý náznak neunikľ. „Nechceme vám ubľížit, pane“, ozval se Moskyt, opěť jistějši v kramflecích, „Hľedáme tady po lesích ztracený děcka“. „Tady žádný smradi nejsou, kam až moje síla šahá, to bych musel vědět“, pyšnil se lesák, „Páč vľecky nevítaný hosty bez milosti vypráskám“. V té chvíľi mu svitlo. Mohľ by této příľežitosti využít. Pokud ovšem ti arogantní panáci nelžou: „Jednu radu vám dát můžu“. Hrdinové nastražili uši, někteři i slechy. „Muj revír se táhne až k Darbulanu. Dál ne, klatě. Dál ne pro jednoho skrčka, co si říká Urzigámen, je to lump největší ražby. Patľá se s hľusnejma zakľínacíma formulkama, co sou akurát tak pro smích, né s tou voňavou lesní magií, co v ní sem mistrem nad mistry jedineť já. Tim chci jenom říct, že jestľi se tu někdy snad potulovali ty vaši malý smrádci, tak vo nich určiteť ten lump něco ví. A když jo, tak ho hľned pošľete pod kytičky, nebo rači do horoucích řití“. „A kde ten Urzigámen vlastně žije?“, optal se ještě Griffin, pečľivě si každé Klumovo slovo zapisujíc. „Ve

starym mlejňě na Darbulanu“. „Darbulan, Darbulan“, zahloubal se trpaslík Bezbrada nad mapou z Dymoru, „To myslíte Šumlavu, co teče z Červivejch skal?“. „Nejsem tu kuliva hovadskejm dotazům“, otočil se na patě rozezlený Klum, „Darbulan je Šumlava a Šumlava je Darbulan, jako ty seš vůl, to snad pochopí i smrdutej skřet“. „Jo, a pane Klum“, zavolal za odbelhávajícím se starcem Tanris Álfheimský, „Nemoh byste mi dát trochu toho dubovýho listí?“. „Šáhneš mi na dub a urazim ti pracky!“, zaskuhral, vcházejíc do přítmi chatrče.

* * *

Šumlava nebyla daleko, jen co by kamenem dohodil. Takových pět šest mil. Hrdinové obešli les obloukem, báli se Kluma. Do lesa vkročili až na území Urzigámena. Mírně stoupali podél klokotající bystřiny. Kráčeli potichu, obezřetně. Hovořili málo, šeptem. Tušili nepříjemnosti.

„Někdo je támhle mezi stromy“, zarazil své přátele hraničář Rántir. „Kde?“, optal se válečník Gerhard. „No přeci támhle, slepoto slepá“, n a p ř á h l p a ž i jihovýchodním směrem. A opravdu. Asi čtyřicet sáhů od nich se hýbala malá postavička, zabrána do své práce. A bystré slechy Bangordovy zaregistrovaly tenounké

...asi čtyřicet sáhů od nich se hýbala malá postavička, zabrána do své práce...

vzlyky. Hrdinové šli blíž.

„Dyt' je to malá holka“, ozřejmil Chinský. „Holčičko, neboj se nás, my sme hodný strejdové“, zakuňkal dobrotivý elf Lugduš. Dívka upustila obrovskou lopatu, již vyrýpávala drny a v tichém šoku dřepla na zem. Slzy jí stékaly po tvářích jako křišťálové perličky. „Přestaň fňukat, prtě, kdo se má na ty tvý nudle koukat“, nasadil po svém álfheimském způsobu dobrácký tón huhlavec Tanris. Nurnští se snažili holčičku uklidnit, aby z ní dostali kloudné slovo. Orglaff Bezbrada s krollem

Bangordem zkoumavě prohlíželi okolí. „Tady sou normálně čerstvý hroby!“, oznámil s úlekem Bezbrada. „Ba jó, ten týden starý být, ten týdnů dva a ten týdnů dva týden jeden“, přitakal kroll, „Malé lidi v nich být“. Dívka se dala do silného pláče. „Pán kázal hrabat postýlku pro Diffil“, řekla, „Diffil zlobila, neučila se, tak musí jít spinkat“. „A kde je Diffil“, optal se šetrně pan Ladot. „Já“. Malá Diffil byla na Rhandirově seznamu. Družiníci zesinali, Krochta byl zelený jako puškvorec.

To málo, co se z nebohé elfky dalo dostat, by šlo popsat několika větami. Urzigámen, zřejmě nějaký šílený kouzelník, žijící ve starém opuštěném mlýně, byl už starý a cítil svůj konec. Proto se rozhodl vychovat si nástupce. Děti nemaje, kradl je a vyučoval v oboru magie. Aby podnítil zájem o nezáživnou látku, nechal při zkouškách vždy nejhoršího z frekventantů propadnout, a to jak u tabule, tak i hrdlem. Dotyčný propadlík si musel sám vykopat hrob a do něj byl zaživa pochován. Takový zlý osud už postihl hobita Swindidárona, hobita Krojnika a krolla Drvouse. A samozřejmě mnoho jejich předchůdců. Držené děti si samy musely obstarávat obživu na Urzigámenově zahrádce, vařit pro pána a vykonávat spoustu jiných tvrdých domácích prací. „To prase!“, zařval Griffin, „Dem na něj!“. Hrdinové se pod vedením Diffil ubírali co nejkratší cestou k prokletému mlýnu. Krev jim vřela. A v jejich patách potichu našlapovala Urzigámenova neviditelná magická kočka, poslaná strážit malou dívku, kdyby ji popadly zaječí úmysly. A kouzelnické signály, letící jako blesk éterem, si našly cestu do čarodějovy hlavy a vytvářely barevné obrazy s kočičí perspektivou.

Liscannorští uvázali koně, opustili Diffil a připlazili se k pasece, na níž stál mlýn. Všechno bylo tak, jak se doslechli. Na zahrádce se lopotila mlčenlivá čtveřice s těžkými motykami. Nurnští nemeškali, vyběhli a přivedli nic nechápající děti k Diffil. Potom se připravili k útoku. „Vpřed!“, zavelel Krochta Moskyt, brunátný hněvem. „Ted!“, zachytila nepřátelská kočka Urzigámenův příkaz. Oběhla nic netušící družinu z boku, celá se naježila a z jejích očí, pomalu nabývajících skutečných barev a trojrozměrnosti, vyšlehl svazek zelených blesků. Dráhu proudu energie proťal kouzelník Lugduš a svalil se bez ducha k zemi. V místě střetu zela černá čmoudící díra. Druzi se vrhli na prskající zvíře a utloukli je k smrti. Poté oběhli dům a vrazili do vrat. Ve mlýnici došlo k dalšímu střetu s Urzigámenovými vlky, též stvořenými nějakými nekalými praktikami. Boj byl krutý a přesunul se na selské schodiště, potažmo na ochoz. Poslední tělo se s rachotem zřítilo na dusanou podlahu plnou prachu a osin. Jedinou cestou se zdálo být schodiště na půdu, úzké a tmavé. Ladot Chinský zažehl lucernu a podal ji Grimel. Potom ji letmo políbil na ústa, to pro případ, že by padl v boji.

Nurnská družina za bojového křiku vpadla do dlouhé úzké chodby s řadami dveří po stranách. Na samém konci vycházelo světlo z pootevřených dveří. A v přísvisu byl spatřen jakýsi pomalu se přibližující oblak. „Další z dědkovejch překvapení“, pomyslel si Krochta a vcelku jednoduchým kouzlem se elegantně přenesl zaň a vpadl do dveří. Ostatní se zarazili, nevěda, co činit. Tak propásli několik drahocenných okamžiků. Oblak se převálil a vytratil se dírami v krovu. „Za Moskytou z Bahny“, zaburácel válečník Bangord, jemuž samou touhou po boji tekly sliny po obličejí.

* * *

Krochta Moskyt vpadal do místnosti plné dětských postýlek. Neměl čas porozhlédnout se kolem. Zajímal ho jen On. Stál tam. Oba na sebe pohlédli, oči planoucí nenávistí. Každý si dobře uvědomil, že boj proběhne rychle, že jediný okamžik rozhodne o vítězi a poraženém. Čarodějové se mocně soutředili na svá zaklínadla a povolali smrtonosné formule. Urzigámen byl starý a světaznalý, Krochta mladý a méně zkušený. Mezi dvěma kouzelníky však v první řadě rozhoduje rychlost. A ta se postavila na stranu Krochty. Světnici ozářil prudký záblesk a naplnil ji čmoud. Tvrdý černý oharek, který zbyl z pomateného Urzigámena, trapiče dětí, bouchl o podlahu. Tři zombie, služebnice mrtvého pána,

...tvrdý černý oharek, který zbyl z pomateného Urzigámena...

se vrhly na liscannorského čaroděje. V tu chvíli na místo činu vpadl i zbytek Nurnských. A začly se dít věci. Nemrtví před svým koncem zažily takový tanec, až by jich nezasvěcenému přišlo líto. Došlo k rabování mlýna, byl prohledán od sklepa až po půdu, vše nepřátelské postihl zmar. A výsledek? Další tři zachráněné děti, něco peněz a klenotů a pár podivných předmětů, které druzi vzali s sebou k bližšímu ohledání v Nurnu.

Nurnští se vrátili ke koním a podle Rhandirova seznamu identifikovali zachráněné. „Diffil, Bloun, Duchibor, Hejbl, Heleps, Mellin, Swingold a Úwinal“, rozléhalo se hvozdem neúprosné Orglaffovo sčítání z cáru papíru, „To máme vcelku sedmnáct zachráněnejch, deset prokazatelně mrtvejch a čtyry nevěstný. De vo krollku Břukslu, trpaslíka Cikrta, kudůka Pižďuru a člověka Zenka, vesměs

desetiletý děcka“. „U těch by se dalo předpokládat, že se vo sebe dokážou postarat“, nadhodil Hlína. „Nejspíš se budeme muset vrátit do Liscannoru“, pronesl vážně vůdce Krochta. „V Dymoru už nám žádný děti neschovaj a co se sedumnácti děťma za zadkem?“. „Jó, Krochta má pravdu“, přidal se Linfálas. „A ani nevíme, jestli se ty pohřešovaný už náhodou dávno nenašli“. Aedd Ruindorský se zakabonil: „Co blázníte? Eště sme neprojezdili celej kraj. Jen se podívejte do mapy, jaký sou tu krásný místa. Třeba tudle Tohir, nebo třeba Na rozjimadlech, Červivý skály, Na d'ourách, Mrzák, nebo třeba Zámorská rokle, tam by taky něco mohlo bejt...“. „Zámorská role, hňupe, ani neumíš číst. To tam chceš hledat žížaly?“, vyjel po bláhovém cestovateli vůdce. Ale Aedd se nedal: „Nebo třeba Černej mokřad, tam sme eště nebyli...“. „Zmlkni, Hlínó!“.

A jelo se domů. Mlčky. Rozpálené duše zmítaly smíšené pocity. Sedmnácti rodinám Nurnská družina přivázela dobré zprávy. Těm zbylým však špatné. Těžký je život dobrodruha.

* * *

Pan řídící Rhandir se objevil U hrocha hned, jak se doslechl tu novinu. Obdržel alespoň malou náplast na svou bolest. A nebyl sám. Přivedl s sebou malého Pižďuru, nevychovaného nezbedníka. Táhl jej za ucho. Pan Rhandir jej přivedl rovnou od radnice. Byl chycen, jak krade na tržišti. Nic však na sebe neprozradil, mlčel jako hrob.

Špinavé a divoké tváře družiníků nahnaly malému zlodějíčkovi strach. Plačící Pižďura po chvíli vyslyšení řekl celou pravdu. Jejich čtyřčlenná parta, čítající ještě Zenka, Cikrta a uznávanou velitelku Břukslu, se po dlouhých peripetiích dostala až do Nurnu. Břuksla rozhodla, že se už domů nevrátí, zalíbil se jí svobodný život. A parta musela zůstat s ní. Každý musel dělat, co umí. Panovačná Břuksla vymýšlela plány a chlapci pro ni kradli. Kořist nosili do hlavního stanu pod jedním molem ve starém přístavu. Hlavně jídlo a doutníky. Doutníky totiž měla malá krollka ze všeho nejraději.

Druzi liscannorští naposledy vylezli do sedel a spolu s torzem therfastské školy, vedeným řídícím Rhandirem vyrazili ke starému Nurnskému přístavu. Trojici uličníků nebylo těžké najít. Vytáhla Břuksla dřepěla v hlavním stanu a mocně bafala z laciného bukového smotku. Zenk a Cikrt seděli kolem ohýnku a klohnili jídlo. Hustý dým prolínal spárami v molu. Nebylo těžké je najít. A také přeprat...

* * *

Do Therfastu přišla záchranná výprava s těžkým srdcem. Radost ze shledání, srdceryvný nářek. To vše se neslo vsí. Šťastní rodiče začali snášet na náves dary. Co kdo mohl. Byla to slušná hromádka. Na obranu Nurnských je nutno uvést, že si žádné nálezné nenárokovali. Když všechno pobrali, rozjeli se domů. Byl konec jedné zapeklité výpravy.

* * *

Konec výpravy ano, ale, žel bohům, připadá mi jedna nepříjemná povinnost. Připadá mi napsati příběh Bangordův, příběh ostudný, který pošpinil jméno obce liscannorské.

Bangord byl obecním hrobníkem. Toť jediná funkce, které v životě získal, leč byl na ni patřičně hrdý a úřadu se zhostil vskutku výtečně. Kopal hroby do foroty, plevle trhal, trávu stříhal, i důstojnost smutečních obřadů získala na kvalitě. I starosta Krochta Moskyt si liboval, jakého našel výtečného hrobníka.

Hrobník

Bangord byl kroll. Od přírody ošklivý a jednodušší. Ještě se nenaučil nést si tu svou krollí bolest. Vždyť mu bylo, jářku, sedmnáct let! A tomu Bangordu hrozně chybělo, že dosud nepoznal dívky, která by mu své srdce dala a měla by jej ráda. Většinou se mu takové zlofečnice vysmály.

A tento hrobník, spravujíc svůj úřad, vydal jednou pamflet, že přijme ženu na pomocné práce, to jest úklid krchova, zalívání květin a donášku zbytků od oběda, za pět

...doutníky totiž měla malá krollka ze všeho nejraději...

zlatých na den. Vskutku slušně placená robota. Na nabízené místo nastoupila paní Lúniel Nórienská, rozená Pitková, vdova po jistém Páinovi, vdova s třemi hladovými dětmi na krku. A ta Lúniel se o úklidové práce dobře starala, byl to po dlouhé době jediný její příjem. Leč jednoho dne hrobník Bangord kázal paní Nórienské vysmýčít v márnici. Jak tak smýčela, kroll vstoupil do místnosti a ženu při práci pozoroval. V tom v mladíkovi probudily se zvrhlé pudy a, jsa panicem, řekl: „Pani, nechtěla byste... tó...?“. „A co jako“, otázala se dobrá žena a postavila kbelík s mydlinkovou vodou na podlahu. „Myslim jako muž a žena“, kuňkal Bangord, mocně se rdíce. „Jsem počestná vdova“, odsekla paní Nórienská, „A navíc seš, chlapče, hnusnej a počítám tak o pět hlav větší než já. Najdi si nějakou holku sobě rovnou...“. V tu ránu obrovitým Bangordem projel blesk touhy a kroll se vrhl na nebohou vdovu. Křičela a tloukla kolem sebe malými hobitími

pěstičkami. Vše bylo marné. Lidé byli z doslechu a hrobník měl obrovskou sílu. Bylo to hrozné. Stalo se to kousek od hrobu nebožtíka Páina z Nórienu.

Po té, po zločinu, zneuctěná a rozvrkočená paní Nórienská v roztrhaných šatech doběhla plačky ke starostovi a ještě za tepla mu všechno pověděla. Ten se rozhodl celou záležitost ututlat. Vdově Nórienské koupil z obecních peněz na dveře masivní zámek a mladého krolla Bangorda zbavil funkce a vykázal jej z obce.

Leč na Liscannor padla tíha zločinu...

Netvor a démon

Páin z Nórienu

Tam v dálkách dalekých
v minulých stoletích
žil netvor spolu s démonem,
v temnotách temnějších,
než duše ztracených,
přemýšleli, jak škodit lidem

Tak rozsévali střepy,
otravovali řeky,
v noci vypouštěli stíny,
kouř stoupal z té hory
za spálenými bory,
kde vznikaly zmije a blíny

Tam zahynul každý,
kdo tu horu spatřil,
a v srdci měl kousek světla,
však tělo zůstalo,
bez vůle běhalo,
chtíc do světa vnést víc zla

Jen kdo má čistou duši,
srdce pro lásku buší,
může vyhrát s temnotou boj
tam, kde tělo trpí,
tečou potoky s krví,
všechny slzy už prolity jsou

Jenom jediná duše
v světě velikém dýše,
nezná špatnost, zradu ni strach,
ta prošla temnotou
celou dálku dalekou,

netvor i démon změnili se v prach

Však žijí dál zrůdy
a osnují hrůzy,
jak ti dva chtějí mnozí zas být,
ale čistota duší
je víc, než kdo tuší,
před ní se tma musí skrýt

DODATKY

Hrdinové Nurnské družiny

Aedd z Ruindoru - člověk zloděj [*1010]

Aedd Ruindorský přišel do Liscannoru, aby zde vedl život dobrodruha, stejně jako mnoho jeho příbuzných. Nade vše měl rád klid. Proto si za peníze získané od pobitých pirátů ze severu namísto v Liscannoru postavil dům na samotě u mořského pobřeží a nastěhoval se do něj se svou ženou Aelin, synem Fionnem a dcerou Viellou. Poprvé vyrazil s Nurnskými na výpravu do Kodgicku na jaře roku 1037. Výprava plná zrad a udavačů dala vzniknout pevnému přátelství s kolegou v profesi, elfem Griffinem. Na další výpravu vyrazil o rok později. Při záchraně therfastských dětí se Aedd proslavil zejména obratným kouskem, kdy zachránil prvního ze ztracených školáků. V té době si za své značně hazardní používání jistých alchymistických výrobků vyzískal přezdívku Hlína. Kromě ohnivých hlin užíval při bojích hlavně svého luku a nutno říci, že málokterý šíp minul zvolený cíl. Dvojice střelců, Aedd a Griffin, se brzy stala věhlasnou a slavnou. Brzy se mezi dobrodruhy začalo říkat, že jsou jako dvojčata. V Nurnské družině je Aedd Ruindorský do dnešních časů a zdá se, že jeho cesta povede ku slávě.

Alwynn, zvaný Bílá ruka - člověk alchymista [*1011]

Roku 1036 během tažení po Monghyrských pláních narazila Nurnská družina na podivnou tříčlennou skupinku. Jedním jejím členem byla i bezvýrazná tvář mladého zakřiveného člověka. Jeho jméno bylo Alwynn. Zdálo se, že takových jsou na světě tisíce. Vůdcem skupinky byl bezpochyby jiný člověk, Plimskr. Všichni byli nakonec přijati do společenstva. Alwynn i Plimskr se ostatními často stranili a povídali si stále něco mezi sebou. Nikdo si toho mnoho nevšímal, zvláště poté, co byl Plimskr zabit. Alwynn naložil jeho tlusté tělo na svůj hřbet a neúnavně jej stále vlekl. Jeho vytrvalost byla neobyčejná. V okamžiku, kdy se tělo již rozkládalo, byl ostatními donucen jej pohřbit. Alwynn všechny proklel a ostatním tehdy došlo, že mají co do činění s fanatikem. Alwynn otevřeně prohlásil, že na světě není místa pro jinou rasu, nežli lidskou. Po návratu z Monghyru si pronajal v Nurnu kamrlík a založil organizaci Bílá ruka, přičemž sám sebe pasoval na jejího vůdce. Od té doby sám sebe nazýval Alwynn Velký. Mnoho se mu ovšem nedařilo a postupně se z něj stal alkoholik. Na další družinové výpravy se příliš nehrnul. Kolovala o něm spousta historek, více či méně pravdivých. Nakonec však vyrazil s ostatními na další pouť až v roce 1038. Družina pátrala po ztracených dětech. Alwynna to mnoho nezajímalo a daleko více se věnoval svojí láhvi. Jediným jeho činem na výpravě bylo to, že se dokázal opít i s nepřítelem. Výpravu přežil a vrátil se do svého sídla. I nadále rozvíjel činnost Bílé ruky. Ještě o něm jistě hodně uslyšíme.

Astorius ze Zelených vrchů - elf kouzelník [1007 - 1037]

Roku 1034 se v Almemaru seznámila Nurnská družina s elfem Astoriem, vydědencem rodu Zelenovrškých. Nezkušený mladík neváhal a hned se k družině připojil, zvláště poté co se dozvěděl, že jde na draka. Měl štěstí a zúčastnil se s ostatními boje s drakem, ze kterého vyšel živ a zdrav. Na jeho přítomnost v družině nikdo nemohl nic namítat. Byl obětavý, kamarádský a znal několik šikovných kouzelnických triků. Po návratu do Liscannoru se nastěhoval do domu svých předků a stal se občanem Liscannoru. Zúčastnil se žoldácké výpravy, při které družina lovila divoké barbary, plundrující sever. Na této výpravě se začaly projevovat Astoriovy názory na magii. Byl striktním zastáncem tzv. bílé magie a byl nesmírně hrdý na to, že je elf a kouzelník. Dával to najevo zdobenou holí a honosným rouchem, o jehož praktičnosti by se však dalo pochybovat. Astorius neměl v družině nepřátel. Jeho největším přítelem se stal Dergan Prokletý. Kamarádil se také s dalším kouzelníkem Moskytem, se kterým občas vedl vášnivé diskuse o magii. Nejslavnější výpravou se pro Astoria stalo tažení po Monhgyrských pláních roku 1036, zvláště když pro Moskytovu neúčast neměl v družině konkurenci. Mnohokrát na této výpravě dokázal pomoci ostatním vyřešit zapeklité problémy. Byl pomocníkem v boji i průzkumníkem. Na konci výpravy však selhal. Těsně před cílem jej přemohly střevní potíže a i díky tomu družina svůj poslední boj

prohrála. Astorius vzal tuto životní prohru těžce. Vše se snažil vynahradit při dalším putování. Na Zyffově hradě se zdálo, že Astorius opět navrátí svému jménu čest. Pomáhal, kouzlu a neustále se hádal se zastáncem černé magie, kouzelníkem Mugzašem. Téměř u splnění cíle výpravy jej však potkala strašlivá smůla. Z jedné z mnoha pastí, kterými byl Zyffův hrad prošípován, unikl jedovatý plyn a zcela neočekávaně ukončil Astoriův život. Jeho tělo bylo převezeno do Liscannoru k poslednímu odpočinku. Tak hloupý osud si kouzelník jistě ještě nezasloužil.

Bangord - kroll válečník [*1020]

V zimě roku 1037 se krollí mladiček Bangord přidal k bandě krvelačného lapky Zyffa. Mezi rekruty se shodou náhod právě v té době vmísil nurnský kouzelník Astorius a Bangorda přemluvil ke zradě. Společně pak osvobodili zajaté nurnské druhy z hradního žaláře a dopomohli tak k dobytí hradu. Bangord se stal členem družiny a vrátil se s ní do Liscannoru, kde se stal obecním hrobníkem. Hrobničinu považoval kroll především jako příležitost k vlastnímu obohacení. Vydal cenovou nabídku služeb, které souvisely s pohřbíváním. Bangord nelenil a roku 1038 se zúčastnil hledání ztracených dětí z Therfastské obecné školy. Na výpravě se snažil především přežít, bojů se mnoho neúčastnil - většinou až v okamžiku, kdy bylo rozhodnuto. Byl však docela zábavným společníkem a v družině jeho obliba rostla. Po návratu z výpravy však došlo k události, která vrhla stín hanby na Liscannor. Bangord najmul Lúniel Pitkovou, vdovu po slovutném válečníkovi Páinovi, na poklizení v márnici. Jednoho dne jí však nezkušený mladík, dvousáhové monstrum, začal činit nemravné návrhy. Vdova krollovu nehoráznou nabídku rezolutně odmítla. Bangord se tehdy odhodlal k činu a brutálně ji znásilnil přímo v na márnějším stole. Vyděšená hoblík Pitková po činu krolla udala. Starosta Moskyt Bangorda zbavil funkce hrobníka a vyhostil jej z obce. Vzhledem k tomu, že se snažil celou záležitost ututlat, začaly se šířit po Liscannoru různé fámy o příčině krollova vyhnání z obce. Starosta byl nařčen z předsudků vůči krollům. Bangord celé situace využil a odmítl se z vesnice vystěhovat. Měl velkého zastávce především v Lynhaardovi, dalším krollovi. Situaci vyřešil až příchod vojáků povolaných z Nurnu. Bangord byl odveden v poutech a posléze odsouzen zcela nesmyslně za potulku na 73 dní nucených prací v kamenolomu. Trestanec Bangord, ač odsouzen neprávem, mohl být rád, že vyvázl s takovým směšným trestem a že se gwendarronské justici nikdy nedoneslo, co skutečně provedl. O Bangordovi jistě ještě něco uslyšíme, až si trest odpývá.

Barzubaj - trpaslík válečník [1008 - 1035]

Trpaslík Brazubaj se roku 1035 potuloval po krajích gwendarronských, až jednoho dne narazil na obec Liscannor. Seznámil se tam s dobrodruhy tvořícími Nurnskou družinu a připojil se k nim při výpravě do severských zemí. Tam se dobrodruzi rozhodli vydělat si nějaké peníze bojem s kočovnými barbary, kteří přepadli zemi Valden. Více než odvahou slul trpaslík věčnými spory s elfím kouzelníkem Astoriem, vyděděncem ze Zelených vrchů, který si na svém elfím původu velice zakládal, stejně jako trpaslík. Jednoho dne se však strhla bitva o statek, na němž nurnští dobrodruzi nějaký čas přebývali a pomáhali ho bránit, a v ní se trpaslík střetl se soupeřem, který byl nad jeho síly. Sice ho zabil, ale sám utrpěl těžká zranění, kterým podlehl dříve, než mu někdo mohl přijít na pomoc.

Burug ze Srieny, syn Seregův - člověk hraničář [*1021]

Osudy Buruga a Nurnských se střetly v roce 1036 na výpravě do Monghyrských plání. Nikdo neví, jaká náhoda ho zatahla do dalekých východních krajů, snad v těch záludných dálkách hledal dobrodružství, snad bohatství či slávu. Nurnské společenstvo jej přijalo do svých řad, neboť po odchodu elfa Tanrise nebyl přítomen žádný hraničář. Burug mezi Nurnské zapadl velice dobře, zapojoval se do bojů, střílel a zajímal se o dění v družině. I přes své mládí si celkem rychle získal v družině určitý respekt. Burug výpravu šťastně přežil a vrátil se s družinou do Gwendarronu, kde zjistil, že jeho otec, Sereg z Ruindoru, kterého nikdy nepoznal, také kdysi putoval s Nurnskými. Dlouho však v Liscannoru nepobyl, se slibem, že se jednou vrátí, své nové přátele opustil a vydal se na další cestu.

Bušchal, syn Bolbuchův - trpaslík válečník [1004 - 1034]

Trpaslík Bušchal, chlapík drsného humoru a milovník karet, přišel do družiny v pohnuté době roku 1034. Družina se tehdy zotavovala z těžké rány, kterou jí uštědřil Mondragonský atentát. Každá ruka schopná držet zbraň se tehdy družině hodila. O to více ruka válečnickova. Bušchal se ubytoval v hostinci U hrocha a netrpělivě čekal na první družinovou výpravu. Čas si krátil karbanem, kterému se věnoval především s dalším nájemníkem, Krochtou Moskytem. Události nabraly brzy rychlý spád. Část družiny se ocitla v zajetí rugenských kněží, kteří měli na družinu spádeno již z dřívější doby. Mezi zajatci se ocitl i Bušchal. Na vysvobození nečekal dlouho, z tmavé kobky jej vytáhl Krochta Moskyt. Tito dva však byli vzápětí napadeni žalárníkem. Neozbrojený Bušchal se na něj statečně vrhl, ale v nerovném boji však nakonec žalárníkovi podlehl. Za svůj krátký život stihl vykonat pouze tento statečný čin. Nikdo však nepochyboval o tom, že kdyby svůj první boj přežil, bylo by těch činů mnohem více.

Dagon - barbar válečník [1010 - 1037]

Barbaří válečník Dagon se přidal k Nurnské družině v sedmatřicátém roce během bloudění po zemi Kodgick. Tam získal cenné zkušenosti a ty z něj ve spojení s vrozenou odvahou udělaly nebezpečného protivníka. Na příští výpravě do Zyffova hradu hrdině bojoval po boku rugorského Lynhaarda a měl nemalý podíl na tom, že družina výpravu úspěšně dokončila. Sám se však tohoto úspěchu nedožil, neboť v závěrečné bitce se střetl s mohutným krollem, osobní stráží velitele loupežníků, a ten barbarovi rozpoltil lebku.

Daren z Heldenu - barbar válečník (1014 - 1034)

Daren byl chudý barbarský válečník, který se toulal po krajích almemarských prázdných v době, kdy tam Nurnská družina lovila draka. Stalo se tak na podzim roku 1034. Jelikož byl odvážný, radostně se připojil k družině a byl při tom, když dobrodruzi draka objevili. Byl to Desils Chladný, ledový drak, který krátce předtím zabil almemarského krále. Nurnští se s vervou pustili do boje a chrabrý barbar nechtěl zůstat pozadu. Odvážně se vrhl na bestii a bil jí o sto šest, vydatně tím pomáhaje ostatním, avšak měl smůlu a dračí pařát ho srazil do strže před drakovou slují. Byl jediný, kdo v lítém boji padl. Krom draka, samozřejmě.

Dergan Prokletý z Helledadu - barbar válečník [1015 - 1036]

Tento mladý barbar se k družině přidal roku 1034 před výpravou za dračími oasami do země Almemarské. Byl zasmušilý a po nějaké době se svěřil, že na svých bedrech nosí prokletí. Ačkoli byl na příčinu často dotazován, nikdy neprozradil více. Jeho nemluvnost však nezastíňovala jeho odvalu. Již jako nezkušený válečník byl jedním z těch, kteří zabili draka Desilse a výpravu za výpravou jeho pozice čím dál tím více rostla. Dokonce už při následující výpravě do Valdenu v pětatřicátém roce ho Nurnští zvolili za vůdce. A právě toto se ukázalo být nepříliš šťastnou volbou, neboť barbarovy vůdčí schopnosti nebyly zrovna velké. Často se dostával do křížku zejména s Lynhaardem Rugorským a Krochtou Moskytem. U prvního z nich tyto hádky dokonce přešly v jakousi nevraživost. Bylo to z toho důvodu, že Lynhaard nemohl vystát Derganova častá polovičatá rozhodnutí a také jeho povahu. Derganova životní cesta došla vrcholu v roce 1036 na konci výpravy po Monghyrských pláních. V lítém boji se Dergan utkal s krollím bersekrem, který jej omráčil. Mladý šermíř měl smůlu, že se boj odehrával v úzké chodbě. Nepřátelé, kteří postupovali dále, Dergana ušlapali.

Dobhar - barbar válečník [1015 - 1036]

Asi měsíc před začátkem výpravy na Monghyrské pláně v roce 1036 pobývalo několik Nurnských dobrodruhů ve slavné hospodě U supího pařátu a popíjelo pivo. Tu se od vedlejšího stolu zvedl mladý barbar, přistoupil k nim a řekl: „Jmenuji se Dobhar a půjdu s váma na další výpravu“. A tak vyrazil. Nikdo ho nevyhodil, nikdo neřekl táhni. Dobhar působil velice nevraživým a mlčenlivým dojmem. Dalo by se říci, že se spíše za družinou táhl. K tomu, co se dělo, se nevyjadřoval a s nikým se nepřátelil. Poté, co družina obdržela nemalou zálohu na práci, škurdlivě si ji uschoval, asi na horší časy. To se mu nevyplatilo,

když se družina střetla na mostě s bandou otrhaných krollů. Jelikož si díky své šklidlivosti nekoupil ani brnění, ostré hřeby krolích kyjů mu rozervali hrudník a barbar skonal. Vzhledem k tomu, že Dobhar nebyl v družině oblíben, pohřbili ho Nurnští hodem z mostu, na němž zemřel.

Ěnmil Slad'och - půltrpaslík válečník [*1000]

O tomto malém půltrpaslíkovi lze zjistit první zmínku ze sklonku roku 1031, kdy se objevil mezi Nurnskými v ne právě důstojném stavu. Byl totiž přivlečen v zajetí, společně s potulným kouzelníkem Erkly Pliskonem, svéráznou pannou Seilynn. Tuto trojici svedl dohromady nejistý osud v jižní zemi Orridor. Poté, co byli všichni tři přijati do řad Nurnské družiny, byl Ěnmil i Pliskon propuštěn na svobodu. K nemilému překvapení všech brzy vyšly na světlo Ěnmilovy nízké puďy a zvrácené chťiče podivného zaměření. Půltrpaslík Ěnmil totiž necítil přirozenou náklonnost k ženám, ale k mužům. Tuto zvrhlou orientaci dokazovala i Ěnmilova nepřirozeně vysoká fistule a dialekt Spolku teplých bratří. Se svými ostudnými návrhy se zpočátku půltrpaslík nikterak netajil, což mezi družiníky mužského pohlaví vyvolalo mírnou paniku a od té chvíle si před ním každý doslova chránil svůj zadek. Dlužno dodat, že nebezpečné šarvátky, jež jsou u družiníků každodenním chlebem, Ěnmilovy touhy postupem času zchladily, ale přesto si tento podivný válečník vysloužil přezdívku Slad'och. Po návratu z Orridoru se Ěnmilovi nespoutaný dobrodružný život natolik zalíbil, že hned vyrazil na výpravu další, do Rugenu. Z Ěnmila se nikdy nestal vážený muž či mistr svého řemesla, ale přesto si získal jisté uznání a obdiv. Ty však nebyly takové, jaké by si asi přál. Možné také je, že zatoužil po stálém partnerovi, se kterým by položil základy svého rodinného štěstí. Na každý pád Ěnmil Slad'och na počátku roku 1032 Nurnskou družinu opustil. Proslýchalo se, že se usadil kdesi v Nurnu a konečně našel muže svého srdce. Prý se jmenoval Dožo. Jeho odloučení od družiny netrvalo dlouho. Již v roce 1034 se Ěnmil znovu objevil, neboť si potřeboval trochu přivydlát. Stalo se, že byl mezi těmi, které unesli kněží z Rugenu. Na svůj podíl z kořisti si ale nakonec přišel a po výpravě, úspěšně zakončené vyrabováním rugenského chrámu, se opět uchýlil k Dožovi. Dožo byl zřejmě náročný, poněvadž už za další dva roky měl Ěnmil opět hluboko do kapsy. Výprava do Monghyrských plání ale byla jeho poslední. Zřejmě dobrodružnému životu odvykl natolik, že se odmítl dále vláčet divokými východními kraji a družinu definitivně opustil. Usadil se a se svým přítelem žije v Nurnu dodnes.

Gerhard - barbar válečník [*1019]

Barbar válečník Gerhard byl bezesporu zajímavý patron. Jako morous toho nikdy mnoho nenamluvil. Přesto z něj číselá jakási dětinská hravost, která vyvolávala v ostatních družinících milé a přátelské pocity. Mezi Nurnskými se poprvé objevil o předradostinách roku 1038, kdy se v jejich řadách zúčastnil pátrání po zmizelých therfastských dětech. Přes své mládí byl náruživým karbaníkem a pijanem. Jeho největší zálibou bylo vysedávat v hospodě a naslouchat vyprávění příběhů a zkazek. Během svého prvního skutečného dobrodružství se zocelil v umění boje. Je pravdou, že padl do zajetí emerunských lapků, a že málem několikrát zemřel v přímém a párkrát i osamělém boji. Nicméně ze všech strastí šťastně vyvázl a získal pověst neohroženého, i když trochu prostoduchého muže. Dá se rozhodně s klidným svědomím říci, že uspokojivý výsledek výpravy ležel také na jeho bedrech. A to byl, prosím, pouhým nováčkem. Obliba družiny, kterou si ve své první výpravě barbar Gerhard vydobyl, rozhodně dává tušit, že se jednou stane slavným a váženým mužem. Členem Nurnské družiny je válečník Gerhard do dnešních časů.

Griffin Linfalas - elf zloděj [*1017]

Bratr věhlasného mága Erlantha Jednorukého dlouho váhal, než se odhodlal vydat se s ostatními liscannořany na výpravu. Poprvé tak učinil roku 1037, když se družina vypravila do ostrovní říše Kodgick, a prošel v této nebezpečné zemi podivných mravů první zkouškou, na níž prokázal své předpoklady pro život dobrodruha. Vydal se i na další výpravu do Zyffova hradu, kde prokázal své mistrovské umění, když ho lupiči připravili o zlodějské náčiní a on byl nucen otvírat dveře pomocí nalezené klíční kosti. I tuto výpravu ve zdraví

přežil a při hledání ztracených therfastských dětí o rok později vytvořil sebranou dvojici průzkumníků a střelců s Aeddem Ruindorským. Jeho věhlas již dosáhl značných rozměrů a v současné době se proslychá, že pátrá po dívce svého srdce, po jejímž boku by mohl trávit čas, který nevěnuje dobrodružství.

Hardtwyg z Krollersundu - kroll válečník [1013 - 1034]

Hulvátský a primitivní kroll Hardtwyg se objevil mezi Nurnskými roku 1034 v Almemaru, kdy se družina chystala prohledat staré kobky v horách. Zřejmě pocházel z některé z tamních jeskyní. Byl zajímavý hlavně tím, že neuměl ani pořádně artikulovat a většinou se vyjadřoval burácivým huhláním. Mezi dobrodruhy z Gwendarronu nepobyl dlouho. Již třetího dne naposledy zachroptěl pod smrtelnou ranou protivníka. Nikdo jeho smrti mnoho neželel, neboť jej nikdo nepokládal za víc, než živý štít.

Kilián Krvák - kudůk alchymista [1015 - 1034]

Mondragonský atentát roku 1033 zle pošramotil Nurnskou družinu. Její věhlas však způsobil, že dobrodruhů připravených do ní vstoupit se vždy našlo dost a dost. Jedním z nich byl i kudůk Kilián, stvoření podivné, leč zábavné. Krvák byl zajímavý tím, že si na každou výpravu vždy vyholil hlavu dohola a celý obličej si pomaloval křiklavými barvami. Holil si dokonce i obočí. Stále se smál a popíjel kořalku. Jeho prvním dobrodružstvím se stal únos, provedený rugenskými kněžími. Dobrodruhům se však podařilo utéci a Kilián byl jedním z nich. Do bojů a potyček zasahoval většinou pouze svojí kuší. Další výprava byla pro mladého alchymistu již náročnější. Lovit draka se každému nepoštěstí. Družinu tehdy vedl tvrdý vůdce, kroll Lynhaard. To se stalo Kiliánovi osudné. V jednom podzemí narazila družina na osamělého hobitího kouzelníka, kterého opustili jeho druzi. Vůdce Lynhaard s ním zcela nepochopitelně vyvolal konflikt a hobit, ještě před tím nežli byl zabit, zlikvidoval pomocí blesků právě nešťastného a zcela nevinného Kiliána. Smutný osud.

Krochta Moskyt z Bažiny - člověk čaroděj [*1002]

Krochta Moskyt, původem z chudé wallimorské rybářské osady, rozhodně neměl lehký život. Ztratil vše, ženu, dítě a stavení. Dlouho se potloukal světem a žil bezpříkladně ze dne na den. V Liscannoru se poprvé objevil počátkem roku 1034, kdy přijel uplatit Getda Ruindorského, jehož prý kdysi nehezky okradl. Getd peníze přijal a prohlásil, že stejně Krochtovi nikdy neodpustí. Moskyt, který hledal nový smysl života, se ubytoval v hostinci U hrocha a za pár zlatých vyučoval starostu Lynhaarda číst a psát. Zpřátelil se s jistým panem Bušchalem, místním karbaníkem, a celý volný čas trávil v krčmě nad pivem a kartami. Téhož roku se také stal členem družiny. Již při první výpravě ukázal, že jednou z něj bude velký muž. V kobkách rugenského hradu v jedné ze svých prvních potyček utloukl po zuby ozbrojeného dozorce židli. Tento čin jej rychle povznesl k účtě ostatních družiníků, ač radost z náhlého úspěchu kalila smrt Bušchalova. Jakožto kouzelník neměl Moskyt v té době mezi družiníky žádného konkurenta. Skutečnost, že magie tehdy citelně chyběla, jej brzy vynesla na čelo družiny. A Krochta si svůj úspěch dobře uvědomoval. Tehdy vzniklo nepřátelství mezi ním a starostou obce. Od té doby se Krochta plně věnoval studiu magie a dobrodružnému životu. Během dalšího dobrodružství už byl silný natolik, že sám čelil draku Desilsovi. Na podzim roku 1034 získal liscannorské občanství, avšak veškeré peníze, které vydělal, namísto ke stavbě domu obětoval k velmi výhodné půjčce tehdejšímu největšímu bījci Páinovi. Tímto tahem se do jeho kapes přesunulo několik cenných magických bezmegů, jež z něj udělaly obávaného muže. Roku 1035 už Krochta vyrostl natolik, že se nebál stavět na odpor komukoli z Nurnských. Tehdy došlo ke konfliktu mezi ním a Lynhaardem, který hrozil skončit smrtí jednoho z nich. Naštěstí si oba brzy uvědomili, k jakým koncům by otevřené nepřátelství vedlo. Počátkem sedmatřicátého roku si Krochta v Liscannoru postavil dům a ve svém oboru se s velkou slávou vyškolicil na čaroděje. Snad to bylo dáno jeho povýšeností nad elfí rasou, snad nevšedním přístupem k magii - mezi družiníky získal přezdívku čaroděj-sedlák. Krochta toto vždy přešel s úsměvem, asi dobře věděl, kudy vede jeho cesta. Tehdy už uspěl natolik, že se rozhodl poněkud zmírnit tempo a oženit se. Na ostrově Kodgicku během Letních slavností zvítězil v kouzelnickém turnaji takovým způsobem, že zaimponoval

jedné místní dívky. O předradostinách téhož roku již s Attrien, dcerou knihovnickovou, slavil svatbu. Přesto však dobrodružného života nezanechal. Během zimní výpravy na Zylfiv hrad byl poprvé zvolen vůdcem družiny. Počátkem osmatřicátého roku jej občanstvo zvolilo pátým starostou obce. Tehdy konečně pokořil Lynhaarda a jejich dávný spor utichl. Rok 1038 byl pro Krochtu Moskyta nejen rokem úspěchů, ale i rokem očekávání prvního přírůstku do rodiny. Mezi Nurnskými lze wallimorského čaroděje vidět dodnes.

Krosta - kudůk alchymista [1013 - 1036]

Kudůk Krosta se setkal s Nurnskou družinou roku 1035 ve Valdenu, kde se svým přítelem Zálístem Chvěttem hledali vytržení z nudné šedi všedního městského života. Krosta byl poněkud praktičtější, než jeho kolega, a vzal si na cestu alespoň kuši. Ta se mu hodila v bojích s barbary, kteří tehdy sužovali pokojné obyvatelstvo a Nurnští se postavili na jeho obranu, za patričnou odměnu, samozřejmě. Krostovi se nebezpečný život zalíbil a po porážce barbarů se vydal dále na východ, kde může člověk potkat nebezpečí na každém kroku. Krosta ovšem po čase narazil opět na nurnské dobrodruhy, kteří se vydali s poselstvím do Monghyru. Tehdy ale nepřítel Nurnských ovládal mocné a temné síly a Krosta byl jedním z těch, kteří jim podlehl.

Krull Tichošlápek - hobit zloděj [1010 - 1036]

Hobit Krull Tichošlápek, kapsář na volné noze, potkal nurnské společenstvo v Almemaru na smogriském hradě. S přítelem, krollím hulvátém Hardtwygem, jehož bohové vědí kde potkal cestou, se začlenil do jeho řad. Stalo se tak roku 1034. Dobře dokázal vycítit z čeho číší peníze a z čeho jenom bída. Téměř okamžitě zastal místo vrchního družinového šperháka. Byl povahy mírné a přátelské, jak už u hobitů bývá zvykem, rád pil a jedl, ale byl platný i jako výborný střelec. Po návratu do Liscannoru se ubytoval v místním hostinci a celé dny trávil tím, že v lokále utrácel tučný podíl z kořisti. Krull se stal poměrně oblíbeným. Našel to, co hledal. Občasné výdělek a přátele, se kterými se může kdykoli napít. Na podzim roku 1035, když se měsíc počal prázdnit, vydal se s Nurnskými na sever do Valdenu, kde bylo potřeba zakročit proti řádění kočovných barbarů kmenů. Podobných dobrodruhů se tam tenkrát sjela spousta. Během této výpravy se dostalo Tichošlápkovi zaslouženého uznání a stal se občanem Liscannoru. Za nastřádané peníze si postavil skutečnou hobití noru, ve které mimo jiné pěstoval přítulného hada. Byla jím zmije jménem Hugo, které vlastnoručně vylámá zuby, aby náhodou někoho neuštkla. V šestatřicátém roce, bohům žel, vyšel na svou poslední pouť, ze které se již nevrátil. V pralese mezi Monghyrskými plány a Karwellem malického Krulla zajali primitivní zeburové a odvěkli jej do svých hnízd vysoko ve stromech. Tichošlápkovi se podařilo prchnout, ale v koruně stromu mu uklouzla noha a on se zřítíl dolů. Zlámá si vaz. Zbyla na něj vzpomínka jako na obětavého a správného chlapíka.

Ladot Chinský z Monferu - kudůk alchymista [*1007]

O Ladotovi Chinském, se kterým se lidé obyčejně zdravili pokřikem „Hej Ladó“, se přesně neví, kdy se poprvé objevil v Liscannoru. Zřejmě zprvu občas zavítal ke Hrochovi a jeho návštěvy se stávaly častějšími, až jej znal kde kdo. Pro svou dobrotivou a přátelskou povahu byl pravděpodobně za nurnského spoludružníka považován dříve, než se jím fakticky stal. Nicméně první výprava, které se zúčastnil na jaře roku 1037, byla podniknuta na ostrov Kodgick. Během ní se malý Ladot teprve rozkoukával a brzy zjistil, že družina má dvě tváře - přátelskou a brutální. Bylo to při nechutném rabování torkilovského dolu na drahé kamení. Chinský se od této chvíle zásadně distancoval od jakéhokoli násilí vůči bezbranným. Po šťastném návratu žil v pronajatém pokoji nurnského hostince U prasete. Další výpravu nastoupil v zimě 1037 jako všeobecně uznávaný dobrodruh. V této době začal pod náporům těžkého dobrodružného života pít. Napil se doslova při každé příležitosti. Snad proto padl do zajetí bandy krvavého Zylfí. Padli i jiní, ale žalářování nemělo dlouhého trvání. Po návratu se Ladot přestěhoval do Liscannoru, kde za úspory koupil polorozpadlé nory po nebožtíku Krullovi Tichošlápkovi. Poté, co z temných šachet vyhnal hady, začal opravovat střechu. Stal se také občanem obce. Začátkem podzimu roku 1038 se Ladot Chinský oženil

s prostou dívkou Grimel, kterou dle věštby zbavil prokletí. V Nurnské družině je kudůk z Monferu dodnes a těší se velké účtě.

Livren Chrastník - barbar hraničář [*1014]

Tento dobrodruh přišel, otce již nemaje, do Liscannoru, aby se ujmul majetku svého zemřelého bratra Sivela. Svůj osud svázal s podivným šamanem odkudsi z jižních pralesů, ostatními nazývaným ‚S kostí ve vlasech‘. Přišel v dobách, kdy každý dobrodruh byl ve společenstvu vítán. Snad by se stal platným členem družiny, kdyby s barbařím šamanem na začátku výpravy v roce 1034 všechny neopustil. O jeho životě nebo případné smrti není nic známo.

Loup Eliskos, zvaný S kostí ve vlasech - barbar kouzelník [*1008]

Loup Eliskos přišel do družiny roku 1033 ve smutných dobách po Mondragonském atentátu, kdy Nurnští nabírali nové členy. Byl to barbar odněkud z jihu, oblečený ve starých hadrech, na první pohled působící jako člověk, který právě vylezl z pralesa. Přezdívalo se mu ‚S kostí ve vlasech‘, za což vděčil svému nezvyklému účesu. V družině pobyl velice krátkou dobu a jeho přínos se rovnal nule. Někteří lidé mu dávali za vinu, že přesvědčil Livrena Chrastníka, aby odešel z družiny s ním.

Lugduš - elf kouzelník [1014 - 1038]

Lugduš, potulný kouzelník bez cíle a bez domova, se k Nurnským přidal v létě roku 1038 v Dymorské pevnosti, kam byl vzat přespat na noc. Tehdy Nurnští pátrali po zbytku zmizelých therfastských dětí. Byl to skromný prostý muž, přivyknutý chudobě, jenž bez zlatky v kapse putoval po Starém světě. A snad právě proto se chopil příležitosti přivydělat si pár zlatek. Jako kouzelník se ale nestačil předvést. Zúčastnil se pouze závěrečného útoku na mlýn čaroděje Urzigámena, k němuž, bohům žel, už nedoběhl. Čarodějova neviditelná kočka si za cíl svých blesků vybrala právě Lugduše a ty v okamžiku změnily jeho tělo v prach. Zemřel bezbolestně, netušíc, odkud naň smrt sáhla.

Lynhaard nepodrobitelný z Rugornu, syn Byrthogův - kroll šermíř [*983]

Roku 1032 plenili Nurnští kobky staré pevnosti rugenských kněží, která se nalézá v Rugorských skalách. A právě tehdy se poprvé družina setkala s krollem Lynhaardem, který se postupem času stal velmi významnou osobností. Lynhaard se narodil v jedné z jeskyní tohoto pohoří a dlouhá léta žil jako zvíře. Nutno podotknout, že byl strýcem slavného Jacoba Rugorského. V době, kdy se setkal s Nurnskými, nebyl již žádný zelenáč. Po mnoho let vedl tlupu krollů v horách, kde přežití v drsných podmínkách dělá i z krollů pravé chlapáky. Lynhaard byl sice ze stejného rodu jako jeho synovec Jacob, ale povahově byl mnohem mírnější. Nikdy nezabíjel ani neznásilňoval ženy a většinou se bil pouze když musel. Jeho meč byl postrachem pro každého nepřítele, i když Jacobovi se zatím nevyrovnal. S Nurnskými přišel do Liscannoru a nastěhoval se k vdově po Jacobovi, Rollandě Rugorské. Ta mu uvolnila podkrovní svého domu. Je třeba v rámci objektivitu napsat, že Lynhaard byl skutečně ducha velice mdlého a mezi Nurnskými snad nikdy nebyl tak velký primitiv. V družině se stal tudíž častým terčem vtipů, ale většinou ze strany dobrodruhů, kteří mu nesahali ani po kolena. Slávu si začal budovat při výpravě do Karwellu, kde se ocitl na prahu smrti, ale štěstěna jej neopustila. Pak přišel osudný rok 1033 a s ním i ohavný Mondragonský atentát. Čin, který svou hanebností bude ještě dlouho vyvolávat sevřené pěsti a brunátné obličej. Všichni bohové museli tenkrát stát při Lynhaardovi, neboť se tehdy výpravy do Olvornu nezúčastnil a místo toho se raději věnoval budování rodinného hnízda. Jeho manželkou se stala Wenora, vdova po kudůkovi Katzbalgerovi, proslulá svým původním povoláním. Jejich manželství však bylo šťastné a harmonické. Po Mondragonském atentátu se Liscannor ocitl bez starosty. Jedinými kandidáty na opuštěný post byli trpaslík Páin a Lynhaard. Ač by tento post možná více slušel trpaslíkovi, starostou se stal kroll. Svého úřadu se chopil s vervou a odpovědně. Dokonce se nechal učit číst a psát. Za půl roku tuhého učení se již uměl podepsat, spočítat hromadu zlatáků a dokázal tvořit rozvitě věty. Jeho domácí učitel Krochta Moskyt byl však po této době na pokraji nervového zhroucení. Roku 1034 se

Lynhaard stal vůdcem úspěšné výpravy na draka v zemi Almemar. Jako vůdce si počínal velmi tvrdě. Nemilosrdně škrtil podíly na kořisti všem, kteří se mu nezamlouvali. Takoví vůdci obvykle znamenají úspěch výpravy, ale většinou již nejsou zvoleni znovu. Jeho bojové schopnosti však nemohl nikdo popírat. V družině byl po Páinovi nejuznávanějším válečníkem. Byly to roky tučné kořisti a úspěchů. Roku 1035 rodina Rugorských dokázala nesmyslnost kolujících nárážek a drbů, které měly původ v rasové rozdílnosti partnerů. Wenoře a Lynhaardovi se narodila krásná dcera Wyndred. I když Lynhaardovi mnozí vyčítali jeho tvrdé vůdcování, byl kroll po dvou letech znovu zvolen za vůdce výpravy do Monghyru. Tato výprava již nebyla tak úspěšná. Padl trpaslík Páin a od této chvíle neměl Lynhaard coby válečník v družině konkurenci. Lynhaardovi se sice mnozí smáli pro jeho mdlé rozumové schopnosti, byl často přirovnáván k opici, ale nikdo nepochyboval, že kroll byl pro případné nepřátele velice nebezpečným protivníkem. Dokázal velmi mazaně odhadnout situaci a podle toho se zařídit. Právě okolnosti Páinovy smrti tuto skutečnost ukázaly. V družině se v té době s nikým mnoho nepřátelil, ale neměl ani vyloženého odpůrce. Koncem roku 1038 přišlo na řadu další dítě, syn Haardun. V té době sice byl již Lynhaard vystřídán na starostovském postu jeho bývalým učitelem Moskytem, ale lze říci, že Lynhaard mohl být v té době sám se sebou spokojen. Uvidíme, co mu přinesou další roky života v Nurnské družině.

Mugzaš Nekromancer - elf kouzelník [1005 - 1037]

V polovině roku 1036 se družina vydala ve velmi početném složení na východ, do Monghyru. V jejím středu byl i mladý, nezkušený kouzelnický učeň Mugzaš, který si říkal Nekromancer. Toto podivné a pro Gwendarron atypické přízvisko způsobilo, že si od něj ostatní udržovali určitý odstup. Zvláště další kouzelník Astorius mu dával najevo své pohrdání. Mugzaš si skutečně liboval v černé magii, ale ve skutečnosti nebyl zlý. Spíše se u něj projevila nějaká úchylnka z dětství. Pokud na to jeho schopnosti stačily, snažil se družině pomáhat a postupně na něj ostatní změnili názor. Kdykoliv bylo v Monghyru potřeba, udělal z nepřátel nemrtvé, které ovládl a vytvořil z nich živé štíty před družinou. Neměl žádného přítele, ale ostatní jej respektovali. Mugzaš se o rok později vydal i na šílenou výpravu na ostrov Kodgick, který je znám jako místo, kde se nedá nikomu věřit. Opět přežil a po návratu se dále vzdělával v oboru černé magie. Jeho osud se naplnil na Zyffově hradě. Mugzaš opět poskytoval družině cenné služby, především výrobou živých štítů. Osvědčil se i jako vrhač lebek do řad nepřátel. Pak však došlo k souboji s pánem hradu. Družina byla rozražena a hrozil masakr. Obětavý Mugzaš zůstal vpředu a daroval tím družině cenný čas. Sám však padl. Jeho tělo bylo převezeno do Liscannoru a s pietou pohřbeno. Shodou okolností vedle těla jeho věčného nepřátele Astoria.

Olda Pracička - hobit zloděj [1009 - 1036]

Cokoliv říci o tomto málomluvném hobitovi jest potíží. Olda Pracička se přidal k Nurnským roku 1036 v Monghyru, kde dřel ve mlýně pro Karaky. Při hledání tajného vchodu v Kohimském pohoří přišel téměř o zrak. Po neúspěchu dobýt pevnost Karaků se Pracička vydal s ostatními zpět do Gwendarronu. Cestou neopatrně zabočil do blat podél kupecké stezky a utonul i se svým majetkem. Ani o pomoc nevolal, když se pomalu nořil do bažiny. Nebylo snad nikoho, kdo by jeho hloupé smrti litoval.

Orglaff Bezbrada - trpaslík válečník [*1020]

Trpaslík Orglaff Bezbrada se v Liscannoru poprvé objevil v první polovině roku 1038 jako námezdný dělník. Pocházel z rodiny lichváře, avšak rozhodl se postavit na vlastní nohy a od svých rodičů utekl do světa. Měl velký komplex. Jako trpaslíkovi mu totiž nikdy nenarostly vousy. Bez mužské pýchy se cítil jaksi ostrčený. Snad proto neměl rád děti - ty se mu v životě poněkud posmívaly. V Liscannoru Bezbrada nejprve pracoval za dva zlaté na den na stavbě nového Lynhaardova domu. V práci se však jevil jako líný a nešikovný. Stále častěji se vytrácel do hostince U hrocha, kde se seznámil s několika dobrodruhy. Z jejich vyprávění usoudil, že při nurnských výpravách by si přišel za méně práce na více peněz. Ve volných chvílích se na mezi za Liscannorem učil šermovat nejprve dřevěným klackem,

posléze i mečem. Brzy ve své nové práci dostal padáka a zůstal bez prostředků. Snad proto se jako dobrovolník přihlásil do Nurnské družiny a hned o předradostinách vyrazil na svou první výpravu. Jednalo se o pátrání po therfastských dětech, zmizelých kdesi v severozápadním Gwendarronu. Práce dobrodruha Orglaffa okamžitě nadchla. Ukázal se být velmi obětavým chlapíkem. Bojům a pŕtkám se nevyhýbal, doslova je vyhledával. Brzy byl Nurnskými uznáván a ctěn. Za své nevybíravé chování byl jistou vědmou proklet, ale osud byl malému trpaslíku přeci jenom nakloněn. Stal se jedním z těch, kteří si velmi rychle vydobyli respekt i u starších družiníků, zvláště u Aedda Ruindorského, kterému málem rozbil hlavu, když svým nepromyšleným jednáním ohrozil životy svých přátel. Bezbrada se nejvíce zpřátelil s Griffinem Linfalasem, ale v jeho velkém srdci bylo místa habaděj. Jistojistě i jeho zásluhou byla výprava dovedena k uspokojivému konci. Velkým uznáním pro Orglaffa Bezbradu bylo udělení liscannorského občanství. V pronajatém hostinském pokoji začal pomýšlet na stavbu vlastního domu. Mezi Nurnskými je holobradý trpaslík dodnes.

Páin z Nórienu - trpaslík šermíř [1009 - 1036]

Trpaslík Páin přišel k Nurnským v době, když plenila starou hrobku pod Lurgrapsem. Dorazil společně s úchylným krollem Rvizem, který se jej snažil obrátit na svoji víru. Malý trpaslík však odolal a zůstal normálním. Do řad Nurnských byl přijat s potěšením, neboť družině v té době válečníci citelně chyběli. Páin se ve společenstvu zpřátelil s chodcem Rolldem a nejednou dokázal svoji statečnost v boji. Respekt ostatních si vydobyl především svým soubojem se Sarimovým Jozlinem, smradlavým skřetem, kterého všichni svorně nesnášeli. Jako mnozí ostatní se ubytoval v hostinci U hrocha, kde žil až do roku 1031, kdy si z naglinské oblasti přivedl dceru hostinského Pitky a dal si postavit kamenný dům. Při návratu na thindorský hrad byl při absenci krolla Jacoba zdaleka nejmocnějším válečníkem v družině, ale přesto nedokázal zabránit zákeřné vraždě svého tchána na prahu jeho vlastního hostince. Zamlklý trpaslík tehdy nad jeho mrtvolou přísahal pomstu a počal se pít po vrahovi. Podezření, které padlo na álfheimského elfa Herberta, se díky přispění Rollda z Erinu stalo jistotou až během výpravy do Rugornských skal roku 1032. Život zákeřného elfa tehdy visel na vlásku a kdyby tehdy Herbert vyrazil s Páinem na výpravu, smrt z Páinova meče by jej zřejmě neminula. Herbert se však od té doby stále ukrýval ve svém domě, spoléhaje se na to, že bude nórienský trpaslík ctít zákony Gwendarronu a ve vesnici se jej nepokusí zabít. Jelikož Páin pro Herbertovu vinu neměl hmatatelné důkazy, nemohl celou věc ani předložit gwendarronské justici, a tak, jak šel čas, trpaslíkův hněv pomalu vychládal. V Rugornských skalách uzavřel Páin mocné a pevné spojení s chodcem Rolldem z Erinu a čarodějem Llandaffem Quonsettským. Svou ženu Lúniel měl velmi rád a z jejich svazku vzešli synové Lúin a Luncius. Vládl také perem, a to o nic hůře nežli mečem, o čemž svědčí množství spisů prozaických i básnických. Jeho básně nám napovídají, že byl ve skrytu duše velice citlivou a hloubavou osobou. Na výpravách se ovšem projevoval spíše silou svých paží. Ač měl na válečníka zvláštní schopnost být nenápadným a výřečností nikdy nevynikal, jeho slovo mělo vždy velkou váhu. S jeho válečnickým uměním rostl i respekt ostatních družiníků a Páin se po smrti krolla Jacoba v zemi Orridor stal nejmocnějším válečníkem v Liscannoru. Byl velmi statečný, což dokázal při nesčetných bojích, kdy nasazoval život. Miloval peníze a obzvláště zlato. Podstoupil by jakékoli nebezpečí, kdyby na konci svého snažení viděl kopu zlatých mincí. Měl však také hluboce zakořeněný smysl pro právo a spravedlnost. Ten byl také podroben těžkým zkouškám při osudné cestě po stopách zcizených knih do země olvornské. Zde se jej nejdříve pokusil zabít psychopatický kroll Ušoun, jenž za svou touhu vraždit dostal z Páinova meče, co si zasluhoval. Další nepříjemnou záležitostí byla poprava podvodníka Sarima, na které se trpaslík shodl se svými přáteli a u níž také asistoval. Konečně v mondragonském hostinci Na provaze byl přítomen výbuchu nastražené pumy. Tehdy po něm vztáhla drápy smrt a zdálo se, že tentokrát jí nórienský šermíř neunikne. Díky magickému předmětu, který kdysi zakoupil, však Páin vstal z mrtvých. V plamenném hněvu pak vyhledal původce masakru a přímo v hostinci U hrocha krvavě pomstil své mrtvé přátele. Stal se tak pokračovatelem liscannorských tradic a spolu s krollem Lynhaardem i zakladatelem Nurnské družiny nového věku. Po Mondragonském atentátu, kde zahynulo mnoho Páinových přátel, trpaslík zčásti zatrpknul. Ještě více se začal

věnovat rodině. Ke dvěma synům přibyla časem i dcera Pamilla. V manželce Lúniel měl pevnou oporu a jistotu domova. Páin měl bezpochyby větší morální nárok na to, aby se stal čtvrtým liscannorským starostou po zemřelém Rolldovi Erinském. Los tomu však chtěl jinak a starostou se stal další válečník, kroll Lynhaard. Nikdo vlastně neví jak to Páin nesl, je však pravdou, že k novým členům družiny již nikdy nepřilnul. V jeho mysli zůstala pevně zakořeněná minulé přátelství a o nové přátele příliš nestál. Roku 1034 se družina dostala do incidentu s následovníky rugenských kněží. Byl to právě Páin, který měl velkou zásluhu na tom, že část tehdy zajatých dobrodruhů byla včas osvobozena. Přestože neměl v té době mezi ostatními žádného konkurenta, nebyl nikdy zvolen vůdcem. Ostatní dobrodruzi totiž začali Páinovi vyčítat přílišnou nafoukanost. Při výpravě na draka v Almemaru roku 1034 byl trpaslík těžce nakažen fextem. Někteří druzi mu tehdy s nasazením vlastního života zachránili život, ale Páin namísto, aby jim byl vděčen, raději ostatní obvinil, že jej stejně zachránili pouze proto, aby měl za ně kdo bojovat. Zdráhal se dokonce vrátit ostatním peníze, které stála jeho léčba. Tehdejší starosta Lynhaard měl z trpaslíka takový strach, že na vymáhání dluhu dokonce přivedl několik vojáků. Páin nakonec zaplatil a mnoho lidí si tehdy oddychlo. Roku 1036 se Páinův osud začal naplňovat. Při výpravě do Monghyru se hned v první bitce s tlupou krollů opět vyznamenal. I nadále kráčet v čele výpravy a kosil nepřátele. Družina tehdy nedostala řádnou odměnu za své služby a Páin běsnil. Došlo k zoufalé honičce v horách a Nurnští dostihli část nepřátel. Následovala krvavá řež s Páinem a Lynhaardem v čele. Z protivníků zbyl poslední nepřítel, obrovitý kroll. V rozhodující chvíli však Lynhaard nechal Páina samotného a prchl, a ani nikdo jiný se nehotovil trpaslíkovi pomoci. Ten nepřítel sice zabil, ale sám podlehl těžkému zranění. Družina mrtvého reka rychle zpopelnila, popel z jeho těla byl převezen do Liscannoru a řádně pohřben. Páin byl bezpochyby jeden z největších válečníků, které kdy Nurnská družina měla. Patří mu za to velký dík.

Plimskr - člověk zloděj [1007 - 1036]

Zloděj Plimskr pocházel z Karwellu. V létě roku 1036 se s pomocníkem Alwynnem vydal hlásat myšlenku o nadřazenosti lidské rasy. Jeho plánem bylo založit organizaci a kde jinde hledat příznivce, než na primitivním východě. Plimskr byl velmi mazaný a už v mládí v sobě objevil schopnost manipulovat druhými a využívat je ke svým cílům. K tomuto chtěl využít i nurnské dobrodruhy, na jejichž ležení narazil na Monghyrských plánech, proto se mezi ně vloudil. Snažil na své okolí působit a nakazit příslušníky lidské rasy svým učením. Tím si získal v družině mnoho nepřátel, zvláště, když vůdcem výpravy byl kroll. Osudem však Plimskrovi nebylo dáno mnoho času. V karackých dolech došlo ke krvavé řeži a on v souboji s nemrtvým strážcem dolu padl. Jeho mrtvolu krátce po smrti zohavil elf Tanris. Plimskrův obdivovatel Alwynn si usmyslel svého mistra řádně pohřbit a dlouhý čas vlácel jeho tělo na zádech. K pohřbu však nikdy nedošlo, protože mrtvola zmizela. To kroll Lynhaard ji vhodil do řeky. Plimskrova myšlenka však žila dál v organizaci Bílá ruka, kterou na jeho počest později založil Alwynn v civilizovanějších krajích.

Pyrr z rodu Orlů - barbar válečník [*990]

Tento poněkud zvláštní muž pobýval mezi Nurnskými opravdu jen krátce a byl dosti neoblíbený. K družině se přidal v Grullské poušti roku 1018, kdy už tažení do země Mubarrath bylo téměř u konce. Pyrr pocházel zřejmě z nějaké blízké vesnice, soudě z jeho vzezření a prostého chování. Zúčastnil se pouze Sauronovy šílené honby za Densirovými prsteny. Poté od družiny odešel a dlouho o něm nikdo neslyšel. Mezi Nurnskými se znovu objevil až v roce 1034, když se družiníci pro almemarského krále snažili získat dračí ocas. Pyrr opět vstoupil do družiny a zúčastnil se boje s drakem Desilsem Chladným, za což si vydobyl ostruhy a hradní pán mu věnoval léno a titul. Z tohoto důvodu čerstvý šlechtic opět vystoupil z řad společenstva. Již brzy zjistil, že správa panství není nic snadného, zvláště když byl takový dobrák. Vše rozdál a přesto si nekoupil lásku poddaných, proto se roku 1035 rozhodl pro výpravu do Valdenu, aby tam jako žoldák získal nějaké jmění. Právě tam, na severu, naposledy stanul v řadách Nurnských. V té době byl ve společenstvu již značně oblíben, a proto bylo smutné loučení, když ho povinnosti volaly zpět na jeho sídlo. O

Pyrrových dalších osudech coby almemarského leníka není nic známo.

Rántir - člověk hraničář [*1011]

Nepřilíš světaznalý hraničář Rántir se k Nurnské družině připojil z nouze. Neměl mnoho na vybranou, šlo mu totiž o holý život. Stalo se tak koncem roku 1037 na Zyffově hradě, do jehož kobek byli gwendarronští dobrodruhové uvrženi spolu s dalšími ubožáky, určenými na převýchovu. Zyffova banda totiž potřebovala rekrutovat nové síly. Nurnským se podařilo z vězení uprchnout. Hraničář výpravu šťastně přežil a jelikož neměl kam jít, vydal se s novými společníky zpátky do Liscannoru, kde se ubytoval v jednom z pokojů hostince U hrocha. Uzavřel se do sebe a přemýšlel o svém budoucím životě. Do nálevny zavítal jen zřídka, a když přišel, zpravidla seděl mlčky v nejzazším koutě. Snad pro svou samotářskou a trochu přízemně vychytralou povahu nenašel mnoho přátel. Alespoň žádný pevný vztah není zdokladován. O předradostinách osmatřicátého roku vyšla družina pod vedením Krochty Moskyta na pátrací výpravu po therfastských dětech. Pouť Nurnské zavedla do severozápadního Gwendarronu. Po cestě se Rántir nechvalně proslavil pouze tím, že po příkladu velkého vzoru Tanrise systematicky vybíjel všechno živé, co spatřil. Tehdy jej asi zbytek družiny začal opravdu nenávidět a jeho nedomrlým hraničářstvím opovrhovat. V průsmyku Emerun hraničář Rántir padl do rukou Krutichlupovy loupeživé bandy. Brzy byl oloupen a propuštěn na svobodu. Od té chvíle se táhl za družinou ve vypůjčených kalhotách a beze zbraně. Družině už nebyl k užitku naprosto ničím. Svých souputníků se z nepochopitelných příčin strnil, pochodoval, spal a jedl vždy opodál. Zdá se, že bylo nejlepším řešením pro všechny zúčastněné, když po návratu do Gwendarronu družinu opustil navždy.

Sagraš - elf kouzelník [1015 - 1038]

Tento muž přišel roku 1038 do Liscannoru hledat svého bratra Mugzaše, který však byl už několik měsíců po smrti. Sagraš se chtěl vrátit zpět do svého rodného domova, ale právě tou dobou přišel za Nurnskými s prosbou o pomoc pan Rhandir, řídící z therfastské obecné školy. K výpravě za záchranou dětí se přidal i tento kouzelník s duší válečníka. Elf málokdy ustupoval z boje a když už nemohl kouzlit, nedělal mu potíže vzít do rukou hůl a bít se. Proto byl mezi spolu družiníky docela oblíben. Bohům žel nepobyl v družině dlouho. Jeho osud se naplnil ve staré zlodějské skrýši při potyčce s loupeživým trpaslíkem. Sagraš se v nastalém zmatku připlétl do cesty bleskům, jež sesílal kouzelník Krochta Moskyt a jeho tělo se změnilo v uhel.

Simonn Čarostřelec - hobit zloděj [*1014]

Veselý a dobromyslný hobit se objevil na podzim roku 1037 U hrocha, odkud vyrazil s ostatními do Gergelu, kde se Nurnská družina snažila získat hlavu loupeživého rytíře Zyffa. Při první příležitosti byl bandity zajat a měl být předhozen medvědovi v hradním příkopu. Podařilo se mu prchnout, ale byl znovu dopaden při marném pokusu ukrýt se v temných zákoutích hradu. Druhý útěk už byl úspěšný, Simonn získal zpět svou oblíbenou kuši a dočkal se i konečného zabití Zyffa. Po vyplacení odměny radními z Lurgrapsu se vrátil do Liscannoru, avšak nezdržel se dlouho. S veselou písní na rtech a slibem, že se na podzim opět objeví, odkráčel směrem k Nurnu.

Sirion - elf válečník [1011 - 1036]

O tomto muži toho nelze mnoho říci. Členem družiny byl pouhé dva měsíce. K Nurnským se přidal roku 1036 v Monghyru v doprovodu dvou kumpánů, Alwynna Bělorukého a jistého Plimskra. Byl naivní a hloupý a dělal vše, co mu ti dva nakukali. Všichni tři byli společenstvem přijati jako náhrada za padlé a dezertéry. Dá se říci, že nepřilíš komunikativní elf coby válečník nebyl k ničemu a jako sobě rovného jej těžko šlo považovat pro jeho samotářskou a občas podivně podbízivou povahu. Hodil se tedy pouze jako hlídač koní. Sirion zemřel v karackém dole následkem útoku jakési ohavné nemrtvé stvůry. Rozdrtila mu hlavu.

Surt z kmene Zirů - člověk válečník [1011 - 1036]

Černoch Surt byl příslušník křováckého kmene Zirů, který snad z nedostatku civilizovanosti přijal práci mlýnského přidavače ve stavení, kde klan Karaků drtil tajemnou surovinu pro své temné cíle. Mlýn na sklonku léta roku 1036 obsadila Nurnská družina, toho času se potloukající po Monghyrských pláních, vyrabovala jej a námezdní dělníky včetně otroků propustila na svobodu. Černý Surt, nyní bez možnosti výdělku, přijal místo ve společenstvu jako nosič zbraní a případný pomahač v drobnějších půtkách. Tvor to byl milý a nepříliš výřečný. Ozdobou mu byla skromnost a naprostá oddanost. Snad tomu zlé chrutí osudu chtělo, ačkoli se bojům vyhýbal, že padl při neúspěšném dobývání chrámu Karaků. Byl zabit jedním ze strážců. Surtovo tělo zůstalo ve sklepeních nepohřbeno. Rozhodně však lze říci, že padl jako muž a nejslavnější ze zirských válečníků.

Tanris z Álfheimu - elf hraničář [*1017]

Tanris pocházel z divokého a barbarského ostrova Álfheim. Když dospěl, vydal se podle tamní tradice do světa a protloukal se životem jak mohl. Náhoda jej zavála na smogrilský hrad v Almemarském království, kde se setkal s Nurnskou družinou, pátrající po dracích. Psal se rok 1034 a álfheimský elf zajásal, když se dozvěděl, že v družinické vsi Liscannor žije už delší čas jeho bratr Herbert. Jelikož svého příbuzného dlouho neviděl, vstoupil do řad společenstva, aby se s ním znovu setkal. Také se u něj po návratu ubytoval. S Nurnskými vyrazil o rok později i na další výpravu do Valdenu, kde se účastnil masakru barbarů, ale po setkání s Pyrrem přijal pozvání na štvanci v jeho Almemarském panství a výpravu opustil. V roce 1036 se zachoval obdobně. Při výpravě do Monghyrských plání se urazil, když mu bylo vyčítáno, že družinu nechal zabloudit v pralese. Teprve v osmatřicátém roce se zúčastnil celé výpravy. Tehdy družina pátrala po ztracených dětech z Therfastu. Tanris zastával roli zásobovače, přičemž systematicky vybíjel veškerou zvěř, na kterou narazil. Dodnes žije v Liscannoru u svého pochybného bratra a uprchlého vraha Herberta.

Tar - kroll válečník [1013 - 1035]

Tento vytáhlý kroll zavítal jednoho dne do Liscannoru a projevil zájem stát se družiníkem. Na svou první výpravu odjel s ostatními roku 1035 na chladný sever, do Valdenu, který v té době chřádl pod náporom barbarů nájezdníků. Mnoho dobrodruhů se tehdy sjelo, aby za štědrú odměnu pomohli vetřelce porazit a Nurnští i s Tarem byli mezi nimi. Krollovi však, ačkoliv oplýval silou, chyběly cenné bojové zkušenosti, které byly v bojích s barbary nepostradatelné. Několikrát mu sice přálo štěstí, ale jednoho dne v lité řezi padl.

Tathar Dunivec z Dolinu - trpaslík válečník [*1005]

Trpaslík Tathar se k Nurnské družině připojil roku 1036 během tažení po Monghyrských pláních. Účastnil se pouze jediné akce, a to útočné výpravy na karacký důl. V tehdejších krvavých půtkách padlo několik Nurnských, a to zřejmě v Tatharovi vzbudilo pocit, že pro válečnické řemeslo dosud nedorostl. Tathar Dunivec byl velmi tichým společníkem, jeho hlas zazněl opravdu zřídka. Přesto nebyl společenstvem nikterak opovrhován. V Nurnských řadách našel jediného opravdového přítele, a jím byl poněkud zvláštní pard Ěnmil Slad'och. Snad proto, když se Ěnmil rozhodl opustit družinu a vrátit se za svou láskou do rodného Nurnu, odjel s ním. Ač po panu Dunivci zbyly světlé vzpomínky, nikdo jej nedržel.

Timon Tchan Či - člověk alchymista [1010 - 1034]

Roku 1033 se před hostincem U hrocha ozvalo šoupaní rákosových střečů. Jejich majitelem byl mladík snědé tváře, který se představil jako Timon Tchan Či, ranhojič z dalekého východu. Družina byla vinou Modragonského atentátu zcela bez léčitele a tak se rozhodla Timona přijmout s otevřenou náručí. Později se ukázalo, že jeho léčitelské umění není sice nejslavnější, ale dobrosrdečnost a kamarádství dobráka z východu tento nedostatek zcela nahradily. Timon žil v hostinci U hrocha a na první výpravu se vydal po boku slavného borce trpaslíka Páina. Část družiny byla tehdy unesena Rugenskými kněžími, kteří prahli po odvetě z minulosti. Tchan Či skutečně s Páinem pomohl ostatním v útěku z neprobádaného území. Na další výpravu se vydal do dalekého Almemaru a to hned lovit draka. Na výpravě

se projevil jako velký obětavec a jeho fáče několikrát družině výrazně pomohly. Zvláště tehdejší vůdce Lynhaard mohl Tchan Či děkovat za to, že nedostal otravu. Společně s Krochtou zachránil Tchan Či život i Páinovi, když mu hrozila přeměna v nemrtvého. Timonovou slabinou byl alkohol. Kde mohl, tam si lokl. Naneštěstí se mu to stalo osudným při prohledávání sklepení královského sídla ve Smogrilu. Družina tehdy našla v podzemí sud plný vína. Zároveň s tím i list, který varoval případného ochutnávače před jeho požitím. Tchan Či tomu však z nepochopitelného důvodu nevěnoval pozornost a víno ochutnal. Ještě ten večer skončil v křečích před zraky vyděšených kamarádů. Timona Tchan Čiho byla velká škoda a jeho smrt nesla většina družiny těžce, zvláště když byla zcela zbytečná.

Torug - trpaslík válečník [1011 - 1037]

Tento skutečně velmi nezkušený válečník byl přijat mezi Nurnské vysloveně do počtu, tedy jako živý štít. Stalo se tak roku 1037 během Letních slavností na ostrově Kodgick, kde mu zaimponovala odvaha Nurnských v soubojích v aréně. Tehdy Nurnští přijali královu výzvu k podniknutí výpravy do sídla Torkilovců a trpaslík Torug účast na nebezpečné cestě přijal. Ve společenstvu nebyl nijak zvlášť oblíbeným, snad to bylo dáno jeho zamlklou nespolečenskou povahou. Pravděpodobně jedině v Yonnathanovi, dětinském kouzelníkovi, našel přítele. A ze svého čistého přátelství, když přišel čas, jeho mrtvolu oloupil. Tehdy se spřáhl s elfem Tanrisem, který byl v té době poměrně obávaným a uznávaným. Zločinné okrádání mrtvol bylo brzy prozrazeno, avšak Torug, podle svého velkého vzoru, necítil se nikterak vinen. Družinou za tento postoj začal být opovrhován. Z výpravy na Kodgick se Torug šťastně vrátil a zachutnal mu dobrodružný život. Proto se v zimě téhož roku rozhodl přijmout účast při výpravě do Zylfova hradu. V lese poblíž sídla Zylfových lapků padl pod ranou meče jednoho z banditů. Jelikož se družina dala na bezhlavý úprk, zůstal opuštěn všemi a nepohřben.

Trem Oldevůk - barbar chodec [*1013]

Psal se rok 1036 a družina se chystala do Monhyrských plání. Ještě před odjezdem ji navštívil nemluvný barbar. Ten se představil jako Trem Oldevůk a projevil zájem o místo v družině. Byl sice uznán členem, ale bylo mu doporučeno, aby si alespoň pořídil koně. Trem se v tuto chvíli projevil jako naprostý hlupák a šílenec, neboť místo aby si půjčil peníze a koně si prostě koupil, tak se raději vydal do Nurnu a koně ukradl, přičemž zabil i hlídače. Museli při něm tenkrát stát všichni bohové, neboť jej nikdo nedopadl, přestože se na ukradeném koni následující den veřejně producoval po městě. Další den družina odjela na východ. Od Trema se očekávalo, že projeví alespoň jisté schopnosti, ale nebyl mu dopřán čas, aby je nějak projevil. Po první bitce Oldevůk obrátil koně a družinu opustil, aby ji již nikdy nespátl. Žádná škoda.

Yonnathan z Ylmu - člověk kouzelník [1008 - 1037]

Nepříliš zdatný kouzelník Yonnathan se přihlásil mezi Nurnské na zkušenou v době, kdy se chystali na Letní slavnosti, uspořádané na ostrově Kodgick. Tam se v rámci turnaje účastnil soutěže propalování kamenů, ale zaznamenal fatální porážku. Druh to byl mírný a důvěřivý, nebyl stvořen pro drsný život dobrodruha. Jak tomu bývá, družina se rozhodla splnit službu tamnímu králi a vydala se dobýt diamantový důl, který byl v moci podsvětí. Neobratný kouzelník se ale v jedné z temných šachet propadl a položil život v krysím doupení. Jeho mrtvola zůstala nepohřbena a okradena nejbližším druhem Torugem v temnotě podzemí.

Zálist Chvět - kudůk alchymista [*1006]

Kudůk Zálist cestoval po Valdenu právě v době, kdy byla tato země napadena kočovnými tlupami barbarů. Psal se rok 1035. V jednom hostinci se setkal s Nurnskou družinou a nadšen jejími příběhy se k ní přidal, spolu se svým přítelem Krostou. Tento měšťan však měl poměrně naivní představy o životě dobrodruha a na svou výpravu si nevzal ani zbraň. Naštěstí pro něj stačil vždy zmizet, když šlo do tuhého, a tak boje s barbary přežil, ale rozhodně si nepřál nadále pokračovat v dobrodružném životě, a raději se vrátil domů do Velvennu žít pokojným měšťáckým životem.

Narozeniny dobrodruhů

<u>Ponovorok</u>		16.	Bukvoj
4.	Darion	21.	Pála
7.	Krak	23.	Agena
8.	Dirrien	24.	Hellgaard
10.	Gwanda	25.	Sagraš
11.	Drsoul	28.	Lander
14.	Jacob		
	Murghul	<u>Traven</u>	
16.	Aerlin	5.	Ušoun
20.	Dorgis	6.	Rokko
21.	Thor	13.	Pyrr
23.	Thyrvin	17.	Argonit
24.	Thad	19.	Arahion
	Gaird	21.	Corey
		23.	Bramir
		24.	Filinger
			Arawn
		25.	Tathar
		30.	Lokke
<u>Chladen</u>			
1.	Plimskr		
2.	Dorn		
	Sível		
4.	Rviz		
	Yargell	<u>Předradostiny</u>	
6.	Aplik	1.	Grainne
	Bask		Ulgorr
	Sarim		Lewin
13.	Barnabáš	4.	Zefi
30.	Ragnar		Bangord
		8.	Sereg
		11.	Tanris
		12.	Seilynn
			Bušchal
		13.	Leon
		15.	Da Morr
		17.	Krvouš
			Kostival
			Páin
		18.	Izar
		19.	Lewellyn
		20.	Astorius
		22.	Gerhard
		23.	Trem
		24.	Daren
		25.	Illred
			Dagon
		27.	Estel
		28.	Torp
			Krull
		29.	Farin
			Merla
<u>Jarn</u>			
1.	Pepen		
3.	Tar		
6.	Krosta		
8.	Sokki		
11.	Irrion		
	Asasinn		
17.	Llyr		
	Alwynn		
19.	Helge		
24.	Lynhaard		
28.	Nómin		
	Smrtihlav		
30.	Timon		
<u>Dešten</u>			
3.	Viki		
4.	Morsten		
	Olin		
5.	Farrgon		
	Grundyg		
9.	Torug		
11.	Lincius	<u>Poradostiny</u>	
	Arwin	1.	Zálist
	Rulf	2.	Burug
15.	Dobhar	3.	Krochta

	7.	Thúvin		20.	Durin
	16.	Pennerion Yonnathan		21.	Esmeralda Halk
	17.	Yorg		26.	Argille
	18.	Orp			Gawaine
	19.	Griffin		27.	Smrtonoš
	20.	Nestor			
	22.	Orm	<u>Hodovan</u>	3.	Aragon
	23.	Atir		7.	Sariel
		Filska		11.	Gwarnir
	25.	Gimli		15.	Olda
	26.	Dalki		16.	Énmil
		Hupsla		18.	Orglaff
		Balgorr		19.	Dergan
	28.	Kilián		20.	Frodo
		Sirion		21.	Sauron
	29.	Lodroc		26.	Simonn
<u>Sečen</u>				27.	Surt
	1.	Densir		28.	Zachariáš
	2.	Orag Tahem			Eduďant
	3.	Silor			
	4.	Rollď	<u>Přednovorok</u>	3.	Eitrik
	6.	Huron		5.	Wynfred
		Christla		8.	Keron
	10.	Kori			Corian
	12.	Ladot		9.	Rdous
	13.	Waldrien		11.	Čagďan
		Rántir		14.	Iásón
	16.	Logar		23.	Hardtwyg
	17.	Pepe		26.	Barzubaj
	18.	Aedd		30.	Nargothrond
	19.	Duiron			
		Soevind			
	23.	Santy			
		Letto			
	25.	Getď			
<u>Světen</u>					
	12.	Herbert			
	14.	Llandaff			
	17.	Rollin			
	21.	Nornthúnil			
	26.	Atheas			
	31.	Ervil			
<u>Zimosmet'</u>					
	2.	Dark			
	6.	Sigurd			
	11.	Blajzvík			
	13.	Grim			
	14.	Arienne			
	17.	Erkly			
	18.	Erlanth			
	19.	Káin			